5. 6. 18

INSTITVT.

LINGVAE GR

IN VSV.

SCHOLARVM PIARVM.

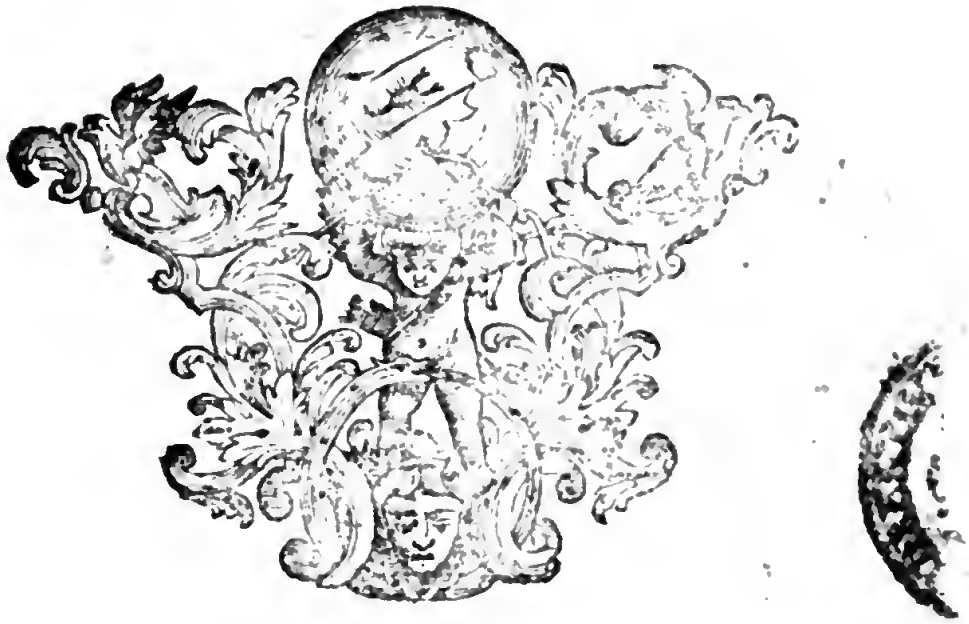

FLORENTIAE ANNO MDCCLIX.
EX TYPOGRAPHIO IMPERIALI.

SVPERIORVM PERMISSV.

REVERENDISSIMO PATRI

EDVARDO CORSINO

CL. REG. SCHOLARVM PIARVM

PRAEPOSITO GENERALI

CAROLVS ANTONIOLI

EIVSDEM ORDINIS

FELICITATEM.

QVod breves haſce Graecae Linguae Inſtitutiones Tibi, Reverendiſſime Pater, inſcribere, atque offerre nunc audeam mirabuntur facile quicumque munuſculi huius tenuitatem inſpexerint. Mirari

tamen procul dubio desinent, ubi intellexerint Opusculum hoc non consilio solum, sed iussu plane tuo a me conscriptum, editumque plures ob causas gravissimi tui officio tuo subiiciendum, tuoque patrocinio a me necessario esse commendandum. Quum enim Adolescentes illos, qui ad omne Graecae, Latinaeque Eruditionis genus Tibi erant informandi, in Graeca Lingua erudire iussus fuissem; monuisti me saepe, ut brevem Linguae ipsius Grammaticen paullo accuratius, ac diligentius dispositam, & nostrae docendi methodo accomodatam conscriberem, quam Tu non exiguo Adolescentibus ipsis adiumento futuram censebas. Postquam vero supremus Ordinis nostri Moderator incredibili omnium consensione, summoque omnium plausu renunciatus fuisti, quum in graviorum, nobiliorumque Disciplinarum Studiis promovendis totus esses, quod ante monueras, id ut omnino praestarem imperasti: ratus nimirum aliquid fortasse effici a me posse, quod

non

non mihi ſolum, ſed aliis quoque Ordinis noſtri Alumnis in hac praeſertim Etruriae Provincia ad pueros commodius erudiendos uſui futurum elicet. Hanc enim Tibi ſpem fecerant non ingenii ſane mei vires, quae quam tenues, & exiguae ſint, Tute omnium optime noveras, verum diuturna, & aſſidua illa diſciplina, qua me a primis uſque ineuntis aetatis meae annis amantiſſime docuiſti, Bibliotheca haec Tua plurimis optimiſque Libris referta, cuius mihi uſum Tecum communem eſſe voluiſti; varia demum ſubſidia illa, quae ad has ipſas Inſtitutiones adornandas, edendaſque mihi contuliſti. His ego praeſidiis ſi uti recte noviſſem, talem fortaſſe Graecam Grammaticen ex Piſana Academia offerre Tibi potuiſſem, qualem Latinae Linguae Grammaticen a P. Io. Franciſco Apa Cler. Reg. Scholarum Piarum egregie conſcriptam Extricatorum Academia in Florentino Collegio noſtro inſtituta B. Ioſepho Calaſanctio Sanctiſſimo Ordinis noſtri Inſtitutori ſuperiori ſae-

cio consecravit. Id mihi tamen de me ipso non solum polliceri, sed ne sperare quidem umquam licuit. Quid ergo praestiterim, tuum erit iudicare, Pater Reverendissime, qui, siquid minus infeliciter scriptum conspexeris, illud veluti Tuum iure optimo repetere poteris; siquid autem erratum animadverteris, eximia qua es benignitate, opportunam mihi dabis veniam, atque ignoscis si quantum obsequii, promptaeque ad parendum voluntatis, tantum eruditionis ac sapientiae afferre non potui. Vale, [illegible] Reverendissime ad Ordinis nostri, [illegible] ad Litterarum felicitatem, & me immotis Tibi nominibus obstrictum qua [illegible] benevolentia, & favore [illegible].

Datum Pisis Kalendis Novembribus.
Anno 1759.

PRAE-

PRAEFATIO
AD LECTOREM.

DVm *in tanta Litterarum luce, tantoque Graecarum Grammaticarum numero has quoque Graecae Linguae Inſtitutiones a me conſcriptas vides, ne arbitreris quaeſo, Lector Benevole, hoc ea de cauſſa factum, quod aut nova praecepta, aut novam plane tradendorum praeceptorum methodum, aut aliquem demum Grammaticarum rerum theſaurum aliis omnibus uberiorem, plenioremque inventum a me fuiſſe exiſtimem. Numquam ego honorifice adeo de me ſenſi ut id praeſtari, aut etiam tentari a me poſſe cenſuerim: verum longe alium ob finem, diverſoque plane conſilio ad ſcribendum acceſſi. Vt nimirum ingenui Adoleſcentes quorum utilitati, & commodo conſulendum erat,*

aliqua & laborum, & impenſarum parte levarentur, eas ipſis Grammaticas Inſtitutiones proponendas eſſe videbam, quarum praeſidio Graecam Linguam non facile ſolum, ſed perfecte quoque diſcere poſſent. Id autem utrumque nullo modo ſperandum mihi videbatur, niſi Inſtitutiones ipſae & clariori, ac breviori, quo fieri poſſet, ordine conſcriptae ſorent; & eas praeterea Grammaticas leges omnes complecterentur, quae ad Graecos Scriptores recte intelligendos, explicandoſque neceſſario requiruntur. Porro ex variis Grammaticis Libris, qui apud Bibliopolas noſtros proſtant, nullus mihi obverſatus eſt, qui feliciter ſatis utrumque hoc praeſtare poſſe videretur. Tres enim celeberrimi, atque aurei vere Iacobi Gretſeri S. I. Libri ad perfectam ſane Graecae Linguae cognitionem perducere poſſunt; verum ipſa optimarum rerum copia, & multitudine infirmas Tyronum mentes obruunt, eorumque perterrefactos animos revocant ab eo ſtudio proſequendo, quod & diuturnum, & aſperum nimis futurum eſſe exiſtimant. Nova *Lancellotti* Methodus, *& in Elementis tradendis ob novitatem ſuam ipſam minus eſt opportu-*

na

na; & in Grammaticis Animadverſionibus ob rerum copiam, ſubtilitatem, eruditionem Criticis potius, quam Tyronibus proponenda videtur. Graecae Grammatices Inſtitutio ad uſum Seminarii Patavini prae aliis fortaſſe omnibus ob facilitatem, ac brevitatem Adoleſcentibus non immerito eſſet commendanda. Verum non ſolum in ipſius ordine, ac methodo nonnihil reprehendi iure poteſt: ſed in rebus etiam pluribus brevis adeo, & manca eſt, ut qui Graecos Scriptores explicare voluerit ea contentus eſſe non poſſit, adeoque alios ſibi Grammaticos Libros comparare neceſſario cogatur. Varia haec incommoda cavere diligenter conatus ſum in adornando hoc Grammatico Opuſculo, quod in quatuor Libros diviſi, quorum I. Etymologiam, II. Syntaxim, III. Proſodiam, & Orthographiam, IV. Dialectos complectitur. Quid in ſingulis Libris praeſtiterim, ut argumenta quaelibet ad locum ſuum opportune revocarentur, ex ipſo Capitum Indice apparet: quid autem praeſtiterim in Libro I. ut & Paradigmata, & Praecepta faciliori, clariorique ordine exhiberentur, facile agnoſci poteſt ex Paradigmatis Nominum Contractorum, Verborum Circumflexorum, Verborum in μι; ex legibus de

Fer-

Formatione Caſuum in V. Simplicium, & de Formatione Temporum in Verbis; demum ex Capite de Thematis Inveſtigatione. Vt in II. Libro nihil deeſſet eorum, quae ad Graecos Scriptores intelligendos requiruntur, interim tamen Libri moles nimis non excreſceret, Clenardo duce ea ſolum ſelegi ex Graeca Syntaxi, in quibus ipſa a Latina Syntaxi differt. Siquis eſt vero qui putet me parum hoc modo conſuluiſſe iis, qui Graece ſcribere cupiunt, animadvertat quaeſo eos tantummodo id aggredi, qui Latinam Syntaxim probe callent; qui proinde, dum Graece ſcribere voluerint, latinam Syntaxim accurate ſequentur, atque tum ſolum ab ea recedent, quum id faciendum eſſe Libellus hic noſter monuerit. In III. Libro nihil quod ad Proſodiam, atque Orthographiam ſpectet omiſiſſe mihi videor. Vtinam Typographi noſtri impreſſas exhibere potuiſſent Notas omnes, ſive Litterarum Compendia, quae Cap. XI. ex Nova *Lancellotti* Methodo *exſcripſeram. Verum ignoſces in hoc ipſis, Lector Benevole; neque enim id praeſtare poterant, quum aeneis characterum eiuſmodi formis carerent: aereis autem Tabulis Notas ipſas incidendas curare non poteram, ne Opuſculi huiuſce pretium nimis augeretur.*

tur. Dialectos in IV. Libro exponens prolixitatis potius, quam nimiae brevitatis notam ſubire volui: cuius ſane erroris me nullo modo poenitet, quippe quum optime noverim quot in hac re difficultates Adoleſcentibus obverſari ſoleant, & quam graviter illi perturbentur ſi, quod inquirunt, in Grammaticis Inſtitutionibus fortaſſe non invenerint. Quaecumque autem in hoc Libello occurrunt, quae fortaſſe peculiaria videntur, aut quae ſaltem neque in Gretſero, neque in Patavina Grammatica reperiuntur, ea non ego ſane veluti nova, aut a me primum excogitata venditare audeo. Imo aperte fateor pleraque ex Nova *Lancellotti* Methodo, *alia ex Voſſio, Anteſignano, Gueroutio, Golio, aliiſque Grammaticis Scriptoribus, quos diligenter conſului, ſuiſſe deſumpta. Satis mihi laudis conſecutus videbor, ſi viri in eiuſmodi rebus periti non negaverint haec ex variis libris illis iure a me fuiſſe excerpta, atque in hoc Opuſculo opportune collocata. Quamquam vero plura ſimul coniungere debuerim, quae non omnibus Adoleſcentibus aeque ſunt accommodata; characterum tamen, quibus uſus ſum, varietate confuſioni, ac perturbationi cuilibet aditum omnem praecluſiſſe mihi videor. Tyrones enim,*

qui

qui prima Linguae huius Rudimenta diſcunt, ea ſolum legere debent, quae maiori charactere ſunt impreſſa; adoleſcentibus autem qui faciliores Graecos Scriptores explicare, aut ad difficiliores etiam intelligendos paullatim pervenire cupiunt, ea quoque legenda ſunt, quae minori charactere impreſſa conſpiciuntur. Vnum eſt, de quo diligentius mihi monendus es, Lector Benevole, antequam te dimittam. In Graeca Lingua ea utor ego pronunciandi ratione, quam Eraſmianam *plerique appellant. Hanc primum edoctus fui; ab hac deinde recedendum mihi non eſſe exiſtimavi, non ſolum quod ipſa plurimum habeat utilitatis, atque commodi; verum quod plurimorum ſapientiſſimorum virorum auctoritate apud Etruſcos etiam noſtros innitatur. Qui nobiſcum in hoc ſentire voluerint, in variis Doctorum virorum Operibus, praeſertim vero in Lancellotti Praefatione, argumenta, quibus Eraſmiana pronunciandi ratio defenditur, inſpicere commode poterunt. Qui vero ab opinione hac noſtra diſſentiunt nullam certe nobis novitatis, aut temeritatis notam inurent; & quam ipſis libenter concedimus, eam nobis in pronunciando libertatem multo potiori iure non negabunt.*

Non

Non mediocri quidem uſus ſum attentione, ut Inſtitutiones huiuſmodi aut nullis, aut ſaltem paucis, quantum fieri poſſet, Typographicis mendis inquinatae in lucem prodirent. Tamen fatendum eſt & Typographos, & me quoque ipſum nonnumquam dormitaſſe; adeoque irrepſiſſe errores nonnullos, ex quibus eos, qui maioris momenti ſunt, ſequens Tabula exhibet, & quomodo corrigendi ſint oſtendit.

	Errata		*Corrige*
Pag.	6 *v. ult.*	in Libro IV.	in Libro IV. Cap II.
	12 *v.* 3	aut in ῶ	aut in ῳ.
	13 *v.* 4	ὦ Μιναῖχμα α	ὦ Μιναῖχμα a
	24 *v.* 12	Formant Accuſativum	formant Vocativum
	43 *v.* 14	ἡ Δησπότις	ἡ Δισπότις.
	49 *v.* 24	comparatur	comparantur
	51 *v.* 2	Patronomycum	Patronymicum
	52 *v.* 26	nonnumquam aequales	nonnumquam, aequales
	57 *v.* 17	ὑγαίνω	ὑγιαίνω
	60 *v.* 3	πίπλικα	πίπλιχα
	63 *v.* 3	ἰτιτὐφιτον	ἰτιτύφιτων.
	70 *v.* 17 & 29	Propoſitiones	Praepoſitiones.
	79 *v.* 10	ἠγεγίρκειν	ἠγηγίρκειν.
	88 *v.* 16	ΞΑΙ	ΣΑΙ
	106 *v.* 26	impurum	purum
	110 *v.* 21	ψιληθιήν	φιληθιήν
	112 *v.* 2	τίφιλα	πίφιλα
	118 *v.* 23	in αω, & αζω, in αω, & απυμι	in αω & αζω, in αω & απυμι
	126 *v.* 8	δηδήλωμαι	δεδήλωμαι
	162 *v.* 22	ἴσιστα	ἴσισθαι
	164 *v.* 2 & 5	ἴημι	ἵημι
	165 *v.* 12	ἰθήσομαι	ἰθήσειμαι

Pag.

Pag 175	v. 2	Coni. I.	Coni. II.
176	v. 7	ὁρίμω	ὁρέμω
216	v. 1	Suſtantivo	Subſtantivo
241	v. 27	olĕconto	olecŏnto
264	v. 15	χὰρ	Κὰρ
266	v. 8	Epyſinaloephe	Epiſynaloephe
	v. 24	ῦ	ῦ
271	v. 16	ἰμιόθεν	ἰμεόθεν
273	v. 16	namina	nomina
275	v. 6	λογος	λόγος

Leviores errores alii facile occurrent, quos recenſendos non cenſeo, quum a prudenti Lectore quolibet ſtatim agnoſci, & corrigi procul dubio facillime poſſint.

INDEX CAPITVM

LIB. I.

Caput I. De Litteris, & legendi ratione pag. 1.
Caput II. De Partibus Orationis, & primum de Articulo pag. 8.
Caput III. De Nomine, & Declinationibus Simplicium pag. 10.
Caput IV. De quinque Contractorum Nominum Declinationibus pag. 27.
Caput V. De Nominibus Contractis Irregularibus pag. 34.
Caput VI. De Nominibus Heteroclitis pag. 35.
Caput VII. De Motione, seu formatione Adiectivorum per genera pag. 39.
Caput VIII. De Formatione, seu Motione Substantivorum pag. 43.
Caput IX. De Numeralibus pag. 44.
Caput X. De Gradibus Comparationis pag. 47.
Caput XI. De Nominibus Derivativis pag. 50.
Caput XII. De Pronomine pag. 54.
Caput XIII. De Verbo, & Coniugationibus Verborum Barytonorum pag. 57.
Caput XIV. De Verbis Circumflexis pag. 103.
Caput XV. De Verbis in μι pag. 130.
Caput XVI. De Verbis Defectivis, & Anomalis pag. 157.
Caput XVII. De Thematis Investigatione pag. 169.
Caput XVIII. De Nominibus Verbalibus pag. 189.
Caput XIX. De Indeclinabilibus Orationis partibus pag. 190.
Caput XX. De Figuris Dictionis pag. 196.

LIB. II.

Caput I. De Concordantiis pag. 197.
Caput II. De Constructione Praepositionum pag. 199.
Caput III. De Articulo pag. 213.
Caput IV. De Nomine Substantivo pag. 216.
Caput V. De Nominibus Adiectivis pag. 217.
Caput VI. De Comparativis, & Superlativis pag. 219.
Caput VII. De Pronomine pag. 221.
Caput VIII. De Verborum Syntaxi pag. 222.

Caput IX. De Infinito pag. 227.
Caput X. De Participiis, eorumque usu pag. 229.
Caput XI. De Significatione Verborum cum Coniunctione ἄν pag. 231.
Caput XII. De Mensura, Spatio, Tempore pag. 234.
Caput XIII. De Adverbiis pag. 235.
Caput XIV. De Constructione Figurata pag 238.

LIB. III.

Caput I. Vniversales Prosodiae Leges pag. 240.
Caput II. De Ancipitum Vocalium quantitate pag. 243.
Caput III. De Nominum Incremento pag. 248.
Caput IV. De Verborum Incremento, & de quantitate Ancipitum in Verbis pag. 250.
Caput V. Regulae de Quantitate Ancipitum in Antepenultimis, & Penultimis syllabis pag. 253.
Caput VI. De Quantitate Ancipitum in fine dictionum pag. 261.
Caput VII. De Figuris Prosodiae pag. 266.
Caput VIII. De Graecorum Spiritibus, & Accentibus pag. 267.
Caput IX. De Accentuum Motione, & Mutatione pag. 270.
Caput X. De Encliticis pag. 274.
Caput XI. De reliquis Orthographiae Legibus pag. 276.

LIB IV.

Caput I. De Dialectis, & Poëtarum Licentia pag. 281.
Caput II. De Dialectis in genere pag. 282.
Caput III. De Articuli, & Nominum Dialectis pag. 286.
Caput IV. De Pronominum Dialectis pag. 290.
Caput V. De Verborum Dialectis pag. 293.
Appendix de Graecorum Mensibus, eorumque divisione pag. 310.

LIBER I.

DE LITTERIS ET LEGENDI RATIONE

CAPVT I.

Quatuor & viginti ſunt Graecorum Litterae, quae Στοιχεῖα, ſive Γράμματα ab ipſis dicuntur: in his autem tria ſunt conſideranda.

Figura			Nomen &	Poteſtas
Α	α	Α"λφα	Alpha	A
Β	β ϐ	Βῆτα	Beta	B
Γ	γ ϝ	Γάμμα	Gamma	G
Δ	δ ∂	Δέλτα	Delta	D
Ε	ε	Ε'ψιλόν	Epſilon	E tenue
Ζ	ζ ϛ	Ζῆτα	Zeta	Z
Η	η	Η'τα	Eta	E
Θ	θ ϑ	Θῆτα	Theta	Th
Ι	ι	Ι'ῶτα	Iota	I
Κ	κ	Κάππα	Cappa	K, C
Λ	λ	Λάμβδα	Lambda	L
Μ	μ	Μῦ	Mu	M
Ν	ν	Νῦ	Nu	N
Ξ	ξ	Ξῖ	Xi	X
Ο	ο	Ο'μικρόν	Omicron	O parvum
Π	π ϖ	Πῖ	Pi	P
Ρ	ρ ϱ	Ρ'ῶ	Rho	R
Σ	σ ς	Σῖγμα	Sigma	S

Α Τ τ

Figura			Nomen &	Poteſtas
Τ	τ	Ταῦ	Tau	T
Υ	υ	Ὑψιλόν	Vpſilon	V tenue
Φ	φ	Φῖ	Phi	Ph
Χ	χ	Χῖ	Chi	Ch
Ψ	ψ	Ψῖ	Pſi	Pſ
Ω	ω	Ὦμέγα	Omega	O magnum

De Pronunciatione,

Βῆτα cum Eraſmo pronunciamus ut Latinorum B, Ἦτα ut E; litterae vero T ſonum quemdam concedimus medium inter Latinorum I & V, quo pacto ſimplex V a Gallis effertur. Litterae Γ, K, & T eamdem apud nos vim habent, ac Latinorum G, C, & T dum ante A, O, V reperiuntur.

Γ, ſi praecedat aliud Γ, aut K, Ξ, X, pronunciatur fere ut N: ita Ἄγγος *Angos*, πέφαγκα *pephanca*, Σφίγξ *Sphinx*, Ἔγχος *Enchos*.

Litterarum Diviſio.

Ex Graecorum litteris ſeptem ſunt *Vocales* Φωνήεντα Γράμματα, nimirum A, E, H, I, O, Υ, Ω; reliquae omnes ſunt *Conſonantes* Σύμφωνα.

Vocales *Breves* Βραχέα E, O

Longae Μακρὰ H, Ω

Ancipites Δίχρονα ſ. Κοινὰ A, I, Υ:

quae poſtremae ita appellantur, quod in nonnullis vocibus breves ſunt, in aliis longae

gae; in quibuſdam autem, ut inquiunt, *communes*.

De Diphthongis.

Ex coniunctione Vocalium oriuntur Δίφθογγοι *Diphthongi* duodecim; quarum ſex *Propriae* Εὔφωνοι, ſex *Impropriae* dicuntur.

Propriae ſunt AI, AΥ, EI, EΥ, OI, OΥ, quas ita pronunciamus *ai*, *au*, *ei*, *eu*, *oi*, *u* integro ſono, quem Galli tribuunt diphthongo *ou*, Itali vero litterae vocali *u*.

Impropriae ſunt ᾳ, ῃ, ῳ, ηυ, υι, ωυ; quarum vis apud nos eſt *a*, *e*, *o*, *eu*, *ui*, *ou*.

Tres priores impropriae Diphthongi a Graecis dicuntur ἄφωνοι *ſono carentes*, ex eo quod in ipſis utriuſque vocalis ſonus non auditur; reliquae tres κακόφωνοι *male ſonantes* appellantur.

Si trium Διφθόγγων *Diphthongorum figura maiuſcula eſſe debeat, ita ſcribentur* Αι, Ηι, Ωι. *Veteres tamen ſcripſerunt* ΑΙ, ΗΙ, ΩΙ.

Vocales Α, Ε, Ο, Η, Ω *Praepoſitivae* Προτακτικὰ dicuntur, quod priorem locum tenent in Diphthongis; *Subiunctivae* autem Ὑποτακτικὰ dicuntur Ι & Υ, quod ultimo loco ponuntur. Υ tamen in Diphthongo ΥΙ eſt *Praepoſitiva*.

Dum ſubiuncta duobus Punctis diacriticis notatur, ut παΐς, ἄϋπνος, ambae vocales peculiarem ſyllabam efficiunt; adeoque ſeorſim pronunciantur, non autem coniunctim, ut in ἀιδὼς, ἀυλός.

Conſonantium Diviſio.

Septemdecim conſonantes dividuntur in novem *Mutas* Ἄφωνα, & octo *Semivocales* Ἡμίφωνα.

Ex Mutis *Tenues* ψιλὰ ſunt π, κ, τ
Mediae Μέσα β, γ, δ
Aſpiratae Δασέα φ, χ, θ

Affines, ſive *Cognatae* ſunt π, β, φ quae pronunciantur *Labiis*; κ, γ, χ *Gutture*; τ, δ, θ *Dentibus*

Ex ſemivocalibus

Duplices Διπλᾶ ſunt ζ pro δς, & σδ
ξ pro κς, γς, χς
ψ pro πς, βς, φς

Liquidae Υγρὰ ſunt λ, μ, ν, ρ; quae *immutabiles* ἀμετάβολα etiam dicuntur.

Denique Σ nec duplex, nec liquida eſt; adeoque ἄσημον, μοναδικὸν, & μονῆρες γράμμα *ſolitaria littera* a Graecis dicitur.

De Accentibus.

Tres ſunt Graecorum *Accentus* Τόνοι.

Acutus ὀξὺς (´) qui aut in ultima ſyllaba eſt, ut Θεός: aut in penultima, ut φιλία; aut in antepenultima, ut ἀλήθεια.

Gravis βαρὺς (`) qui in ultima tantum conſpicitur, ut τιμὴ *honor*.

Circumflexus περισπώμενος (῀) qui aut in ultima eſt, ut ποιῶ; aut in penultima, ut βοᾶτε.

De Syllabarum quantitate.

Quemadmodum in latinis, ita in Graecis quoque vocibus pronunciandis non de *Accentu*

tu ſolliciti ſumus, ſed de ſyllabarum tántummodo *quantitate*; quae in penultima praeſertim eſt conſideranda.

I. Si enim in penultima ipſa fuerit η, ω, aut Diphthongus aliqua, ſyllaba longa ſemper erit, ut Παράκλητος, ἄνθρωπος, Θεόδουλος *Paracl*ē*tos*, *Anthr*ō*pos*, *Theod*ū*los*.

II. Si in penultima fuerit ε, vel ο, brevis erit ſyllaba, ut Δημοσθένης, Πρόχορος *Demoſthĕnes*, *Prochŏros*: quod continget quoque, ſi poſt ε & ο muta & liquida reperiantur, ut Σιτομέτρης *Sitomĕtres*.

Si tamen poſt ε & ο aut duplex aliqua, aut duae conſonantes ſequantur, ſyllaba *poſitione* longa erit, ut Τράπεζα, Δράκοντος *Trapēza*, *Dracōntos*.

III. Ancipites α, ι, υ in penultima breves plerumque ſunt. Producuntur tamen, ſi poſt ipſas ſequatur littera duplex, aut duae conſonantes, ut Αἴαντος, κομίζω, ὄβρυζον *Aiān*t*os*, *com*ī*zo*, *obr*ȳ*zon*. Ita quoque ſi accentu circumflexo notatae fuerint, ut βοᾶτε *boāte*.

In quibus praeterea vocibus ancipites eiuſmodi longae ſint, Tyrones ex Magiſtris primum, ex Proſodiae deinde Regulis, & ex Poëtarum exemplis diſcere facile, & opportune poterunt:

De Spiritibus.

Spiritus Πνεῦμα duplex eſt: *Lenis*, ſive *Tenuis*

ψιλὸν (᾽) ut ἐς, ἐγὼ; *Aſper*, ſive *Denſus* (῾) ut ὁ, ἅμα.

Spiritus adſcribitur vocalibus & diphthongis initio dictionum. Ex conſonantibus ſola Ρ in dictionum initio ſpiritu notatur, ut Ῥώμη; in medio vero, ſi geminetur, priore loco lenem, poſteriore denſum ſpiritum accipit, ut πόῤῥω.

Apud Antiquos Lenis ſpiritus nota fuit ⊣, *Aſperi vero* Ⱶ, *ut* ΕΗΓΩ ⊦ΑΜΑ.

De Apoſtropho.

Apoſtrophus Ἀπόστροφος eſt nota reiectae vocalis, aut diphthongi ob ſequentem vocalem. Reiiciuntur autem hoc pacto ε, & ο; α & ι dum breves ſunt; & Diphthongi αι, οι. Ita ἄρχε᾽ ἀοιδᾶς, τῦ᾽ ἔπος, πάνθ᾽ ἕλεγον, βούλομ᾽ ἐγὼ, ὄιμ᾽ ἐγὼ pro ἄρχεε ἀοιδᾶς, τῦτο ἔπος, πάντα ἔλεγον, βούλομαι ἐγὼ, ὄιμοι ἐγώ.

Nonnunquam longa etiam vocalis per Apoſtrophum eliditur: τράφ᾽ ἐνὶ μεγάρῳ *pro* τράφη.

Si ſequens vocalis aſpirata ſit, Tenues conſonantes praecedentis dictionis in affines aſpiratas convertuntur: ut ἀφ᾽ οὗ, νύχθ᾽ ὅλην pro ἀπὸ οὗ, νύκτα ὅλην. Dictio autem, cui ſyllaba dempta eſt, ita cum ſequenti dictione pronunciando coniungitur, ut ambae unam tantummodo vocem componere fere videantur.

Nonnumquam reiicitur vocalis, licet ſequatur conſonans, ut παρ᾽ Θιῷ *pro* παρὰ Θιῷ. *Interdum etiam non ultima antecedentis, ſed prima ſequentis dictionis conſonans reiicitur, ut* ἠ ᾽γαθὴ, ἠ ῥετὴ *pro* ἡ ἀγαθὴ, ἡ ἀρετή.

Vtimur etiam Apoſtropho in contractione, quae per Craſim *ſaepe fit, duarum dictionum in unam, ut* κἀν, κἀγὼ, ἰγῷμαι *pro* καὶ ἀν, καὶ ἐγὼ, ἐγὼ οἶμαι: *id vero praeſertim contingit dum Articulus cum ſuo nomine coniungitur, ut* τἀνδρὶ, θοιμάτιον, τοὐπίταγμα *pro* τῷ ἀνδρὶ, τὸ ἱμάτιον, τὸ ἐπίταγμα. *De hoc contractionis genere fuſius in Libro IV. agemus.*

De

De Interpunctionibus.

Graeci cum Latinis in interpunctionibus fere omnibus accuratiſſime conveniunt; in duabus tamen diſſident.

Siquidem apud Graecos Interrogationis nota eſt (;) ut Τὸ δ' αὔριον τίς οἶδεν; *quod cras futurum eſt quis novit?* Ad *Colon* autem, & *Semicolon* indicandum punctum ſuperiori litterae parti ita appingitur (·) ut Ὡς οἱ μὲν Τρῶες φυλακὰς ἔχον· ἀυτὰρ &c. *Ita quidem Troiani cuſtodias agebant; ſed &c.*

Hypodiaſtole Ὑποδιαστολὴ eſt nota, qua diſtinctionis cauſſa ſeiungimus dictionis alicuius ſyllabas, quae coniunctae ſunt. Ita ſcribuntur Articuli ὅ,τι; ὅ,τι, τό,τι, ut diſtinguantur ab Adverbiis ὅτι *quod*, ὅτι *quando*, τότι *tunc*.

Hyphen Ὑφ' ὲν *eſt nota, quae oſtendit duas diſtinctas dictiones ſimul eſſe coniungendas ut* πᾶσ‿μιλεῦσα, ὅπως‿οὖν. *Cetera, quae ad Syllabarum quantitatem, & ad Graecam Orthographiam ſpectant, opportunius in Libro III. tradentur.*

NEXVS LITTERARVM

Qui frequentius occurrunt.

ἀπὸ	ἀπθ	ἐν	ἐν	μβ	μεθ'
αὐ	ἀυ	ἐξ	ἐξ	μετ	μετὰ
γγ	γγ	εὐ	ἐυ	μλω	μὴν
γγε	γεν	ἑ	ἐυ	μι	μι
γρ	γρ	λω	ην	ος	ος
γυ	γυ	ἐ	καὶ	οὐκ	οὐκ
γυν	γυν	κατ	κατὰ	ππ	ππ
δὲ	δὲ	λλ	λλ	ρα	ρα
ἐκ	ἐκ	μὲν	μὲν	σθ	σθ
					σθαι

⟨	σθαι	⟨	σχ	⟨	τὸν
⟨	σι	⟨	ται	⟨	τοῦ
⟨	στ	⟨	τὴν	⟨	τρ
⟨	σσ	⟨	τὴν	⟨	τῶ
⟨	στ	⟨	τῆς	⟨	χρ

Accuratior Index Nexuum illorum omnium, quibus Typographi in Graecis libris imprimendis uſi aliquando ſunt, in tertio Grammatices huius Libro exhibebitur, ubi de Graecorum Orthographia paullo fuſius agetur.

De Partibus Orationis, & primum de Articulo.

CAPVT II.

OCto ſunt apud Graecos Orationis Partes: 1. *Articulus*, 2. *Nomen*, 3. *Pronomen*, 4. *Verbum*, 5. *Participium*, 6. *Adverbium*, 7. *Coniunctio*, 8. *Praepoſitio*; 1. Ἄρθρον, 2. Ὄνομα, 3. Ἀντωνυμία, 4. Ῥῆμα, 5. Μετοχὴ, 6. Ἐπίῤῥημα, 7. Σύνδεσμος, 8. Πρόθεσις.

Graeci *Interiectionem* ab *Adverbio* non diſtinguunt.

Quinque priores Orationis Partes ſunt *Declinabiles*, poſtremae tres *Indeclinabiles*. In declinabilibus omnibus *Numeri*; in Articulo, Nomine, Pronomine, & Participio *Caſus*, & *Genera* ſunt obſervanda.

I. *Numeri* Ἀριθμοὶ ſunt tres 1. *Singularis*, 2. *Dualis*, 3. *Pluralis*; Ἑνικὸς, Δυϊκὸς, Πληθυντικὸς

τικός. Dualis numerus uſurpatur ad ſignificandas duas tantum res, praeſertim ſi geminae illae ſint, ut τὼ ὀφθαλμὼ *duo oculi &c.*

Saepe tamen ad duas res indicandas Pluralis numerus adhibetur.

II. *Caſus* Πτώσεις ſunt quinque 1. *Nominativus*, 2. *Genitivus*, 3. *Dativus*, 4. *Accuſativus*, 5. *Vocativus*; 1. Εὐθεῖα ſive Ὀνομαστικὴ, 2. Γενικὴ, 3. Δοτικὴ, 4. Αἰτιατικὴ, 5. Κλητική.

Graeci peculiarem non habent vocem, ſive inflexionem *Ablativi*; adeoque Ablativo carere dicuntur.

III. *Genera* Γένη tria praeſertim numerantur 1. *Maſculinum*, 2. *Femininum*, 3. *Neutrum*; 1. Ἄρσενικὸν, 2. Θηλυκὸν, 3. Οὐδέτερον.

Addi poſſunt, *Commune* Κοινὸν, *Promiſcuum* ſive *Epicoenum* Ἐπίκοινον, & *Omne* Πᾶν.

De Articulo.

Duplex apud Graecos eſt *Articulus* Ἄρθρον; *Praepoſitivus*, & *Subiunctivus*: προτακτικὸν, καὶ ὑποτακτικόν. Praepoſitivus Nomini, & Participio praeponitur ad caſum praeſertim, genus, & numerum indicandum; atque idem fere ſignificat, quod apud Italos voces *il*, *la*, *lo*: ita vero inflectitur.

	Singularis					Dualis					Pluralis				
	N.	G.	D.	A.	V.	N. A.	G. D.	V.	N.	G.	D.	A.	V.
M.	ὁ,	τοῦ,	τῷ,	τὸν,	ὦ	τὼ,	τοῖν,	ὦ	οἱ,	τῶν,	τοῖς,	τοὺς,	ὦ
F.	ἡ,	τῆς,	τῇ,	τὴν,	ὦ	τὰ,	ταῖν,	ὦ	αἱ,	τῶν,	ταῖς,	τὰς,	ὦ
M.	τὸ,	τοῦ,	τῷ,	τὸ,	ὦ	τὼ,	τοῖν,	ὦ	τὰ,	τῶν,	τοῖς,	τὰ,	ὦ

Vox

Vox ὦ, quae in *Vocativo* generum, & numerorum omnium adhibetur, non eſt caſus Articuli, ſed *Adverbium vocandi*.

Eodem prorſus modo declinatur Articulus in compoſitione, ut Nom. ὅγε, ἥγε, τόγε Gen. τοῦγε, τῆςγε, τοῦγε. Nom. ὅδε, ἥδε, τόδε. Gen. τοῦδε τῆςδε, τοῦδε &c.

Articulus Subiunctivus, qui & Relativus dicitur, idem ſignificat ac Latinorum *qui, quae, quod*; atque ita inflectitur.

	Singularis				Dualis				Pluralis			
	N.	G.	D.	A.	N. A.	G. D.	N.	G.	D.	A.
Maſc.	ὃς,	οὗ,	ᾧ,	ὃν	ὦ,	οἷν	οἱ,	ὧν,	οἷς,	οὕς
Fem.	ἣ,	ἧς,	ᾗ,	ἣν	ᾱ̂,	αἷν	αἱ,	ὧν,	αἷς,	ἅς
Neut.	ὃ,	οὗ,	ᾧ,	ὃ	ὦ,	οἷν	ᾱ̂,	ὧν,	οἷς,	ἅ

Ita quoque inflectitur in compoſitione, ut Nom. ὅσγε, ἥγε, ὅγε: Gen ὅγε, ἅσγε, ἅγε. Nom. ὅσπερ, ἥπερ, ὅπερ; Gen. ἅπερ, ἧσπερ, ἅπερ. Nom. ὅσαν, ἥαν, ὅαν *quicumque* Gen. ἅαν, ἧσαν, ἅαν &c.

De inflexione Articuli compoſiti ὅστις, ἥτις, ὅ,τι; ὅτισαν, ἥτισαν, ὅτιαν *inferius agemus, ubi de V. Declinatione Simplicium.*

De Nomine, & Declinationibus Simplicium.

CAPVT III.

NOmina alia ſunt *Simplicia* ἁπλᾶ, alia *Contracta* συνῃρημένα.

Simplicium Declinationes quinque ſunt; quarum priores quatuor *Pariſyllabae* ἰσοσύλλαβοι dicuntur, quod in Genitivo non creſcunt: quinta vero, quae in Genitivo creſcit, *Impariſyl-*

ſyllaba περιττοσύλλαβος vocatur; ex hac autem quinque *Contractorum* Declinationes oriuntur.

In Declinationibus omnibus eamdem prorſus vocem habent Nominativus, Accuſativus, & Vocativus Dualis; eamdemque Genitivus, & Dativus itidem Dualis.

Vocativus quoque Pluralis ſemper ſimilis eſt Nominativo eiuſdem numeri.

SIMPLICIVM

Prima Declinatio

Nomina generis Maſculini tantummodo complectitur, quorum terminatio eſt in ας, & ης, ut ὁ Νεανίας *adoleſcens*, ὁ Τελώνης *publicanus*.

Singularis		Singularis	
N.	ὁ Νεανίας	N.	ὁ Τελώνης
G.	τοῦ Νεανίου	G.	τοῦ Τελώνου
D.	τῷ Νεανίᾳ	D.	τῷ Τελώνῃ
A.	τὸν Νεανίαν	A.	τὸν Τελώνην
V.	ὦ Νεανία	V.	ὦ Τελώνη
Dualis		Dualis	
N. A.	τὼ Νεανίᾳ	N. A.	τὼ Τελώνᾱ
G. D.	τοῖν Νεανίαιν	G. D.	τοῖν Τελώναιν
V.	ὦ Νεανία	V.	ὦ Τελώνᾱ
Pluralis		Pluralis.	
N.	οἱ Νεανίαι	N.	οἱ Τελῶναι
G.	τῶν Νεανιῶν	G.	τῶν Τελωνῶν
D.	τοῖς Νεανίαις	D.	τοῖς Τελώναις
A.	τὺς Νεανίας	A.	τὺς Τελώνας
V.	ὦ Νεανίαι	V.	ὦ Τελῶναι

Obſervatio.

Dativus ſingularis Paraſyllabarum Declinationum deſinit ſemper in ᾳ, ῃ, aut ῳ̃.

Genitivus Pluralis Declinationum omnium deſinit in ων; in I. vero, & II. Simplicium ῶν ſemper circumflectitur.

Exceptiones I. Simplicium.

1 Nomina quaedam deſinentia in ας, praeſertim propria, habent Genitivum in α, ut ὁ Λυκᾶς, τοῦ Λυκᾶ; ὁ Θωμᾶς, τοῦ Θωμᾶ; ὁ Ἀνίβας, τοῦ Ἀνίβα; ὁ Βορρᾶς, τοῦ Βορρᾶ.

2. Nonnulla habent Genitivum in ου & α; ut ὁ Ἀρχύτας, τοῦ Ἀρχύτου, & Ἀρχύτα: ὁ Πυθαγόρας, τοῦ Πυθαγόρου, & Πυθαγόρα.

3. Ita quoque appellativa πατραλοίας *parricida*, μητραλοίας *matricida*, ὀρνιθοθήρας *auceps*, γενάδας *homo generoſus*, δευτερίας *ſecundus*.

Ex Nominibus in ης habent Vocativum in α.

1. Nomina deſinentia in της, ut Ποιητὴς, Εὐεργέτης Voc. ὦ Ποιητὰ, ὦ Εὐεργέτα. Quae tamen deſinunt in σης habent Vocativum in η, & α; ut Λῃσὴς, Voc. ὦ Λῃσὴ, & Λῃσὰ; Ἐκκλησιαστὴς, Voc. ὦ Ἐκκλησιαστὴ, & Ἐκκλησιαστά.

Retinent τ *in Vocativo haec nomina propria* Αἰάντης, Αἰναρίτης, Καλλικράτης, Φιλοθερσίτης.

2. Nomina compoſita α μετρῶ, πολῶ, τρίβω, ut Γεωμέτρης, ὦ Γεωμέτρα; βιβλιοπώλης, ὦ βιβλιοπώλα; Παιδοτρίβης, ὦ Παιδοτρίβα.

3. Nomina Gentilia, ſive Nationum, ut Σκύθης, ὦ Σκύθα; Πέρσης, ὦ Πέρσα.

Πέρ-

Πίρσης *tamen, nomen proprium viri, habet Vocativum* ὦ Πίρση.

Ita quoque Poëtica in της, ut κυνώπης, ὦ κυνῶπα; & Λάγνης *laſcivus* ὦ Λάγνα, atque ὦ Πυραῖχμα, ὦ Μυραῖχμα a Πυραίχμης, Μυραίχμης.

Nomina quaedam huius Declinationis in εας contrahuntur in ης, ut ὁ Ἑρμείας Ἑρμῆς, *& declinantur prorſus ut* Τελάμης. *Pauca tamen quaedam habent Genitivum in η, ut* ὁ Τρῆς, τοῦ Τρῆ; ὁ Ποδῆς, τοῦ Ποδῆ; ὁ Ἀπιλλῆς, τοῦ Ἀπιλλῆ; *reperitur quoque &* Ἀπιλλοῦ.

Secunda Declinatio

Complectitur nomina Feminini ſolum generis deſinentia in α, & η; ut ἡ Μοῦσα *Muſa*; ἡ τιμὴ *honor*.

Singularis			Singularis		
N.	ἡ	Μοῦσα	N.	ἡ	Τιμή
G.	τῆς	Μούσης	G.	τῆς	τιμῆς
D.	τῇ	Μούσῃ	D.	τῇ	Τιμῇ
A.	τὴν	Μοῦσαν	A.	τὴν	Τιμήν
V.	ὦ	Μοῦσα	V.	ὦ	Τιμή
Dualis			Dualis		
N. A.	τὰ	Μούσα	N. A.	τὰ	Τιμά
G. D.	ταῖν	Μούσαιν	G. D.	ταῖν	Τιμαῖν
V.	ὦ	Μούσα	V.	ὦ	Τιμά
Pluralis			Pluralis		
N.	αἱ	Μοῦσαι	N.	αἱ	Τιμαὶ
G.	τῶν	Μουσῶν	G.	τῶν	Τιμῶν
D.	ταῖς	Μούσαις	D.	ταῖς	Τιμαῖς
A.	τὰς	Μούσας	A.	τὰς	Τιμάς
V.	ὦ	Μοῦσαι	V.	ὦ	Τιμαὶ

Ex-

Exceptiones.

Retinent α in toto ſingulari nomina deſinentia in α purum quemadmodum φιλία, ἀλήθεια &c. ut N. ἡ φιλία, G. τῆς φιλίας, D. τῇ φιλίᾳ, A. τὴν φιλίαν &c.

Ita quoque nomina in δα, θα, ρα, ut Λήδα, ας; Μάρθα, ας; Καθαρὰ, ᾶς &c. quibus addi debet Θέκλα, ας.

Tamen ε Nominativo ἄκανθα eſt Genitivus ἀκάνθης.

Quaedam huius Declinationis nomina ex αα & εα contrahuntur in ᾶ ut Ναυσικάα Ναυσικᾶ, *ἀργυρία ἀργυρᾶ, atque declinantur prorſus ut* φιλία. *Alia vero ex εα, ἑη, & οη contrahuntur in ῆ, ut γέα γῆ, ἁπλόη ἁπλῆ, atque haec inflectuntur ut* Τιμή.

Tertia Declinatio

Complectitur nomina Maſculina, Feminina, Communia in ος, ut ὁ λόγος *ſermo*, ἡ ὁδὸς *via*, ὁ καὶ ἡ ἄνθρωπος *hic & haec homo*; atque Neutra in ον, ut τὸ ξύλον *lignum*.

Singularis		Singularis		Singularis	
N.	ὁ λόγος	N.	ἡ ὁδὸς	N.	τὸ ξύλον
G.	τοῦ λόγου	G.	τῆς ὁδοῦ	G.	τοῦ ξύλου
D.	τῷ λόγῳ	D.	τῇ ὁδῷ	D.	τῷ ξύλῳ
A.	τὸν λόγον	A.	τὴν ὁδὸν	A.	τὸ ξύλον
V.	ὦ λόγε	V.	ὦ ὁδὲ	V.	ὦ ξύλον
Dualis		Dualis		Dualis	
N.A.	τὼ λόγω	N. A.	τὰ ὁδὼ	N. A.	τὼ ξύλω
G.D.	τοῖν λόγοιν	G. D.	ταῖν ὁδοῖν	G. D.	τοῖν ξύλοιν
V.	ὦ λόγω	V.	ὦ ὁδὼ	V.	ὦ ξύλω

Plu-

	Pluralis		Pluralis		Pluralis
N.	οἱ λόγοι	N.	αἱ ὁδοὶ	N.	τὰ ξύλα
G.	τῶν λόγων	G.	τῶν ὁδῶν	G.	τῶν ξύλων
D.	τοῖς λόγοις	D.	ταῖς ὁδοῖς	D.	τοῖς ξύλοις
A.	τὺς λόγυς	A.	τὰς ὁδὺς	A.	τὰ ξύλα
V.	ὦ λόγοι	V.	ὦ ὁδοὶ	V.	ὦ ξύλα

In Nominibus Neutris tres caſus, Nominativus ſcilicet, Accuſativus, & Vocativus ſimiles omnino ſunt cum in Singulari, in quo numero deſinunt in *ον*, tum in Plurali, ubi deſinunt in *α*.

Quaedam tamen Neutra habent Nominativum &c. ſingularem in ο, ut ἄλλο, τῦτο &c.

Vocativus nominum, quae non ſunt neutrius generis, deſinit in ι *ut* ὦ λόγι; Θιὸς *tamen habet* ὦ Θιὲ; οὗτος, ὦ οὗτος.

Nonnulla Declinationis huiuſce nomina deſinentia in εος, *&* ους *contrahuntur in* ους, *ut* νόος νῦς mens, χρύσεος χρυσῦς aureus; *alia Neutra in* εον, *&* ουν *contrahuntur in* ουν, *ut* ἁπλόον ἁπλῦν ſimplex, χρύσεον χρυσῦν aureum.

Prima inflectuntur N. ὁ νῦς, τῦ νῦ, τῷ νῷ, τὸν νῦν, ὦ νῦ; *in Duali, & Plurali nihil differunt a* λόγος. *Poſtrema ita declinantur,* τὸ ἁπλῦν, τῦ ἁπλῦ, τῷ ἁπλῷ, τὸ ἁπλῦν, ὦ ἁπλῦν, *in ceteris omnibus accuratiſſime conveniunt cum* ξύλον.

Si tamen nomina haec Neutra fuerint compoſita, non contrahuntur in Nominativo, Accuſativo &c. imo vero neque in Genitivo contrahi ſolent. Neque enim dici poteſt ἰυτῦ, ἰυπλῦ *loco* ἰυτόυ, ἰυπλόυ; *multoque melius eſt* ἰυτόων, ἰυπλόων, *quam* ἰυτῶν, ἰυπλῶν.

Quarta Declinatio

Quae Atticorum eſt propria, complectitur nomina Maſcul. Femin. & Commun. deſinentia in ως, ut ὁ Μενέλεως *Menelaus*, ἡ ἄλως *area*, ὁ καὶ ἡ εὔγεως *hic & haec fertilis*; & Neutra in

ων

ων, ut τὸ ἐύγεων *hoc fertile*. Ita vero inflectuntur.

	Singularis		Singularis
N.	ὁ Μενέλεως	N	τὸ ἐύγεων
G.	τοῦ Μενέλεω	G	τοῦ ἐύγεω
D.	τῷ Μενέλεῳ	D	τῷ ἐύγεῳ
A.	τὸν Μενέλεων	A	τὸ ἐύγεων
V.	ὦ Μενέλεως	V	ὦ ἐύγεων
	Dualis		Dualis
N. A.	τὼ Μενέλεω	N. A.	τὼ ἐύγεω
G. D.	τοῖν Μενέλεῳν	G. D.	τοῖν ἐύγεῳν
V.	ὦ Μενέλεω	V.	ὦ ἐύγεω
	Pluralis		Pluralis
N.	οἱ Μενέλεῳ	N.	τὰ ἐύγεω
G.	τῶν Μενέλεων	G.	τῶν ἐύγεων
D.	τοῖς Μενέλεῳς	D.	τοῖς ἐύγεῳς
A.	τοὺς Μενέλεως	A.	τὰ ἐύγεω
V.	ὦ Μενέλεῳ	V.	ὦ ἐύγεω

Exceptiones.

Vnum eſt nomen Neutrum in ως, τὸ χρέως *debitum*, pro quo dicitur etiam τὸ χρεών. Duo vero in ω, ideſt τὸ ἀγήρω *ſenii expers*, & τὸ ἐπίπλεω *plenum*.

Quinque Nomina non Neutra formant Accuſativum in ω, ſcilicet ὁ Ἄθως *Athos mons*, τὸν Ἄθω; ἡ ἕως *aurora*, τὴν ἕω; ἡ Κέως *Ceos Inſula*, τὴν Κέω; ἡ Κῶς *Cos Inſula*, τὴν Κῶ; ὁ Λαγὼς *lepus*, τὸν Λαγώ.

His addi poſſunt τὸν καὶ τὴν ἀγήρω *ſenii expertem*, τὸν καὶ τὴν

πλεω

ἵλεω *propitium* & τὸν πλέω *plenum* cum compoſitis ἀνάπλεω, κατάπλεω &c.

Reperitur quoque τὸν Ἄθων, & τὸν λαγών.

Vocativus Μενέλεως *eſt ſimilis Nominativo, quod apud Atticos in nominibus omnibus cuiuslibet Declinationis contingit.*

Ad hanc Declinationem revocari poteſt Adiectivum σᾶος *contractum ex* σάεος. *Maſc. Sing. Nom.* σᾶος *pro* σάεος. *Acc* σᾶον *pro* σάεον. *Acc. Plur.* σᾶους *pro* σάεας. *Neutr. Nom & Acc. Sing.* σᾶον *pro* σάεον. *Nom. & Accuſ. Plur.* σᾶα *pro* σάεα.

Quinta Declinatio

Imparisyllaba

Complectitur nomina cuiuſcumque generis, & Graecas terminationes omnes, nempe in α, ι, υ, ω, ν, ξ, ρ, σ, ψ: ita vero inflectitur.

Singularis		Singularis	
N. ὁ	Τιτὰν	N. τὸ	σῶμα
G. τοῦ	Τιτᾶνος	G. τοῦ	σώματος
D. τῷ	Τιτᾶνι	D. τῷ	σώματι
A. τὸν	Τιτᾶνα	A. τὸ	σῶμα
V. ὦ	Τιτὰν	V. ὦ	σῶμα
Dualis		Dualis	
N. A. τὼ	Τιτᾶνε	N. A. τὼ	σώματε
G. D. τοῖν	Τιτάνοιν	G. D. τοῖν	σωμάτοιν
V. ὦ	Τιτᾶνε	V. ὦ	σώματε
Pluralis		Pluralis	
N. οἱ	Τιτᾶνες	N. τὰ	σώματα
G. τῶν	Τιτάνων	G. τῶν	σωμάτων
D. τοῖς	Τιτᾶσι	D. τοῖς	σώμασι
A. τὰς	Τιτᾶνας	A. τὰ	σώματα
V. ὦ	Τιτᾶνες	V. ὦ	σώματα

De Genitivo.

Nomina huius Declinationis habent ſemper Genitivum in ος: quo vero pacto diverſa nomina & ſyllabam ος, & incrementum accipiant ex ſubiecta nominum ſerie patebit.

Α	ατος	τὸ βῆμα, βήματος	Neutr.
Ι	ιτος	τὸ μέλι, μέλιτος	Neutr.
	ιδος	τὸ φιλόπατρι, φιλοπάτριδος	
	ιος	τὸ πέπερι, πεπέριος	
Υ	υος	τὸ δόρυ, δόρυος	Neutr.
	εος	τὸ ἡδὺ, ἡδέος	
Ω	οος	ἡ Σάπφω, Σάπφοος	Fem.
ΑΝ	ανος	ὁ Τιτὰν, Τιτᾶνος	Maſc.
	αντος	τὸ πᾶν, παντὸς	Neutr.
ΑΞ	αγος	ὁ καὶ ἡ ἅρπαξ, ἅρπαγος	M. F. C.
	ακος	ὁ θώραξ, θώρακος	M. F. C.
	ακτος	ὁ καὶ ἡ ἄναξ, ἄνακτος	M. F. C.
ΑΓΞ	αγγος	ἡ φάλαγξ, φάλαγγος	Fem.
ΑΡ	αρος	ὁ μάκαρ, μάκαρος	M. N.
	ατος	τὸ ἧπαρ, ἥπατος	Neutr.
ΑΡΣ	αρτος	ἡ δαμαρς, δάμαρτος	M. F.
ΑΣ	αδος	ὁ καὶ ἡ φυγὰς, φυγάδος	M. F. C.
	ανος	ὁ μέλας, μέλανος	Maſc.

ΑΣ

ΑΣ	) αντος	ὁ πᾶς, πάντος	) Maſc.
	) ατος	τὸ κέρας, κέρατος	) Neutr.
	) αος	ὁ Λᾶς, λᾶος	) M. N.
ΑΛΣ	) αλος	ὁ ἅλς, ἁλὸς	) M. & F.
ΑΥΣ	) αος	ἡ γραῦς, γραὸς	) F.
ΑΨ	) αβος	ὁ φὰψ, φαβὸς	) Maſc.&
	) απος	ἡ λαίλαψ, λαίλαπος	) Fem.
ΑΙΣ	) αιδος	ὁ καὶ ἡ παῖς, παιδὸς	) Com.
	) αιτος	ἡ δαὶς, δαιτὸς	) F.& N.
ΑΙΞ	) αιγος	ὁ καὶ ἡ αἰξ, αἰγὸς	) Com.
ΕΞ	) εκος	ἡ κρὲξ, κρεκὸς	) M. F.
ΕΥΣ	) εος	ὁ Ὀρφεὺς, Ὀρφέος	) Maſc.
ΕΨ	) εβος	ἡ φλὲψ, φλεβὸς	) M. F.
ΕΙΡ	) ειρος	ἡ χεὶρ, χειρὸς	) M.F.C.
ΕΙΣ	) ειδος	ἡ κλεὶς, κλειδὸς	) Fem.
	) ενος	ὁ εἷς, ἑνὸς	) M.
	) εντος	ὁ χαρίεις, χαρίεντος	) M.
ΗΝ	) ηνος	ἡ Σειρὴν, Σειρῆνος	) M. F.
	) ενος	ὁ ϰ᾽ ἡ τέρην, τέρενος	) M.F.C.
ΗΞ	) ηκος	ἡ μύρμηξ, μύρμηκος	) M.
	) ηχος	ὁ καὶ ἡ βὴξ, βηχὸς	) M.F.C.
ΗΡ	) ηρος	ὁ λουτὴρ, λουτῆρος	) Maſc.
	) ερος	ἡ μήτηρ, μητέρος	) M.F.C.

ΗΣ	ητος	ἡ ἐσθὴς, ἐσθῆτος	M. F.
	ῆντος	ὁ τιμῆς, τιμῆντος	M.
	εντος	ὁ Κλήμης, Κλήμεντος	M.
	εος	ὁ καὶ ἡ ἀληθὴς, ἀληθέος	M. C.
ΙΝ	ινος	ὁ καὶ ἡ δελφὶν, δελφῖνος	M.F.C.
ΙΞ	ιγος	ἡ μάσιξ, μάσιγος	M.F.C.
	ικος	ὁ καὶ ἡ πέρδιξ, πέρδικος	
	ιχος	ἡ θρὶξ, τριχὸς	
ΙΣ	ιδος	ὁ Πάρις, Πάριδος	Masc. Fem. & Com.
	ιθος	ὁ καὶ ἡ ὄρνις, ὄρνιθος	
	ινος	ὁ καὶ ἡ τὶς, τινὸς	
	ιος	ἡ ὄϊς, ὄϊος	
	ιτος	ἡ χάρις, χάριτος	
	ιτος	ἡ θέμις, θέμιτος	
ΙΨ	ιβος	ὁ Λίψ, λιβὸς	M. F.
	ιπος	ἡ κατῆλιψ, κατήλιπος	M. F.
ΟΝ	οντος	τὸ τύπτον, τύπτοντος	N.
	ονος	τὸ μεῖζον, μείζονος	N.
ΟΞ	οκος	ὁ πρὸξ, προκὸς	M. F.
ΟΡ	ορος	τὸ ὕτορ, ὕτορος	Neutr.
ΟΣ	εος	τὸ μέλος, μέλεος	Neutr.
ΟΥΝ	υντος	τὸ τυπὺν, τυπύντος	Neutr.
ΟΨ	οπος	ἡ ὄψ, ὀπὸς	M. F.
ΟΙΞ	οικος	ἡ προὶξ, προικὸς	F.

οδος

ΟΥΣ	οδος	ὁ πὺς, ποδὸς	Masc.
	οντος	ὁ ὀδὺς, ὀδόντος	Fem. &
	οος	ὁ καὶ ἡ βῦς, βοὸς	Comm.
	ῦντος	ὁ πλακοῦς, πλακοῦντος	
ΥΝ	υνος	ὁ μόσυν, μόσυνος	M. F.
ΥΞ	υγος	ἡ ἄντυξ, ἄντυγος	M.F.C.
	υκος	ἡ ἄμπυξ, ἄμπυκος	
	υχος	ὁ ὄνυξ, ὄνυχος	
ΥΡ	υρος	ὁ μάρτυρ, μάρτυρος	M.F.C.N.
ΥΓΞ	υγγος	ἡ λὺγξ, λυγγὸς	*singulsus*
	υγκος	ὁ λὺγξ, λυγκὸς	*lynx*
ΥΣ	υδος	ἡ χλαμὺς, χλαμύδος	M.F.C.
	υθος	ἡ κώμυς, κώμυθος	Masc. &
	υτος	ὁ ἀκμὺς, ἀκμύθος	Fem.
	υος	ἡ χέλυς, χέλυος	M. F.
	υντος	ὁ ζευγνὺς, ζευγνύντος	M.
	εος	ὁ ὠκὺς, ὠκέος	M.
	εως	ὁ πρέσβυς, πρέσβεως	M.
ΥΨ	υφος	ὁ κίνυψ, κίνυφος	
ΩΝ	ονος	ὁ καὶ ἡ μείζων, μείζονος	M. F.
	οντος	ὁ δράκων, δράκοντος	M.
	ωνος	ὁ Πλάτων, Πλάτωνος	M F.
	ωντος	ὁ Ξενοφῶν, Ξενοφῶντος	M.
ΩΞ	ωκος	ὁ πτὼξ, πτωκὸς	M. F.
ΩΡ	ορος	ὁ Ἕκτωρ, Ἕκτορος	Masc.
	ωρος	ὁ φὼρ, φωρὸς	& Fem.

ΩΡ	ατος	τὸ ὕδωρ, ὕδατος	Neutr.
ΩΣ	οος	ἡ ἠὼς, ἠόος	F.
	οτος	ὁ τετυφὼς, τετυφότος	M.
	ωος	ὁ ἥρως, ἥρωος.	M.
	ωτος	ὁ γέλως, γέλωτος	M. & N.
ΩΨ	ωπος	ὁ Κύκλωψ, Κύκλωπος	M. F.

De Dativo.

Ex Genitivo formatur Dativus, mutato ος in ι, ut σώματος, σώματι; μάρτυρος, μάρτυρι.

De Accusativo.

Accusativus in nominibus non Neutris desinit in α, in quam vocalem mutatur ος Genitivi, ut τοῦ τιτᾶνος, τὸν τιτᾶνα; τοῦ μάρτυρος, τὸν μάρτυρα. In Neutris autem Accusativus, & Vocativus cum Nominativo perfecte conveniunt.

Exceptiones.

I. Nomina Barytona in ις & υς, quae habent ος purum in Genitivo, habent Accusativum in ιν & υν, ut ὄφις, ὄφιος, ὄφιν; πόλις, πόλεως, πόλιν; βότρυς, βότρυος, βότρυν; ὀξὺς, ὀξέος, ὀξύν.

Ὄφια, & βότρυα Poëtica sunt.

II. Nomina Barytona in ις & υς, quae in Ge-

Genitivo habent ος non purum, in Accuſativo deſinunt cum in α, tum in ιν, atque υν; ut ἔρις, ἔριδος Acc. ἔριν & ἔριδα; Νέηλυς, Νεήλυδος Accuſ. Νέηλυν, & Νεήλυδα.

III. Nomina in αυς, & ους habent Accuſativum in αυν & υν, ut Γραῦς, Γραῦν; βῶς, βῶν: legimus tamen & βόα.

De Vocativo.

Vocativus ſimilis eſt Nominativo, ut ὦ Τίταν, ὦ ἱμὰς, ὦ τύπλων.

Exceptiones.

I. Formant Accuſativum ablato τος Genitivi nomina Barytona, quorum Genitivus eſt in αντος, οντος; ut ὁ Αἴας, Αἴαντος, ὦ Αἶαν; Λέων, λέοντος, ὦ λέον.

Poëtice dicitur ὦ Πολυδάμα, ὦ Ἀχάμα *ab* ὁ Πολυδάμας, ὁ Ἀχάμας, *quemadmodum* ὦ ἄνα *ab* ἄναξ.

In hac Exceptione non includuntur Participia, ut ὁ τύψας, αντος Voc. ὦ τύψας. N. ὁ τύπτων, οντος. Voc. ὦ τύπτων.

2. Item adiectiva Barytona in εις, ut ὁ χαρίεις, χαρίεντος. Voc. ὦ χαρίεν, atque etiam χαρίει. Ita ſubſtantivum Σιμόεις, Σιμόεντος; Voc. ὦ Σιμόεν.

Participia tamen in εις generalem Regulam ſequuntur, ut τυφθεὶς, έντος, Voc. ὦ τυφθείς.

II. Formant Vocativum, ablato ος Genitivi, nomina Barytona in ων, ονος, & ωρ, ορος; ut Νέςωρ, Νέςορος, Voc. ὦ Νέςορ; παντοκράτωρ, παντοκράτορος, Voc. ὦ παντοκράτορ; δαίμων, δαίμονος, ὦ δαῖμον.

Habent Vocativum in ον etiam nonnulla polyſyllaba in ων, quorum Genitivus eſt ωνος, ut Ποσειδᾶν, Ποσειδᾶνος. Voc. ὦ Πόσειδον.

2. Ita quoque adiectiva deſinentia in ην, ενος; & ας, ανος, ut τέρην, τέρενος, Voc. ὦ τέρεν; μέλας, μέλανος, Voc. ὦ μέλαν; τάλας, τάλανος, Voc. ὦ τάλαν.

III. Formant Accuſativum, abiecto σ Nominativi, nomina Barytona in ις & υς, ut ὄφις, ὦ ὄφι; Βότρυς, ὦ βότρυ; adiectiva Oxytona in υς, ut ὀξὺς, ὦ ὀξύ; Monoſyllaba in υς, ut μῦς, ὦ μῦ; δρῦς, ὦ δρῦ.

Apud Poëtas etiam nomina ſubſtantiva Acutitona in ις, ut Ἀμαρυλλὶς, ὦ Ἀμαρυλλί.

2 Item nomina deſinentia in ευς, & υς, ut βασιλεὺς, ὦ βασιλεῦ: βῦς, ὦ βῦ; πλακοῦς, ὦ πλακοῦ. Πῦς tamen, & ὀδὺς retinent in Vocativo σ: quod contingit quoque in Participiis omnibus, ut δὺς, γνύς.

3. Παῖς habet Vocativum ὦ παῖ. Eius tamen compoſita retinent σ, ut ὦ ἄπαις, ὦ εὔπαις.

IV. Gravitona in ηρ habent ερ in Vocativo, ut μήτηρ, ὦ μῆτερ: quod contingit etiam in quatuor Acutitonis πατὴρ, δαὴρ, σωτὴρ, ἀνὴρ; ὦ πάτερ, ὦ δάερ, ὦ σῶτερ, ὦ ἄνερ.

De

De reliquis Caſibus.

Nominativus, Accuſativus, & Vocativus Dualis formantur a Genitivo ſingulari, mutato ος in ε, ut τιτᾶνος, τιτᾶνε: Genitivus, & Dativus Dualis ab eodem caſu, mutato ος in οιν, ut τιτᾶνος, τιτάνοιν; λαμπάδος, λαμπάδοιν.

Pluralis Nominativus a ſingulari Genitivo mutato ος in ες, ſi nomina non fuerint Neutra; mutato autem ος in α, ſi nomina Neutra fuerint, ut λαμπάδος αἱ λαμπάδες; σώματος, τὰ σώματα.

Genitivus Pluralis ab eodem caſu mutato ος in ων, ut τῶν λαμπάδων, τῶν σωμάτων.

De Dativo Plurali.

I. Dativus Pluralis formari ſolet a Dativo ſingulari poſito σ ante ι; ut βότρυς, βότρυι, βότρυσι; λέξις, λέξει, λέξεσι; ἅλς, ἅλι, ἅλσι; σωτὴρ, σωτῆρι, σωτῆρσι; ῥήτωρ, ῥήτορι, ῥήτορσι.

Si ante ι Dativi ſingularis fuerint litterae δ, τ, θ, ν, ſeu ſingulae, ſeu binae, reiiciuntur; ut ἔριδι, ἔρισι; ὄρνιθι, ὄρνισι; τιτᾶνι, τιτᾶσι; τύψαντι, τύψασι.

Nomina, quae in Dativo ſingulari deſinunt in εντι, οντι, in Dativo plurali habent εισι, υσι; ut χαρίεις, χαρίεντι, χαρίεισι; λέων, λέοντι, λέυσι.

II. No-

II. Nomina, quae in Nom. Sing. desinunt in ξ, ψ, aut σ praecedente Diphthongo, Dativum pluralem desumunt a Nominativo Singulari, cui addunt tantummodo ι; ut Ἄραψ, τοῖς Ἄραψι; ἄναξ, τοῖς ἄναξι; βασιλεὺς, τοῖς βασιλεῦσι; βοῦς, τοῖς βοῦσι.

Tamen ὃς ὁτὸς *habet* ὡσὶ; πῦς, ποδὸς, ποσὶ: δρομεὺς, δρομεῦσι; υἱεὺς υἱέσι, *atque etiam* υἱᾶσι.

Nomina in ηρ, quae Syncopen patiuntur, habent Dativum pluralem in ασι; ut μήτηρ, μητρὸς, μητράσι; πατὴρ, πατράσι; ita ἀρὴν, ἀρνὸς, ἀρνάσι.

III. Dativo plurali additur ν sequenti vocali, ut Λέυσιν ἐκείνοις pro Λέυσι.

Ad hanc Declinationem spectat Pronomen ὃς in compositione cum adiectivo τις; quod ita inflectitur.

	M.	F.	N.
	Singularis	Singularis	Singularis
N.	ὅστις	ἥτις	ὅτι
G.	ὅτινος	ἧστινος	ὅτινος
D.	ὅτινι	ἧτινι	ὅτινι
A.	ὅντινα	ἥντινα	ὅτι
	Pluralis	Pluralis	Pluralis
N.	οἵτινες	αἵτινες	ἅτινα
G.	ὧντίνων	ὧντίνων	ὧντίνων
D.	οἷστισι	αἷστισι	οἷστισι
A.	ἅστινας	ἅστινας	ἅτινα

Eodem pacto inflectitur ὅστις ου, ἥτις ου, ὅτι ου.

Dicitur etiam in Sing. Genitivo ὅτου, in Dativo ὅτῳ, in Plurali Genitivo ὅτων, in Dativo ὅτοις. Ita quoque ὅτου ου, ὅτῳ ου; ὅτων ου, ὅτοις ου.

De

De Quinque Contractorum Nominum Declinationibus

CAPVT IV.

EX Quinta Simplicium oriuntur nomina *Contracta*; quae ita appellantur, quod in ipsis duae syllabae in unam contrahuntur. Id vero fit, aut per *Synaeresim* Συναίρεσιν, quum nempe duae vocales in Diphthongum contrahuntur, ut τείχεϊ τείχει; aut per *Crasim* Κρᾶσιν, quum ex duabus vocalibus, vel utraque, vel alterutra saltem abiicitur, ut τὰ τείχεα, τείχη; τῶν τειχέων, τειχῶν. Quinque autem sunt Contractorum Declinationes, quarum Paradigmata exhibemus.

Declinatio Prima

Complectitur nomina generis Masc., Fem., & Com. desinentia in ης, ut ὁ Δημοσθένης *Demosthenes*, ἡ τριήρης *triremis*, ὁ κ᾽ ἡ ἀληθὴς *verus*, *vera*: & Neutra in ες, atque ος, ut τὸ σαφὲς *manifestum*, τὸ τεῖχος *murus*. Ita vero inflectuntur, atque contrahuntur.

	Singularis	*contractum*	Singularis	*contractum*
N.	ὁ Δημοσθένης	Δημοσθένης	τὸ τεῖχος	τεῖχος
G.	τοῦ ενεος	Δημοσθένους	τοῦ εος	τείχους

D. τῷ

D.	τῷ	ενεϊ Δημοσθένει	τῷ	εϊ τείχει
A.	τὸν	ενεα Δημοσθένη	τὸ	ος τεῖχος
V.	ὦ	Δημόσθενες Δημόσθενες	ὦ	ος τεῖχος
		Dualis		Dualis
N.A.	τὼ	Δημοσθένεε Δημοσθένη	τὼ	τείχεε τείχη
G.D.	τοῖν	ενέοιν Δημοσθενοῖν	τοῖν	έοιν τειχοῖν
V.	ὦ	ένεε Δημοσθένη	ὦ	εε τείχη
		Pluralis		Pluralis
N.	οἱ	Δημοσθένεες Δημοσθένεις	τὰ	τείχεα τειχη
G.		έων Δημοσθενῶν	τῶν	έων τειχῶν
D.		εσι Δημοσθένεσι	τοῖς	εσι τείχεσι
A.		εας Δημοσθένεις	τὰ	εα τείχη
V.		εες Δημοσθένεις	τὰ	εα τείχη

Nomina, quae in Nominativo desinunt in ης purum, in Accusativo singulari contrahuntur non solum in η, verum etiam saepius in α; dicimus enim τὸν ὑγιᾶ, & ὑγιῆ ab ὁ ὑγιὴς *sanus*.

Quaedam huius Declinationis nomina propria casus nonnullos mutuantur a I. Simplicium: dicimus enim τὸν Ἀριστοφάνην, ὦ Ἀριστοφάνη; οἱ Ἀριστοφάναι, τὰς Ἀριστοφάνας, quum Nominativus sit ὁ Ἀριστοφάνης, ους. Id quoque contingit in adiectivis compositis ab ἔτος *annus*, ὁ ἑκταίτης, ους; τὰς ἑκταίτας &c.

1. *Nominativus &c. Dualis etiam in prosa reperitur saepe non contractus, ut τὼ συγγένει pro συγγένη. Ita quoque Genitivus Pluralis; legimus enim ἀνθέων, καρδίων, ὁρίων pro ἀνθῶν, καρδῶν &c.*

2. *Neutra quaedam in Nom. Accusat &c Duali contrahuntur etiam in ει, ut τὼ σκιλεῖ pro τὼ σκίλη.*

3. *Neutra, quorum Nominativus Sing. desinit in ως, in casibus pluralibus contrahuntur in α, ut τὸ χρέως τὰ χρέα, κλέος τὰ κλέα &c.*

4. *Nomina propria composita a κλέος habent duplicem Nominativum, nempe in ους, & ης; ita vero inflectuntur, atque contrahuntur.*

Sin-

	Singularis			Singularis
N.	ὁ Ἡρακλίης		Ἡρακλίης	Ἡρακλῆς
G.	τοῦ	ίεος	Ἡρακλίεος	Ἡρακλέους
D.	τῷ	ίεϊ	Ἡρακλίεϊ	Ἡρακλεῖ
A.	τὸν	ίεα	Ἡρακλίεα	Ἡρακλέα
V.	ὦ	ίες	Ἡράκλιες	Ἡράκλεις
	Dualis			Dualis
N. A.	τὼ	Ἡρακλίεε	Ἡρακλίε	Ἡρακλῆ
G. D.	τοῖν	ίεοιν	Ἡρακλίεοιν	Ἡρακλεοῖν
V.	ὦ	ίεε	Ἡρακλίεε	Ἡράκλεε
	Pluralis			Pluralis
N.	οἱ	Ἡρακλίεες	Ἡρακλίεις	Ἡρακλεῖς
G.		ίεων	Ἡρακλίεων	Ἡρακλέων
D.		ίεσι	Ἡρακλίεσι	Ἡρακλέσι
A.		ίεας	Ἡρακλίεις	Ἡρακλεῖς
V.		ίες	Ἡρακλίεις	Ἡρακλεῖς

Reperitur quoque Accuſat. Sing. τὸν Ἡρακλίην, Ἡρακλῆν; *Vocat.* ὦ Ἡρακλῆς, *&* Ἡρακλῆ; *Accuſ. Plur.* τὺς Ἡρακλέας,

Secunda Declinatio

Continet nomina in ις generis Maſc. Fem. & Com. ut ὁ ὄφις *Serpens*, ἡ λέξις *dictio*, ὁ καὶ ἡ φιλόπατρις *hic & haec patriae amans*; & neutra in ι, ut τὸ σίναπι *ſinapi*. In inflexione communi, ſeu Ionica habet Genitivum ιος; in inflexione Attica, quae uſitatior eſt, habet Genitivum in εως.

In-

Inflexio Communis

Singularis			Singularis		
		contractum			*contractum*
N.	ὁ ὄφις	ὄφις	N.	τὸ σίνηπι	σίνηπι
G.	τοῦ ιος	ὄφιος	G.	τοῦ ιος	σινήπιος
D.	τῷ ι	ὄφι	D.	τῷ ι	σινήπι
A.	τὸν ιν	ὄφιν	A.	τὸ ι	σίνηπι
V.	ὦ ι	ὄφι	V.	τὸ ι	σίνηπι
Dualis			**Dualis**		
N. A.	τὼ ὄφιε	ὄφι	N. A.	τὼ σινήπιε	σινήπι
G. D.	τοῖν ιοιν	ὀφίοιν	G. D.	τοῖν ιειν	σινεπίοιν
V.	ὦ ιε	ὄφι	V.	ὦ ιε	σινήπι
Pluralis			**Pluralis**		
N.	οἱ ὄφιες	ὄφις	N.	τὰ σινήπια	σινήπι
G.	τῶν ιων	ὀφίων	G.	τῶν ιων	σινηπίων
D.	τοῖς ισι	ὄφισι	D.	τοῖς ισι	σινήπισι
A.	τὰς ιας	ὄφις	A.	τὰ ια	σινήπι
V.	ὦ ιες	ὄφις	V.	ὦ ια	σινήπι

Ad hanc Declinationis huiuſce inflexionem revocantur a nonnullis nomina quaedam Maſculina in υς, υος; & Neutra in υ, υος, ut ὁ βότρυς racemus, *τὸ μέθυ* vinum. *In illis enim caſus Plurales ſunt οἱ βότρυες βότρυς, τῶν βοτρύων, τοῖς βότρυσι, τὰς βότρυας βότρυς, ὦ βότρυες βότρυς.*

In Neutris autem pluralis numeri caſus ſunt τὰ μέθυα μέθυ, τῶν μεθύων, τοῖς μέθυσι, τὰ μέθυα μεθυ, ὦ μέθυα μέθυ.

In-

Inflexio Attica uſitatior.

	Singularis			Singularis	
		contractum			*contractum*
N.	ὁ ὄφις	ὄφις	N.	τὸ σίνηπι	σίνηπι
G.	τοῦ εως	ὄφεως	G.	τοῦ εως	σινήπεως
D.	τῷ εῖ	ὄφει	D.	τῷ εῖ	σινήπει
A.	τὸν ιν	ὄφιν	A.	τὸ ι	σίνηπι
V.	ὦ ι	ὄφι	V.	ὦ ι	σίνηπι
	Dualis			Dualis	
N. A.	τὼ ὄφεε	ὄφη	N.A.	τὼ σινήπεε	σινήπη
G. D.	τοῖν έοιν	ὄφεῳν	G.D.	τοῖν έοιν	σινήπεῳν
V.	ὦ εε	ὄφη	V.	ὦ εε	σινήπη
	Pluralis			Pluralis	
N.	οἱ ὄφεες	ὄφεις	N.	τὰ σινήπεα	σινήπη
G.	τῶν έων	ὄφεων	G.	τῶν έων	σινήπεων
D.	τοῖς εσι	ὄφεσι	D.	τοῖς εσι	σινήπεσι
A.	τὰς εας	ὄφεις	A.	τὰ εα	σινήπη
V.	ὦ εες	ὄφεις	V.	ὦ εα	σινήπη

Ad hanc inflexionem revocari poſſunt adiectiva in υς, ως, ut ἡδύς ἡδίος dulcis. *Dativus enim Singularis eſt ἡδεῖ pro ἡδεῖι; in Plurali vero numero Nominativus, Accuſativus, & Vocativus ita contrahuntur: οἱ ἡδέες ἡδεῖς, τὰς ἡδέας ἡδεῖς; ὦ ἡδέες ἡδεῖς.*

Item Neutra in υ, υος, ut ἄστυ ἄστιος urbs, *Dat τῷ ἄστεϊ ἄστει, Nom. Pl. τὰ ἄστεα ἄστη, Ac. τὰ ἄστεα ἄστη, Voc. ὦ ἄστεα ἄστη.*

Tertia Declinatio

Complectitur nomina Maſculini tantummodo generis deſinentia in *ευς*, ut *Βασιλεὺς Rex:* quae ita inflectuntur, & contrahuntur. Sin-

Singularis

N.	ὁ βασιλεὺς	Βασιλεὺς	
G.	τοῦ ἑος	Βασιλέος	frequentius Βασιλέως
D.	τῷ ἑι	Βασιλεῖ	
A.	τὸν ἑα	Βασιλέα	
V.	ὦ εῦ	Βασιλεῦ	

Dualis

N. A.	τὼ	Βασιλέε	Βασιλέε
G. D.	τοῖν	ἑοιν	Βασιλέοιν
V.	ὦ	ἑε	Βασιλέε

Pluralis

N.	οἱ	Βασιλέες	Βασιλεῖς
G.	τῶν	ἑων	Βασιλέων
D.	τοῖς	εῦσι	Βασιλεῦσι
A.	τοὺς	ἑας	Βασιλεῖς
V.	ὦ	ἑες	Βασιλεῖς

Nonnulli contrahunt in Accuſativo Singulari ἑα in ᾶ, ut τὸν Βασιλέα Βασιλᾶ.

Nomina, quae ante ως Genitivi habent vocalem aut diphthongum, contrahunt Genitivum ἑως in οῦς, Accuſativum ἑα in ᾶ, & nonnumquam Pluralem etiam Accuſativum ἑας in ᾶς, ut ὁ πειραιεὺς, τοῦ πειραιέως πειραιῶς; τὸν πειραιέα πειραᾶ; ὁ Δαριεὺς, τοὺς Δαριέας Δαριᾶς.

Quarta Declinatio

Comprehendit nomina tantummodo feminina, imo plerumque propria mulierum, deſinentia in ω, & ως, ut ἡ Λητὼ *Latona*, ἡ αἰδὼς *verecundia*.

Sin-

	Singularis			Singularis		
			contractum			*contractum*
N.	ἡ	Λητὼ	Λητὼ	ἦ	ἀιδὼς	ἀιδώς
G.	τῆς	ὁος	Λητοῦς	τῆς	ὁος	ἀιδοῦς
D.	τῇ	ὁϊ	Λητοῖ	τῇ	ὁϊ	ἀιδοῖ
A.	τὴν	ὁα	Λητὼ	τὴν	ὁα	ἀιδώ
V.	ὦ	οῖ	Λητοῖ	ὦ	οῖ	ἀιδοῖ
	Dualis			Dualis		
N. A.	τὰ		Λητὼ	N. A.	τὰ	ἀιδώ
G. D.	ταῖν		Λητοῖν	G. D.	ταῖν	ἀιδοῖν
V.	ὦ		Λητὼ	V.	ὦ	ἀιδώ
	Pluralis			Pluralis		
			contractum			*contractum*
N.	αἱ		Λητοὶ	N.	αἱ	ἀιδοί
G.	τῶν		Λητῶν	G.	τῶν	ἀιδῶν
D.	ταῖς		Λητοῖς	D.	ταῖς	ἀιδοῖς
A.	τὰς		Λητοὺς	A.	τὰς	ἀιδούς
V.	ὦ		Λητοὶ	V.	ὦ	ἀιδοί

Reperitur Nom. Plural. Κλώθις *pro* Κλώθες *a Singulari Nominativo* Κλώθ.

Quinta Declinatio

Complectitur nomina Neutrius generis desinentia in *ας* purum, aut *ρας*, ut τὸ κρέας *caro*, τὸ κέρας *cornu*. Horum autem triplex est inflexio.

	Communis		Ionica		Attica	
	Singularis		Singularis		Singularis	
N.	τὸ	κρέας	τὸ	κρέας	τὸ	κρέας
G.	τοῦ	κρέατος	τοῦ	κρέαος	τοῦ	κρέως
D.	τῷ	κρέατι	τῷ	κρέαϊ	τῷ	κρέᾳ

A.	τὸ χρέας	τὸ χρέας	τὸ χρέας
V.	ὦ χρέας	ὦ χρέας	ὦ χρέας
	Dualis	Dualis	Dualis
N.A.	τὼ χρέατε	τὼ χρέαε	τὼ χρέα
G.D.	τοῖν χρεάτοιν	τοῖν χρεάοιν	τοῖν χρέων
V.	ὦ χρέατε	ὦ χρέαε	ὦ χρέα
	Pluralis	Pluralis	Pluralis
N.	τὰ χρέατα	τὰ χρέαα	τὰ χρέα
G.	τῶν χρεάτων	τῶν χρεάων	τῶν χρεῶν
D.	τοῖς χρέασι	τοῖς χρέασι	τοῖς χρέασι
A.	τὰ χρέατα	τὰ χρέατα	τὰ χρέα
V.	ὦ χρέατα	ὦ χρέαα	ὦ χρέα

De Nominibus aliis, quae peculiari modo contrahuntur

CAPVT V.

TRiplicis generis ſunt Contracta Nomina: alia nempe ὁλοπαθῆ, quae in caſibus *omnibus* contrahuntur; cuiuſmodi ſunt ea, de quibus egimus in Exceptionibus I. II. III. Simplicium, & I. Contractorum. 2. Alia πολυπαθῆ, quae in *pluribus* caſibus contractionem patiuntur, ad quam claſſem pertinent Nomina I. IV. & V. Contractorum. 3. Alia demum ὀλιγοπαθῆ quae in *aliquibus paucis* tantum caſibus contrahuntur, quemadmodum ea, quae in II. & III. Contractorum exhibuimus.

Verum, praeter Contracta Nomina ſuperius a nobis allata, plura quoque alia ſunt ad V. Simplicium ſpectantia, quae paullo accuratius ſunt hic exponenda, quod & multa numero ſunt, & nimis peculiare contractionis genus patiuntur.

Itaque 1. ad ὁλοπαθῆ revocari poſſunt contracta

in ᾶς ex άις, ut ἀλλάις ἀλλᾶς *botellus*, ἀλλᾶντος, ᾶντι &c.

in ᾳς ex αἰς, ut δαὶς δᾷς *fax*, δᾳδός, δαδί &c.

in ᾶς ex άας, ut κράας κρᾶς *caput*, κρατὸς, κρατί; ita quoque λᾶας λᾶς *lapis*, λάαος λᾶος, λᾶϊ &c.

in

in ῆς ex ήις, ut τιμήεις τιμῆς *honoratus* τιμῆντος, ῆντι &c.
in οῦς ex όεις, ut πλακόεις πλακοῦς *placenta* πλακοῦντος, οῦντι &c.
in ῆρ ex εαρ, ut κέαρ κῆρ *cor* κῆρος, κῆρι &c
in ὼν ex εὼν, ut κενεὼν κενῶν *venter* κενῶνος κενῶνι &c.

Nomen quoque ὄις *ovis* in casibus omnibus ita contrahitur ὄις, ὄϊος, ὄϊι, ὄϊν; ὄϊε, ὄϊοιν; ὄϊες, ὄϊας, ὄϊσι, ὄϊας, ὄϊες
οῖς, οἷος, οἱ, οἶν; οἷε, οἷοιν; οἷς, οἷαν, οἷσι, οἷς, οἷς

2 Ad πολυπαθῆ revocanda sunt nomina quaedam desinentia in ηρ, quae syncopen in pluribus casibus patiuntur, ut

Μήτηρ *Mater*, Μητρὸς, Μητρὶ, Μητέρα, Μῆτερ
Πατηρ *Pater*, Πατρὸς, Πατρὶ, Πατέρα, Πάτερ
Γαστηρ *Venter*, γαστρὸς, γαστρὶ, γαστέρα, γαστήρ

Tria haec nomina non contrahuntur in Accusativo Singulari, neque in ullo casu Dualis, aut Pluralis numeri. Θυγάτηρ *filia*, θυγατρὸς, θυγατρὶ, θυγατέρα, & θύγατρα, ὦ θύγατερ: in aliis numeris non contrahitur.

In omnibus numeris contrahitur ὁ ἀνὴρ vir, ἀνδρὸς, ἀνδρὶ, ἄνδρα, ἄνερ; ἄνδρε, ἀνδροῖν; ἄνδρες, ἀνδρῶν, ἀνδράσι, ἄνδρας, ἄνδρες.

Ita quoque κύων *canis* κυνὸς, κυνὶ, κύνα, κύον; κύνε, κυνοῖν; κύνες, κυνῶν, κυσὶ, κύνας, κύνες.

3. Inter ὀλιγοπαθῆ recensenda sunt 1. ἡ κλεῖς *clavis*, G. κλειδὸς. A. κλεῖδα, & κλεῖν, N. P. κλεῖδες, & κλεῖς. A. κλεῖδας, & κλεῖς. 2. ἔρις *lis*, G. ἔριδος &c. N. P. αἱ ἔριδες ἔρεις, τὰς ἔριδας ἔρεις. 3. ὁ καὶ ἡ ὄρνις *avis*, ὄρνιθος, N. P. οἱ καὶ αἱ ὄρνιθες ὄρνεις, A. τὺς καὶ τὰς ὄρνιθας ὄρνεις 4. κάλπις *urna*, G. κάλπιδος, N. P αἱ κάλπιδες κάλπεις, Ac τὰς κάλπιδας κάλπεις. 5. βοῦς *bos* G βοός. Plur. N. οἱ βόες, βοῦς; τὺς βόας, βοῦς; ὦ βόες, βοῦς. 6. ἡ ναῦς *Navis*. G νεὸς, Plur. N. αἱ νῆες, Ac. τὰς νῆας, 7. ἡ γραῦς *anus*, G. γρηὸς, Plur. N. αἱ γρηῢς, Ac. τὰς γρηῢς.

Huc quoque spectant Comparativa desinentia in ων, ut μείζων *maior*, G. μείζονος; de quibus inferius in Capite IX opportunius agemus.

De Nominibus Heteroclitis

CAPVT VI.

HEteroclita vocantur nomina, quae nominum aliorum inflexionem, ac leges non sequuntur. Alia autem numero, alia genere, alia casibus, alia declinatione sunt Heteroclita.

Heteroclita Numero

I. In Singulari tantum numero adhiberi ſolent ὁ ἀὴρ *aër*, ἡ ἅλς *mare*, ἡ γῆ *terra*, τὸ πῦρ *ignis*, τὸ ἔλαιον *oleum*: ita quoque nomina propria.

II. Pluralis tantummodo numeri ſunt *Feſtorum* nomina, ut τὰ Διονύσια *Bacchanalia*, τὰ Ὀλύμπια *Olympia*. Quaedam Vrbium nomina, ut αἱ Ἀθῆναι *Athenae*, αἱ Θῆβαι *Thebae*, τὰ Μέγαρα *Megara*. Ita quoque τὰ ἄλφιτα *neceſſaria ad victum*, τὰ ἐπινίκια *praemia*, τὰ ἐνύπνια *ſomnia*; cum aliis pluribus.

Heteroclita Genere

I. Maſculina ſunt in Singulari, neutra vero in Plurali numero ὁ δεσμὸς *vinculum*, τὰ δεσμὰ; ita quoque ὁ δίφρος *currus*, ὁ ἐρετμὸς *remus*, ὁ ζυγὸς *iugum*, ὁ κύκλος *circulus*, ὁ λύχνος *lucerna* ὁ μηρὸς *femur*, ὁ μοχλὸς *vectis*, ὁ πάτος *dorſum*, ὁ πυρσὸς *fax*, ὁ σθαλμὸς *ſtatio*, ὁ τράχηλος *collum*, ὁ χαλινὸς *frenum*.

In Plurali tamen legimus etiam οἱ δεσμοὶ, ἐρετμοὶ, κύκλοι, λύχνοι, μοχλοὶ, τράχηλοι.

II. Nonnulla feminina in Singulari numero cum maſculino Articulo in Duali coniunguntur, ut ἡ γυνὴ *mulier*, τὼ γυναῖκε; ἡ πόλις *civitas*, ἡ χεὶρ *manus*, ἡ ὁδὸς *via*, cum compoſitis, ut ἔξοδος &c. Imo apud Atticos femininis omnibus id contingit.

III. In Singulari ὁ καὶ ἡ τάρταρος, Plur. τὰ τάρταρα.

In Singulari ἡ κίλιυθος, Plur. τὰ κίλιυθα. Accuſ. etiam κιλιύθους.

In Singulari τὸ τάδιον, Plur. τὰ τάδια, & οἱ τάδιοι.

Heteroclita Caſibus

Deficientia Caſibus

I. Nullos habent caſus, adeoque indeclinabilia ſunt. 1. Nomina Litterarum, ut ἄλφα, βῆτα &c. legimus tamen τὰ σίγματα. 2. Numeri omnes a quatuor uſque ad centum, ut πέντε *quinque*, ἓξ *ſex*. 3. Nomina per apocopen truncata, ut δῶ pro δῶμα *domus*, τρόφι pro τρόφιμον *nutrimentum*; aut per paragogen aucta, ut δα-

τρυόφι

κρυόφι pro δακρύοις *lacrymis*, ποντόφιν pro πόντῳ *mari*. 4. Addi debent ſequentia nomina βρίτας *ſtatua*, δίμας *corpus*, σίβας *veneratio*, ὄναρ *ſomnium*, δίπας *poculum*, λίπας *rupes*, ἧδος *ſuavitas*, ὄφελος *utilitas*, σίλας *lumen*, νῶκαρ *torpor*, δῶς *donum*, χρεὼν *fatum* cum aliis quibuſdam. Ita quoque pleraque nomina peregrina, ut Σακλ, Μαχαμ, Ιωδιθ &c.

II. In ſolo Vocativo uſurpatur ὦ τὼ *o amice*, & *o amici*. In duobus tantum Dualis numeri caſibus uſurpatur ἄμφω *ambo*, ἄμφω *ambae*, ἀμφοῖν. In Nominativo & Accuſativo Pluralis numeri οἱ φθοΐες φθοῖς *placentae*, τὰς φθοΐας φθοῖς. Item in ſolo Nominativo, & Accuſativo Plurali ἄττα pro ἄ τινα *quaedam*.

Trium caſuum ſunt ſequentia nomina.

1. Gen. Plur. ἀλλήλων, Dat. ἀλλήλοις, ἀλλήλαις, ἀλλήλοις, Acc. ἀλλήλους, ἀλλήλας, ἄλληλα *mutuo*, *invicem*.

2. Gen. τοῦ ἀρνὸς *agni*, Acc. τὸν ἄρνα *agnum*. Nom. Plur. οἱ ἄρνες *agni*.

3. Nomina Diminutiva circumflexa in ῦς ita inflectuntur; ὁ Διονῦς *Bacchulus*, τοῦ Διονῦ, τῷ Διονῦ, τὸν Διονῦν. Ad haec revocari poteſt ſanctum nomen *Ieſu*: ὁ Ἰησοῦς, τοῦ Ἰησοῦ, τῷ Ἰησοῦ, τὸν Ἰησοῦν, ὦ Ἰησοῦ. Carent Vocativo nomina Indefinita, & Interrogativa.

Redundantia Caſibus

Pluribus & variis plane caſibus redundant

1. Nomina, quae, licet unam habeant in Nominativo terminationem, duas tamen, aut plures etiam Declinationes inflexione ſequuntur.

Quaedam enim iuxta I. & V. ſimul Simplicium inflectuntur, ut ὁ Δάρης *Dares*, τοῦ Δάρυ, & τοῦ Δάρητος; ὁ Θαλῆς *Thales*, τοῦ Θαλοῦ, & τοῦ Θαλῆτος; ὁ Ἄρης *Mars*, τοῦ Ἄρυ, & τοῦ Ἄρητος, atque Ἄρεος, adeoque iuxta I. Contractorum etiam Ἄρως.

Quaedam III. Simplicium, & V. ſimul ſequuntur, ut ὁ νοῦς *mens*, τοῦ νοῦ, τῷ νῷ, & τοῦ νόος, & τῷ νόῐ; ita compoſita ex πῆς ποδὸς *pes*, ut δίπους *bipes*, τοῦ δίπυ, & τοῦ δίποδος, Οἰδίπους *Oedipus*, τοῦ Οἰδίπυ, & τοῦ Οἰδίποδος. *Ex obliquo* Οἰδίποδος *fit* Οἰδιπόδης *Nominat. I Simplicium*, *cuius Genitivus* τοῦ Οἰδιπόδυ.

Ita ὁ θρῆνος *luctus*, τοῦ θρήνυ, & mutato genere τὸ θρῆνος, τοῦ θρήνους θρήνυς iuxta I. Contractorum; ita quoque ὁ ἔλεος υ, τὸ ἔλους, υς *miſericordia*; ὁ σκότος, υ, τὸ σκότους, υς *tenebrae*.

Quaedam inflexionem IV. & V. Simplicium ſequuntur, ut ὁ γέλως τοῦ γελω, & frequentius τοῦ γελωτος; ὁ Μίνως τοῦ Μίνω, ſaepius autem τοῦ Μίνωος. Nonnulla demum I. Contractorum, atque I. ſimul Simplicium in quibuſdam praeſertim Caſibus ſequuntur, ut ὁ Ἀριſτοφάνης, τοῦ Ἀριſτοφάνους, Acc. Sing. τὸν Ἀριſτοφάνην, τὰς Ἀριſτοφάνας.

II. Quaedam nomina varias habent inflexiones, quod non unam, ſed plures habent in Nominativo terminationes. Terminationes autem ſaepius ad diverſas ſpectant Declinationes, ut τὸ δῶμα, τος; ὁ δόμος, ου *domus*; ἡ πίκη, ης, τὸ πίκος, ους πίκα; ὁ ἀσπασμὸς, ου, τὸ ἄσπασμα, τος *ſalutatio*; ὁ μάρτυρ, ρος, ὁ μάρτυρος, ρυ *Martyr*; ὁ ψιθυρ, ρις, ὁ ψίθυρος, ρυ; ὁ υἱος, εῦ, ὁ ὑῖς ὕες, & contracte ὗος, ὁ ὑὸς, ὑες *filius*; ὁ λᾶος, λάου, λᾶας, λάαος contr. λᾶος; λάας, τοῦ λάα &c. I. Simplicium *Populus*; ὁ Μωσῆς, Μωσοῦ; & Μωσεὺς, Μωσέως; ita quoque Μωϋσῆς, Μωϋσοῦ, & Μωϋσεὺς, Μωϋσέως *Moyſes*: Δόρυ, δορυος, metatheſi δουρὸς; δόρας, τος, metatheſi δοῦρας, τος; & δόρος, δόρυς *haſta*.

Diverſae Nominativi terminationes aliquando ad eamdem ſpectant Declinationem, & genere tantum differunt, ut ὁ δένδρος, ου, τὸ δενδρον, ου *arbor*; Nonnumquam autem ne genere quidem differunt, ut τὸ γόνυ, υος metatheſi γυνὸς; τὸ γόνας, τος *genu*; μάκαρ, ρος, μάκαρς, αρτος *beatus*; ὁ ἀκτὶς, & ακτὶν *radius* &c.

Heteroclita Declinatione

I. Nomina quaedam varios caſus deſumunt non a proprio, ſed a diverſis plane Nominativis etiam inuſitatis: ita N. ὁ Ζεὺς *Iupiter*. G τοῦ Διὸς. D. τῷ Διΐ. Ac. τὸν Δία. Voc. ὦ Ζεῦ. Tres caſus deſumuntur a Nominativo Διὸς, qui inuſitatus eſt. Ita quoque ἡ γυνὴ *mulier*, G. τῆς γυναικὸς, D. τῇ γυναικὶ, Ac. τὴν γυναῖκα, V. ὦ γύναι, obliqui caſus omnes deſumuntur ab inuſitato ἡ γύναιξ; a quo oritur etiam Vocativus abiecto ξ, quemadmodum ab ἄναξ *Rex* fit ὦ ἄνα.

Nomina quaedam in αρ neutra habent Genitivum in ατος deſumptum ab inuſitatis nominibus in ας, ut τὸ ἧπαρ, τοῦ ἥπατος *hepar*; ita ἦμαρ *dies*, ἔδαρ *eſca*, φρέαρ *puteus*, στέαρ *adeps*, δέλεαρ *illecebra*, ὄνειαρ *utilitas*, ὄδαρ *mamma*.

Addi poſſunt τὸ ὕδωρ ὕδατος *aqua*, τὸ οὖς οὠτὸς *auris*, τὸ σκώρ, σκατὸς *oletum*, τὸ ὄναρ ὀνείρατος *ſomnium*, τὸ γάλα γάλακτος *lac*.

De Motione, ſeu formatione Adiectivorum per genera

CAPVT VII.

ADiectiva iuxta nominum aliorum Declinationes inflectuntur; pro generum tamen varietate variam habent in Nominativo terminationem. Quamquam autem Adiectiva omnia ſint trium Articulorum, alia tamen trium, alia duarum, nonnulla etiam unius tantummodo ſunt terminationis.

Adiectiva trium Articulorum, & trium terminationum

Maſc.	Fem.	Neutr.
ΟΣ III. S.	Η II. S.	ΟΝ III. S.
ΑΣ V. S.	ΑΙΝΑ II. S.	ΑΝ V. S.
ΕΙΣ V. S.	ΕΣΣΑ II. S.	ΕΝ V. S.
ΥΣ V. S.	ΕΙΑ II. S.	Υ V. S.

ὁ καλὸς, ὑ : ἡ καλὴ, ῆς : τὸ καλὸν, ὑ *pulcher, a, um*
ὁ μέλας, ανος : ἡ μέλαινα, ης : τὸ μέλαν, ανος *niger, a, um*
ὁ χαρίεις, εντος : ἡ χαρίεσσα, ης : τὸ χαρίεν, εντος *gratioſus, a, um*
ὁ ὀξὺς, εος : ἡ ὀξεῖα, ας : τὸ ὀξὺ, εος *acutus, a, um*

Exceptiones

I. Adiectiva in ος purum, & ρος habent Femininum in α, ut ὁ ἅγιος, ἁγία, ἅγιον *ſanctus, a, um*; ὁ ἀνθηρὸς, ρα, ρον *floridus, da, dum*.

Ὀγδοος *habet* ὀγδόη, ἁπλόος ἁπλόη; *aliaque ſimilia, ut* διπλόος, διπλοη *&c*

Nonnulla habent Neutrum in ο, ut ἄλλος, ἄλλη, ἄλλο, *alius, a, ud*, οὗτος, αὕτη, τοῦτο *hic, haec, hoc*; atque τηλικοῦτος *tantus*, τοσοῦτος *tam magnus*, vel *tam multus*; τοιοῦτος *talis*: αὐτὸς, αὐτη, αὐτὸ *ipſe, a, um*: ἐκεῖνος, ἐκείνη, ἐκεῖνο *ille, a, ud*.

Reperiuntur tamen etiam Neutra τὸ τηλικοῦτον, τὸ τοσοῦτον, τὸ τοιοῦτον; *&* ταυτὸν *pro* τὸ αὐτό.

II. Adiectivum ὁ πᾶς habet Fem. ἡ πᾶσα, Neut. τὸ πᾶν, quemadmodum in compoſitis omnibus, ut ὁ σύμπας, ἡ σύμπασα, τὸ σύμπαν.

Id quoque contingit in Participiis, ut ὁ τύψας, ἡ τύψασα, τὸ τύψαν.

Huc ſpectat Heteroclitum ὁ μέγας, μεγάλη, μέγα *magnus, a, um*, quod ita inflectitur.

Maſc.	Fem.	Neutr.
Sing.	Sing.	Sing.
N ὁ μέγας	ἡ μεγάλη	τὸ μέγα
G. τοῦ μεγάλου	τῆς μεγάλης	τοῦ μεγάλου
D. τῷ μεγάλῳ	τῇ μεγάλῃ	τῷ μεγάλῳ
A. τὸν μέγαν	τὴν μεγάλην	τὸ μέγα
V. ὦ μέγας	ὦ μεγάλη	ὦ μέγα

In ceteris Numeris, & Caſibus omnibus ita inflectitur perinde ac ſi Nominativus Singularis fuiſſet ὁ μέγαλος, ἡ μεγάλη, τὸ μέγαλον.

III. Participia in εις habent Fem. εισα, Neutr εν, ut ὁ τυφθεὶς, ἡ τυφθεῖσα, τὸ τυφθεν.

IV. Heteroclitum eſt adiectivum ὁ πολὺς *multus &c.* quod ita inflectitur.

Maſc.

	Masc. Sing.	Fem. Sig.	Neut. Sing.
N.	ὁ πολὺς	ἡ πολλὴ	τὸ πολύ
G.	τοῦ πολλοῦ	τῆς πολλῆς	τοῦ πολλοῦ
D.	τῷ πολλῷ	τῇ πολλῇ	τῷ πολλῷ
A.	τὸν πολὺν	τὴν πολλὴν	τὸ πολύ
V.	ὦ πολὺ	ὦ πολλὴ	τὸ πολύ

Dualis, & Pluralis Casus omnes desumuntur ab inusitato Singulari Nominativo ὁ πολλὸς, ἡ πολλὴ, τὸ πολλόν.

Adiectiva trium Articulorum, & duarum terminationum

Masc.& Fem.			Neutr.		
ΟΣ	III.	S.	ΟΝ	III.	S.
ΩΣ	IV.	S.	ΩΝ	IV.	S.
ΑΣ	V.	S.	ΑΝ	V.	S.
ΗΝ	V.	S.	ΕΝ	V.	S.
ΗΣ	I.	Contract.	ΕΣ	I.	Contr.
ΙΣ	V.	S.	Ι	V.	S.
ΟΥΣ	V.	S.	ΟΥΝ	V.	S.
ΥΣ	V.	S.	Υ	V.	S.
ΩΝ	V.	S.	ΟΝ	V.	S.
ΩΡ	V.	S.	ΟΡ	V.	S.

1 ὁ καὶ ἡ ἔνδοξος, ου, τὸ ἔνδοξον *glorioſus, a, um*
2 ὁ καὶ ἡ κατάπλεως, ω, τὸ κατάπλεων *expletus, a, um*
3 ὁ καὶ ἡ ἀείνας, αντος, τὸ ἀεῖναν *perpetuo fluens*
4 ὁ καὶ ἡ ἄρσην, ενος, τὸ ἄρσεν *maſculus, a, um*
5 ὁ καὶ ἡ νημερτὴς, ες, τὸ νημερτὲς *verus, a, um*
6 ὁ καὶ ἡ τὶς, ινος, τὸ τὶ *aliquis, a, od*
7 ὁ καὶ ἡ τετράτους, οδος, τὸ τετράτουν *quadrupes*
8 ὁ καὶ ἡ ἄδακρυς, υος, τὸ ἄδακρυ *non lacrymans*
9 ὁ καὶ ἡ σώφρων, ονος, τὸ σῶφρον *moderatus, a, um*
10 ὁ καὶ ἡ μεγαλήτωρ, ορος, τὸ μεγαλήτορ *magnanimus, a, um*

Ex-

Exceptiones

1. Apud Atticos Communia ſunt Adiectiva fere omnia deſinentia in ος, praeſertim vero ſi ſint compoſita, & derivata, ut ὁ καὶ ἡ πάμφιλος, τὸ πάμφιλον; ὁ καὶ ἡ κόσμιος, τὸ κόσμιον.

2. Participia in ως habent vocem Fem. υια, ut ὁ τετυφὼς, ἡ τετυφυῖα, τὸ τετυφός.

4. Adiectivum ὁ τέρην *tener* habet Fem. ἡ τέρεινα, Neutr. τέρεν licet reperiatur quoque ὁ καὶ ἡ τέρην, τὸ τέρεν.

5. Nomina Contracta in ῆς ex ίης habent Fem. ῆσσα, Neutrum ῆν; ut ὁ τιμῆς *honoratus*, ἡ τιμῆσσα, τὸ τιμῆν.

7. Huc ſpectant contracta quaedam ad III. Simplicium ſpectantia, ut ὁ καὶ ἡ ἱνοῦς, τὸ ἱνοῦν.

8. Nomina Contracta in ως ex οις habent Fem. ωσσα, Neutrum ων, ut μιλιτοῦς, μιλιτοῦσσα, μιλιτοῦν *melleus, a, um*.

9. Participia in ων habent Fem. ουσα, Neutr. ον, ut ὁ τύπτων, ἡ τύπτουσα, τὸ τύπτον.

Trium Articulorum, adeoque omnis generis ſub una tantum terminatione a Grammaticis quibuſdam cenſentur Adiectiva nonnulla; praeſertim ὁ, καὶ ἡ, καὶ τὸ ἅρπαξ *rapax*: ὁ, καὶ ἡ, καὶ τὸ μάκαρ *beatus*. Verum huius Femininum eſt ἡ μάκαιρα, Neutrum τὸ εὐδαίμον; neque τὸ ἅρπαξ, ſed τὸ ἁρπακτικὸν eſt dicendum.

Quapropter, quemadmodum Grammaticorum ſapientiſſimi oſtendunt, nulla revera tertiae huiuſce Claſſis Adiectiva exiſtunt.

De

De Formatione, ſeu Motione Subſtantivorum

CAPVT VIII.

A Subſtantivis etiam Maſculinis Nominibus formantur Subſtantiva feminina ad ſexum diſcernendum.

I. Itaque a Nominibus I. Simplicium deſinentibus in ΗΣ, deducuntur feminina

in ΙΣ, ut

ὁ Προφήτης *Propheta* — ἡ Προφῆτις

in ΤΡΙΑ, ut

ὁ Ψάλτης *pſallere doctus* — ἡ Ψάλτρια

ὁ Αὐλητης *tibicen* — ἡ Αὐλητρὶς καὶ ἡ Αὐλήτρια

in ΟΙΝΑ, ut

ὁ Δεσπότης *Dominus* — ἡ Δέσποινα καὶ ἡ Δεσπότις

in ΑΙΝΑ, ut

ὁ Ἰχθυοπώλης *piſcium venditor* ἡ Ἰχθυοπώλαινα

II. A Nominibus III. Simplicium in ΟΣ formantur feminina

in Η vel Α, ut

ὁ Δοῦλος *ſervus* — ἡ Δούλη

ὁ Θεὸς *Deus* — ἡ Θεά

in ΙΣ

ὁ Ἀμνὸς *agnus* — ἡ Ἀμνίς

in ΑΙΝΑ

ὁ Λύκος *lupus* — ἡ Λύκαινα item etiam ἡ Θέαινα a Θεός.

in ΟΙΑ a Contractis in ους ut

ὁ Εὔνους *benevolus* — ἡ Εὔνοια *benevolentia*

III. A Nominibus V. ſi praeſertim Maſculina deſinant in ων, formantur feminina

in ΑΙΝΑ, & ΑΙΝΙΣ, ut

ὁ Τέκτων *faber* — ἡ Τέκταινα

ὁ Λέων *leo* — ἡ Λέαινα

ὁ Θεράπων *famulus* — ἡ Θεράπαινα, καὶ ἡ Θεραπανίς

in ΣΣΑ, ut

ὁ Ἄναξ *Rex* — ἡ Ἄνασσα

ὁ Φάψ *palumbus* — ἡ Φάσσα

ὁ Βασιλεὺς *Rex* — ἡ Βασίλισσα

ὁ πέ-

ὁ πένης *pauper* ἡ πενία

in EIA a nominibus in ΕΥΣ, ut

ὁ Γερεὺς ἡ Ἱέρεια

in EIPA a Nominibus in ΗΡ, ut

ὁ Σωτὴρ *Servator* ἡ Σώτειρα

in EIA formantur ſubſtantiva feminina a nominibus Declinationum omnium, ut

ὁ προφήτης *propheta*, ἡ προφητεία *prophetia*

ὁ δοῦλος *ſervus*, ἡ δουλεία *ſervitus*

ὁ βασιλεὺς *rex*, ἡ βασίλεια *regnum*

ὁ ἀληθὴς *verus*, ἡ ἀλήθεια *veritas*

Quum tamen Feminina haec Subſtantiva Nomina a Maſculinis deducta in Lexicis reperiantur, nihil eſt cur de ipſis fuſius agamus, aut cur Tyrones ſolliciti de ipſis eſſe debeant.

De Numeralibus

CAPVT IX.

NVmeralia Nomina in *Cardinalia*, & *Ordinalia* dividuntur. Cardinalia ea dicuntur, quae Numerum abſolute ſignificant: quorum praecipua ſunt

ΕΙΣ *unus*

		N.	G.	D.	A.
Singul.	Maſc.	εἷς,	ἑνὸς,	ἑνὶ,	ἕνα
	Fem.	μία,	μιᾶς,	μιᾷ,	μίαν
	Neut.	ἕν,	ἑνὸς,	ἑνὶ,	ἕν

Ita inflectuntur compoſita οὐδεὶς οὐδένος *nullus*, οὐδεμία οὐδεμίας *nulla*, οὐδὲν οὐδένος *nullum*: μηδεὶς, μηδεμία, μηδὲν &c.

Reperitur aliquando in Plurali οὐδένες, μηδένες; οὐδένας, μηδένας.

ΔΤΟ

ΔΥΟ *duo*

	Nom. & Acc.	Gen. & Dat.
Dual.	δύο, Attice δύω	δυοῖν, Attice δυεῖν

Legimus tamen nonnumquam Gen. δυῶν, Dat. δυσί.

ΤΡΕΙΣ *tres*

	Maſc. Fem. Plural.	Neutr. Plural.
N.	οἱ ϗ αἱ τρεῖς *tres*	τὰ τρία *tria*
G.	τῶν τριῶν *trium*	τῶν τριῶν *trium*
D.	τοῖς ϗ ταῖς τρισὶ *tribus*	τοῖς τρισὶ *tribus*
A.	τοὺς ϗ τὰς τρεῖς *tres*	τὰ τρία *tria*

ΤΕΣΣΑΡΕΣ *quatuor*

	Maſc. Fem. Plur.	Neutr. Plur.
N.	οἱ ϗ αἱ τέσσαρες *quatuor*	τὰ τέσσαρα *quatuor*
	τῶν τεσσάρων	τῶν τεσσάρων
	τοῖς ϗ ταῖς τέσσαρσι	τοῖς τέσσαρσι
	τοὺς ϗ τὰς τέσσαρας	τὰ τέσσαρα

Cardinalia Numerorum nomina a *quatuor* uſque ad *centum* incluſive ſunt indeclinabilia : πέντε *quinque* ; ἕξ *ſex* ; ἑπτὰ *ſeptem* ; ὀκτὼ *octo* ; ἐννέα *novem* ; δέκα *decem* ; ἕνδεκα *undecim* ; δώδεκα , δυώδεκα , δυοκαίδεκα *duodecim* ; δεκάτρεις , & δεκάτρια , τρεισκαίδεκα , & τριακαίδεκα *tredecim* ; δεκατέσσαρες & δεκατέσσαρα , τεσσαρεσκαίδεκα , & τεσσαρακαίδεκα *quatuordecim* ; δεκάπεντε , & πεντεκαίδεκα *quindecim* ; δεκάεξ , & ἑκκαίδεκα *ſexdecim* ; δεκάεπτα , & ἑπτακαίδεκα *ſeptemdecim* ; δεκαόκτω , & ὀκτωκαίδεκα *octodecim* ; δεκάεννεα , vel ἐννεακαίδεκα *novemdecim* ; εἴκοσι *viginti* ; εἰκοσίεις , & εἰκόσιεν *viginti unus* &c.

Τρι-

Τριάκοντα *triginta*, cuius Genitivus apud Heſiodum τριηκόντων; τεσσαράκοντα *quadraginta*, πεντήκοντα *quinquaginta*, ἑξήκοντα *ſexaginta*, ἑβδομήκοντα *ſeptuaginta*, ὀγδοήκοντα *octoginta*, ἐννενήκοντα *nonaginta*, ἑκατὸν *centum*.

Οἱ διακόσιοι, αἱ διακόσιαι, τὰ διακόσια *ducenti, ae, ta*; τριακόσιοι, αι, α *trecenti, ae, a*; τεσσαρακόσιοι *quadringenti*, πεντακόσιοι *quingenti*, ἑξακόσιοι *ſexcenti*, ἑπτακόσιοι *ſeptingenti*, ὀκτακόσιοι *octingenti*, ἐννεακόσιοι *nongenti*.

Χίλιοι *mille*, δισχίλιοι *biſmilleni*, τρισχίλιοι *termilleni*, τετρασχίλιοι, πεντακισχίλιοι, ἑξακισχίλιοι, ἑπτακισχίλιοι, ὀγδοακισχίλιοι, ἐννεακισχίλιοι.

Μύριοι *decieſmilleni*, δυσμύριοι, τρισμύριοι &c.

Ordinalia Numerum cum ordine ſignificant, ut πρῶτος, τη, τον, *primus, ma, mum*; δεύτερος *ſecundus*, τρίτος *tertius*, τέταρτος *quartus*, πέμπτος *quintus*, ἕκτος *ſextus*, ἕβδομος *ſeptimus*, ὄγδοος *octavus*, ἔννατος *nonus*, δέκατος *decimus*, ἑνδέκατος *undecimus*, δυοκαιδέκατος *duodecimus*, τρεσκαιδέκατος *decimus tertius* &c. εἰκοστὸς *vigeſimus*, τριακοστὸς *trigeſimus* &c. ἑκατοστὸς *centeſimus*, διακοσιοστὸς *ducenteſimus* &c. χιλιοστὸς *milleſimus*, μυριοστὸς *decies milleſimus* &c.

Hinc formantur Numeralia, quae exprimunt ſimplicitatem, ſeu multiplicitatem, & deſinunt in πλους, ut διπλοῦς, τριπλοῦς, *duplus, triplus* &c. Alia deſinunt in πλάσιος, ut διπλάσιος, τριπλάσιος *duplex, triplex*; alia in αιος, atque haec indicant ſpatium temporis ſ. dictum, ut τριταῖος, τεταρταῖος *tertianus, quartanus* &c. Demum

Nu-

Numeralia abſtracta feminina deſinentia in ας, ut ἡ μονὰς, δυὰς, τριὰς, τετρὰς, πεντὰς &c. *unitas, duitas, trinitas &c.*

De Gradibus Comparationis

CAPVT X.

AB Adiectivis Poſitivis formantur *Comparativa*, quae deſinunt in τερος, τερα, τερον, & *ſuperlativa* deſinentia in τατος, τατη, τατον: ut σόφος *ſapiens*, σοφώτερος, σοφωτέρα, σοφώτερον *ſapientior, ſapientius*, σοφώτατος, σοφωτάτη, σοφώτατον *ſapientiſſimus, ma, mum.*

Comparatio duplex eſt, *regularis* nempe, & *irregularis*. Regularis eſt nominum deſinentium in ας, ης, ος, υς, εις, ους, ων: quorum comparativa, & ſuperlativa ita formantur

ὁ μέλας,	μελάντερος,	μελάντατος	*niger*
ἀληθὴς,	ἀληθέστερος,	ἀληθέστατος	*verus*
ὁ εὐρὺς,	εὐρύτερος,	εὐρύτατος	*latus*
ὁ χαρίεις,	χαριέστερος,	χαριέστατος	*gratioſus*
ὁ ἔνδοξος,	ἐνδοξότερος,	ἐνδοξότατος	*glorioſus*
ὁ ἁπλοῦς	ἁπλούστερος,	ἁπλούστατος	*ſimplex*
ὁ εὐδαίμων,	εὐδαιμονέστερος,	εὐδαιμονέστατος	*felix*

Obſervationes

Comparativa μελάντερος, ἀληθέστερος, εὐρύτερος formantur addito τερος vocibus neutris τὸ μέλαν, ἀληθὲς, εὐρὺ; χαριέστερος a maſculino χαρίεις, eliſo ι.

Ἐνδοξότερος ab ἔνδοξος dempto tantum ς, quod fit quotieſcumque ante ος reperitur ſyllaba longa vel natura, vel poſitione. Si vero prae-

praecedat ſyllaba brevis, ος mutatur in ων, ut σοφὸς σοφώτερος. Κενὸς tamen, & ψευδὴς habent etiam κενότερος & ψευδότερος: ita quoque ab ἴσος fit ἰσότερος, atque ἰσώτερος; ab ἑκὼν, ἑκοντότερος, atque ἑκουσιώτερος.

Ἀπλοῦς formatur ab ipſo ſingulari Nominativo nulla littera addita, aut dempta; εὐδαιμονέστερος a plurali Nominativo εὐδαίμονες.

Adiectivum μάκαρ habet Comparativum μακάρτερος, Superlativum μακάρτατος; τίμιος habet Comparativum τιμιώτερος, Superlativum τιμιώτατος.

Irregularis dicitur Comparatio, dum Comparativa, & Superlativa aut non formantur a voce uſitati nominis Poſitivi, aut non deſinunt in τερος, & τατος. Ita

	Comparat.		Superlat.
ἀγαθὸς bonus	ἀμείνων ἀρείων βελτίων melior κρείττων λωΐων		. . . . . ἄριστος βέλτιστος optimus κράτιστος λῷστος

Reperitur nonnumquam ἀγαθώτατος optimus

κακὸς malus	κακώτερος κακίων χειρότερος χείρων χερειότερος χερείων	peior	. . . . . κάκιστος . . . . . . χείριστος	pessimus
μέγας magnus	μείζων μέσσων	maior	μέγιστος	maximus

μι-

μικρὸς	μικρότερος	μικρότατος	
	μείων	. . . . .	minimus
parvus	ἥττων, ἧσσων	ἥκιστος	
	ἐλάττων, ἐλάσσων	ἐλάχιστος	
αἰσχρὸς,	αἰσχίων,	αἴσχιστος,	turpis
ἐχθρὸς,	ἐχθίων,	ἔχθιστος,	inimicus
καλὸς,	καλλίων,	κάλλιστος,	pulcher
οἰκτρὸς,	οἰκτίων,	οἰκτιστος,	miſerabilis
πολὺς,	πλείων,	πλεῖστος,	multus
ῥᾴδιος,	ῥᾴων,	ῥᾷστος,	facilis

Nonnulla deſinentia in ος *abiiciunt* ο, *aut* ω *in Comparativo & Superlativo; ut*

φίλος, φίλτερος, φίλτατος *amicus.*
& φίλιστος

γεραιὸς, γεραίτερος, γεραίτατος, *ſenex*

Attici a Poſitivis in ος multa Comparativa & Superlativa formant in

ίστερος ίστατος
αίτερος αίτατος
ίστερος ίστατος ut

ἁσμενὸς,	ἁσμενίστερος,	ἁσμενίστατος	*lubens*
πλήσιος,	πλησιαίτερος,	πλησιαίτατος	*vicinus*
λάλος,	λαλίστερος	λαλίστατος	*loquax*

Quaedam Oxytona in υς, ut βαθὺς *profundus*, βραδὺς *tardus*, γλυκὺς *dulcis*, ἡδὺς *ſuavis* &c. comparatur non ſolum per υτερος, υτατος, verum etiam per ων, ιστος, ut βαθύτερος, βαθύτατος; βαθίων, βάθιστος. Haec autem, quemadmodum & alia irregularia Comparativa in ων, ita inflectuntur, & in quibuſdam caſibus contrahuntur.

	Singularis Maſc. Fem.		Singularis Neut.
N.	ὁ καὶ ἡ μείζων		τὸ μεῖζον
G.	μείζονος		μείζονος
D.	μείζονι		μείζονι
A.	μείζονα	μείζω	μεῖζον
V.	μεῖζον		μεῖζον
	Dualis		**Dualis**
N. A.	τὼ καὶ τὰ μείζονε		τὼ μείζονε
G. D.	μειζόνοιν		μειζόνοιν
V.	μείζονε		μείζονε

	Pluralis		Pluralis
N.	οἱ καὶ αἱ μειζονες μείζυς	τὰ μειζονα	μειζω
G.	μειζονων	μειζονων	
D.	μειζοσι	μειζοσι	
A.	μειζονας μείζυς	μειζονα	μειζω
V.	μειζονες μειζυς	μειζονα	μειζω

Fiunt quoque Comparativa, & Superlativa

I. Ex Subſtantivo, ut κέρδος lucrum, κερδίων lucroſior, κέρδιστος lucroſiſſimus; ὕψος altitudo, ὑψίων altior, ὕψιστος altiſſimus.

II. Ex Pronomine, ut αὐτὸς ipſe, ἀυτότατος ipſiſſimus.

III. Ex Verbis, ut βάλλω mitto, βέλτιος, & βελτίων melior, βέλτιστος optimus; φέρω fero, φέρτερος praeſtantior, φέρτατος praeſtantiſſimus; λείπω relinquo, λείπτερος poſterior, λείπτατος poſtremus.

IV. Ex Participiis, ut ἰῤῥωμένος validus, ἰῤῥωμενέστερος validior, ἰῤῥωμενέστατος validiſſimus.

V. Ex Adverbiis, ut ἄνω ſupra, ἀνώτερος ſuperior, ἀνώτατος ſupremus; ἐγγὺς prope, ἐγγύτερος propior, ἐγγύτατος proximus; ἔξω extra, ἐξώτερος exterior, ἐξώτατος extimus.

VI. Ex Praepoſitionibus, ut ὑπὲρ ſupra, ὑπέρτερος ſuperior, ὑπέρτατος ſupremus; πρὸ ante, πρότερος prior, πρότατος *atque per Craſim* πρῶτος primus.

VII. Demum ex ipſis quoque Comparativis & Superlativis alia Comparativa, & Superlativa formantur, ut χείρίστος peſſimus, χειριστότερος; κύδιστος glorioſiſſimus, κυδίστατος; ἔσχατος extremus, ἐσχατώτατος.

De Nominibus Derivativis

CAPVT XI.

DErivativa, aut a Nominibus, aut a Verbis oriuntur. Ab Adverbiis, & Praepoſitionibus deducuntur tantummodo pauca quaedam Comparativa, & Superlativa, de quibus in ſuperiore Capite egimus; item ὁ περυσινὸς *qui eſt anni ſuperioris* a περυσι *anno ſuperiore*; ὁ χθεσινὸς, vel ὁ χθιζὸς *heſternus*, a χθὲς & χθιζα *heri*.

A Nominibus deducuntur Patronymica, Gentilia, Poſſeſſiva, Diminutiva, & Denominativa.

De

De Patronymicis

Patronomycum eſt quod vel a Patre, vel ab alia ſuae familiae perſona derivatur; ut Κρόνος *Saturnus*, Κρονίδης *Saturnius* ideſt *Saturni filius*: Αἰακὸς *Aeacus*, Αἰακίδης *Aeacides*, ideſt *Aeaci nepos*.

Patronymicorum Maſculinorum terminatio eſt in δης. Deſinunt autem in αδης, dum oriuntur a Nominibus I. Simplicium, ut Αἰνείας *Aeneas*, Αἰνειάδης *Aeneades*; Ἱππότης, Ἱπποτάδης. Nonnumquam inſeritur iota, ut Λαέρτης, Λαερτιάδης

Deſinunt in ιδης ea, quae oriuntur a Nominibus III. & V. Simplicium, ut Κρονίδης *Saturnius* a Κρόνος, ου *Saturnus*; Νεσορίδης *Neſtorides* a Νέσωρ, ορος *Neſtor*; Λητοΐδης *Latonides* a Λητὼ, οῦς *Latona*, & contracte Λητοιδης; Πηλεὺς, Πηλέος *Peleus*, Πηλείδης, & contracte Πηλείδης *Pelides*.

A Nominibus III. quae deſinunt in ος purum, oriuntur Patronymica in ιδης, ut Ἥλιος *Sol*, Ἡλιάδης *ſolis filius*.

Patronymicorum Femininorum terminationes ſunt ας, ις, η. Deſinentia in ις formantur a Patronymicis Maſculinis in ιδης, ut ἡ Τυνδαρὶς *Tyndari filia* a Τυνδαρίδης *Tyndari filius*. Finita in ας deducuntur a Patronymicis Maſculinis in ιαδης, ut ἡ Ἡλιὰς *Solis filia* ab Ἡλιάδης *Solis filius*. Exeuntia in η formantur a Genitivis in ου, ut τοῦ Ἀδράστου, ἡ Ἀδραστίνη *Adraſti filia*, τοῦ Ὠκεανοῦ, ἡ Ὠκεανίνη *Oceani filia*. Si tamen ου in Genitivo ſit purum, inſeritur ω, ut τοῦ Ἀκρισίου *Saturni*, ἡ Ἀκρισιώνη *Saturni filia*.

De Gentilibus

Gentilia, ſeu Gentilitia Nomina, quae nempe alicuius Nationem, vel Gentem ſignificant, deſinunt fere in της, ut ἡ Σπάρτη *Sparta*, ὁ Σπαρτιάτης *Spartiata*; ἡ Ἤπειρος *Epirus*: ὁ Ἠπειρώτης *Epirota*. In αιος, ut αἱ Ἀθῆναι *Athenae*, Ἀθηναῖος *Athenienſis*: ἡ Ῥώμη *Roma*, ὁ Ῥωμαῖος *Romanus*. In ιος, ἡ Βαβυλὼν *Babylon*, ὁ βαβυλώνιος *Babylonius*; τὸ Βυζάντιον *Byzantium*, ὁ βυζάντιος *Byzantius*. In υς, ut ἡ Ἀλεξάνδρεια *Alexandria*, ὁ Ἀλεξανδρεὺς *Alexandrinus*.

Nonnulla ſunt formae peregrinae potius, quam Graecae, quam-

quam a Graecis receptae; desinunt autem in ῖος, ut τὸ Ῥήγιον *Rhegium*, ὁ Ῥηγῖνος *Rheginus*;

in νος, ut ἡ Νίσιβις *Nisibis urbs*, ὁ Νισιβῆνος *qui Nisibi natus est*.

Gentilitia nonnulla duplicem habent terminationem, ut ἡ Ἀμάσεια *Amasia*, ὁ Ἀμασεὺς καὶ Ἀμασιώτης &c.

Quaedam ab Analogiae ratione prorsus recedunt, ut ὁ Τρὼς *Troianus*, οἱ Πασσαργάδαι *Passargadae Cives* &c.

De Possessivis

Possessiva oriuntur & a propriis, & ab appellativis nominibus: desinunt autem, aut

in εος, ut Ἑκτόρειος *Hectoreus* ab Ἕκτωρ *Hector*:

ιος, ut πατρῷος *paternus* a πατὴρ *pater*:

ειος, ut Ἀχίλλειος *Achilleus* ab Ἀχιλλεὺς *Achilles*:

κος, ut Δηλιακὸς *Deliacus* a Δῆλος insula.

Nonnulla habent utramque terminationem, ut βασιλεὺς *Rex* ὁ βασίλειος, & βασιλικὸς *Regius*.

ἄνθρωπος *homo*, ὁ ἀνθρώπειος, & ἀνθρωπικὸς; pro quibus dicitur etiam ἀνθρώπινος, & ἀνθρωπώδης *humanus*.

De Diminutivis

Diminutiva ὑποκοριστικὰ nomina, & ab appellativis, & a propriis nominibus deducuntur; atque pauciores quidem nonnumquam aequales aliquando, saepius plures habent syllabas Primitivo. Varias habent terminationes, quarum frequentiores sunt

in Masculinis

αξ Ῥόδιος *Rhodius*, ὁ Ῥόδαξ *Rhodiolus*; λίθος *lapis*, ὁ λίθαξ *lapillus*.

ας Ζηνόδωρος *Zenodorus*, ὁ Ζηνᾶς *Zenodorulus*.

λος Ναύτης *Nauta*, ὁ ναυτίλος *Nautulus*.

σκος Ἄνθρωπος *homo*, ὁ ἀνθρώπισκος *homunculus*; ὁ χιτὼν *tunica*, ὁ χιτωνίσκος *exigua tunica*.

υς Διονύσιος *Bacchus*, ὁ Διονυσὸς *Bacchulus*.

ων Μωρὸς *stultus*, ὁ μωρίων *stultulus*.

in Femininis

κη κρήνη *fons*, ἡ κρηνὶς *fonticulus*; θεράπαινα *ancilla*, ἡ θεραπαινὶς *ancillula*.

νη

ιη πόλις *urbs*, πολίχνη *urbecula*; πίθος *dolium*, πιθάκνη *doliolum*
σκη παῖς *puella*, ἡ παιδίσκη *puellula*.
ων Ὑψιπύλη *Hypſipyla*, ἡ Ὑψιπύλων *Hypſipylula*.

in Neutris

αιον γυνὴ *mulier*, γύναιον *muliercula*.
ιον ἄγγος *dolium*, ἀγγεῖον *doliolum*.
ιδ' γνώμη *ſententia*, γνωμίδιον *ſententiola*; δόξα *gloria*, δοξάριον *gloriola*; κόρη *puella*, κοράσιον *puellula*.

De Denominativis

Denominativorum variae ſunt terminationes, quarum praecipuae in Maſculinis ſunt

ης ut ὁ οἰκέτης *ſervus*, *verna* ab οἶκος *domus*.
ος ὁ σπουδαῖος *ſtudioſus* a σπουδὴ *ſtudium*.
ὁ παντοῖος *varius* a πᾶν *omne*.
ὁ οὐράνιος *caeleſtis* ab οὐρανὸς *caelum*.
ὁ ἱππικὸς *equeſtris* ab ἵππος *equus*.
ὁ τομύλος *loquax* a τόμα *os*.
ὁ καρπιμος *frugifer* a καρπὸς *fructus*.
ὁ ἀληθινὸς *verax* ab ἀληθὴς *verus*.
ὁ ἀνθηρὸς *floridus* ab ἄνθος *flos*.
ὁ ἑκούσιος *voluntarius* ab ἑκὼν *volens*.
ις ὁ χαρίεις *gratioſus* a χάρις *gratia*; ἀμαθόεις *arenoſus* ab ἄμαθος *arena*.
ων ὁ ἀμπελὼν *vinea* ab ἄμπελος *vitis*.
ωδης ὁ καὶ ἡ λιθώδης *lapideus* a λίθος *lapis*.

Peculiares Femininorum terminationes ſunt.

κια ἡ ευσέβεια *pietas* ab εὐσεβὴς *pius*.
κα ἡ εὐτυχία *felicitas* ab εὐτυχὴς *felix*.
οια ἡ εὔνοια *benevolentia* ab εὔνους *benevolus*.
υνη ἡ δικαιοσύνη *iuſtitia* a δίκαιος *iuſtus*; σωφροσύνη *temperantia* a σώφρων *temperans*.

Addenda ſunt Feminina in τις, τρις, & τρια, quae oriuntur a Maſculinis in ης, de quibus ſuperius Cap. VIII. pag. 43. egimus.

De Verbalibus nominibus, quae a Verbis deducuntur, inferius, poſtquam de Verbis actum fuerit, diſſeremus.

De Pronomine

CAPVT XII.

TRia ſunt Pronomina Primitiva, ἐγὼ, *ego*, σὺ *tu*, οὗ *ſui*.

Primae Perſonae Paradigma

Sing. N. ἐγὼ, *ego*. G. ἐμοῦ, *mei*. D. ἐμοὶ, *mihi*. A. ἐμὲ, *me*: per aphaereſim μοῦ, μοὶ, μέ.

Dual. N. A. νὼ, *nos duo*. G. D. νῷν *noſtrûm duorum &c.*

Plural. N. ἡμεῖς *nos*. G. ἡμῶν *noſtrûm*. D. ἡμῖν *nobis*. A. ἡμᾶς *nos*.

Secundae Perſonae Paradigma

Sing. N. σὺ *tu*. G. σοῦ *tui*. D. σοὶ *tibi*. A. σὲ *te*.

Dual. N. A. σφὼ *vos duo*. G. D. σφῷν *veſtrûm duorum &c.*

Plural. N. ὑμεῖς *vos*. G. ὑμῶν *veſtrûm*. D. ὑμῖν *vobis*. A. ὑμᾶς *vos*.

Tertiae Perſonae Paradigma

Sing. N. *caret* G. οὗ *ſui*. D. οἱ *ſibi*. A. ἓ *ſe*.

Dual.

Dual. N. A. σφὲ *ipſi duo*, & *ſe duos*. G. σφὶν *ſui duorum* & *ſibi duobus*.

Plural. N. σφεῖς *ipſi duo*. G. σφῶν. D. σφίσι A. σφᾶς.

Octuplex eſt Pronomen Poſſeſſivum

Ἐμὸς, ἐμὴ, ἐμὸν: *meus, mea, meum*
σὸς, σὴ, σὸν: *tuus, tua, tuum*
ὸς, ἣ, ὸν: *ſuus, ſua, ſuum*

Νωΐτερος, νωΐτέρα, νωΐτερον: *noſter, ra, rum duorum*
σφωΐτερος, σφωϊτέρα, σφωΐτερον: *veſter, ra, rum duorum*

Ἡμέτερος, ἡμετέρα, ἡμέτερον: *noſter, ra, rum*
ὑμετέρος, ὑμετέρα, ὑμέτερον: *veſter, ra, rum*
σφέτερος, σφετέρα, σφέτερον: *ſuus, a, um*

Duplex eſt Pronomen Demonſtrativum

	Maſc. Singularis		Fem. Singularis		Neut. Singularis	
N.	ὅτος	*hic*	ἅυτη	*haec*	τοῦτο	*hoc*
G.	τύτυ	*huius*	ταύτης	*huius*	τύτυ	*huius*
D.	τύτῳ	*huic*	ταύτῃ	*huic*	τύτῳ	*huic*
A.	τῦτον	*hunc*	ταύτην	*hanc*	τῦτο	*hoc*
V.	ὦ ὅτος	*heus tu*	ὦ ἁύτη	*heus tu*	ὦ τῦτο	*heus tu*
	Dualis		Dualis		Dualis	
N.A.	τύτω	*hi duo*	ταύτα	*hae duae*	τύτω	*haec duo*
G.D.	τύτοιν	*h. duorum*	ταύταιν	*h. duarum*	τύτοιν	*h. duorum*
V.	ὦ τύτω	*heus vos duo*	ὦ ταύτα	*h. vos duae*	ὦ τύτω	*h. vos duo*

	Pluralis	Pluralis	Pluralis
N.	οἵτοι *hi*	αὗται *hae*	ταῦτα *haec*
G.	τούτων *horum*	τούτων *harum*	τούτων *horum*
D.	τούτοις *his*	ταύταις *his*	τούτοις *his*
A.	τούτους *hos*	ταύτας *has*	ταῦτα *haec*
V.	ὦ οἵτοι *heus vos*	ὦ αὗται *heus vos*	ὦ ταῦτα *heus vos*

Compoſita ab οὗτος: τοιοῦτος, τοιαύτη, τοιοῦτο *talis*: τοσοῦτος, τοσαύτη, τοσοῦτο *tantus, a, um*; τηλικοῦτος, τηλικαύτη, τηλικοῦτο declinantur prorſus, ut ἄλλος, ἄλλη, ἄλλο.

Ita quoque declinatur ſecundum Pronomen Demonſtrativum, nempe ἐκεῖνος, ἐκείνη, ἐκεῖνο *ille, illa, illud*.

Vnum eſt Pronomen Relativum

Αὐτὸς, αὐτὴ, αὐτὸ *ipſe, ipſa, ipſum*, quod ita prorſus declinatur, ut ἐκεῖνος, ἐκείνη, ἐκεῖνο.

Tria ſunt compoſita, nempe ἐμαυτοῦ, ἐμαυτῆς, ἐμαυτοῦ *mei ipſius*: σεαυτοῦ, σεαυτῆς, σεαυτοῦ *tui ipſius*; ἑαυτοῦ, ἑαυτῆς, ἑαυτοῦ *ſui ipſius*: quae habent tantummodo Genit. Dativ. & Accuſat. Singularis numeri. Tertium tamen inflectitur etiam in hiſce tribus Pluralis numeri caſibus: dicimus enim ἑαυτῶν & σφῶν αὐτῶν *ſui ipſorum*; ἑαυτοῖς, ἑαυταῖς, ἑαυτοῖς, & σφίσιν αὐτοῖς &c. *ſibi ipſis*; ἑαυτοὺς, ἑαυτὰς, ἑαυτὰ, & σφᾶς αὐτοὺς &c. *ſeipſos*.

Plurales autem caſus eiuſmodi non ſolum in tertiam, ſed in alias etiam perſonas omnes quadrant; ἑαυτοὺς *enim ſignificat* nos, vos, ſe ipſos &c. *Imo id contingit aliquando etiam in caſibus ſingularibus*; *legimus enim* ἑαυτῷ tui ipſius, ἑαυτὸν teipſum.

Αὐτοῦ, αὐτῷ, αὐτὸν *idem ſignificat, ac* ἑαυτοῦ, ἑαυτῷ, ἑαυτὸν.

Infinitum dicitur Pronomen τεῖνα, quod ſignificat *quidam, neſcio quis*; italice *un certo tale*: eſt autem omnium generum, & variis modis inflectitur.

	N.	G.	D.	A.
ὁ ἡ τὸ	δεῖνα,	τοῦ δεῖνα,	τῷ δεῖνα,	τὸν δεῖνα
	δεῖς	δεῖνος	δεῖνι	δεῖνα
	δεῖνα	δείνατος	δείνατι	δεῖνα

De Verbo, & Coniugationibus Verborum Barytonorum

CAPVT XIII.

I. VErbum, ſi voces, ſive formae inflectendi διαθέσεις reſpiciantur, eſt

1. *Activum* ἐνεργητικὸν deſinens in ω, ῶ, μι.
2. *Paſſivum* παθητικὸν in μαι.
3. *Neutrum* οὐδέτερον in μαι.

Si vero ſignificatio, & vis conſideretur, quinque ſunt Verborum *genera* γένη. Siquidem Verbum eſſe poteſt. 1. *Activum*, ut πέμπω *mitto*. 2. *Paſſivum*, ut πέμπομαι *mittor*. 3. *Neutrum*, ut ὑγαίνω *valeo*. 4. *Commune* Μέσον, ſive Κοινὸν, ut βιάζομαι *cogo*, & *cogor*. 5. *Deponens*, ſive *Submedium*, ut μάχομαι *pugno*.

II. Verbum, ſi *qualitas* ποιότης conſideretur, aut *Perſonale* eſt προσωπικὸν, quod per omnes perſonas inflectitur; aut *Impersonale* ἀπρόσωπον, quod tertiam tantummodo Singularis numeri perſonam habet, ut δεῖ *opus eſt*, χρὴ *oportet*, λέγεται *dicitur*.

III. Quoad *Speciem* εἶδος Verba ſunt aut *Primitiva*, ut γαμέω *uxorem duco*; aut *Derivativa*, ut γαμησείω *uxorem ducere cupio*.

Alia

Alia quoque *Simplicia ſunt*, ut ἄγω *duco*; alia *Compoſita*, ut περιάγω *circumduco*; alia *Decompoſita*, ut συμπεριάγω *una circumduco*.

IV. Tredecim ſunt Verborum Coniugationes

ſex	Barytonorum	in ω
tres	Circumflexorum	in ῶ
quatuor	Verborum	in μι

V. In Verbis quinque ſunt *Modi* ἐγκλίσεις, 1. *Indicativus*, 2. *Imperativus*, 3. *Optativus*, 4. *Subiunctivus*, 5. *Infinitivus*. 1. ὁριστικὴ, 2. προστακτικὴ, 3. εὐκτικὴ, 4. ὑποτακτικὴ, 5. ἀπαρέμφατος.

Tempora χρόνοι novem ſunt.

1. *Praeſens*, Graecis ἐνεστὼς *inſtans*.
2. *Imperfectum* παρατατικὸς *extenſivum*.
3. *Praeteritum Perfectum* παρακείμενος *adiacens*.
4. *Praeteritum Pluſquam perfectum* ὑπερσυντελικός.
5. *Aoriſtus primus* Ἀόριστος πρῶτος *tempus indefinitum primum*.
6. *Aoriſtus ſecundus* ἀόριστος δεύτερος *tempus indefinitum ſecundum*.
7. *Futurum primum* μέλλων πρῶτος.
8. *Futurum ſecundum* μέλλων δεύτερος.
9. *Paullo poſt futurum* μετ' ὀλίγον μέλλων.

Numeri, ut in Nomine, ſunt tres, *Singularis*, *Dualis*, *Pluralis*. *Perſonae* πρόσωπα, ut in Latinorum verbis, *tres*.

De Barytonis

Barytona dicuntur Verba, quae in ultima Syllaba habent accentum gravem, qui tamen non appingitur, ſed intelligitur. Si Barytona deſinant in ω, ut τύπτω, in penultima accentus acutus conſpicitur: ſi vero deſinant in ομαι, ut τύπτομαι, acutus ipſe in antepenultima appingitur.

Sex Barytonorum Coniugationes non terminatione, ſed Characteriſticis tantummodo diſtinguuntur. Sunt autem *Characteriſticae*, quae etiam *Figurativae ſ. Indices* nominantur, litterae, quae proximae praecedunt terminationes ω, ομαι, & α. Obſervandae praeſertim ſunt Characteriſticae in *Praeſenti*, *Futuro Primo*, & *Praeterito Perfecto* vocis activae.

Characteriſticae ſex Coniugationum Verborum Barytonorum

Primae

	Praeſ.		Fut.		Praet. Perf.
Π	τέρπω		τέρψω		τέτερφα
Β	λείβω	Ψ	λείψω	Φ	λέλειφα
Φ	γράφω		γράψω		γέγραφα
Π Τ	τύπτω		τύψω		τέτυφα

Se-

Praes.		Fut.		Praet. Perf.
		Secundae		
Κ	πλέκω	πλέξω		πέπλεχα
Γ	λέγω	Ξ λέξω	Χ	λέλεχα
Χ	βρέχω	βρέξω		βέβρεχα
ΚΤ [1]	τίκτω	τέξω		τέτεχα
		Tertiae		
Τ	ἀνύτω	ἀνύσω		ἤνυκα
Δ	ἄδω	Σ ἄσω	Κ	ἧκα
Θ	πλήθω	πλήσω		πέπληκα
		Quartae [2]		
Ζ	παίζω	Ξ παίξω	Χ	πέπαιχα
ΣΣ	ὀρύσσω [3]	ὀρύξω		ὤρυχα
vel	φράζω	Σ φράσω	Κ	πέφρακα
	πλάσσω	πλάσω		πέπλακα
		Quintae		
Λ	ψάλλω	Λ ψαλῶ		ἔψαλκα
Μ	νέμω	Μ νεμῶ		νενέμηκα
Ν	φαίνω	Ν φανῶ	Κ	πέφαγκα
Ρ	σπείρω	Ρ σπερῶ		ἔσπαρκα
ΜΝ [4]	τέμνω	Μ τεμῶ		τετέμηκα

Sex-

(1) Terminatio anomala, quae complectitur solum Verbum τίκτω, quod tempora desumit a τίκω.

(2) Nonnulla huius Coniugationis Verba, praesertim desinentia in σσω, Secundam; alia, praesertim desinentia in ζω, Tertiam Coniugationem sequuntur. Quaedam vero habent futurum cum in σω, tum in ξω, ut ἁρπάζω rapio Fut. ἁρπάσω, & ἁρπάξω; πράσσω Fut. πράξω *faciam*, πράσω vendam.

(3) Attice ττ, ut ὀρύττω, πλάττω &c.

(4) In tribus terminationibus ΠΤ, ΚΤ, ΜΝ, vera Characteristica censetur prima ex duabus Consonantibus.

	Praes.		Fut. Sextae		Praet. Perf.
A	γελάω		γελάσω		γεγέλακα
E	τελέω	Σ	τελέσω	K	τετέλεκα
I	τίω		τίσω		τέτικα
O	ὀμόω		ὀμόσω		ὤμοκα
Υ	δύω		δύσω		δέδυκα
Ω	ῥώω [1]		ῥώσω		ἔρρωκα
AI	παίω		παίσω		πέπαικα
AΥ	ψαύω		ψαύσω		ἔψαυκα
EI	σείω		σείσω		σέσεικα
EΥ	ἱππεύω		ἱππεύσω		ἵππευκα
OI	ὀίω [2]		ὀίσω		ὦκα
OΥ	κρύω		κρύσω		κέκρυκα
ΥI	ὀπυίω [3]		ὀπυίσω		ὤπυικα

PARADIGMA

Primae Coniugationis

Indicativi Praesens

Sing. τύπτω, τύπτεις, τύπτει *verbero &c.*

Dual. [4] τύπτετον, τύπτελον *vos duo verberatis &c.*

Plur. τύπτομεν, τύπτετε, τύπτουσι [5] *verberamus &c.*

Im-

(1) Haec Verba sunt solum Poëtica formata a verbis in εω, αω, οω.

(2) Haec terminatio complectitur solum verbum ὀίω, quod anomalum est.

(3) Haec terminatio complectitur solum Verbum ὀπυίω, quod est Defectivum.

Ad hanc Coniugationem refertur quoque Verbum νήω *glomero* cum compositis ἐπινήω, παρανήω.

(4) Deest semper prima Dualis, quando prima Pluralis definit in μεν. Pro I. Dualis usurpatur, si opus fuerit, I. Pluralis, ut νὼ τύπτομεν.

(5) Huic personae in omnibus temporibus, in quibus definit in σι, additur ν, si sequens dictio incipiat a vocali, ut τύπτουσιν ἵπποι.

Imperfectum

S.	ἔτυπτον,	ἔτυπτες,	ἔτυπτε [1]	*verbera-*
D.		ἐτύπτετον,	ἐτυπτέτην [2]	*bam &c.*
P.	ἐτύπτομεν,	ἐτύπτετε,	ἔτυπτον	

Aoriſtus II.

S.	ἔτυπον	ἔτυπες,	ἔτυπε	*verberavi &c.*
D.		ἐτύπετον,	ἐτυπέτην	
P.	ἐτύπομεν,	ἐτύπετε,	ἔτυπον	

Futurum II.

S.	τυπῶ	τυπεῖς,	τυπεῖ	*verberabo &c.*
D.		τυπεῖτον,	τυπεῖτον	
P.	τυποῦμεν,	τυπεῖτε,	τυποῦσι	

Futurum Primum

S.	τύψω.	τύψεις,	τύψει	*verberabo &c.*
D.		τύψετον,	τύψετον	
P.	τύψομεν	τύψετε,	τύψουσι	

Aoriſtus Primus

S.	ἔτυψα,	ἔτυψας,	ἔτυψε	*verberavi &c.*
D.		ἐτύψατον,	ἐτυψάτην	
P.	ἐτύψαμεν,	ἐτύψατε,	ἔτυψαν	

Praeteritum Perfectum [3]

S.	τέτυφα,	τέτυφας,	τέτυφε	*verberavi &c.*
D.		τετύφατον,	τετύφατον	
P.	τετύφαμεν,	τετύφατε,	τετύφασι	

Praet.

(1) Huic perſonae additur ν, ſi ſequatur dictio incipiens a vocali, ut ἔτυπτεν ἄντας: quod contingit etiam in tertia perſona Singulari utriuſque Aoriſti, & Praeteriti Perfecti.

(2) Tertia Dualis in Activo differt a ſecunda, & deſinit in τον, quotieſcumque tertia Pluralis non deſinit in σι.

(3) Praeteritum Perfectum ſignificat aliquid praeteriiſſe *paullo ante*, ut λέλεχα *dixi*, italice *ho detto*: Aoriſtus vero uterque rem prae-

Praet. Pluſquam perf.

S. ἐτετύφειν, ἐτετύφεις, ἐτετύφει *verberaveram*
D. ἐτετύφειτον, ἐτετυφείτην *&c.*
P. ἐτετύφειμεν, ἐτετύφειτε, ἐτετύφεισαν

Imperativi
Praeſens & Imperfectum

S. τύπτε, τυπτέτω *verbera*
D. τύπτετον, τυπτέτων
P. τύπτετε, τυπτέτωσαν

Aoriſtus Secundus [1]

S. τύπε τυπέτω *verberato ſ. verberabis*
D. τύπετον, τυπέτων
P. τύπετε, τυπέτωσαν

Aoriſtus Primus

S. τύψον, τυψάτω *verberato ſ. verberabis*
D. τύψατον, τυψάτων
P. τύψατε, τυψατωσαν

Prae-

praeteriiſſe, ſed indefinite; quum incertum ſit paullone ante id contigerit, an multo.

Aoriſti nunc pro Perfecto, nunc pro Pluſquamperfecto; nonnumquam etiam pro Imperfecto ponuntur. Imo non Praeteriti tantum, ſed crebro etiam Praeſenti ſignificationem habent, praeſertim in Infinitivo: interdum & Futuri maxime in Imperativo, & Subiunctivo: quae revera eſt cauſſa, cur χρόνοι ἀόριστοι *tempora indefinita* appellentur.

(1) Aoriſtus uterque in hoc modo Futuri vices gerit; quamquam ſaepe idem plane ſignificat, ac Praeſens.

Ex Aoriſtis Secundis habent accentum acutum in ultima ἰλθὶ, ἰυρὶ, ἰστὶ; atque Attice etiam λαβὶ, & ἰδί.

Praeteritum Perf. & Pluſquam Perf.

S. τέτυφε, τετυφέτω [1] *verberaveris*
D. τετύφετον, τετυφέτων
P. τετύφετε, τετυφέτωσαν

Optativi
Praeſens & Imperfectum

εἴθε *utinam*

S. τύπτοιμι, τύπτοις, τύπτοι *verberarem*
D. τύπτοιτον, τυπτοίτην
P. τύπτοιμεν, τύπτοιτε, τύπτοιεν

Aoriſtus Secundus

S. τύποιμι, τύποις, τύποι *verberaverim*
D. τύποιτον, τυποίτην
P. τύποιμεν, τύποιτε, τύποιεν

Futurum Secundum [2]

S. τυποῖμι, τυποῖς, τυποῖ *verberem*
D. τυποῖτον, τυποίτην
P. τυποῖμεν τυποῖτε, τυποῖεν

Fu-

(1) Maiorem quamdam in imperando emphaſim habere videtur: italice ſiquidem reddi poteſt: *che tu abbia battuto*. Tamen & Perfectum, & Aoriſti copiae potius, quam neceſſitatis cauſſa in Imperativo ſunt: quidquid enim imperatur ſatis exprimitur illa Praeſentis voce τύπτε &c.

(2) Futurum II. diſtinguitur ab Aoriſto II. ope ſolius accentus, qui in hoc tempore eſt circumflexus, ſemperque adſcribitur Diphthongo οι; in Aoriſto vero eſt acutus, & aliis Syllabis appingitur.

Futurum Primum.

S.	τύψοιμι,	τύψοις,	τύψοι.	*verberem.*
D.		τύψοιτον,	τυψοίτην.	
P.	τύψοιμεν,	τύψοιτε,	τύψοιεν.	

Aoriſtus Primus.

S.	τύψαιμι,	τύψαις,	τύψαι.	*verberaverim.*
D.		τύψαιτον,	τυψαίτην.	
P.	τύψαιμεν,	τύψαιτε,	τύψαιεν.	

Aoriſtus Aeolicus Atticis uſitatiſſimus.

S.	τύψειμι,	τύψειας,	τύψειε [1]	*verberaverim.*
D.		τυψειατον,	τυψειάτην.	
P.	τυψειαμεν	τυψειατε,	τύψειαν.	

Praeteritum Perf. & Pluſquam Perf.

S.	τετύφοιμι,	τετύφοις,	τετύφοι.	*verberave-*
D.		τετύφοιτον,	τετυφοίτην.	*rim, & ver-*
P.	τετύφοιμεν,	τετύφοιτε,	τετύφοιεν.	*beraviſſem.*

Subiunctivi
Praeſens, & Imperfectum.

		ἐὰν ſi		
S.	τύπτω,	τύπτῃς,	τύπτῃ.	*verberem, &*
D.		τύπτητον,	τύπτητον.	*verberarem*
P.	τύπτωμεν,	τύπτητε,	τύπτωσι.	

E Aori-

(1) Optamus hoc tempore, ut res *cito*, ſive *quamprimum* fiat.

Aoriſtus Secundus [1]

S.	τύπω,	τύπῃς,	τύπῃ.
D.		τύπητον,	τύπητον.
P.	τύπωμεν,	τύπητε,	τύπωσι.

verberaverim & verberavero.

Aoriſtus Primus.

S.	τύψω,	τύψῃς,	τύψῃ.
D.		τύψητον,	τύψητον.
P.	τύψωμεν,	τύψητε,	τύψωσι.

verberaverim, & verberavero.

Perfectum. & Pluſquam perf.

S.	τετύφω,	τετύφῃς,	τετύφῃ.
D.		τετύφητον,	τετύφητον.
P.	τετύφωμεν,	τετύφητε,	τετύφωσι.

verberaverim, & verberaviſſem.

Infinitivi.

Praeſ. & Imperf.	τύπτειν.	verberare.
Aor. II. [2]	τύπειν.	verberaviſſe.
Fut. II. [2]	τυπεῖν.	verberaturum eſſe.
Fut. I.	τύψειν.	verberaturum eſſe.
Aor. I.	τύψαι.	verberaviſſe.
Perf. & Pluſq perf.	τετυφέναι.	verberaviſſe.

Par-

(1) *Aoriſtus in Subiunctivo Futuri vices gerit: nonnumquam tamen Futurum Subiunctivi ita Graeci circumloquuntur* τετυφὼς ὦ, ἦς, ᾖ *&c.*

(2) Haec duo tempora ſolo accentu diſtinguuntur: Futurum enim circumflectitur in ultima, Aoriſtus vero acuto accentu notatur in penultima.

Participium
Praeſentis, & Imperf.

Maſc. ὁ τύπτων, τοῦ τύπτοντος. *verberans.*
Fem. ἡ τύπτουσα, τῆς τυπτούσης.
Neut. τὸ τύπτον, τοῦ τύπτοντος.

Aor. II.

M. ὁ τυπὼν, τοῦ τυπόντος. *qui verberavit.*
F. ἡ τυποῦσα, τῆς τυπούσης.
N. τὸ τυπὸν, τοῦ τυπόντος.

Fut. II.

M. ὁ τυπῶν, τοῦ τυπῶντος. *verberaturus.*
F. ἡ τυποῦσα, τῆς τυπούσης.
N. τὸ τυποῦν, τοῦ τυποῦντος.

Fut. I.

M. ὁ τύψων, τοῦ τύψοντος. *verberaturus.*
F. ἡ τύψουσα, τῆς τυψούσης.
N. τὸ τύψον, τοῦ τύψοντος.

Aor. I.

M. ὁ τύψας, τοῦ τύψαντος. *qui verberavit.*
F. ἡ τύψασα, τῆς τυψάσης.
N. τὸ τύψαν, τοῦ τύψαντος.

Perf. & Pluſquam perf.

M. ὁ τετυφὼς, τοῦ τετυφότος. *qui verberavit, &*
F. ἡ τετυφυῖα, τῆς τετυφυίας. *verberaverat*
N. τὸ τετυφὸς, τοῦ τετυφότος. Tem-

Temporum formatio.

Imperfectum.

A Praesenti, quod est Temporum aliorum *Thema*, & fundamentum, formatur Imperfectum mutato ω in ον, & praepositο augmento, ut τύπτω, ἔτυπτον.

Augmentum est id, quo Verbum initio augetur in quibusdam temporibus: est autem vel *Syllabicum*, quod syllabam addit Verbi initio; vel *Temporale*, quod primae Syllabae quantitatem mutat.

In Imperfecto, & Aoristo utroque Verbis incipientibus a consonante praeponitur augmentum syllabicum, hoc est littera ε; ut λύπλω, λέγω, ϛέργω, ζητῶ: ἔτυπτον, ἔλεγον, ἔϛεργον, ἐζήτων.

Si vero Verbum incipiat a littera ρ, haec post ε duplicatur, ut ῥίπτω, ἔῤῥιπτον.

Si Verbum incipiat a Vocali, aut Dipthongo mutabili, augmentum temporale ipsi conceditur

Vocales mutabiles sunt	α quae mutantur in	η	ἀνύω,	ἤνυον
	ε	η	ἐλεύθω,	ἤλευθον
	ο	ω	ὁρίζω,	ὥριζον
Vocales Immutabiles	η	ἠχέω	Imperfectum sine ullo augmento	ἤχεον
	ι	ἰξεύω		ἴξευον
	υ	ὑβρίζω		ὕβριζον
	ω	ὦθω		ὦθον

Diph-

Dihpthongi Mutabiles	αι αυ οι φ	quae mutantur in	η ἀίρω, ηυ ἀυλίζω, ῳ οἰκίζω, η ᾄδω,	ἦρον ηὔλιζον ᾤκιζον ἦδον
Diphthongi immutabiles	ει ευ ου	εἰκάζω εὐθύνω ὐτάζω	Imperfectum ſine ulla mutatione	εἴκαζον εὔθυνον ὔταζον

1. Quatuor haec Verba ἀώ, ἀΐω, ἀηθίσσω, ἀηδίζομαι non mutant α in η, ſed ipſum retinent in Imperfecto ἄον, ἄϊον, ἀήθισσον, ἀηδιζόμην.

2. Novemdecim Verba incipientia ab ε augmentum temporale habent non in η, ſed in ει, ut ἔχω, εἶχον: ſunt autem ea quae ſequuntur.

ἐάω	ἐθίζω	ἑλκύω	ἔπω	ἕρπω	ἑστήκω
ἕζω	ἑλίσσω	ἕλω	ἐργάζομαι	ἑρπύζω	ἑστιάω
ἑλέω	ἕλκω	ἕπομαι	ἑρῶ	ἑρύω	ἔχω

& ἴω.

Ἔπω poſtquam augmentum in Imperfecto accepit, illud retinet in omnibus aliorum modorum temporibus.

Verbum ἑορτάζω *habet Imperfectum* ἑόρταζον.

3. Quaedam Verba incipientia ab οι in Imperfecto non mutant diphthongum in ῳ, ut οἰδαίνω οἴδαινον, οἰμῶ, vel οἰμάω, οἰκτρίω: item derivata, & compoſita ab

οἶος	*ſolus*	οἰδεμαι	*ſolus ago*
οἶνος	*vinum*	οἰνίζω	*vinum oleo, ſ. emo*
οἰωνὸς	*augurium*	οἰωνίζομαι	*auguror*
οἶστρος	*oeſtrum*	οἰστρίομαι	*oeſtro agitor*
οἴαξ	*clavus*,	οἰακίζω	*clavum teneo*

οἰμώζω autem habet Imp ὤιμωζον & ᾤμωζον.

4. *Attici in Verbis incipientibus: ab* ο *&* οι *augmento temporali* ω *&* ῳ *praeponunt* ι, *ut* ὁράω ἰῶμεν; οἴγω ἰῴγα. *Mutant Diphthongum* οι *in* ῃ, *ut* οἶκω ᾔκον: ᾖδειν *pro* οἴδειν.

Diphthongum vero ευ *mutant in* ηυ, *ut* εὔχομαι, ηὐχόμην.

De

De Augmento Compoſitorum.

I. Verba Compoſita Simplicium more habent augmentum in principio, ſi componantur cum
Nomine, ut φιλοσοφῶ, ἐφιλοσόφων.
Pronomine, ut αὐτομολῶ, ἠυτομόλων.
Particula privativa α, ut ἀφρονῶ, ἠφρόνων.
Adverbiis ὁμῦ, & ὁμῶς, ut ὁμολογῶ, ὡμολόγων.
Praepoſitione, quae non mutet ſignificationem verbi, ut ἐνέπω *dico*, ἤνεπον ab ἔπω *dico*.

II. Augmentum eſt in medio, additur nempe ſimplici verbo ipſi, dum verba componuntur cum Praepoſitione, quae ipſorum ſignificationem mutat, ut γινώσκω *cognoſco*, καταγινώσκω *condemno*, Imperf. κατέγινωσκον *condemnabam*.

Idem contingit ſi plures Propoſitiones cum verbo coniungantur, ut ἐπεισφέρω, ἐπεισίφερον; ἀντιπαρέχω, ἀντιπαρεῖχον.

Vltima vocalis Praepoſitionum in compoſitione eliditur, ſi verbum ſimplex a vocali incipiat, ut παρακκω ex παρὰ, & ἀκέω. Si vero ſimplex verbum incipiat a vocali, quae denſo ſpiritu notetur, tenues quae elisam vocalem praecedebant, in ſuas aſpiratas mutantur, ut καθάπτομαι ex κατὰ & ἅπτομαι Imperf. καθηπτόμην: ἀφαιρῶμαι ex ἀπὸ, & αἱρῶμαι Imperf ἀφηρούμην.

Eliditur quoque ultima Praepoſitionum Vocalis ab ε, quod verbo Simplici in compoſitione praeponitur, ut κατέλιγον, ex κατὰ, & ἔλιγον

Tamen ultimam vocalem retinent ſemper Propoſitiones
πρὸ, ut προάγω, προῆγον
περὶ, ut περιάγω, περιῆγον
ſaepe etiam ἀμφὶ, ut ἀμφιλίσσω.

O Prae-

O Praepoſitionis πρὸ cum ι augmento Syllabico ſimplicis verbi contrahitur ſaepe in Diphthongum ου, ut πρόβαλλω Imper. πρόβαλλον ex προεβαλλον; προτρέπω Imp. προύτρεπον ex προέτρεπον.

Animadvertendum diligenter, quod ν Praepoſitionum ἐν, & σὺν in compoſitione mutatur in μ ante β, μ, π, φ, ψ; in γ ante γ, κ, χ, ξ; ante λ, & ρ mutatur in λ & ρ; ante σ nonnumquam mutatur in σ, nonnumquam abiicitur, ut ante ζ: reſtituitur autem ante ι, ut

ἐμβάλλω	ἐνέβαλλον.	συμβαίνω	συνέβαινον.
ἐμμένω	ἐνέμενον.	συμμαινθάνω	συνεμάνθανον
ἐμπλάσσω	ἐνέπλασσον.	συμπαίζω	συνέπαιζον.
ἐμφυσάω	ἐνεφύσων.	συμφήμι	συνέφη.
ἐμψύχω	ἐνέψυχον.	συμψαύω	συνέψαυον.
ἐγγράφω	ἐνέγραφον.	συγγράφω	συνέγραφον.
ἐγκύπτω	ἐνέκυπτον.	συγκάμνω	συνέκαμνον.
ἐγχειρῶ	ἐνεχείρουν.	συγχαίρω	συνέχαιρον.
ἐγξέω	ἐνέξεον.	συγξαίνω	συνέξαινον.
ἐλλείπω	ἐνέλειπον.	συλλέγω	συνέλεγον.
ἐῤῥιγόω	ἐνεῤῥίγουν.	συῤῥέω	συνέῤῥεον.
		συσσωρεύω	συνεσώρευον.
		συντρίφω	συνέτριφον.
		συζάω	συνέζων.

Praepoſitio ἐκ vertitur in ἐξ, ſi poſt ipſam augmentum Syllabicum ε ſequatur, ut ἐκχέω, ἐξέχεον.

Si Verbum componatur ex Praepoſitione, & verbo Simplici, quod non eſt in uſu, nulla certa regula tradi poteſt. Augmentum enim nonnumquam eſt in principio, ut ἀντιβολῶ, ἠντιβόλουν; nonnumquam in medio, ut προφητεύω, προεφήτευον: ἐγκωμιάζω, ἐνεκωμίαζον; ἀπολαύω, ἀπέλαυον, & ἀπήλαυον.

Quaedam ex compoſitis eiuſmodi augmentum habent nonnumquam in principio, nonnumquam in medio, ut διακονῶ, διηκόνουν, & ἐδιακόνουν. Quaedam vero in principio ſimul, & in medio, ut ἀνορθῶ, ἠνώρθουν; ἀνοχλῶ, ἠνώχλουν.

In medio quoque erit Augmentum ſi verba componantur cum particulis *δυσ male*, & *ἐυ bene*: dummodo tamen ſimplex Verbum incipiat a vocali, aut diphthongo mutabili, ut *ἐυορκέω*, *ἐυώρκουν*; *δυσαρεσέω*, *δυσηρέσουν*.

Si vero Simplex Verbum incipiat a conſonante, ſive a vocali, aut diphthongo immutabili, augmentum erit in principio, ut δυσχεραίνω, ἐδυσχέραινον; δυσωπέω, ἐδυσώπουν; εὐωχέω, εὐώχουν.

Aoriſtus Secundus.

Formatur Aoriſtus II. ab Imperfecto retinendo eamdem finalem, characteriſticam, & augmentum; & corripiendo penultimam, ſi fortaſſe brevis non fuerit.

Itaque ſi penultima fuerit longa ob poſitionem harum Conſonantium πτ, κτ, μν, λλ, abiecta poſteriore retinetur prior, quae eſt vera characteriſtica; ut τύπτω, ἔτυπτον, ἔτυπον; τέμνω, ἔτεμνον, ἔτεμον; ψάλλω, ἔψαλλον, ἔψαλον; τίκτω, ἔτικτον, ἔτεκον.

Si in penultima fuerit vocalis *longa*, mutatur in *brevem*; ſi diphthongus, altera ipſius vocalis abiicitur. Itaque

η mutantur		α	λήβω	ἔλαβον.
ω in			τρώγω	ἔτραγον.
αι retinent	Praepoſitivam	α	καίω	ἔκαον.
αυ		α	παύω	ἔπαον.
ου		ο	ἀκούω	ἤκοον.
ει retinent	Subiunctivam	ι	λείπω	ἔλιπον.
ευ		υ	φεύγω	ἔφυγον.

In verbis tamen V. Coniugationis, ſi fuerint

diſ-

diſsyllaba, ει mutatur in α, ut σπείρω, ἔσπαρον; ſi fuerint triſyllaba, retinetur Praepoſitiva ε, ut ὀφείλω, ὤφελον.

Polyſyllaba in ινω, & υνω, ita quoque in νω, & νιω carent hoc Aoriſto: neque enim dicitur ἐβασίλινον a βασιλεύω, nec ἄρνον ab ἀρόω.

Verba *diſſyllaba* cuiuslibet Coniugationis, quae ante, aut poſt ε habent liquidam, mutant ε ipſum in α, ut

πλέκω	ἔπλακον.	dicitur tamen	
τρέπω	ἔτραπον.	ἔλεγον	a λέγω.
ϛέλλω	ἔϛαλον.	ἔβλεπον	βλέπω.
τέμνω	ἔταμον, atq. ἔτεμον.	ἔφλεγον	φλέγω.

Plura Verba habent penultimam Aoriſti II. longam, aut ob augmentum temporale, ut ἄδω, ᾖδον; ἵκω, ἵκον; aut ob poſitionem ut πίρτω, ἔπαρθον, ἔνεγκον &c.

Id vero contingit praeſertim in Aoriſtis Circumflexorum, ut βλαϛάω, ἔβλαϛον; δυπάω, ἔδυπον.

Σπεύδω habet Aor. ἔσπευδον; εἶδω, εἶδον, & ἴδον.

Πλήττω habet Aor. ἐπλήγην *verberatus ſum*, ἐπλάγην *percuſſus ſum*.

Verba IV. Coniugationis, ſi II. ſequantur, formant Aor. II. in γον, ut πράττω, Fut. πράξω, Aor. ἔπραγον; ſi vero III. ſequantur, formant Aoriſtum in δον, ut φράζω, Fut. φράσω, Aor. ἔφραδον.

Septem Aoriſti II. Primae Coniugationis propriam characteriſticam non retinent, nimirum

βλάπτω	ἔβλαβον.	βάπτω	ἔβαφον.
καλύπτω	ἔκαλυβον.	σκάπτω	ἔσκαφον.
κρύπτω	ἔκρυβον.	ῥάπτω	ἔῤῥαφον.
		θάπτω	ἔταφον.

Id quoque contingit in nonnullis Secundae; adeoque ψύχω habet ἔψυγον, σμύχω ἔσμυγον.

Fu-

Futurum Secundum

Formatur ab Aoriſto II. mutato ον in ῶ, & ablato augmento, ut ἔτυπον, τυπῶ; ἔϛαλον, ϛαλῶ, ἔτραγον, τραγῶ; ἔλιπον, λιπῶ.

Futurum I.

Formatur a Praeſenti, ſola Characteriſtica mutata, ut τύπτω, τύψω; τέρπω, τέρψω.

Tria praeter Characteriſticam Futuri aſſumunt etiam γ.

λίζω ſono, cado, fut *λίγξω.*
κλάζω clango fut. *κλάγξω.*
πλάζω ſeduco, errare facio fut. πλάγξω.

In Futuro I. Quintae Coniugationis penultima brevis ſemper eſſe debet; adeoque, aut altera ex duabus Conſonantibus reiicitur, ut ϛέλλω ϛελῶ, τέμνω τεμῶ; aut Diphthongi ſubiunctiva abiicitur, ut *κείρω* κερῶ, *φαίνω* φανῶ; aut anceps corripitur, ut *κρίνω* κρινῶ. Hoc autem Quintae Futurum inflectitur ut Futurum II. aliarum Coniugationum. Ita ϛελῶ *mittam*, ϛελεῖϛ, ϛελεῖ: ϛελεῖτον, ϛελεῖτον: ϛελοῦμεν, ϛελεῖτε, ϛελοῦϛι.

Quatuor Sextae Diſsyllaba in *ω*, habent futurum in *υσω*; ſcilicet *πλέω navigo πλεύσω, πνέω ſpiro πνεύσω, ῥέω fluo ῥεύσω, χέω fundo χεύσω.*

Νέω nato *habet νεύσω, & νήσω*

Καίω *uro*, & *κλαίω lugeo*, habent Futurum *καύσω*, & *κλαύσω.*

Habent futurum in ξω Circumflexorum more ſex Barytona nempe ἀλέξω depello *ἀλεξήσω, ἀύξω* augeo *ἀυξήσω, ἕψω* coquo, *θέλω* volo, *μέλλω* futurus ſum, *ὀφείλω* debeo,

Qua-

Quatuor Futura in penultima mutant Conſonantem, & ſpiritum Praeſentis; nimirum θρίψω *nutriam* a τρίφω, θρίξω *curram* a τρίχω, θύψω *incendam* a τύφω, ἕξω *habebo* ab ἔχω, adeoque & καθίξω a κατίχω &c.

Apud Atticos Verba Quartae in ιζω habent Futurum in ιῶ, abiecta characteriſtica σ; ut νομίζω, νομιῶ, quod ita inflectitur: νομιῶ, νομιεῖς, νομιεῖ: νομιεῖτον, νομιεῖτον: νομιοῦμεν, νομιεῖτε, νομιοῦσι.

Aoriſtus Primus

Formatur a Futuro Primo, mutato ω in α, & praepoſito augmento Imperfecti, ut τύψω ἔτυψα; κλάγξω ἔκλαγξα.

Quinque Aoriſti Characteriſticam Futuri non ſervant, nimirum εἶπα ab ἔπω *dico*; ἤνεγκα ab *ἐνέγκω fero*; ἔθηκα a τίθημι *pono*; ἔδωκα a δίδωμι *do*, ἧκα ab ἵημι *mitto*.

Quatuor reiecto σ Futuri retinent α purum, nempe ἤλυσα ab ἄλυω *fugio*; ἧκμα a καίω, vel κάω *uro*; ἔσυα a σύω *agito*; ἔχυα, vel ἔχεα a χέω *fundo*.

Penultima huius Aoriſti longa eſſe debet; adeoque ſi penultima Futuri primi brevis fuerit, ut in verbis V. contingit, ita in longam mutatur.

Praeſ. Fut. Aor.

α α η ψάλλω, ψαλῶ, ἔψηλα.

αι α ᾶ Commun. φαίνω, φανῶ, ἔφανα.

Attice tamen η, & ῃ ἔφηνα, & ἔφῃνα.

ει ε ει σπείρω, σπερῶ, ἔσπειρα.

ε ε ει ϛέλλω, ϛελῶ, ἔϛειλα.

Ancipites in Aoriſti penultima *longae* cenſeri plerumque debent.

Prae-

Praeteritum perfectum

Formatur a Futuro I, mutato ω in α, aſſumpta propria Characteriſtica, & Augmento; ut Fut. τύψω, Perf. τέτυφα; κάμψω, κέκαμφα; ψαλῶ, ἔψαλκα.

I. Si Futurum, aut Verbum incipiat a Vocali, vel Diphthongo; ab aliqua Conſonante duplici, nempe ζ, ξ, ψ; a duabus Conſonantibus, quarum prima non ſit muta, altera liquida; demum a littera ρ, idem plane eſt Imperfecti, & Perfecti augmentum. Ita Praeſ. ἀκούω, Fut. ἀκούσω, Perf. ἤκουκα; Pr. ἀίρω, F. ἀρῶ, P. ἦρκα; Pr. ζητῶ, F. ζητήσω, P. ἐζήτηκα; Pr. ϛέλλω, F. ϛελῶ, P. ἔϛαλκα; Pr. ῥίπτω, F. ῥίψω, Per. ἔῤῥιφα.

Si vero Futurum incipiat a Simplici conſonante, non ſolum praeponitur ε, verum conſonans ipſa iteratur, ut τύψω, τέτυφα; λέξω, λέλεχα. Si incipiat a muta, & liquida, repetitur muta, hoc eſt prior conſonans, ut γράφω γέγραφα, τρέφω τέτροφα.

Demum ſi Verbum in Futuro incipiat ab aliqua Conſonante aſpirata, nempe θ, φ, χ, *aſpiratae* loco repetit in Praeterito eius *tenuem*, ut θύω, θύσω, τέθυκα; φράζω, φράσω, πέφρακα; χρίω, χρίσω, κέχρικα.

Ex-

Exceptiones.

Verba incipientia a muta, & liquida γν, γϱ initio Praeteriti γ iterare plerumque non ſolent, ut γϱηγορέω, ἐγρηγόρηκα; γνωρίζω, ἐγνώρικα.

Incipientia a πτ, κτ, μν, quamquam conſonantes eiuſmodi non ſint muta, & liquida, primam repetunt initio Praeteriti, ita κέκτημαι a κτάομαι, πέπτωκα ab inuſitato πτέω, μέμνημαι a μνάομαι.

Tamen a κτίνω *fit Praeteritum* ἔκτακα, a κτίζω ἔκτικα.

Nonnulla Verba incipientia a muta & liquida modo reduplicationem habent, modo ipſa carent, ut βλασίω, βιβλάσηκα, *&* ἐβλάσηκα.

De Perfectis V. Coniugationis.

Omnia Verba Diſſyllaba Quintae Coniugationis, quae in penultima Futuri habent ε, in Perfecto illud mutant in α, ut ϛέλλω, ϛελῶ, ἔϛαλκα; σπείρω, σπερῶ, ἔσπαρκα.

Verba deſinentia in λω, & ρω in Perfecto ante characteriſticam κ retinent immutabiles litteras, λ & ρ; ut ἔϛαλκα, ἔσπαρκα.

Verba finita in μω, & μνω, quorum Futurum deſinit in μω, in Perfecto ante κ retinent μ, cui euphoniae gratia ſubiiciunt η, ut νέμω, νενέμηκα; τέμνω, τεμῶ, τετέμηκα.

In verborum eiuſmodi Praeteritis frequentiſſime antepenultima vocalis per ſyncopen elidi-tur, ut δέμω, δέδμηκα pro δεδέμηκα; κάμνω, κέκμηκα, pro κεκάμηκα; τέτμηκα, pro τετέμηκα &c.

Verba deſinentia in νω in Perfecto ante characteriſticam κ retinent ν, quod mutant in γ; ut μολύνω μεμόλυγκα, φαίνω πέφαγκα.

Diſ-

Diſſyllaba tamen trium terminationum εινω, ινω, υνω, ſolam characteriſticam κ in Perfecto aſſumunt, littera ν prorſus abiecta; ut τείνω, τενῶ, τέτακα; κρίνω, κέκρικα; πλύνω, πέπλυκα.

Μίνω habet Perfectum μεμίνηκα quaſi a μενίω.

Praeteritum Perfectum Atticum.

Attici in Praeteritis Verborum incipientium α λ, & μ loco augmenti aſſumunt Diphthongum ει, ut λήβω εἴληφα, μείρομαι εἵμαρμαι.

Verbis incipientibus ab α brevi, ab ε, & ο, non ſolum augmentum temporale concedunt, verum praeponunt etiam duas priores litteras Praeſentis, ut ἀγείρω ἀγήγερκα, ἐρίζω ἐρήρικα, ἐλαύνω ἐλήλακα, ὄλλω Praeteritum medium ὄλωλα.

Nonnulla tamen incipientia ab ο, ita prorſus augentur in Perfecto, quemadmodum in Imperfecto, ut ὁράω, Imper. ἑώρων, Perf. ἑώρακα.

In Perfectis, quae tres ſyllabas excedunt, tertia brevis ſemper eſſe debet, adeoque

η	mutatur in	ε	ἀλήθω	Pr.	ἀλήληκα pro ἀλήληκα.
ω		ο	ἰρωτάω		ἐρηρώτηκα pro ἐρηρώτηκα.
αι		ο	ἑτοιμάω		ἑτητοίμακα pro ἑτητοίμακα.
ου		ο	ἀκούω	Pr. med.	ἀκήκοα pro ἀκήκοα.
υ		υ	ἰλύθω	Pr. med	ἰλήλυθα pro ἰλήλυθα.
ει		ι	ἀλείφω		ἀλήλιφα pro ἀλήλιφα.

Tamen ab ἐρείδω firmo eſt Perfectum ἐρήρικα.

Diſſyllaba quae habent ι in penultima Praeſentis, in Perfecto illud mutant in ο, ut κλίπτω, κέκλοφα.

Pro ἴδηκα ab ἴδω dicitur ἐδήδοκα interpoſito δο; pro ἄγηχα ab ἄγω dicitur ἀγήοχα interpoſito ο.

Praeteritum Pluſquam perfectum

Formatur a Perfecto mutato α in ειν, & aſſumpto augmento ſyllabico ε, ſi Perfectum inci-

cipiat a ſimplici conſonante, ut τέτυφα ἐτετύφειν, γέγραφα ἐγεγράφειν, συντέταχα συνετετάχειν, συμβέβληκα συνεβεβλήκειν. Alioquin augetur prorſus ut Perfectum, ita ἥκουκα ἠκούκειν, ἑάλωκα ἐαλώκειν, ὑπωίγμκα ὑπηκούκειν.

Pluſquam perfectum Atticum.

Attici in Pluſquamperfecto ſecundum augmentum Syllabicum nonnumquam omittunt, ut διδύκειν pro ἐδιδύκειν.

Perfecta Attice reduplicata augmentum temporale in Pluſquamperfecto accipiunt, ut ἐγείρω Per. ἐγήγερκα, Pluſquam perf. ἠγηγέρκειν.

Tamen ab ἐλήλυθα fit ἐληλύθειν, pro ἠληλύθειν.

Ab ἔολπα, ἔοργα, ἔοικα fit ἐώλπειν, ἐώργειν, ἐῴκειν.

Prima & tertia perſona Singularis apud Atticos definit in η, ἐτετύφη, pro ἐτετύφειν, ἐτετύφει; tertia Pluralis in εσαν, ἐτετύφεσαν pro ἐτετύφεισαν.

In aliis Modis Imperfectum idem eſt prorſus ac Praeſens; Pluſquam perfectum idem ac Perfectum. Nullum autem tempus extra Indicativum retinet augmentum, praeter Perfectum, quod numquam, ne in Participiis quidem, ipſum amittit.

PA-

PARADIGMA

Verbi Paſſivi I. Coniugationis.

Indicativi Praeſens.

S.	τύπτομαι,	τύπτῃ, [1]	τύπτεται. *verberor.*
D.	τυπτόμεθον, [2]	τύπτεσθον,	τύπτεσθον. [3]
P.	τυπτόμεθα,	τύπτεσθε,	τύπτονται.

Imperfectum.

S.	ἐτυπτόμην,	ἐτύπτου,	ἐτύπτετο. *verbera-*
D.	ἐτυπτόμεθον,	ἐτύπτεσθον,	ἐτυπτέσθην. *bar.*
P.	ἐτυπτόμεθα,	ἐτύπτεσθε,	ἐτύπτοντο.

Aoriſtus II.

S.	ἐτύπην,	ἐτύπης,	ἐτύπη. *verbera-*
D.		ἐτύπητον,	ἐτυπήτην. *tus ſum,*
P.	ἐτύπημεν,	ἐτύπητε,	ἐτύπησαν. *vel fui*

Futurum II.

S.	τυπήσομαι,	τυπήσῃ,	τυπήσεται. *verbera-*
D.	τυπησόμεθον,	τυπήσεσθον,	τυπήσεσθον. *bor*
P.	τυπησόμεθα,	τυπήσεσθε,	τυπήσονται.

Praet.

(1) Haec ſecunda Praeſentis, atque Futurorum etiam Perſona, quae communiter deſinit in ῃ, Attice deſinit in ει; ita βούλει pro βούλῃ a βούλομαι, οἴει pro οἴῃ ab οἴομαι, ὄψει pro ὄψῃ ab ὄπτομαι.

(2) In hoc, & pleriſque verbi Paſſivi temporibus habetur prima perſona Dualis, quia prima pluralis non deſinit in μεν.

(3) In Paſſivi temporibus tertia Dualis ſimilis eſt ſecundae quotieſcumque tertia Pluralis deſinit in αι.

Praeteritum Perfectum.

S. τέτυμμαι, τέτυψαι, τέτυπται. *verbera-*
D. τετύμμεθον, τέτυφθον, τέτυφθον. *tus ſum*
P. τετύμμεθα, τέτυφθε, τετυμμένοι εἰσί.

Praet. Pluſquam perf.

S. ἐτετύμμην, ἐτέτυψο, ἐτέτυπτο. *verberatus*
D. ἐτετύμμεθον, ἐτέτυφθον, ἐτετύφθην. *fueram*
P. ἐτετύμμεθα, ἐτέτυφθε, τετυμμένοι ἦσαν.

Paullo poſt futurum.

S.[1] τετύψομαι, τετύψῃ, τετύψεται. *mox ver-*
D. τετυψόμεθον, τετύψεσθον, τετύψεσθον. *berabor.*
P. τετυψόμεθα, τετύψεσθε, τετύψονται.

Aoriſtus I.

S. ἐτύφθην, ἐτύφθης, ἐτύφθη. *verberatus*
D. ἐτύφθητον, ἐτυφθήτην. *ſum, vel*
P. ἐτύφθημεν, ἐτύφθητε, ἐτύφθησαν. *fui.*

Futurum I.

S. τυφθήσομαι, τυφθήσῃ, τυφθήσεται. *verbera-*
D. τυφθησόμεθον, τυφθήσεσθον, τυφθήσεσθον. *bor.*
P. τυφθησόμεθα, τυφθήσεσθε, τυφθήσονται.

F Im-

(1) Tempus hoc reperitur in Modis illis tantummodo, qui habent Futurum; retinet autem augmentum ubique, etiam in Participio.

Imperativi
Praeſens.

S. τύπτυ, τυπτέσθω. *verberare.*
D. τύπτεσθον, τυπτέσθων.
P. τύπτεσθε, τυπτέσθωσαν.

Aoriſtus II.

S. τύπηθι, τυπήτω. *verberator tu.*
D. τύπητον, τυπήτων.
P. τύπητε, τυπήτωσαν.

Praet. Perfectum & Pluſquam perf.[1]

S. τέτυψο, τετύφθω. *verberatus eſto.*
D. τέτυφθον, τετύφθων.
P. τέτυφθε, τετύφθωσαν.

Aoriſtus I.

S. τύφθητι, τυφθήτω. *verberator tu.*
D. τύφθητον, τυφθήτων.
P. τύφθητε, τυφθήτωσαν.

Optativi
Praeſens, & Imperfectum,
εἴθε utinam.

S. τυπτοίμην, τύπτοιο, τύπτοιτο. *verberarer.*
D. τυπτοίμεθον, τύπτοισθον, τυπτοίσθην.
P. τυπτοίμεθα, τύπτοισθε, τύπτοιντο,

Ao-

(1) Hoc Imperativi Perfectum nonnumquam idem plane ſignificat ac Praeſens τύπτυ; nonnumquam Praeteritum cum quadam conceſſione, & permiſſione: ſaepe etiam Futurum, ſed cum reſpectu ad Praeteritum, ut κεκλείσθω ἡ πύλη *clauſa ſit porta.*

Aoriſtus II.

S.	τυπείην,	τυπείης,	τυπείη.	*verberatus*
D.		τυπειητον,	τυπειήτην.	*ſim, vel*
P.	τυπείημεν,	τυπείητε.	τυπείησαν.	*fuerim.*

Futurum II.

S.	τυπησοίμην,	τυπήσοιο,	τυπήσοιτο.	*verberer.*
D.	τυπησοίμεθον,	τυπήσοισθον,	τυπησοίσθην.	
P.	τυπησοίμεθα,	τυπήσοισθε,	τυπήσοιντο.	

Praet. Perf. & Pluſquam perf.

S.	τετυμμένος	ἐίην,	ἐίης,	ἐίη. *verberatus ſim,*
D.	τετυμμένω	ἐίητον,	ἐιήτην.	*vel eſſem.*
P.	τετυμμένοι	ἐίημεν,	ἐίητε,	ἐίησαν.

Paullo poſt Futurum.

S.	τετυψοίμην,	τετύψοιο,	τετύψοιτο.	*mox ver-*
D.	τετυψοίμεθον,	τετύψοισθον,	τετυψοίσθην,	*berer.*
P.	τετυψοίμεθα,	τετύψοισθε,	τετύψοιντο.	

Aoriſtus I.

S.	τυφθείην,	τυφθείης,	τυφθείη.	*verberatus*
D.	τυφθείητον,	τυφθειήτην.		*ſim, vel*
P.	τυφθείημεν,	τυφθείητε,	τυφθείησαν.	*fuerim.*

Futurum I.

S.	τυφθησοίμην,	τυφθήσοιο,	τυφθήσοιτο.	*verberer.*
D.	τυφθησοίμεθον,	τυφθήσοισθον,	τυφθησοίσθην.	
P.	τυφθησοίμεθα,	τυφθήσοισθε,	τυφθήσοιντο.	

Subiunctivi

Praesens, & Imperfectum.

ἐαν ſi.

S. τύπτωμαι, τύπτῃ, τύπτηται. *ſi verberer,*
D. τυπτώμεθον, τύπτησθον, τύπτησθον. *vel ver-*
P. τυπτώμεθα, τύπτησθε, τύπτωνται. *berarer.*

Aoriſtus II.

S. τυπῶ, τυπῇς, τυπῇ. *verberatus ſim,*
D. τυπῆτον, τυπῆτον. *fuerim, vel*
P. τυπῶμεν, τυπῆτε, τυπῶσι. *fuero.*

Praet. Perf. & Pluſquam perf.

S. τετυμμένος ὦ, ἦς, ἦ. *verberatus ſim,*
D. τετυμμένω ἦτον, ἦτον. *vel eſſem.*
P. τετυμμένοι ὦμεν, ἦτε, ὦσι.

Aoriſtus I.

S. τυφθῶ, τυφθῇς, τυφθῇ. *verberatus ſim,*
D. τυφθῆτον, τυφθῆτον. *fuerim.*
P. τυφθῶμεν, τυφθῆτε, τυφθῶσι. *vel fuero.*

Infinitivi Modi.

Praeſens, & Imperfectum τύπτεσθαι *verberari.*
Aoriſtus II. τυπῆναι *verberatum eſſe.*
Futurum II. τυπήσεσθαι *verberatum iri.*
Perfectum, & Pluſquam perf. τετύφθαι *verberatum eſſe, vel fuiſſe.*
Paullo poſt fut. τετύψεσθαι *mox verberatum iri.*
Aoriſtus I. τυφθῆναι *verberatum eſſe.*
Futurum I. τυφθήσεσθαι *verberatum iri.* Par-

Participia
Praeſentis, & Imperfecti.

M. ὁ τυπτόμενος, νυ. *qui verberatur, vel ver-*
F. ἡ τυπτομένη, νης. *berabatur.*
N. τὸ τυπτόμενον, νυ.

Aoriſt. II.

M. ὁ τυπεὶς, έντος. *verberatus.*
F. ἡ τυπεῖσα, είσης.
N. τὸ τυτὲν, έντος.

Fut. II.

M. ὁ τυπήσομενος, νυ. *verberandus, vel qui*
F. ἡ τυπησομένη, νης. *verberabitur.*
N. τὸ τυπησόμενον, νυ.

Perfect. & Pluſquam perf.

M. ὁ τετυμμένος, νυ. *qui verberatus eſt, &*
F. ἡ τετυμμένη, νης. *fuit; vel erat, & fue-*
N. τὸ τετυμμένον. νυ. *rat.*

Paullo poſt Futurum.

M. ὁ τετυψόμενος, νυ. *qui mox verberabitur.*
F. ἡ τετυψομένη, νης.
N. τὸ τετυψόμενον, νυ.

Aor. I.

M. ὁ τυφθεὶς, έντος *verberatus.*
F. ἡ τυφθεῖσα είσης
N. τὸ τυφθὲν, έντος

Fut. I.

M. ὁ τυφθησόμενος, νυ. *qui verberabitur, vel*
F. ἡ τυφθησομένη, νης. *verberandus.*
N. τὸ τυφθησόμενον, νυ.

Temporum formatio.

Praeſens

Formatur a Praeſenti Activo, mutato ω in ομαι, ut τύπτω, τύπτομαι; λέγω, λέγομαι &c.

Imperfectum

Formatur a Praeſenti, mutato μαι in μην, & praepoſito augmento prorſus, ut in Verbi Activi Imperfecto. ita τύπτομαι, ἐτυπτόμην; ῥίπτομαι, ἐῤῥιπτόμην; ὁρίζομαι, ὡριζόμην; συλλέγομαι, συνελεγόμην.

Aoriſtus II.

Formatur ab Aoriſto II. Activo mutato ον in ην; ut τύπτω, ἔτυπον, ἐτύπην; λείπω, ἔλιπον, ἐλίπην; φεύγω, ἔφυγον, ἐφύγην; τρέπω, ἔτραπον, ἐτράπην.

Futurum II.

Formatur a tertia perſona ſingulari Aoriſti II. Paſſivi. abiecto augmento, additiſque duabus ſyllabis σομαι, ut ἐτύπην, ἐτύπη, τυπήσομαι; ἐλίπην, ἐλίπη, λιπήσομαι; ἐτράπην, ἐτράπη, τραπήσομαι.

Prae-

Praeteritum Perfectum

Formatur a Perfecto vocis activae mutata ultima syllaba, quae in prima persona singulari desinit in *μαι*, in secunda in *σαι*, in tertia in *ται*. Vt autem perfecti penultima longa sit, syllabis *μαι*, *σαι*, *ται* quaedam consonantes litterae praecedere solent, ex quarum varietate variarum Coniugationum Perfectum distinguitur.

I. Coniugatio.

ΜΜΑΙ, ΨΑΙ, ΠΤΑΙ

Act. *τέτυφα* Pass. *τέτυμμαι*, *τέτυψαι*, *τέτυπται*

II. Coniugatio.

ΓΜΑΙ, ΞΑΙ, ΚΤΑΙ

Act. *λέλεχα* Pass. *λέλεγμαι*, *λέλεξαι*, *λέλεκται*

III. Coniugatio.

ΣΜΑΙ, ΣΑΙ, ΣΤΑΙ

Act. *πέπεικα* Pass. *πέπεισμαι*, *πέπεισαι*, *πέπεισται*.

IV. Coniugatio.

nonnumquam ΓΜΑΙ, ΞΑΙ, ΚΤΑΙ

Act. *πέπαιχα* Pass. *πέπαιγμαι*, *πέπαιξαι*, *πέπαικται*

nonnumquam ΣΜΑΙ, ΣΑΙ, ΣΤΑΙ

Act. *πέφρακα* Pass. *πέφρασμαι*, *πέφρασαι*, *πέφρασται*

V. Coniugatio.

Retinet ante μαι, σαι, ται eaſdem conſonantes, quae praecedunt in Perfecto Activo characteriſticam κ, ut

Act. ἔϛαλκα Paſſ. ἔϛαλμαι, ἔϛαλσαι, ἔϛαλται
ἔσπαρκα Paſſ. ἔσπαρμαι, ἔσπαρσαι, ἔσπαρται
κέκρικα Paſſ. κέκριμαι, κέκρισαι, κέκριται
τέτμηκα Paſſ. τέτμημαι, τέτμησαι, τέτμηται
νενέμηκα Paſſ. νενέμημαι, νενέμησαι, νενέμηται

Verba tamen, quae in Perfecto Activo ante κ habent γ, in Paſſivo deſinunt in

ΜΜΑΙ, ΝΣΑΙ, ΝΤΑΙ

Act. πέφαγκα Paſſ. πέφαμμαι, πέφανσαι, πέφανται
μεμόλυϛκα Paſſ. μεμόλυμμαι, μεμόλυνσαι, μεμόλυνται

VI. Coniugatio.

ΜΑΙ, ΞΑΙ, ΤΑΙ

Act. τετόξευκα Paſſ. τετόξευμαι, τετόξευσαι, τετόξευται

Pleraque tamen ex Verbis in αω, εω, οω, quae in Praeterito Activo habent penultimam brevem, in Paſſivo deſinunt

in ΣΜΑΙ, ΣΑΙ ΣΤΑΙ

Act. τετέλεκα Paſſ. τετέλεσμαι, τετέλεσαι, τετέλεϛαι

1. Verba I. Coniugationis, quae habent Praeteritum activum in μφα in Paſſivo Praeterito deſinunt in μμαι, μψαι μπται, ut Act. κέκαμφα, Paſſ. κέκαμμαι, κέκαμψαι, κέκαμπται.

2. Verba II. quorum Praeteritum Activum deſinit in γχα, habent Praeteritum Paſſivum in γμαι, γξαι, γκται, ut Act. ἔσφιγχα, Paſſ. ἔσφιγμαι, ἔσφιγξαι, ἔσφιγκται.

3. Nonnulla Verba II. & III. Coniugationis, quae in penultima Praeteriti Activi habent ιν, in Praeterito Paſſivo abiecto ι retinent

nent ſolum ν, ut Act. πίφυχα, Paſſ. πίφυγμαι &c. Act. τέτευχα, Paſſ. τέτυγμαι; ita πέπυσμαι a πεύθομαι &c.

4. Attici pro πίφαμμαι, πίφανσαι, πίφανται habent πίφασμαι, πίφασαι, πίφωσται: μεμόλυσμαι &c.

5. Licet habeant penultimam brevem in Praeterito activo, non tamen aſſumunt σ in prima, & tertia ſingulari Praet. Paſſ. Verba δράω, δίω, ἀρόω; dicimus enim δέδραμαι, δέδιμαι, ἄρομαι. Contra ea vero habent σμαι, σαι, σαι, ἀκέω, ἰλκύω, κελεύω, κλείω, καίω, κρέω, μόω, σείω: ἧκυσμαι, εἴλκυσμαι &c. Ita quoque dicitur ἴζωσμαι a ζόω, κέχρωσμαι a χρόω, κέχωσμαι a χόω, & ἔγνωσμαι a γνόω inuſitato.

De Duali, & Plurali.

I. A prima perſona numeri ſingularis oritur prima Dualis mutato μαι in μεθον, & prima Pluralis mutato μαι in μεθα, ut

1. Dual.	1. Plural.
τέτυμμαι, τετύμμεθον,	τετύμμεθα.
ἔϛαλμαι, ἐϛάλμεθον,	ἐϛάλμεθα.
πέφαμμαι, πεφάμμεθον,	πεφάμμεθα.

II. A Tertia Singulari deducuntur Secunda, & Tertia Dualis, mutando αι in ον, & vertendo Tenues in ſuas aſpiratas, ut

τέτυπται; τέτυφθον, τέτυφθον.
λέλεκται; λέλεχθον, λέλεχθον.
ὤρυκται; ὤρυχθον, ὤρυχθον.
ἔϛαλται; ἔϛαλθον, ἔϛαλθον.

Si tamen Tertia Singularis deſinat in ται purum, in formanda ſecunda & tertia Duali additur σ, ut

κέκριται; κέκρισθον, κέκρισθον.
νενέμηται; νενέμησθον, νενέμησθον.
τετόξευται; τετόξευσθον, τετόξευσθον.

III. Ex

III. Ex Secunda, aut Tertia Duali oritur Secunda Pluralis, mutato ον in ε, ut

τέτυφθον, τέτυφθε.
ἔχαλϑον ἔχαλϑε.
κέκριϑον, κέκριϑε.

IV. Si Tertia perſona ſingularis deſinit in ται purum, ex hac formatur tertia pluralis addito ν ante ται, ut νενήμηται, νενέμηνται; κέκριται, κέκρινται. Si vero Tertia ſingularis deſinat in ται non purum, tertiam Pluralis numeri circumloquimur per Participium Perfecti, & Verbum Subſtantivum εἰσὶ, ut τέτυπται, τετυμμένοι εἰσὶ; ἔχαλται, ἐχαλμένοι εἰσί.

V. Verba Diſſyllaba I. & II. Coniugationis, quae in penultima Praeſentis, & Perfecti Activi habent ρε praecedente aliqua Conſonante, in Perfecto Paſſivo mutant ε in α, ut χρέφω, ἔχρεφα, ἔχραμμαι; τρέφω, τέτρεφα, τέτραμμαι.

Tamen a βρίχω fit βέβριγμαι, non autem βέβραγμαι.

Diſſyllaba I. & II. Coniugationis, quae in Attico Perfecto vertunt ι in ο, hic repetunt ſuum ι, ut

πίμπω, πέπομφα, πέπεμμαι
κλέπτω, κέκλοφα, κέκλεμμαι

Reperitur tamen & κέκλαμμαι.

Praeteritum Pluſquam Perfectum

Fit a Perfecto, addito augmento Syllabico, ſi verbum incipiat a ſimplici Conſonante, & mutato μαι in μην &c. ut τέτυμμαι, ἐτετύμμην; κέκριμαι, ἐκεκρίμην; ἔχαλμαι, ἐχάλμην; ὤρυγμαι, ὠρύγμην &c.

Si

Si Tertia ſingularis deſinat in το purum, Secunda & Tertia Dualis, & Secunda Pluralis aſſumunt σ, ut in Perfecto: ita ἐκεκρίμην, ἐκέκριτο, ἐκέκρισθον, ἐκέκρισθε; ἐνενεμήμην, ἐνένεμητο, ἐνενέμησθον, ἐνενέμησθε.

Si Tertia ſingularis deſinat in το purum, ex ipſa formatur Tertia Pluralis, addito ν ante το; ut ἐκέκριτο, ἐκέκριντο; ἐνένεμητο, ἐνενέμηντο; ſi vero το fuerit non purum, tertiam Pluralis numeri circumloquimur per Participium Perfecti, & vocem ἦσαν *erant*, ut ἐτέτυπτο, τετυμμένοι ἦσαν; ἐλέλεκτο, λελεγμένοι ἦσαν; ἔξαλτο, ἐξαλμένοι ἦσαν.

Paullo poſt Futurum

Formatur a ſecunda Singulari Praeteriti Perfecti, poſito ομ ante αι, ut τέτυψαι, τετύψομαι; λέλεξαι, λελέξομαι; ἐξαλσαι, ἐξάλσομαι.

Aoriſtus Primus

Formatur a tertia Singulari Praeteriti Perfecti mutando finalem αι in ην, & tenues conſonantes in ſuas aſpiratas, atque ſolum Imperfecti augmentum retinendo; ut τέτυπται, ἐτύφθην: τέτερπται, ἐτέρφθην; ἔξαλται, ἐξάλθην; πέπεισαι, ἐπείσθην.

Exceptio.

Aſſumunt σ ante θην ἐμνήσθην a μέμνηται.

ἰρ.

ἐῤῥώσθην ab ἔῤῥωται.
Abiicit σ ἐσώθην a σέσωσαι.
Mutant η in ε ἐυρέθην ab ἔύρηται.
ἡρέθην ab ἥρηται.
ἐπηνέθην ab ἐπήνηται.
ἐῤῥέθην ab εἴρηται.
dicitur tamen & ἐῤῥήθην.
ει in ε ἐτέθην a τέθειται.

Verba, quae in penultima Perfecti verterant ε in α, repetunt in hoc tempore ſuum ε: ut τέτρεφα, τέτραμμαι, ἐτρέφθην; ἔσρεφα, ἔσραμμαι, ἐσρέφθην.

Verba V Coniugationis ſignificantia in ω, quae in Perfecto Activo, & Paſſivo abiecerant ν, in hoc Aoriſto illud poëtice praefertim repetunt, ut κρίνω, κέκρικα, κέκριμαι, ἐκρίθην; κλίνω, κέκλικα, κέκλιμαι, ἐκλίθην.

In tertia perſona plurali huius Aoriſti frequentiſſime Boeotorum more duae poſtremae ſyllabae ησαν *per Syncopen contrahuntur in* ν, *ut* ἤγερθεν *pro* ἠγέρθησαν, ἐκόσμηθεν *pro* ἐκοσμήθησαν.

Futurum Primum

Formatur a tertia perſona Singulari Aoriſti Primi, ablato augmento, additiſque in fine duabus ſyllabis σομαι, ut ἐτύφθην, ἐτύφθη, τυφθήσομαι; ἐσάλθην, ἐσάλθη, σαλθήσομαι.

Obſervatio
In modos reliquos.

Modi reliqui pendent ab Indicativo; & tempora ſingula a ſuis ſimilibus.

Perfectum Imperativi deſumit ſecundam ſingu-

gularem a ſecunda ſingulari Pluſquamperfecti Indicativi Paſſivi, ut τέτυψο ab ἐτέτυψο, λέλεξο ab ἐλέλεξο.

Tertiam vero deſumit a tertia eiuſdem temporis, mutando το in ϑω. & tenues alias, ſiquae praecedunt, in ſuas aſpiratas, τετύφϑω ab ἐτέτυπτο, λελέχϑω ab ἐλέλεκτο, πέφανϑω ab ἐπέφαντο, ἐιργάσθω ab ἐίργασο. Si vero το in Pluſquam perf. Indicativi fuerit purum, ante θω ponitur σ, ut κεκρίσθω ab ἐκέκριτο.

Aoriſti formantur a tertiis perſonis ſingularibus Aoriſtorum Indicativi addito ϑι, ut ἐτύπην, ἐτύπη, τύπηϑι; ἐσμύγην, σμύγηϑι; ἐκρύβην, κρύβηϑι.

Aoriſtus I. deſinit in τι ob ϑ, quod ſemper praecedit, τύφϑητι ab ἐτύφϑη, ϛάλητι ab ἐϛάλϑη, κρίϑητι ab ἐκρίϑη.

In Aoriſto II: ſaepe duae ſyllabae in unam per Syncopen contrahuntur, ut φθάρϑι pro φθάρηϑι a φθείρω, κικραχϑι pro κικράγηϑι a κικράγω.

In Optativi Perfecto fit circumlocutio per Participium Perfecti, & Verbum ſubſtantivum εἴην, ut τετυμμένος εἴην, λελεγμένος εἴην &c. Id vero contingit in Verbis omnibus, quae in Perfecto Indicativi habent μαι non purum, & in quibus ante μαι reperitur Diphthongus ευ, ut τετοξευμένος εἴην &c.

Reliqua Verba, quae habent in Perfecto μαι purum, quemadmodum Grammaticorum nonnulli cenſent, ſine circumlocutione inflecti poſſunt; eorum autem penultima, ut longa ſit aliquantulum immutatur.

τετύμμαι	Sing.	τετυμμένος,	τετυμμένος,	τετυμμένος.
	Dual.	τετυμμένοιϑον,	τετυμμένοσθον,	τετυμμένοιν.
	Plural.	τετυμμένοιϑα,	τετυμμένοσθε,	τετυμμένοι.

τί-

εἴθυμαι Sing. τιθυίμην, τιθυῖο, τιθυῖτο &c.
ἵκταμαι Sing. ἱκταίμην, ἱκταῖο, ἱκταῖτο.

Perſonae Plurales duorum huiuſmodi Aoriſtorum ita ſaepe contrahi ſolent.

τυφθείημεν, τυφθείητε, τυφθείησαν.
τυφθεῖμεν, τυφθεῖτε, τυφθεῖεν,
τυπείημεν, τυπείητε, τυπείησαν.
τυπεῖμεν, τυπεῖεν.

Non fit autem τυπεῖτε *pro* τυπείητε: *ne confundatur haec vox cum ſecunda perſona plurali Futuri II Modi Indicativi.*

Verba quorum Perfectum circumlocutione non indiget in Optativo, ſine circumlocutione quoque inflecti poſſunt iuxta Grammaticos nonnullos in Perfecto Subiunctivi: ita a νένημαι.

S. νενημῶμαι, νενημῇ νενημῆται.
D. νενημώμεθον, νενημῆσθον, νενημῆσθον.
Pl. νενημώμεθα, νενημῆσθε, νενημῶνται.

Id fit etiam in Verbis Circumflexis, & Verbis in μι, quae mutant Vocalem, vel Diphthongum antecedentem μαι in ω circumflexum, ut ἱκτῶμαι ab ἵκταμαι, τιθῶμαι a τίθεμαι &c.

Perfectum Infinitivi formatur a ſecunda perſona Plurali Perfecti Indicativi, mutato ε in αι, ut τετύφθαι a τέτυφθε, κεκρίσθαι a κέκρισθε, νενεμῆσθαι a νενέμησθε &c.

Participium Praeteriti habet accentum acutum in penultima, ut τετυμμένος, λελυγμένος &c. Aoriſtorum autem Participia accentum acutum habent in ultima, ut τυφθείς, τυπείς &c.

De Verbo Medio.

Medium dicitur Verbum, quod partim paſſivam, partim activam habet terminationem. Nonnulla ipſius tempora communem habent ſignificationem, pleraque tamen in activa ſolum ſignificatione poſſunt uſurpari.

PA-

PARADIGMA

Verbii Medii.

Indicativi Praeſens. [1]

S. τύπτομαι, τύπτῃ, τύπτεται. *verbero,*
D. τυπτόμεθον, τύπτεσθον, τύπτεσθον. *& verbe-*
P. τυπτόμεθα, τύπτεσθε, τύπτονται. *ror.*

Imperfectum. [1]

S. ἐτυπτόμην, ἐτύπτου, ἐτύπτετο. *verberabam,*
D. ἐτυπτόμεθον, ἐτύπτεσθον, ἐτυπτέσθην. *& ver-*
P. ἐτυπτόμεθα, ἐτύπτεσθε, ἐτύπτοντο. *berabar.*

Aoriſtus II.

S. ἐτυπόμην, ἐτύπου, ἐτύπετο. *verberavi.*
D. ἐτυπόμεθον, ἐτύπεσθον, ἐτυπέσθην.
P. ἐτυπόμεθα, ἐτύπεσθε, ἐτύποντο.

Futurum II.

S. τυποῦμαι, τυπῇ, τυπεῖται. *verberabo.*
D. τυπούμεθον, τυπεῖσθον, τυπεῖσθον.
P. τυπούμεθα, τυπεῖσθε, τυποῦνται.

Fu-

(1) Haec duo tempora & in activa, & in paſſiva quoque ſignificatione ſolent reperiri; recte enim dicimus βιάζομαι τὸν φίλον *cogo amicum*, & βιάζομαι ὑπὸ τῦ φίλυ *cogor ab amico*. Cetera omnia in activa ſolum ſignificatione uſurpantur, aut in Neutra ut σίσυμα *compsitui*.

Si quae ſunt autem ex temporibus eiuſmodi, quae paſſive adhibita videantur, id per Enallagen factum cenſeri debet.

Futurum I.

S. τύψομαι, τύψῃ, τύψεται. *verberabo.*
D. τυψόμεθον, τύψεσθον, τύψεσθον.
P. τυψόμεθα, τύψεσθε, τύψονται.

Aoriſtus I.

S. ἐτυψάμην, ἐτύψω, ἐτύψατο. *verberavi.*
D. ἐτυψάμεθον, ἐτύψασθον, ἐτυψάσθην.
P. ἐτυψάμεθα, ἐτύψασθε, ἐτύψαντο.

Praeteritum Perfectum.

S. τέτυπα, τέτυπας, τέτυπε. *verberavi.*
D. τετύπατον, τετύπατον.
P. τετύπαμεν, τετύπατε, τετύπασι.

Prae. Pluſquam Perfectum.

S. ἐτετύπειν, ἐτετύπεις, ἐτετύπει. *verberave-*
D. ἐτετύπειτον, ἐτετυπείτην. *ram.*
P. ἐτετύπειμεν, ἐτετύπειτε, ἐτετύπεισαν.

Imperativi Praeſens.

S. τύπτε, τυπτέσθω. *verbera ſ. verberare.*
D. τύπτεσθον. τυπτέσθων.
P. τύπτεσθε, τυπτέσθωσαν.

Aoriſtus II.

S. τυπῦ, τυπέσθω. *verberato.*
D. τύπεσθον, τυπέσθων.
P. τύπεσθε, τυπέσθωσαν.

Ao-

Aoriſtus I.

S. τύψαι, τυψάσθω. *verbereto*,
D. τύψασθον, τυψάσθων.
P. τύψασθε, τυψάσθωσαν.

Perfectum, & Pluſquamperfectum.

S. τέτυπε, τετυπέτω. *verberaveris*.
D. τετύπετον, τετυπέτων.
P. τετύπετε, τετυπέτωσαν.

Optativi
Praeſens, & Imperfectum.

εἴθε *utinam*.

S. τυπτοίμην, τύπτοιο, τύπτοιτο. *verberarem*,
D. τυπτοίμεθον, τύπτοισθον, τυπτοίσθην. *& verbe-*
P. τυπτοίμεθα, τύπτοισθε, τύπτοιντο. *rarer*.

Aoriſtus II. [1]

S. τυποίμην, τύποιο, τύποιτο *verberaverim*.
D. τυποίμεθον, τύποισθον, τυποίσθην.
P. τυποίμεθα, τύποισθε, τύποιντο.

Futurum II. [1]

S. τυποίμην, τυποῖο, τυποῖτο. *verberem*.
D. τυποίμεθον, τυποῖσθον, τυποίσθην.
P. τυποίμεθα, τυποῖσθε, τυποῖντο.

(1) Haec duo tempora accentus ſolum praeſidio diſtinguuntur.

Futurum I.

S. τυψοίμην, τύψοιο, τύψοιτο. *verberem.*
D. τυψοίμεθον, τύψοισθον, τυψοίσθην.
P. τυψοίμεθα, τύψοισθε, τύψοιντο.

Aoriſtus I.

S. τυψαίμην, τύψαιο, τύψαιτο. *verberem.*
D. τυψαίμεθον, τύψαισθον, τυψαίσθην.
P. τυψαίμεθα, τύψαισθε, τύψαιντο.

Perfectum, & Pluſquamperfectum

S. τετύποιμι, τετύποις, τετύποι. *verberaverim.*
D. τετύποιτον, τετυποίτην.
P. τετύποιμεν, τετύποιτε, τετύποιεν.

Subiunctivi
Praeſens, & Imperfectum.

ἐὰν ſi

S. τύπτωμαι, τύπτῃ, τύπτηται. *verberem,*
D. τυπτώμεθον, τύπτησθον, τύπτησθον. *& verbe-*
P. τυπτώμεθα, τύπτησθε, τύπτωνται. *rer.*

Aoriſtus II.

S. τύπωμαι, τύπῃ, τύπηται. *verberavero.*
D. τυπώμεθον, τύπησθον, τύπησθον.
P. τυπώμεθα, τύπησθε, τύπωνται.

Aoriſtus I.

S. τύψωμαι, τύψῃ, τύψηται. *verberavero.*

D. τυ-

D. τυψώμεθον, τύψησθον, τύψησθον.
P. τυψώμεθα, τύψησθε, τύψωνται.

Perfectum, & Pluſquam perf.

S. τετύπω, τετύπῃς, τετύπῃ. *verberaverim.*
D. τετύπητον, τετύπητον,
P. τετύπωμεν, τετύπητε, τετύπωσι.

Infinitivi

Praeſens, & Imperfectum τύπτεσθαι *verberare, & verberari*
Aoriſtus II. τυπέσθαι. *verberaviſſe.*
Futurum II. τυπεῖσθαι. *verberaturum eſſe.*
Futurum I. τύψεσθαι. *verberaturum eſſe.*
Aoriſtus I. τύψασθαι. *verberaviſſe.*
Perfectum, & Pluſquam perf. τετυπέναι. *verberaviſſe.*

Participium
Praeſentis, & Imperfecti.

Maſc. ὁ τυπτόμενος, τοῦ τυπτομένου. *verberans, &*
Fem. ἡ τυπτομένη, τῆς τυπτομένης. *qui verbera-*
Neut. τὸ τυπτόμενον, τοῦ τυπτομένου. *tur.*

Aor. II.

M. ὁ τυπόμενος, τοῦ τυπομένου. *qui verberavit.*
F. ἡ τυπομένη, τῆς τυπομένης.
N. τὸ τυπόμενον, τοῦ τυπομένου.

Fut. II.

M. ὁ τυπτόμενος, τοῦ τυπτομένου. *verberaturus*.
F. ἡ τυπτομένη, τῆς τυπτομένης.
N. τὸ τυπτόμενον, τοῦ τυπτομένου.

Fut. I.

M. ὁ τυψόμενος, τοῦ τυψομένου. *verberaturus*.
F. ἡ τυψομένη, τῆς τυψομένης.
N. τὸ τυψόμενον, τοῦ τυψομένου.

Aor. I.

M. ὁ τυψάμενος, τοῦ τυψαμένου. *qui verberavit*.
F. ἡ τυψαμένη, τῆς τυψαμένης.
N. τὸ τυψάμενον, τοῦ τυψαμένου.

Perf. & Pluſquam perf.

M. ὁ τετυπὼς, τοῦ τετυπότος. *qui verberavit*.
F. ἡ τετυπυῖα, τῆς τετυπυίας.
N. τὸ τετυπὸς, τοῦ τετυπότος.

Temporum Formatio.

Praeſens, & Imperfectum eadem ſunt quae in Paſſivo, atque eodem plane modo efformantur.

Aoriſtus II.

Formatur ab Aoriſto II. Activo, mutata finali ον in ομην, ἔτυπον, ἐτυπόμην; ἔτραπον, ἐτρα-

ἔτραπόμην; ἔκρυβον, ἐκρυβόμην; ἔλιπον, ἐλιπόμην.

Futurum II.

Fit a Futuro II. Activo, mutato ῶ in οῦμαι, ut τυπῶ, τυποῦμαι; λιπῶ λιποῦμαι; κρυβῶ, κρυβοῦμαι.

Tria haec in penultima non circumflectuntur φάγομαι *manducabo*, πίομαι *bibam*, ἴδομαι *comedam*.

Legimus tamen aliquando κατιδοῦται, & κατακιόμενον.

Futurum I.

Formatur a Futuro I. Activo mutato ω in ὁμαι, ut τύψω, τυψομαι; λέξω λέξομαι.

Futurum I. Quintae Coniugationis penultimam circumflectit ex eo quod circumflexum quoque est Futurum I. Activum, a quo oritur; ut ψαλῶ, ψαλοῦμαι; κρινῶ κρινοῦμαι.

Ita quoque circumflectitur Futurum I. Quartae Atticе efformatum, ut βαδίζω, βαδιῶ, βαδιοῦμαι; νομίζω, νομιῶ, νομιοῦμαι.

Quinque Barytona habent hoc Futurum in ομαι, & υμαι, nempe θέω *curro*, θεύσομαι, & θευσοῦμαι; κλαίω *lugeo* κλαύσομαι, & κλαυσοῦμαι; πλέω *navigo* πλεύσομαι & πλευσοῦμαι; φεύγω *fugio* φεύξομαι, & φευξοῦμαι; χέζομαι, χέσομαι, & χεσοῦμαι.

Aoristus I.

Formatur ab Aoristo I. Activo, addito in fine μην, ut ἔτυψα, ἐτυψάμην; ἔκλαγξα, ἐκλαγξάμην; ἔδωκα, ἐδωκάμην.

Huius temporis voces syncopen frequentissime pati solent, ut ἰυρὼν *pro* ἰυρησάμην, ὦναμην *pro* ὠνησάμην *&c.*

Praeteritum Perfectum.

Formatur a Praeterito Perfecto Activo, reiiciendo eius characteristicam, & assumendo figurativam Aoristi II. Activi; ut τέτυφα, ἔτυπον, τέτυπα; κέκρυφα, ἔκρυβον, κέκρυβα; ἔσαλκα, ἔσαλον, ἔσαλα; πέπληχα, ἔπλαγον, πέπληγα; πέφρακα, ἔφραδον, πέφραδα.

Si in Activo eadem fuerit characteristica Praeteriti, & Aoristi II. Praeteritum Perfectum Medium idem erit prorsus, ac Perfectum Activum; ut γέγραφα, ἔγραφον γέγραφα.

In Verbis VI. Coniugationis Perfectum Medium fit dempto tantummodo κ Perfecti Activi, ut λέλυκα, λέλυα. Haec tamen Verba Praeterito Medio plerumque carent.

Penultima eadem est in Activo, & in Medio Praeterito; atque tum solum mutari solet, quum activi Praesentis penultima est α, αι, ε, ει. Etenim

A, licet plerumque retineatur, ut ψάλλω, ἔψαλα, interdum quoque mutatur in η, ut θάλλω τέθηλα, κραζω κέκρηγα.

Nonnumquam in ο ut, λαγχάνω λέλογχα; πανθάνω πέπυσθα.

AI mutatur in η, ut φαίνω πέφηνα, μιαίνω μεμίηνα, καίω κέκηκα, δαίω δέδηα &c.

E mutatur in ο, ut λέγω λέλογα; πέρθω, πέπορθα.

EI in οι, ut πείθω, πέποιθα; εἴδω οἶδα.

In Verbis Dissyllabis V. Coniugationis ει mu-

mutatur in ε, ut στείρω ἔστορα. In Polyſyllabis autem eiuſdem Coniugationis retinetur ſola Praepoſitiva Diphthongi, nempe ε, ut ὠφείλω, ὤφελα.

τίτλα, & μίμλα fiunt a circumflexis τιλέω, & μιλέω.

Praeteritum Pluſquam perfectum.

Formatur a Perfecto mutata finali α in ειν, & praepoſito augmento, ut in Pluſquam perfecto Activo, τέτυπα ἐτετύπειν &c.

Obſervatio in modos reliquos.

Modi reliqui pendent ab Indicativo; Tempora autem ſingula a ſuis ſimilibus.

Infinitivi Aoriſtus II. deſinit in εσθαι, Futurum vero II. in εῖσθαι. Deſinit quoque in εῖσθαι, Futurum I. eorum Verborum, quorum Futurum I. in Indicativo circumflectitur; ut ψαλεῖσθαι a ψαλῶμαι, βαδιεῖσθαι a βαδιῶμαι.

De Verbis Circumflexis.

CAPVT XIV.

CIrcumflexa dicuntur Verba, in quibus ultima ſyllaba Praeſentis, quae fit ex contractione duarum ſyllabarum in unam, accentu *circum-*

cumflexo notatur, ut ποιῶ, βοῶ, χρυσῶ.

Oriuntur a Verbis Barytonis VI. Coniugationis desinentibus in εω, αω οω; Barytonorum autem ipsorum inflexionem accurate sequuntur in temporibus omnibus, praeterquam in Praesenti, & Imperfecto Modorum omnium.

Tres sunt Circumflexorum Coniugationes, quarum I. continet Verba in εω. II. Verba in αω, III. Verba in οω. Coniugationum Characteristicae sunt ε, α, ο.

	Praes.	Fut.	Perf.
Prima	εω	ησω	ηκα
Secunda	αω	ησω	ηκα
Tertia	οω	ωσω	ωκα

Prima Coniugatio.

Coniugationis huius Characteristica est ε. Pro varietate autem Vocalium, aut Diphthongorum, quae post ε reperiuntur, varia fit contractio. Etenim contrahitur.

εε in ει φιλέετε φιλεῖτε.
εο in ου φιλέομεν φιλοῦμεν.

Si vero vocalis alia, aut diphthongus aliqua sequatur, ε abiicitur, ut φιλέεις φιλεῖς, φιλέουσι φιλοῦσι, φιλέῃς φιλῇς, φιλέω φιλῶ.

PA-

PARADIGMA

Vocis Activae.

Indicativi Praesens.

Singularis

φιλέω *amo*	φιλῶ.[1]
ἐεις	φιλεῖς.
ἐει	φιλεῖ.

Dualis

ἐετον	φιλεῖτον.
ἐετον	φιλεῖτον.

Pluralis

ἐομεν	φιλοῦμεν.
ἐετε	φιλεῖτε.
ἐουσι	φιλοῦσι.

Imperfectum.

Singularis.

ἐφίλεον	ἐφίλουν.
εες	ἐφίλεις.
εε	ἐφίλει.

Dualis

ἐετον	ἐφιλεῖτον.
εέτην	ἐφιλείτην.

Pluralis

ἐομεν	ἐφιλοῦμεν.
ἐετε	ἐφιλεῖτε.
εον	ἐφίλουν.

Futurum I.[2]

Sing. φιλήσω, φιλήσεις, ut τύψω, τύψεις.

Ao-

(1) Verba disyllaba non contrahuntur in prima singulari, neque in prima, & tertia plurali Praesentis, atque Imperfecti Itaque dicitur πλέω, πλέομεν, πλέουσι, non autem πλῶ, πλοῦμεν, πλοῦσι; ἔπλεον, ἐπλέομεν, non ἔπλουν, ἐπλοῦμεν. Id contingit quoque in Optativo, Subiunctivo, & Participio, etiam dum Verba haec composita sunt. In Imperativo tamen, & Infinitivo contracta reperiuntur.

(2) Habent Futurum in σεω ἀιδέω, ἀργέω, ἀλέω, ἀχέω, πικέω, ὀλέω, τιλέω, τρέω, ξέω.

Praeterea Verba, quae mutant εω Praesentis in συνω, συμαι, ut ἀμφιέ-

Aoriſtus I.	Futurum II.
Sing. ἐφίλησα, ἐφίλησας, ut ἔτυψα, ἔτυψας.	Sing. φιλῶ, φιλεῖς, φιλεῖ, ut τυπῶ, τυπεῖς, τυπεῖ.
Praet. Perf.[1]	Imperativi Praeſens.
Sing. πεφίληκα, πεφίληκας &c. ut τέτυφα, τέτυφας.	*Singularis*
	φίλεε. φίλει.
	εἴτω φιλείτω.
Praet. Pluſq. perf.	*Dualis*
Sing. ἐπεφιλήκειν, ἐπεφιλήκεις, ut ἐτετύφειν.	ἕετον φιλεῖτον.
	εἴτων φιλείτων.
Aoriſtus II.[2]	*Pluralis*
Sing. ἔφιλον, ἔφιλες, ἔφιλε, ut ἔτυπον, ἔτυπες, ἔτυπε.	ἕετε φιλεῖτε.
	εἕτωσαν φιλείτωσαν.
	Aoriſtus I. φίλησον, φιλη-

ἀμφιῶ ab ἀμφιάννυμι; & quae recipiunt pleonaſmum in σω, ut ἀρῶσω Fut. ἀρῶ.

Nonnulla habent Futurum in ισω, & νσω: ſunt autem fere *αἰνίω, καλίω, φρονίω, κορίω, φορίω, πονίω, δίω.*

Diſſyllaba habent Fut. in υσω, ut πλέω πλεύσω; δίω tamen habet δύσω, χέω habet χεῶ.

(1) Quae habent Futurum in σω in Praeterito Perfecto deſinunt in κα.

(2) In hac Coniugatione habent Aoriſtum II. Futurum II. & Praeteritum Medium ea ſolum Verba, in quibus poſt contractionem Praeſentis eſt ω non purum, ut φιλέω φιλῶ, ἔφιλον. Carent his temporibus verba quae poſt contractionem deſinunt in ω impurum, ut ποιέω ποιῶ, ita quoque Monoſyllaba omnia circumflexa. Tamen σχέω σχῶ habet Aor. ἔσχον, σβέω σβῶ habet ἔσβον.

Formatur autem Aoriſtus II. ab Imperfecto ablata characteriſtica ſ, ut ἐφίλεον ἔφιλον.

λησάτω, ut τύψον, τυψάτω.

Praet. Perf. πεφίληκε, ut τέτυφε.

Aoriſtus II. φίλε, φιλέτω, ut τύπε &c.

Optativi Praeſens.
εἴθε *utinam*
Singularis.

φιλέοιμι	φιλοῖμι.
έοις	φιλοῖς.
έοι	φιλοῖ.

Dualis

έοιτον	φιλοῖτον.
εοίτην	φιλοίτην.

Pluralis

έοιμεν	φιλοῖμεν.
έοιτε	φιλοῖτε.
έοιεν	φιλοῖεν.

Inflexio Attica, & Aeolica.

Sing.	φιλοίην.
	φιλοίης.
	φιλοίη.
Dual.	φιλοίητον.
	φιλοιήτην.
Plural.	φιλοίημεν.
	φιλοίητε
	φιλοίησαν.
Futur. I.	φιλήσοιμι.
Aoriſtus I.	φιλήσαιμι.
Aor. *Aeolic.*	φιλήσειαν.
Praet. Perf.	πεφιλήκοιμι.
Aor. II.	φίλοιμι.
Fut. II.	φιλοῖμι.

Subiunctivi Praeſens
ἐὰν ſi.
Singularis

φιλέω	φιλῶ.
έῃς	Φιλῇς.
έῃ	φιλῇ.

Dualis.

έητον	φιλῆτον.
έητον	φιλῆτον.

Pluralis

έωμεν	φιλῶμεν.
έητε	φιλῆτε.
έωσι	φιλῶσι.

Aoriſtus I. φιλήσω.

Praet. Perf. πεφιλήκω.

Aoriſtus II. φίλω, φιλῃς &c. ut τύπω, τύπῃς &c.

In-

Infinitivi.	
Praesens	φιλέειν φιλεῖν.
Fut. I.	φιλήσειν.
Aor. I.	φιλῆσαι.
Praet. Perf.	πεφιληκέναι.
Aor. II.	φιλεῖν.
Fut. II.	φιλεῖν.

Participia.	
Praes. & Imperf.	φιλέων, φιλῶν, φιλοῦντος;
	φιλέουσα φιλοῦσα, φιλούσης;
	φιλέον φιλοῦν, φιλοῦντος.
Fut. I.	φιλήσων, φιλήσουσα, φιλῆσον.
Aor. I.	φιλήσας, φιλήσασα; φιλῆσαν.
Praet. Perf.	πεφιληκὼς, πεφιληκυῖα, πεφιληκός.
Aor. II.	φιλὼν φιλόντος, φιλοῦσα, φιλόν.
Fut. II.	φιλῶν φιλοῦντος, φιλοῦσα, φιλοῦν.

PARADIGMA

Vocis Passivae.

Indicativi Praesens	
Singularis	*Pluralis.*
φιλέομαι *amor*	φιλοῦμαι.
ἐῃ	φιλῇ.
ἔεται	φιλεῖται.
ἐόμεθα	φιλούμεθα.
ἔεσθε	φιλεῖσθε.
ἔονται	φιλοῦνται.

Imperfectum.	
Dualis	*Singularis.*
ἐόμεθον	φιλούμεθον.
ἔεσθον	φιλεῖσθον.
ἔεσθον	φιλεῖσθον.
ἐφιλεόμην	ἐφιλούμην.
ἔευ	ἐφιλοῦ.
ἔετο	ἐφιλεῖτο.

Dua-

Dualis

εόμεθον ἐφιλούμεθον.
έεσθον ἐφιλεῖσθον.
είσθην ἐφιλείσθην.

Pluralis

εόμεθα ἐφιλούμεθα.
έεσθε ἐφιλεῖσθε.
έοντο ἐφιλοῦντο.

Praet. Perfectum πεφίλημαι, πεφίλησαι &c. [1]

Pluſquam perf. ἐπεφιλήμην, ἐπεφίλησο &c.

Paullo poſt Futurum πεφιλήσομαι, πεφιλήση &c.

Aoriſtus I. ἐφιλήθην, ἐφιλήθης &c.

Futurum I. φιληθήσομαι, φιληθήση.

Aor. II. ἐφίλην, ἐφίλης, ἐφίλη, ut ἐτύπην.

Fut. II. φιλήσομαι, φιλήση, ut τυπήσομαι.

Imperativi Praeſens

Singularis

φιλέυ φιλοῦ.
εέσθω φιλείσθω.

Dualis

έεσθον. φιλεῖσθον.
εέσθων φιλείσθων.

Pluralis

έεσθε φιλεῖσθε.
εέσθωσαν φιλείσθωσαν.

Praet. Perf. πεφίλησο, πεφιλήσω &c.

Aor. I. φιλήθητι.

Aor. II. φίληθι.

Optativi Praeſens.

εἴθε *utinam*

Singularis

φιλεοίμην φιλοίμην.
έοιο φιλοῖο.
έοιτο φιλοῖτο.

Dualis

εοίμεθον φιλοίμεθον.
έοισθον φιλοῖσθον.

εοί-

(1) Quotieſcumque penultima huius Praeteriti non eſt η, ante μαι, & ται aſſumitur σ; ita τετίλικα, τετίλισμαι, τετίλισαι.

εοίσθην φιλοίσθην.

Pluralis

εοίμεθα φιλοίμεθα.
έοισθε φιλοῖσθε.
έοιντο φιλοῖντο.

Praet. Perf.
Singularis

πεφιλήμην.
πεφιλῆσο.
πεφιλῆτο.

Dualis.

πεφιλήμεθον.
πεφιλῆσθον.
πεφιλήσθην.

Pluralis

πεφιλήμεθα.
πεφιλῆσθε.
πεφιλῆντο.

Paullo post Futurum
πεφιλησοίμην.
Aor. I. ψιληθείην.
Fut. I. φιληθησοίμην.
Aor. II. φιλείην, φιλείης, ut τυπείην.
Fut. II. φιλησοίμην, φιλήσοιο, ut τυπησοίμην.

Subiunctivi Praesens
ἐὰν ſs.
Singularis.

φιλέωμαι φιλῶμαι.
έῃ φιλῇ.
έηται φιλῆται.

Dualis

εώμεθον φιλώμεθον.
έησθον φιλῆσθον.
έησθον φιλῆσθον.

Pluralis

εώμεθα φιλώμεθα.
έησθε. φιλῆσθε.
έωνται φιλῶνται.

Praet. Perf.
Singularis.

πεφιλῶμαι.
πεφιλῇ.
πεφιλῆται.

Dualis.

πεφιλώμεθον.
πεφιλῆσθον.
πεφιλῆσθον.

Plu-

Pluralis.	Participia
πεφιλύμεθα.	Praeſentis φιλεόμενος φιλούμενος, φιλεομένη φιλουμένη, φιλεόμενον φιλούμενον.
πεφιλῆσθε.	
πεφιλῶνται.	
Aoriſtus I. φιληθῶ.	
Aoriſtus II. φιλῶ, φιλῇς &c. ut τυπῶ, τυπῇς.	Praet. Perf. πεφιλημένος, πεφιλημένη, πεφιλημένον.
Infinitivi.	Paullo poſt Fut. πεφιλησόμενος, πεφιλησομένη, πεφιλησόμενον.
Praeſens φιλέεσθαι, φιλεῖσθαι.	Aoriſti I. φιληθεὶς, φιληθεῖσα, φιληθέν.
Praet. Perf. πεφιλῆσθαι.	Fut. I. φιληθησόμενος, φιληθησομένη, φιληθησόμενον.
Paullo poſt Fut. πεφιλήσεσθαι.	Aor. II. φιλεὶς, φιλεῖσα, φιλέν.
Aor. I. φιληθῆναι.	Fut. II. φιλήσομενος, φιλησομένη, φιλησόμενον.
Fut. I. φιληθήσεσθαι.	
Aor. II. φιλῆναι.	
Fut. II. φιλήσεσθαι.	

PARADIGMA

Vocis Mediae.

Indicativi	φιλήσῃ &c. ut τύψομαι.
Praeſens φιλοῦμαι.	Aoriſtus I. ἐφιλησάμην, ἐφιλήσω, ἐφιλήσατο, ut ἐτυψάμην.
Imperfectum ἐφιλούμην.	
Futurum I. φιλήσομαι,	

Praet.

Praet. Perfectum

Sing. πέφιλα.
πέφιλας.
πέφιλε.

Dual. πεφίλατον.
πεφίλατον.

Plur. πεφίλαμεν.
πεφίλατε.
πεφίλασι.

Pluſquam perf. ἐπεφίλειν, ut ἐτετύπειν.

Aor. II. ἐφιλόμην, ἐφίλω &c. ut ἐτυπόμην.

Futurum II. φιλῶμαι, φιλῇ, φιλεῖται, ut τυπῶμαι, τυπῇ.

Imperativi

Praeſens φιλῶ, φιλείσθω.

Aoriſtus I. φίλησαι, φιλησάσθω, ut τύψαι, τυψάσθω.

Praet. Perf. πέφιλε, ut τέτυπε.

Aor II. φιλῶ, φιλέσθω, ut τυπῶ.

Optativi
εἴθε utinam.

Praeſens φιλοίμην, φιλοῖο &c.

Futurum I. φιλησοίμην, φιλήσοιο &c.

Aoriſtus I. φιλησαίμην, φιλήσαιο.

Praet. Perf πεφίλοιμι, πεφίλοις, ut τετύποιμι.

Aor. II. φιλοίμην, φίλοιο, ut τυποίμην.

Fut. II. φιλοίμην, φιλοῖο, ut τυποίμην, τυποῖο.

Subiunctivi
ἐὰν ſi.

Praeſens φιλῶμαι, φιλῇ &c.

Aor. I. φιλήσωμαι, ut τύψωμαι.

Praet. Perf. πεφίλω, πεφίλῃς, ut τετύπω &c.

Aor. II. φίλωμαι, φίλῃ &c. ut τύπωμαι.

Infinitivi

Praeſens φιλεῖσθαι.

Fut.

Fut. I. φιλήσεσθαι.	Aor. I. φιλησάμενος, φιλησαμένη, φιλησάμενον.
Aor. I. φιλήσασθαι.	
Praet. Perf. πεφιλέναι.	
Aor. II. φιλέσθαι.	Praet. Perf. πεφιλὼς, πεφιλυῖα, πεφιλὸς, ut τετυπὼς τετυπυῖα, τετυπὸς.
Fut. II. φιλεῖσθαι.	
Participia	
Praesentis φιλούμενος, φιλουμένη, φιλούμενον.	Aor. II. φιλόμενος, φιλομένη, φιλόμενον.
Fut. I. φιλησόμενος, φιλησομένη, φιλησόμενον.	Fut. II. φιλούμενος, φιλουμένη, φιλούμενον.

Secunda Coniugatio.

Coniugationis huius Characteriſtica eſt α, poſt quam ſi ſequatur ο, aut ω, contractio fit in ω, ut τιμάω τιμῶ, βοάομεν βοῶμεν, βοάουσι βοῶσι, βοάοιμι βοῷμι. Si poſt α ſequatur quaelibet Vocalis alia, aut Diphthongus aliqua, contractio fit in α, ut βοάετε, βοᾶτε.

ϒ Diphthongi prorſus abiicitur, ut τιμάουσι τιμῶσι; ι vero ſubſcribitur, ut τιμάεις τιμᾷς, τιμάοιμι τιμῷμι.

PARADIGMA

Vocis Activae.

Indicativi Praesens.

Singularis.

τιμάω *honoro*	τιμῶ.
άεις [1]	τιμᾷς.
άει	τιμᾷ.

Dualis

άετον	τιμᾶτον.
άετον	τιμᾶτον.

Pluralis

άομεν	τιμῶμεν.
άετε	τιμᾶτε.
άουσι	τιμῶσι.

Imperfectum.

Singularis

ἐτίμαον	ἐτίμων.
αες	ἐτίμας.
αε	ἐτίμα.

Dualis

άετον	ἐτιμᾶτον.
αέτην	ἐτιμάτην.

Pluralis

άομεν	ἐτιμῶμεν.
άετε	ἐτιμᾶτε.
αον	ἐτίμων.

Futurum I. [2]

Sing. τιμήσω, ut τύψω.

Aoriſt. I.

Sing. ἐτίμησα, ut ἔτυψα.

Praet. Perf.

Sing. τετίμηκα, ut τέτυφα.

Praet.

(1) *Dores contrahunt* αει *in* η, *ut* γελάεις γελᾷς γελῆς; *quos imitantur Attici, apud quos eſt* ἴζη *pro* ἵζα, ζῶν *pro* ζάων *a* ζάω; χρῆσθαι *pro* χρᾶσθαι *a* χράομαι.

(2) Plura huius Coniugationis verba habent Futurum εσω, Praet. Perf. εκα. Praeſertim quae ante εω habent ρ, ι, ν, λ, ρ, ut καπιάω; & Diſſyllaba, ut δράω δράσω. Καίω tamen ſeu κάω, & κλάω habent καύσω, κλαύσω.

Praet. Pluſq. Perf.

Sing. ἐτετιμήκειν, ut ἐτετύφειν.

Aoriſt. II.

Sing. ἔτιμον, ἔτιμες, ἔτιμε [1], ut ἔτυπον &c.

Fut. II.

Sing. τιμῶ, τιμεῖς, τιμεῖ, ut τυπῶ, τυπεῖς &c.

Imperativi Praeſens.

Singularis

Τίμαε	τίμα.
άέτω	τιμάτω.

Dualis

άετον	τιμᾶτον.
αέτων	τιμάτων.

Pluralis

άετε	τιμᾶτε.
αέτωσαν	τιμάτωσαν.

Aoriſtus I.

Sing. τίμησον, τιμησάτω, ut τύψον.

Praet. Perf.

Sing τετίμηκε, τετιμηκέτω, ut τέτυφε.

Optativi Praeſens &c.

εἴθε *utinam*

Singularis

τιμάοιμι	τιμῷμι.
άοις	τιμᾷς.
άοι	τιμῷ.

Dualis

άοιτον	τιμῷτον.
αοίτην.	τιμώτην.

Pluralis

άοιμεν	τιμῷμεν.
άοιτε	τιμῷτε.
άοιεν	τιμῷεν

(1) Habent Aoriſtum II. Futurum II. & Praeteritum Medium ea tantum Verba, in quorum prima Praeſentis perſona, ω poſt contractionem non eſt purum, ut τιμάω τιμῶ, ἔτιμον, τιμῶ, τετιμα. Verba, in quibus ω purum eſt, his temporibus carent, ut βοάω βοῶ. Ita quoque Monoſyllaba circumflexa, ut δράω δρᾶ, φθλάω θλῶ.

Inflexio Attica.

Sing. τιμῴην.
τιμῴης.
τιμῴη.
Dual. τιμῴητον.
τιμῳήτην.
Plur. τιμῴημεν.
τιμῴητε.
τιμῴησαν.

Futurum I.

Sing. τιμήσοιμι, τιμήσοις, ut τύψοιμι.

Aoriſt. I.

Sing. τιμήσαιμι, ut τύψαιμι.
Aoriſt. I. Aeolic. τιμήσεια, τιμησείας.

Praet. Perf.

Sing. τετιμήκοιμι, ut τετύφοιμι.

Aoriſtus II.

Sing. τίμοιμι, τίμοις, ut τύποιμι τύποις.

Futurum II.

Sing. τιμοῖμι, τιμοῖς, ut τυποῖμι, τυποῖς.

Subiunctivi Praeſens.

ἐὰν ſc

Singularis

τιμάω τιμῶ.
άῃς τιμᾷς.
άῃ τιμᾷ.

Dualis

άητον τιμᾶτον.
άητον τιμᾶτον.

Pluralis

άωμεν τιμῶμεν.
άητε τιμᾶτε.
άωσι τιμῶσι.

Aoriſtus I.

Sing. τιμήσω, τιμήσῃς, ut τύψω, τύψῃς.

Praet. Perf.

Sing. τετιμήκω, τετιμήκῃς, ut τετύφω.

Aoriſtus II.

Sing. τίμω, τίμῃς &c. ut τύπω, τύπῃς.

In-

Infinitivi

Praesens τιμάειν τιμᾶν.
Fut. I. τιμήσειν.
Aor. I. τιμῆσαι.
Praet. Perf. τετιμηκέναι.
Aor. II. τιμεῖν.
Fut. II. τιμεῖν.

Participia

Praesentis, & Imperf.
ὁ τιμάων τιμῶν, τιμῶντος.
ἡ τιμάουσα τιμῶσα, τιμώσης.
τὸ τιμάον τιμῶν, τιμῶντος.
Fut. I. τιμήσων, τιμήσουσα, τιμῆσον.
Aor. I. τιμήσας, τιμῆσασα, τιμῆσαν.
Praet. Perf. τετιμηκὼς τετιμηκυῖα, τετιμηκός.
Aor. II. τιμὼν, τιμῶσα, τιμὸν.
Fut. II. τιμῶν, τιμῶσα, τιμοῦν.

PARADIGMA

Vocis Passivae.

Indicativi Praesens.

Singularis

τιμάομαι τιμῶμαι.
άῃ τιμᾷ.
άεται τιμᾶται.

Dualis

άμεθον τιμώμεθον.
άεσθον τιμᾶσθον.
άεσθον. τιμᾶσθον.

Pluralis

άμεθα τιμώμεθα.
άεσθε τιμᾶσθε.
άονται τιμῶνται.

Imperfectum.

Singularis

ἐτιμαάμην ἐτιμώμην.
άω ἐτιμῶ,
άετο ἐτιμᾶτο.

Dualis

ώμεθον ἐτιμώμεθον.
ασθον ἐτιμᾶσθον.
ασθην ἐτιμάσθην.

Pluralis

ώμεθα ἐτιμώμεθα.
άεσθε ἐτιμᾶσθε.
άοντο ἐτιμῶντο.

Praet. Perfectum.

Sing. τετίμημαι (1), τετίμησαι &c.

Praet. Pluſq. perf.

Sing. ἐτετιμήμην, ἐτετίμησο &c.

Paullo poſt Futurum.

Sing. τετιμήσομαι, τετιμήσῃ &c.

Aoriſtus I.

Sing. ἐτιμήθην, ἐτιμήθης.

Futurum I.

Sing. τιμηθήσομαι, τιμηθήσῃ &c.

Aoriſtus II.

Sing ἐτίμην, ἐτίμης, ut ἐτύπην &c.

Futurum II.

Sing. τιμήσομαι, ut τυπήσομαι.

Imperativi Praeſens

Singularis

τιμάω τιμῶ.
άεσθω τιμάσθω.

Dualis

άεσθον τιμᾶσθον.
ασθων τιμάσθων.

Pluralis

άεσθε τιμᾶσθε.
άεσθωσαν τιμάσθωσαν.

Praet.

(1) Quum penultima Praeteriti eſt α, non autem ν, aſſumi poteſt σ ante primam, & tertiam ſingularis numeri; tunc vero procul dubio aſſumitur, quum verba deſinunt in αω, & αζω, in αω, vel απυμι; ut καλάω καλάζω κεκάλασμαι, σκιδάω σκιδάνυμι ἐσκίδασμαι.

Praet. Perf.

Sing. τετίμησο, τετιμήσθω.

Aoriſt. I.

Sing. τιμήθητι, τιμηθήτω.

Aor. II.

Sing. τίμηθι, τιμήτω, ut τύπηθι.

Optativi Praeſens.

εἴθε *utinam*

Singularis

τιμαοίμην	τιμῴμην.
ἄοιο	τιμῷο.
ἄοιτο	τιμῷτο.

Dualis

αοίμεθον	τιμῴμεθον.
ἄοισθον	τιμῷσθον.
αοίσθην	τιμῴσθην.

Pluralis

αοίμεθα	τιμῴμεθα.
ἄοισθε	τιμῷσθε.
ἄοιντο	τιμῷντο.

Praet. Perf.

Sing. τετιμήμην.
τετιμῆο.
τετιμῆτο.

Dual. τετιμήμεθον.
τετιμῆσθον.
τετιμήσθην.

Plur. τετιμήμεθα.
τετιμῆσθε.
τετιμῆντο.

Paullo poſt futurum.

Sing. τετιμησοίμην.

Aoriſt. I.

Sing. τιμηθείην.

Futur. I.

Sing. τιμηθησοίμην.

Aor. II.

Sing. τιμείην, τιμείης, ut τυπείην.

Futur. II.

Sing. τιμησοίμην, τιμήσοιο, ut τυπησοίμην.

Subiunctivi Praesens.

ἐὰν ſι

Singularis

τιμάωμαι τιμῶμαι,
άῃ τιμᾷ.
άηται τιμᾶται.

Dualis

αώμεθον τιμώμεθον.
άησθον τιμᾶσθον.
άησθον τιμᾶσθον.

Pluralis

αώμεθα τιμώμεθα.
άησθε τιμᾶσθε.
άωνται τιμῶνται.

Praet. Perf.

Sing. τετιμῶμαι.
τετιμῇ.
τετιμῆται.
Dual. τετιμώμεθον.
τετιμῆσθον.
τετιμῆσθον.
Plur. τετιμώμεθα.
τετιμῆσθε.
τετιμῶνται.

Aoriſtus I.

Sing. τιμηθῶ, τιμηθῇς &c.

Aoriſt. II.

Sing. τιμῶ, τιμῇς, ut τυπῶ, τυπῇς.

Infinitivi

Praeſens τιμάεσθαι, τιμᾶσθαι.
Praet. Perf. τετιμῆσθαι.
Paullo poſt Fut. τετιμήσεσθαι.
Aor. I. τιμηθῆναι.
Fut. I. τιμηθήσεσθαι.
Aor. II. τιμῆναι.
Fut. II. τιμήσεσθαι.

Partipipia

Praeſentis ὁ τιμαόμενος τιμώμενος, ἡ τιμαομένη τιμωμένη, τὸ τιμαόμενον τιμώμενον.
Praet. Perfecti τετιμημένος, τετιμημένη, τετιμημένον.
Paullo poſt Fut. τετιμησόμενος, τετιμησομένη, τετιμησόμενον.
Aoriſti I. τιμηθεὶς, τιμηθεῖσα, τιμηθέν.
Futuri I. τιμηθησόμενος, τιμη-

τιμηθησομένη, τιμηθησόμενον.
Aoristi II. τιμεὶς, τιμεῖσα, τιμέν.
Futuri II. τιμησόμενος, τιμησομένη, τιμησόμενον.

PARADIGMA

Vocis Mediae.

Indicativi
Praesens τιμῶμαι.
Imperfectum ἐτιμώμην.
Futurum I. τιμήσομαι, ut τύψομαι.
Aorist. I. ἐτιμησάμην, ἐτιμήσω, ut ἐτυψάμην, ἐτύψω.
Praet. Perf. τέτιμα, τέτιμας, τέτιμε, ut τέτυπα.
Praet. Plusq. perf. ἐτετίμειν, ut ἐτετύπειν.
Aorist. II. ἐτιμόμην, ἐτίμου, ut ἐτυπόμην ἐτύπου.
Futurum II. τιμοῦμαι, τιμῇ, ut τυπτοῦμαι, τυπτῇ.
Imperativi
Praesens τιμῶ, τιμάσθω.
Aorist. I. τίμησαι, τιμησάσθω, ut τύψαι, τυψάσθω.
Praet. Perf. τέτιμε, τετιμέτω, ut τέτυπε.
Aorist. II. τίμε, τιμέτω, ut τύπε, τυπέτω.

Modus Optativus.
εἴθε *utinam*.

Praesens τιμῴμην.
Futurum I. τιμησοίμην, τιμήσοιο, ut τυψοίμην.
Aorist. I. τιμησαίμην, τιμήσαιο, ut τυψαίμην.
Praet. Perf. τετίμοιμι, τετίμοις, ut τετύποιμι.
Aorist. II. τιμοίμην, τίμοιο, ut τυποίμην, τύποιο.
Fut. II. τιμοίμην, τιμοῖο, ut τυποίμην, τυποῖο.

Su-

Subiunctivus Modus. ἐὰν ſι	Participia
Praeſens τιμῶμαι.	Praeſentis τιμώμενος, τιμωμένη, τιμώμενον.
Aoriſtus I. τιμήσωμαι, ut τύψωμαι.	Futuri I. τιμησόμενος, τιμησομένη, τιμησόμενον.
Praet. Perf. τετίμω, τετίμῃς, ut τετύπτω.	Aoriſti I. τιμησάμενος, τιμησαμένη, τιμησάμενον.
Aoriſtus II. τίμωμαι, τίμῃ, ut τύπτωμαι τύπτῃ.	Praet. Perf. τετιμὼς, τετιμυῖα, τετιμὸς, ut τετυπὼς, τετυπυῖα.
Infinitivi	Aoriſti II. τιμόμενος, τιμομένη, τιμόμενον.
Praeſens τιμᾶσθαι.	Futuri II. τιμώμενος, τιμωμένη, τιμώμενον.
Futurum I. τιμήσεσθαι.	
Aoriſtus I. τιμήσασθαι.	
Praet. Perf. τετιμέναι.	
Aoriſtus II. τιμέσθαι.	
Futurum II. τιμεῖσθαι.	

Tertia Coniugatio.

Characteriſtica huius Coniugationis eſt ο, quod praecedit ω.

Si poſt ο ſequitur ο, ε, ου, contractio fit in ου, ut ἐδήλοον ἐδήλουν, δηλόετον δηλοῦτον, δηλόουσι δηλοῦσι.

Si poſt ο ſequitur η, vel ω, fit contractio in ω, ut δηλόητε δηλῶτε, δηλόω δηλῶ.

Si poſt ο ſequitur ει, οι, ῃ, fit contractio in οι, ut δηλόει δηλοῖ, δηλόοιμι δηλοῖμι, δη-

δηλόῃ δηλοῖ. In Infinitivo tamen Modo ο ante ει contrahitur in ου, ut δηλόειν δηλοῦν.

PARADIGMA

Vocis Activae.

Indicativi Praesens.

Singularis

δηλόω	δηλῶ
δεις	δηλοῖς
δει	δηλοῖ.

Dualis

ἐτον	δηλοῦτον
ὁετον	δηλοῦτον.

Pluralis

ὁεμεν	δηλοῦμεν
ὁετε	δηλοῦτε
ὁυσι	δηλοῦσι.

Imperfectum.

Singularis

ἐδήλοον	ἐδήλουν
οες	ἐδήλουε
οε	ἐδήλου.

Dualis

ὁετον	ἐδηλοῦτον
οέτην	ἐδηλούτην.

Pluralis.

ὁομεν	ἐδηλοῦμεν
ὁετε	ἐδηλοῦτε
οον	ἐδήλουν.

Futurum I.

Sing. δηλώσω, ut τύψω.

Aoristus I.

Sing. ἐδήλωσα ut ἔτυψα.

Praet. Perf.

Sing. δεδηλωκα ut τέτυφα.

Plu-

(1) Habent Futurum in σσω ea solum verba, quae ex nominibus oriuntur; cetera vero habent Futurum in σω, ut ὁμόω ὁμόσω, ἀρόω ἀρόσω, ὁπλόω ὁπλόσω.

Pluſquam Perf.

Sing. ἐδεδηλώκειν, ut ἐλε-
τύφειν. [1]

Imperativi Praeſens
Singularis

δήλοε	δήλω
οέτω	δηλούτω.

Dualis

δέτον	δηλοῦτον
οέτων	δηλούτων.

Pluralis

δετε	δηλούτε
οέτωσαν	δηλούτωσαν.

Aoriſtus I.

Sing. δήλωσον, δηλωσά-
τω, ut τύψων.

Praet. Perf.

Sing. δεδήλωκε δεδηλω-
κέτω, ut τέτυφε.

Optativi Praeſens.
εἴθε *utinam*
Singularis

δηλόοιμι	δηλοῖμι
δοις	δηλοῖς
δοι	δηλοῖ.

Dualis

δοιτον	δηλοῖτον
οοίτην	δηλοίτην.

Pluralis

δοιμεν	δηλοῖμεν
δοιτε	δηλοῖτε
δοιεν	δηλοῖεν.

Futurum I.

Sing. δηλώσοιμι, δηλώ-
σοις, ut τύψοιμι.

Aoriſtus I.

Sing. δηλώσαιμι, δηλώ-
σαις, ut τύψαιμι.

Aor. I. Aeol.

Sing. δηλώσεια, δηλωσεί-
ας, ut τύψεια.

Su-

(1) Haec Coniugatio caret omnino Aor. II. Fut. II. & Praet. Perfecto Medio.

Praet. Perf.

Sing. δεδηλώκοιμι, ut τετύφοιμι.

Subiunctivi Praesens

Singularis.

ἐὰν ſι.

δηλόω	δηλῶ
όῃς	δηλοῖς
όῃ	δηλοῖ.

Dualis

όητον	δηλῶτον
όητον	δηλῶτον.

Pluralis

όωμην	δηλῶμεν
όητε	δηλῶτε
όωσι	δηλῶσι

Aoriſtus I.

Sing. δηλώσω δηλώσῃς, ut τύψω.

Praet. Perf.

Sing. δεδηλώκω, ut τετύφω.

Infinitivi.

Praeſens δηλόειν δηλῶν.
Fut. I. δηλώσειν.
Aor. I. δηλῶσαι.
Praet. Perf. δεδηλωκέναι.

Participia

Praeſ. & Imperf. ὁ δηλόων δηλῶν, δηλῶντος; ἡ δηλόουσα δηλῶσα, σης; τὸ δηλόον δηλῶν, ῶντος.
Fut. I. δηλώσων, δηλώσουσα, δήλωσον.
Aor. I. δηλώσας, δηλώσασα, δηλῶσαν.

PA-

PARADIGMA

Vocis Paſſivae.

Indicativi Praeſens.

Singularis

δηλόομαι	δηλοῦμαι
δοῖ	δηλοῖ
δοῦται	δηλοῦται.

Dualis

οόμεθον	δηλούμεθον
δεσθον	δηλοῦσθον
όεσθον	δηλοῦσθον.

Pluralis

οόμεθα	δηλούμεθα
δεσθε	δηλοῦσθε
δουται	δηλοῦνται

Imperfectum.

Singularis

ἐδηλοόμην	ἐδηλούμην
δοῦ	ἐδηλοῦ
δετο	ἐδηλοῦτο.

Dualis

οόμεθον	ἐδηλούμεθον
δεσθον	ἐδηλοῦσθον
δέσθην	ἐδηλούσθην.

Pluralis

οόμεθα	ἐδηλούμεθα
δεσθε	ἐδηλοῦσθε
δουτο	ἐδηλοῦντο.

Praet. Perf.

Sing. δεδήλωμαι, δεδήλωσαι &c.

Praet. Pluſq perf.

Sing. ἐδεδηλώμην, ἐδεδήλωσο &c.

Paullo poſt Futurum.

Sing. δεδηλώσομαι, δεδηλώσῃ &c.

Aoriſtus I.

Sing. ἐδηλώθην, ἐδηλώθης &c.

Futurum I.

Sing. δηλωθήσομαι, δηλωθήσῃ &c.

Im-

Imperativi Praeſens.

Singularis

δηλόω	δηλῶ
οέσθω	δηλώσθω.

Dualis

δεσθον	δηλῶσθον.
οέσθων	δηλώσθων.

Pluralis

δεσθε	δηλῶσθε
οέσθωσαν	δηλώσθωσαν.

Praet. Perf.

Sing. δεδήλωσο, δεδηλώσθω &c.

Aor. I.

Sing. δηλώθητι, δηλωθήτω &c.

Optativi Praeſens, & Imperf. *εἴθε utinam*

Singularis

δηλοοίμην	δηλοίμην
δοιο	δηλοῖο
δοιτο	δηλοῖτο

Dualis

οοίμεθον	δηλοίμεθον
δοισθον	δηλοῖσθον
οοίσθην	δηλοίσθην.

Pluralis

οοίμεθα	δηλοίμεθα
δοισθε	δηλοῖσθε
δοιντο	δηλοῖντο.

Prae. Perf.

Singularis.

δεδηλῴμην
δεδηλῷο
δεδηλῶτο.

Dualis

δεδηλῴμεθον
δεδηλῶσθον
δεδηλώσθην.

Pluralis

δεδηλῴμεθα
δεδηλῶσθε
δεδηλῶντο.

Paullo poſt Fut.

Sing. δεδηλωσοίμην.

Fut.

Aor. I.

Sing. δηλωθείην.

Fut. I.

Sing. δηλωθησοίμην.

Subiunctivi Praesens ἐὰν ſ.

Singularis

δηλόωμαι	δηλῶμαι
όῃ	δηλοῖ
όηται	δηλῶται.

Dualis.

οώμεθον	δηλώμεθον
όησθον	δηλῶσθον
όησθον	δηλῶσθον.

Pluralis

οώμεθα	δηλώμεθα
όησθε	δηλῶσθε
όωνται	δηλῶνται.

Praet. Perf.

Singularis.

δεδηλῶμαι
δεδηλῷ
δεδηλῶται.

Dualis

δεδηλώμεθον
δεδηλῶσθον
δεδηλῶσθον.

Pluralis

δεδηλώμεθα
δεδηλῶσθε
δεδηλῶνται.

Aor. I.

Sing. δηλωθῶ.

Infinitivi

Praeſens δηλόεσθαι δηλῶσθαι.

Perf. & pluſq. Perf. δεδηλῶσθαι.

Aoriſtus I. δηλωθῆναι.

Futurum I. δηλωθήσεσθαι.

Paullo poſt Fut. δεδηλώσεσθαι.

Participia

Praeſ. & Imperf.

δηλούμενος	δηλύμενος
ουμένη	δηλυμένη
ούμενον	δηλύμενον.

Perf.

Perf. & pluſq. Perf. δε δηλωμένος, δεδηλωμένη, δεδηλωμένον.
Aor. I. δηλωθεὶς, δηλωθεῖσα, δηλωθέν.
Fut. I. δηλωθησόμενος.
Paullo poſt Fut. δεδηλωσόμενος &c.

PARADIGMA

Vocis Mediae.

Indicativi	Subiunctivi
Praeſens δηλοῦμαι.	Praeſens δηλῶμαι.
Imperf. ἐδηλούμην.	Aor. I. δηλώσωμαι.
Fut. I. δηλώσομαι.	
Aor. I. ἐδηλωσάμην.	**Infinitivi**
Imperativi	Praeſens δηλοῦσθαι.
	Fut. I. δηλώσεσθαι.
Praeſens δηλοῦ δηλούσθω.	Aor. I. δηλώσασθαι.
Aor I. δήλωσαι δηλωσάσθω.	**Participia**
Optativi	Praeſ. & Imperf. δηλούμενος.
Praeſens δηλοίμην.	Fut. I. δηλωσόμενος.
Fut. I. δηλωσοίμην.	Aor. I. δηλωσάμενος.
Aor. I. δηλωσαίμην.	

Subiunctivi Praesens.

ἐὰν ϛ

Singularis

τιμάωμαι	τιμῶμαι,
άῃ	τιμᾷ.
άηται	τιμᾶται.

Dualis

αώμεθον	τιμώμεθον.
άησθον	τιμᾶσθον.
άησθον	τιμᾶσθον.

Pluralis

αώμεθα	τιμώμεθα.
άησθε	τιμᾶσθε.
άωνται	τιμῶνται.

Praet. Perf.

Sing.	τετιμῶμαι.
	τετιμῇ.
	τετιμῆται.
Dual.	τετιμώμεθον.
	τετιμῆσθον.
	τετιμῆσθον.
Plur.	τετιμώμεθα.
	τετιμῆσθε.
	τετιμῶνται.

Aoristus I.

Sing. τιμηθῶ, τιμηθῇς &c.

Aorist. II.

Sing. τιμῶ, τιμῇς, ut τυπῶ, τυπῇς.

Infinitivi

Praesens τιμάεσθαι, τιμᾶσθαι.

Praet. Perf. τετιμῆσθαι.

Paullo post Fut. τετιμήσεσθαι.

Aor. I. τιμηθῆναι.

Fut. I. τιμηθήσεσθαι.

Aor. II. τιμῆναι.

Fut. II. τιμήσεσθαι.

Partipipia

Praesentis ὁ τιμαόμενος τιμώμενος, ἡ τιμαομένη τιμωμένη, τὸ τιμαόμενον τιμώμενον.

Praet. Perfecti τετιμημένος, τετιμημένη, τετιμημένον.

Paullo post Fut. τετιμησόμενος, τετιμησομένη, τετιμησόμενον.

Aoristi I. τιμηθεὶς, τιμηθεῖσα, τιμηθέν.

Futuri I. τιμηθησόμενος, τιμη-

τιμηθησομένη, τιμηθησόμενον.
Aoristi II. τιμεὶς, τιμεῖσα, τιμέν.
Futuri II. τιμησόμενος, τιμησομένη, τιμησόμενον.

PARADIGMA

Vocis Mediae.

Indicativi
Praesens τιμῶμαι.
Imperfectum ἐτιμώμην.
Futurum I. τιμήσομαι, ut τύψομαι.
Aorist. I. ἐτιμησάμην, ἐτιμήσω, ut ἐτυψάμην, ἐτύψω.
Praet. Perf. τέτιμα, τέτιμας, τέτιμε, ut τέτυπα.
Praet. Plusq. perf. ἐτετίμειν, ut ἐτετύπειν.
Aorist. II. ἐτιμόμην, ἐτίμω, ut ἐτυπόμην ἐτύπω.
Futurum II. τιμοῦμαι, τιμῇ, ut τυπτοῦμαι, τυπτῇ.
Imperativi
Praesens τιμῶ, τιμάσθω.
Aorist. I. τίμησαι, τιμησάσθω, ut τύψαι, τυψάσθω.
Praet. Perf. τέτιμε, τετιμέτω, ut τέτυπε.
Aorist. II. τίμε, τιμέτω, ut τύπε, τυπέτω.
Modus Optativus.
εἴθε *utinam*.
Praesens τιμῴμην.
Futurum I. τιμησοίμην, τιμήσοιο, ut τυψοίμην.
Aorist. I. τιμησαίμην, τιμήσαιο, ut τυψαίμην.
Praet. Perf. τετίμοιμι, τετίμοις, ut τετύποιμι.
Aorist. II. τιμοίμην, τίμοιο, ut τυποίμην, τύποιο.
Fut. II. τιμοίμην, τιμοῖο, ut τυποίμην, τυποῖο.

Su-

Subiunctivus Modus.
ἐὰν ſι

Praeſens τιμῶμαι.
Aoriſtus I. τιμήσωμαι, ut τύψωμαι.
Praet. Perf. τετίμω, τετίμῃς, ut τετύπτω.
Aoriſtus II. τίμωμαι, τίμῃ, ut τύπτωμαι τύπτῃ.

Infinitivi

Praeſens τιμᾶσθαι.
Futurum I. τιμήσεσθαι.
Aoriſtus I. τιμήσασθαι.
Praet. Perf. τετιμέναι.
Aoriſtus II. τιμέσθαι.
Futurum II. τιμεῖσθαι.

Participia

Praeſentis τιμώμενος, τιμωμένη, τιμώμενον.
Futuri I. τιμησόμενος, τιμησομένη, τιμησόμενον.
Aoriſti I. τιμησάμενος, τιμησαμένη, τιμησάμενον.
Praet. Perf. τετιμὼς, τετιμυῖα, τετιμὸς, ut τετυπὼς, τετυπυῖα.
Aoriſti II. τιμόμενος, τιμομένη, τιμόμενον.
Futuri II. τιμύμενος, τιμυμένη, τιμύμενον.

Tertia Coniugatio.

Characteriſtica huius Coniugationis eſt ο, quod praecedit ω.

Si poſt ο ſequitur ο, ε, ου, contractio fit in ου, ut ἐδήλοον ἐδήλουν, δηλόετον δηλοῦτον, δηλόυσι δηλοῦσι.

Si poſt ο ſequitur η, vel ω, fit contractio in ω, ut δηλόητε δηλῶτε, δηλόω δηλῶ.

Si poſt ο ſequitur ει, οι, ῃ, fit contractio in οι, ut δηλόει δηλοῖ, δηλόοιμι δηλοῖμι, δη-

δελόω δηλοῖ. In Infinitivo tamen Modo ο ante ει contrahitur in ου, ut δηλόειν δηλοῦν.

PARADIGMA

Vocis Activae.

Indicativi Praesens.

Singularis

δηλόω	δηλῶ
δεις	δηλοῖς
δει	δηλοῖ.

Dualis

ετον	δηλοῦτον
δετον	δηλοῦτον.

Pluralis

δεμεν	δηλοῦμεν
δετε	δηλοῦτε
δουσι	δηλοῦσι.

Imperfectum.

Singularis

ἐδήλοον	ἐδήλουν
ουες	ἐδήλουε
ου	ἐδήλου.

Dualis

δετον	ἐδηλοῦτον
ουτην	ἐδηλούτην.

Pluralis.

δομεν	ἐδηλοῦμεν
δετε	ἐδηλοῦτε
οον	ἐδήλουν.

Futurum I.

Sing. δηλώσω, ut τύψω.

Aoriſtus I.

Sing. ἐδήλωσα ut ἔτυψα.

Praet. Perf.

Sing. δεδηλωκα ut τέτυφα.

Plu-

(1) Habent Futurum in ωσω ea ſolum verba, quae ex nominibus oriuntur; cetera vero habent Futurum in σω, ut ὁμόω ὁμώσω, ἀρόω ἀρόσω, ὀνόω ὀνόσω.

Pluſquam Perf.

Sing. ἐδεδηλώκειν, ut ἐλε-
τύφειν. [1]

Imperativi Praeſens
Singularis

δήλοε	δήλω
οέτω	δηλόϋτω.

Dualis

δετον	δηλῶτον
οέτων	δηλόϋτων.

Pluralis

δετε	δηλόϋτε
οέτωσαν	δηλόϋτωσαν.

Aoriſtus I.

Sing. δήλωσον, δηλωσά-
τω, ut τύψων.

Praet. Perf.

Sing. δεδήλωκε δεδηλω-
κέτω, ut τέτυφε.

Optativi Praeſens.
εἴθε *utinam*
Singularis

δηλδοιμι	δηλοῖμι
δοις	δηλοῖς
δοι	δηλοῖ.

Dualis

δοιτον	δηλοῖτον
οοίτην	δηλοίτην.

Pluralis

δοιμεν	δηλοῖμεν
δοιτε	δηλοῖτε
δοιεν	δηλοῖεν.

Futurum I.

Sing. δηλώσοιμι, δηλώ-
σοις, ut τύψοιμι.

Aoriſtus I.

Sing. δηλώσαιμι, δηλώ-
σαις, ut τύψαιμι.

Aor. I. Aeol.

Sing. δηλώσειᾰ, δηλωσεί-
ας, ut τύψειᾰ.

Su-

(1) Haec Coniugatio caret omnino Aor. II. Fut. II. & Praet. Perfecto Medio.

Praet. Perf.

Sing. δεδηλώκοιμι, ut τετύφοιμι.

Subiunctivi Praesens

Singularis.

ἐὰν ſι.

δηλόω	δηλῶ
όῃς	δηλοῖς
όῃ	δηλοῖ.

Dualis

όητον	δηλῶτον
όητον	δηλῶτον.

Pluralis

όωμην	δηλῶμεν
όητε	δηλῶτε
όωσι	δηλῶσι

Aoriſtus I.

Sing. δηλώσω δηλώσῃς, ut τύψω.

Praet. Perf.

Sing. δεδηλώκω, ut τετύφω.

Infinitivi.

Praeſens δηλόειν δηλεῖν.
Fut. I. δηλώσειν.
Aor. I. δηλῶσαι.
Praet. Perf. δεδηλωκέναι.

Participia

Praeſ. & Imperf. ὁ δηλόων δηλῶν, δηλοῦντος; ἡ δηλόουσα δηλοῦσα, σης; τὸ δηλόον δηλοῦν, οῦντος.
Fut. I. δηλώσων, δηλώσουσα, δήλωσον.
Aor. I. δηλώσας, δηλώσασα, δηλῶσαν.

PA-

PARADIGMA

Vocis Paſſivae.

Indicativi Praeſens.

Singularis

δηλόομαι	δηλοῦμαι
δόῃ	δηλοῖ
δόηται	δηλοῦται.

Dualis

οόμεθον	δηλούμεθον
δέσθον	δηλοῦσθον
δόεσθον	δηλοῦσθον.

Pluralis

οόμεθα	δηλούμεθα
δέσθε	δηλοῦσθε
δόνται	δηλοῦνται

Imperfectum.

Singularis

ἐδηλοόμην	ἐδηλούμην
δόυ	ἐδήλου
δέτο	ἐδηλοῦτο.

Dualis

οόμεθον	ἐδηλούμεθον
δέσθον	ἐδηλοῦσθον
δέσθην	ἐδηλούσθην.

Pluralis

οόμεθα	ἐδηλούμεθα
δέσθε	ἐδηλοῦσθε
δόντο	ἐδηλοῦντο.

Praet. Perf.

Sing. δηδήλωμαι, δεδήλωσαι &c.

Praet. Pluſq perf.

Sing. ἐδεδηλώμην, ἐδεδήλωσο &c.

Paullo poſt Futurum.

Sing. δεδηλώσομαι, δεδηλώσῃ &c.

Aoriſtus I.

Sing. ἐδηλώθην, ἐδηλώθης &c.

Futurum I.

Sing. δηλωθήσομαι, δηλωθήσῃ &c.

Im-

Imperativi Praesens.

Singularis

δηλόω δηλοῦ
οέσθω δηλούσθω.

Dualis

όεσθον δηλοῦσθον.
οέσθων δηλούσθων.

Pluralis

όεσθε δηλοῦσθε
οέσθωσαν δηλούσθωσαν.

Praet. Perf.

Sing. δεδήλωσο, δεδηλώσθω &c.

Aor. I.

Sing. δηλώθητι, δηλωθήτω &c.

Optativi Praesens, & Imperf.
εἴθε *utinam*
Singularis

δηλοοίμην δηλοίμην
όοιο δηλοῖο
όοιτο δηλοῖτο

Dualis

οοίμεθον δηλοίμεθον
όοισθον δηλοῖσθον
οοίσθην δηλοίσθην.

Pluralis

οοίμεθα δηλοίμεθα
όοισθε δηλοῖσθε
όοιντο δηλοῖντο.

Prae. Perf.
Singularis.

δεδηλώμην
δεδηλῶο
δεδηλῶτο.

Dualis

δεδηλώμεθον
δεδηλῶσθον
δεδηλώσθην.

Pluralis

δεδηλώμεθα
δεδηλῶσθε
δεδηλῶντο.

Paullo poſt Fut.

Sing. δεδηλωσοίμην.

Fut.

Aor. I.

Sing. δηλωθείην.

Fut. I.

Sing. δηλωθησοίμην.

Subiunctivi Praesens ἐὰν ſι.

Singularis

δηλόωμαι	δηλῶμαι
όῃ	δηλοῖ
όηται	δηλῶται.

Dualis.

οώμεθον	δηλώμεθον
όησθον	δηλῶσθον
όησθον	δηλῶσθον.

Pluralis

οώμεθα	δηλώμεθα
όησθε	δηλῶσθε
όωνται	δηλῶνται.

Praet. Perf.

Singularis.

δεδηλῶμαι
δεδηλῷ
δεδηλῶται.

Dualis

δεδηλώμεθον
δεδηλῶσθον
δεδηλῶσθον.

Pluralis

δεδηλώμεθα
δεδηλῶσθε
δεδηλῶνται.

Aor. I.

Sing. δηλωθῶ.

Infinitivi

Praeſens δηλόεσθαι δηλῶσθαι.

Perf. & pluſq. Perf. δεδηλῶσθαι.

Aoriſtus I. δηλωθῆναι.

Futurum I. δηλωθήσεσθαι.

Paullo poſt Fut. δεδηλώσεσθαι.

Participia

Praeſ. & Imperf.

δηλοόμενος	δηλόμενος
ουμένη	δηλυμένη
οόμενον	δηλόμενον.

Perf.

Perf. & pluſq. Perf. δε δηλωμένος, δεδηλωμένη, δεδηλωμένον.
Aor. I. δηλωθεὶς, δηλωθεῖσα, δηλωθέν.
Fut. I. δηλωθησόμενος.
Paullo poſt Fut. δεδηλωτόμενος &c.

PARADIGMA

Vocis Mediae.

Indicativi	Subiunctivi
Praeſens δηλοῦμαι.	Praeſens δηλῶμαι.
Imperf. ἐδηλούμην.	Aor. I. δηλώσωμαι.
Fut. I. δηλώσομαι.	
Aor. I. ἐδηλωσάμην.	**Infinitivi**
Imperativi	Praeſens δηλοῦσθαι.
	Fut. I. δηλώσεσθαι.
Praeſens δηλοῦ δηλούσθω.	Aor. I. δηλώσασθαι.
Aor I. δήλωσαι δηλωσάσθω.	**Participia**
Optativi	Praeſ. & Imperf. δηλούμενος.
Praeſens δηλοίμην.	Fut. I. δηλωσόμενος.
Fut. I. δηλωσοίμην.	Aor. I. δηλωσάμενος.
Aor. I. δηλωσαίμην.	

De Verbis in μι

CAPVT XV.

EX Verbis VI. Coniugationis Barytonorum desinentibus in εω, αω, οω, υω formantur Verba desinentia in μι. Horum quatuor sunt Coniugationes, quae distinguuntur a Characteristicis ε, α, ο, υ.

Ω Verbi Barytoni. mutatur in μι, Characteristica brevis vertitur in longam, hoc est ε, & α in η; ο in ω, υ breve in υ longum; & initio fit Reduplicatio.

Propria est Reduplicatio si consonans Thematis, aut tenuis loco aspiratae cum ι brevi repetatur, ut δόω δίδωμι, θέω τίθημι.

Reduplicatio *impropria* est quum verbis incipientibus ab ϛ, πτ, vel a vocali aliqua solum ι praefigitur [1], ut ϛάω ἵϛημι, πτάω ἵπτημι, sive ἵπταμαι, ἔω ἵημι,

		Pr.	Fut.	Perf.
Con. I. a	θέω	τίθημι,	θήσω,	τέθεικα.
II.	ϛάω	ἵϛημι,	ϛήσω,	ἕϛακα.
III.	δόω	δίδωμι,	δώσω,	δέδωκα.
IV.	ζευγνύω	ζεύγνυμι,	ζευγνύσω,	ἐζεύγνυκα.

Peculiarem inflexionem habent tantummodo Praesens, Imperfectum, Aor. II.; reliqua tempora Barytonorum inflexionem sequuntur.

Poe-

(1) Plerumque spiritu denso notatum;

Poëtae in reduplicatione a legibus frequenter discedunt. Etenim apud ipsos aliquando nulla fit reduplicatio, ut φιλέω φίλημι, αἰνέω αἴνημι. Aliquando reduplicatio fit per ε, ut τλάω τέτλημι, νοέω νενόημι, σάω ἔσημι, unde infinit. ἰσάναι. Nonnumquam loco reduplicationis repetuntur duae primae litterae praesentis, ut ἀλάω ἀλάλημι; facta etiam aliquando reduplicatione in secunda syllaba, ut ὀνάω ὀνίνημι. Demum reduplicatio, quae natura sua brevis est, nonnumquam longa fit inserto μ, ut πράω πίμπρημι, πλάω πίμπλημι.

CONIVGATIO I.

PARADIGMA VOCIS ACTIVAE.

Modus Indicativus.

Praesens.

S.	τίθημι,	τίθης,	τίθησι.
D.		τίθετον,	τίθετον.
P.	τίθεμεν.	τίθετε,	τιθεῖσι.[1]

Imperfectum.

S.	[2] ἐτίθην,	ἐτίθης,	ἐτίθη.
D.		ἐτίθετον,	ἐτιθέτην.
P.	ἐτίθεμεν,	ἐτίθετε.	ἐτίθεσαν.[3]

I 2 Ao-

(1) Tertia pluralis similis est Dativo plurali Participii τιθείς, τιθέντι, τιθεῖσι.

(2) Imperfecto in singulari saepe tribuitur terminatio Circumflexi ἐτίθουν, ἐτίθεις, ἐτίθει.

Imo id in quibusdam Praesentis personis aliquando fieri solet, ut παρατίθει pro παρατίθησι.

(3) Tertia pluralis Dorice & Boeotice per Syncopen desinit in ν, ἔτιθεν pro ἐτίθεσαν, ita in Aor. II. ἔθεν pro ἔθεσαν.

Aoriſtus II. [1]

S. ἔθην, ἔθης, ἔθη.
D. ἔθετον, ἐθέτην.
P. ἔθεμεν, ἔθετε, ἔθεσαν.
Fut. I. θήσω.
Aor. I. ἔθηκα. [2]
Praet. Perf. τέθεικα. [3]
Praet. Pluſq. perf. ἐτεθείκειν.

Modus Imperativus.
Praeſens, & Imperfectum.

S. τίθετι, [4] τιθέτω.
D. τίθετον, τιθέτων.
P. τίθετε, τιθέτωσαν.

Aoriſtus II. [5]

S. θὲς, θέτω.
D. θέτον, θέτων.
P. θέτε, θέτωσαν.

(1) Aor. II. formatur ab Imperfecto dempta reduplicatione, ut ἔθην ab ἐτίθην; longam autem vocalem η in omnibus numeris ſervat. Excipitur ſolum ἔθην, & ἦν ab εἰμι.

(2) De Aor. I. ἔθηκα, & ἧκα pro ἔθησα, ἧσα vid. Pag. 75.

(3) A Fut. I. θήσω ducitur τέθεικα more Boeotico.

(4) Tempus hoc habet ſaepe terminationem circumflexi τίθει, pro τίθετι.

Imo formatur nonnunquam a tertia Imperfecti abiecta reduplicatione, ut τίθη pro τίθετι.

(5) Aor. II. formatur a tertia Singulari Aor. II. dempta reduplicatione, additoque in fine θι, In hac tamen Coniugatione excipiuntur θὲς, ἑς, σχὲς, φρὲς, ἐπιστὲς a τίθημι, ἵημι, σχέω, φρέω, ἐπίστημι.

Aor. I. ἧκον, θικάτω.
Praet. Perf. & pluſq. Perf. τέθεικε.

Modus Optativus.

εἴθε *utinam*.

Praeſens, & Imperfectum.

S.	τιθείην,	τιθείης,	τιθείη.
D.		τιθείητον,	τιθειήτην.
P.[1]	τιθείημεν,	τιθείητε.	τιθείησαν.

Aoriſtus II.

S.	θείην,	θείης,	θείη.
D.		θείητον,	θειήτην.
P.[2]	θείημεν,	θείητε,	θείησαν.

Fut. I. θήσοιμι.
Aor. I. θήκαιμι.
Praet. Perf. & Pluſquam Perf. τεθείκοιμι.

Modus Subiunctivus.

ἐὰν ſit.

Praeſens, & Imperfectum.

S.	τιθῶ,	τιθῇς,	τιθῇ.
D.		τιθῆτον,	τιθῆτον.
P.	τιθῶμεν,	τιθῆτε,	τιθῶσι.

(1) Perſonae Plur. huius temporis ita Syncopen patiuntur τιθεῖμεν, τιθεῖτε, τιθεῖεν.
(2) Per Syncopen θεῖμεν, θεῖτε, θεῖεν.

Aoriſtus II.

S.	ϑῶ,	ϑῇς,	ϑῇ.
D		ϑῆτον,	ϑῆτον.
P.	θῶμεν,	ϑῆτε,	ϑῶσι.

Aoriſt. I. ϑήκω.
Praet. Perf. & pluſq. Perf. τεθείκω.

Modus Infinitivus.

Praeſens, & Imperfectum τιθέναι.
Aor. II. [1] θεῖναι.
Fut. I. θήσειν.
Aoriſt. I. θεῖκαι.
Praet. Perf. & pluſq. Perf. τεθεικέναι.

Participia

Praeſ. & Imperf. ὁ τιθεὶς τιθέντος, ἡ τιθεῖσα τιθείσης, τὸ τιθὲν τιθέντος.
Aor. I. ὁ θεὶς θέντος, ἡ θεῖσα θείσης, τὸ θὲν θέντος.
Fut I. θήσων.
Aor. I. θήκας.
Perf. & pluſq. Perf. τεθεικώς.

PA-

(1) Aoriſtus II. huius Coniugationis habet in penultima ι: excipiuntur θεῖναι a τίθημι, εἶναι ab ἵημι.

PARADIGMA
Vocis Paſſivae.

Modus Indicativus.
Praeſens.

S. τίθεμαι, τίθεσαι [1], τίθεται.
D. τιθέμεθον, τίθεσθον, τίθεσθον.
P. τιθέμεθα, τίθεσθε, τίθενται.

Imperfectum.

S. ἐτιθέμην, ἐτίθεσο & ἐτίθου, ἐτίθετο.
D. ἐτιθέμεθον, ἐτίθεσθον, ἐτιθέσθην.
P. ἐτιθέμεθα, ἐτίθεσθε, ἐτίθεντο.
Perf. [2] τέθειμαι.
Pluſquam perf. ἐτεθείμην.
Paullo poſt fut. τεθείσομαι.
Aor. I. ἐτέθην.
Fut. I. τεθήσομαι.

Modus Imperativus.
Praeſens, & Imperfectum.

S. τίθεσο & τίθου, τιθέσθω.
D. τίθεσθον, τιθέσθων.
P. τίθεσθε, τιθέσθωσαν.

(1) *Haec perſona Attice deſinit in η, ut τίθη pro τίθησαι. Imo in quibuſdam Verbis in μι id communiter etiam fit, ut κάθημαι, κάθη.*

(2) Praeteritum Perfectum deſinere debet in *σμαι* penultima brevi; in hoc autem verbo Boeotorum more deſinit in *υμαι*.

Perf. & pluſq. Perf. τέθειτο.
Aor. I. τέθητι.

Modus Optativus.
Praeſens, & Imperf.
εἴθε utinam.

S.	τιθείμην,	τιθεῖο,	τιθεῖτο,
D.	τιθείμεθον,	τιθεῖσθον,	τιθείσθην.
P.	τιθείμεθα,	τιθεῖσθε,	τιθεῖντο,

Perf. & Pluſq. perf.

S.	τεθείμην,	τεθεῖο,	τεθεῖτο.
D.	τεθείμεθον,	τεθεῖσθον,	τεθείσθην.
P.	τεθείμεθα,	τεθεῖσθε,	τεθεῖντο.

Paullo poſt fut. τεθειτοίμην.
Aor. I. τεθείην.
Fut. I. τεθησοίμην.

Modus Subiunctivus.
ἐὰν ſi.
Praeſens, & Imperfectum.

S.	τιθῶμαι,	τιθῇ,	τιθῆται.
D.	τιθώμεθον,	τιθῆσθον,	τιθῆσθον.
P.	τιθώμεθα,	τιθῆσθε,	τιθῶνται.

Perf. & Pluſq. perf.

S.	τεθῶμαι,	τεθῇ,	τεθῆται.
D.	τεθώμεθον,	τεθῆσθον,	τεθῆσθον.
P.	τεθώμεθα,	τεθῆσθε,	τεθῶνται.

Aor. I. τεθῶ.

Mo-

Modus Infinitivus.

Praeſ. & Imp. τίθεσθαι.
Perf. & pluſq. perf. τεθεῖσθαι.
Paullo poſt fut. τεθείσεσθαι.
Aor. I. τεθῆναι.
Fut. I. τεθήσεσθαι.

Participia

Praeſ. & Imperf. ὁ τιθέμενος, ἡ τιθεμένη, τὸ τιθέμενον.
Perf. & pluſq. perf. ὁ τεθειμένος, ἡ τεθειμένη, τὸ τεθειμένον.
Paullo poſt Fut. τεθεισόμενος.
Aor. I. τεθείς.
Fut. I. τεθησόμενος.

PARADIGMA

Vocis Mediae.

Indicativi

Praeſens τίθεμαι.
Imperf. ἐτιθέμην.

Aoriſtus II. [1]

S.	ἐθέμην,	ἔθεσο vel ἔθου,	ἔθετο.
D.	ἐθέμεθον,	ἔθεσθον,	ἐθέσθην.
P.	ἐθέμεθα,	ἔθεσθε,	ἔθεντο.

Fut.

(1) Formatur hoc Tempus ab Imperfecto dempta Reduplicatione ἐτιθέμην, ἐθέμην. Eſt autem fere inuſitatum extra Indicativum.

Fut. I. θήσομαι.
Aor. I. ἐθηκάμην, ἐθήκω.

Imperativi

Praeſens τίθεσο.

Aoriſt. II.

S. θέσο & θοῦ, θέσθω.
D. θέσθον, θέσθων.
P. θέσθε, θέσθωσαν.
Aor. I. θῆκαι, θηκάσθω.

Optativi

Praeſens & Imperf. εἴθε τιθείμην.

Aor. II.

S. θείμην, θεῖο, θεῖτο.
D. θείμεθον, θεῖσθον, θείσθην.
P. θείμεθα, θεῖσθε, θεῖντο.
Fut. I. θησοίμην.
Aor. I. θηκαίμην, θηκαῖο.

Subiunctivi

Praeſens ἐὰν τιθῶμαι.

Aoriſt. II.

S. θῶμαι, θῇ, θῆται.
D. θώμεθον, θῆσθον, θῆσθον.
P. θώμεθα, θῆσθε, θῶνται.
Aor. I. θήκωμαι.

In-

Infinitivi

Praeſens τίθεσθαι.
Aor. II. θέσθαι.
Fut. I. θήσεσθαι.
Aor. I. θήκασθαι.

Participia

Praeſentis, & Imp. τιθέμενος, τιθεμένη, τιθέμενον.
Aor. II. θέμενος, θεμένη, θέμενον.
Fut. I. θησόμενος, θησομένη, θησόμενον.
Aor. I. θηκάμενος, θηκαμένη, θηκάμενον.

CONIVGATIO II.

PARADIGMA

Vocis Activae.

Indicativi Praeſens.

Sig.	ἵημι,	ἵης,	ἵησι.
Dual.		ἵατον,	ἵατον.
Plur.	ἵαμεν,	ἵατε,	ἱᾶσι. [1]

Im-

(1) *Tertia perſona pluralis in omnibus Coniugationibus ſimilis eſt Dativo plurali Participii Praeſentis, ut* τιθεὶς τιθεῖσι, ἱστὰς ἱστᾶσι, δοὺς δοῦσι, δυσὶν δυσῖν.

Imperfectum.

Sing. [1]	ἵσην,	ἵσης,	ἵση.
Dual.		ἵστον,	ἱστάτην.
Plur.	ἵσαμεν,	ἵστε,	ἵστασαν. [2]

Aoriſtus II.

Sing.	ἔσην,	ἔσης,	ἔση.
Dual.		ἔστον,	ἐστήτην.
Plur.	ἔσημεν,	ἔστε,	ἔστασαν.

Fut. I. στήσω.
Aor. I. ἔστησα.
Praet. Perfectum ἕστακα. [3]
Praet. pluſq. perf. ἑστάκειν. [4]

Imperativi Praeſens.

Sing. [5]	ἵστηθι,	ἱστάτω.
Dual.	ἵστατον,	ἱστάτων.
Plur.	ἵστατε,	ἱστάτωσαν.

Ao-

(1) Tempori huic ſaepe conceditur terminatio Imperfecti Circumflexi ἵστων, ἱστᾶς, ἱστᾶ; adeoque tertia pluralis eſt ἵστων.

(2) *Tertia pluralis Imperfecti, & Aoriſti II. per Syncopen Dorico, & Boeotico more ita contrahitur* ἵστᾶν, ἵστᾶν *pro* ἵστασαν, ἵστασαν.

(3) *A futuro* στήσω *ducitur Perfectum* ἕστακα, *ut diſtinguatur ab* ἕστηκα *Praet. Med. Verbi* ἵστημι permaneo.

Prima perſona pluralis contracta eſt ἑστᾶτε *pro* ἑστάκατε.

(4) *Tertia pluralis contracta eſt* ἑστᾶσαν *pro* ἑστάκεισαν.

(5) *Reperitur etiam* ἵστη *deſumptum a tertia ſingulari Imperfecti* ἵστα *terminatione accepta a verbo Circumflexo*.

Aoriſt. II.

Sing. [1] στῆθι, στήτω.
Dual. στῆτον, στήτων.
Plur. στῆτε, στήτωσαν.
Aoriſt. I. στῆσον.
Praet. Perf. ἕστακε,

Optativi Praeſens.
εἴθε utinam.

Sing. ισταίην, ισταίης, ισταίη.
Dual. ισταίητον, ισταιήτην.
Plur. [2] ισταίημεν, ισταίητε, ισταίησαν.

Aoriſt. II.

Sing. σταίην, σταίης, σταίη.
Dual. σταίητον, σταιήτην.
Plur. [3] σταίημεν, σταίητε, σταίησαν.
Futurum I. στήσοιμι.
Aoriſtus I. στήσαιμι.
Praet. Perf. ἑστάκοιμι.

Subiunctivi Praeſens
ἐὰν ſi.

Sing. [4] ιστῶ, ιστᾷς, ιστᾷ.
Dual. ιστᾶτον, ιστᾶτον.
Plur. ιστῶμεν, ιστᾶτε, ιστῶσι. Aor.

(1) *In Verbis compoſitis ab ἵστημι adhibetur στα pro στῆθι, ut ἀνάστα ſurge: ita quoque ἀνάβα aſcende ab ἀνάβημι.*
(2) Tres perſonae plurales ita ſaepe contrahuntur ισταῖμεν, ισταῖτε, ισταῖεν.
(3) Per contractionem σταῖμεν, σταῖτε, σταῖεν.
(4) Alii ita inflectunt ἱστῶ, ἱστῇς, ἱστῇ.

Aor. II.

Sing.	ϛῶ,	ϛῇς,	ϛῇ.
Dual.		ϛῆτον,	ϛῆτον.
Plur.	ϛῶμεν,	ϛῆτε,	ϛῶσι.

Aoriſtus I. ϛήσω.
Praet. Perf ἑϛάκω.

Infinitivi

Praeſens, & Imperf. ἱϛάναι.
Aor. II. ϛῆναι.
Fut. I. ϛήσειν.
Aor. I. ϛήσαι.
Perf. & pluſquam perf. ἑϛακέναι.

Participia

Praeſentis, & Imperf. ὁ ἱϛὰς τοῦ ἱϛάντος, ἡ ἱϛᾶσα τῆς ἱϛάσης, τὸ ἱϛὰν τοῦ ἱϛάντος.
Aoriſti II. ὁ ϛὰς, ἡ ϛᾶσα, τὸ ϛάν,
Fut. I. ϛήσων.
Aor. I. ϛήσας.
Perf. & pluſq. perf. ἑϛακώς. [1]

PA-

(1) *Ex Perfecto* ἱϛακα *Ioues demunt* κ, *unde fit* ἵϛαα, *Particip.* ἱϛαὼς ἱϛαότος, *contracte vero* ἱϛῶς ἱϛῶτος, ἱϛῶσα ἱϛώσης, ἱϛῶς ἱϛῶτος; *ita* βιβῶς *a* βίβηκα.

PARADIGMA

Vocis Paſſivae.

Indicativi Praeſens.

Sing. ἵσαμαι, ἵσασαι [1], ἵσαται,
Dual. ἰσάμεθον, ἵσασθον, ἵσασθον.
Plur. ἰσάμεθα, ἵσασθε, ἵσανται.

Imperfectum.

Sing. ἰσάμην, ἵσασο vel ἵσω, ἵσατο.
Dual. ἰσάμεθον, ἵσασθον, ἰσάσθην.
Plur. ἰσάμεθα, ἵσασθε, ἵσαντο.
Praet. Perf. ἕσαμαι.
Pluſquam Perf. ἐσάμην.
Paullo poſt Fut. ἐσάσομαι.
Aoriſtus I. ἐσάθην,
Fut. I. σαθήσομαι.

Imperativi Praeſens.

Sing. ἵσασο & ἵσω, ἰσάσθω.
Dual. ἵσασθον, ἰσάσθων.
Plur. ἵσασθε, ἰσάσθωσαν.
Perf. & Pluſq. perf. ἕσασο.
Aoriſtus I. σάθητι.

Opta-

(1) *Reperitur etiam* ἵῃ, *quemadmodum* δύῃ *pro* δύναται.

Optativi Praesens & Imp.
εἴθε *utinam.*

Sing. ἱσαίμην, ἱσαῖο, ἱσαῖτο.
Dual. ἱσαίμεθον, ἱσαῖσθον, ἱσαίσθην.
Plur. ἱσαίμεθα, ἱσαῖσθε, ἱσαῖντο.

Perfectum, & Pluſq. perf.

Sing. ἐσαίμην, ἐσαῖο, ἐσαῖτο.
Dual. ἐσαίμεθον, ἐσαῖσθον, ἐσαίσθην.
Plur. ἐσαίμεθα. ἐσαῖσθε, ἐσαῖντο.
Paullo poſt Fut. ἐσασοίμην.
Aoriſtus I. σαθείην.
Futurum I. σαθησοίμην.

Subiunctivi Praeſens, & Imp.
ἐὰν ſi.

Sing.[2] ἱσῶμαι, ἱσᾷ, ἱσᾶται.
Dual. ἱσώμεθον, ἱσᾶσθον, ἱσᾶσθον.
Plur. ἱσώμεθα, ἱσᾶσθε, ἱσῶνται.

Perfectum, & pluſquam Perf.

Sing. ἐσῶμαι, ἐσᾷ ἐσᾶται.
Dual. ἐσώμεθον, ἐσᾶσθον, ἐσᾶσθον.
Plur. ἐσώμεθα, ἐσᾶσθε, ἐσῶνται.
Aoriſtus I. σαθῶ.

In-

(1) Alii ita inflectunt ἱσῶμαι, ἱσῇ, ἱσῆται.

Infinitivi

Praeſens, & Imperf. ἵζασθαι.
Perf. & pluſq. perf. ἑζᾶσθαι.
Paullo poſt Fut. ἑζάσεσθαι.
Aoriſtus I. ϛαθῆναι.
Futurum I. ϛαθήσεσθαι.

Participia

Praeſentis, & Imp. ὁ ἱζάμενος, ἡ ἱζαμένη, τὸ ἱζάμενον.
Praet. Perfecti ἑζαμένος.
Paullo poſt Fut. ἑζασόμενος.
Aor. I. ϛαθείς.
Fut. I. ϛαθησόμενος.

PARADIGMA

Vocis Mediae.

Indicativi

Praeſens ἵζαμαι.
Imperfectum ἱζάμην.

Aoriſtus II.[1]

Sing.	ἐζάμην,	ἕζασο,	ἕζατο.
Dual.	ἐζάμεθον,	ἕζαθον,	ἐζάσθην.
Plur.	ἐζάμεθα,	ἕζασθε,	ἕζαντο.

(1) *Tempus hoc differt a Praeterito pluſquamperf. paſſivo ſolo ſpiritu; illud enim aſpiratur* ἱζάμην; *hoc vero leni ſpiritu diſtinguitur* ἱζάμην. *Vix uſitatum eſt in Indicativo, in aliis autem Modis eſt plane inuſitatum.*

Futurum I. σήσομαι.
Aoriſtus I. ἐσησάμην.

Imperativus.

Praeſens ἵσασο.

Aoriſtus II.

Sing. σάσο,	σάσθω.	
Dual. σάσθον,	σάσθων.	
Plur. σάσθε,	σάσθωσαν.	

Aoriſtus I. σῆσαι.

Optativus
εἴθε *utinam*.

Praeſens ἱσαίμην.

Aoriſtus II.

Sing. σαίμην,	σαῖο,	σαῖτο.	
Dual. σαίμεθον,	σαῖσθον,	σαίσθην.	
Plur. σαίμεθα,	σαῖσθε,	σαῖντο.	

Futurum I. σησοίμην.
Aoriſtus I. σησαίμην.

Subiunctivus
ἐὰν ſi.

Praeſens ἵσωμαι.

Aoriſtus II.

Sing. σῶμαι,	σῇ,	σᾶται.	
Dual σώμεθον,	σᾶσθον,	σᾶσθον.	
Plur. σώμεθα,	σᾶσθε,	σῶνται.	

Aoriſtus I. σήσωμαι.

In-

Infinitivus.

Praeſens ἵςασθαι.
Aoriſtus II. στάσθαι.
Futurum I. στήσεσθαι.
Aoriſtus I. στήσασθαι.

Participia.

Praeſ. & Imperf. ἱςάμενος.
Aor. II. στάμενος.
Fut. I. στησόμενος.
Aor. I. στησάμενος.

CONIVGATIO III.

Modus Indicativus.
Praeſens.

Sing.	δίδωμι	δίδως,	δίδωσι.
Dual.		δίδοτον,	δίδοτον.
Plur.	δίδομεν,	δίδοτε,	διδοῦσι.

Imperfectum.

Sing.	[1]ἐδίδων,	ἐδίδως,	ἐδίδω.
Dual.		ἐδίδοτον,	ἐδιδότην.
Plur.	ἐδίδομεν,	ἐδίδοτε,	ἐδίδοσαν,[2]

(1) Tempus hoc Imperfecti Circumflexi more ita etiam inflectitur ἰδίδων, ἰδίδως, ἰδίδω; tertia pluralis ἰδίδων.

(2) *Tertia pluralis deſinit nonnumquam in ον pro εσαν, ut* ἐδίδον *pro* ἐδίδοσαν: *ita etiam in Aoriſto II.* ἔδον *pro* ἔδοσαν.

Aoriſtus II.

Sing.	ἔδων,	ἔδως,	ἔδω.
Dual.		ἔδοτον,	ἐδότην.
Plur.	ἔδομεν,	ἔδοτε,	ἔδοσαν.

Futurum I δώσω.
Aoriſt. I. ἔδωκα.[1]
Praet. Perfectum δέδωκα.
Praet. Pluſq perf. ἐδεδώκειν.

Imperativi Praeſens, & Imperf.

Sing.	[2] δίδοθι,	διδότω.
Dual.	δίδοτον,	διδότων.
Plur.	δίδοτε,	διδότωσαν.

Aoriſtus II.

Sing.	[3] δός,	δότω.
Dual.	δότον,	δότων.
Plur.	δότε,	δότωσαν.

Aoriſt. I. δῶκον.
Pract. Perf. δέδωκε

Opta-

(1) Quomodo Aoriſtus I. ſit ἔδωκα pro ἔδωσα vid. pag. 75.
(2) *Reperitur etiam δίδς more circumflexorum, & δίδω, de quo vide ſuperius pag.* 132. 140.
(3) Temporis huius terminatio in hac Coniugatione eſt ωθι, δίδωμι tamen habet δς etiam in compoſitione, ut ἀπόδος.

Optativi
Praeſens, & Imperf.
εἴθε utinam.

Sing.	διδοίην,	διδοίης,	διδοίη.
Dual.		διδοίητον,	διδοιήτην.
Plur.[1]	διδοίημεν,	διδοίητε,	διδοίησαν.

Aoriſtus II.

Sing.	δοίην,	δοίης,	δοίη.
Dual.		δοίητον,	δοιήτην.
Plur.	δοίημεν,	δοίητε,	δοίησαν.

Futurum I. δώσοιμι.
Aoriſtus I. δώκαιμι.
Perf. & Pluſquam Perf. δεδώκοιμι.

Subiunctivi
Praeſens, & Imperfectum.
ἐὰν ſi.

Sing.	διδῶ,	διδῷς,	διδῷ.
Dual.		διδῶτον,	διδῶτον.
Plur.	διδῶμεν,	διδῶτε,	διδῶσι.

Aoriſtus II.

Sing.	δῶ,	δῷς,	δῷ
Dual.		δῶτον,	δῶτον.
Plur.	δῶμεν,	δῶτε,	δῶσι.

Aoriſt. I. δώκω.
Perf. & pluſq. perf. δεδώκω.

(1) Perſonae plurales Praeſentis, quemadmodum & Aoriſti II. ſyncopen ita patiuntur, διδοῖμεν, διδοῖτε, διδοῖεν: δοῖμεν, δοῖτε, δοῖεν.

Infinitivi

Praeſens, & Imperf. διδόναι.
Aoriſtus II. δοῦναι. [1]
Futurum I. δώσειν.
Aoriſtus I. δῶναι.
Perf. & pluſq. perf. δεδωκέναι.

Participia

Praeſentis, & Imperf. ὁ διδοὺς τοῦ διδόντος, ἡ διδοῦσα τῆς διδούσης, τὸ διδὸν τοῦ διδόντος.
Aoriſti II. ὁ δοὺς, ἡ δοῦσα, τὸ δόν.
Futur. I. δώσων.
Aor. I. δώκας.
Perf. & pluſq. perf. δεδωκώς.

PARADIGMA

Vocis Paſſivae.

Indicativi Praeſens.

Sing. δίδομαι, δίδοσαι, δίδοται.
Dual. διδόμεθον, δίδοσθον, δίδοσθον.
Plur. διδόμεθα, δίδοσθε, δίδονται.

Imperfectum.

Sing. ἐδιδόμην, ἐδίδοσο & ἐδίδου, ἐδίδοτο.
Dual. ἐδιδόμεθον, ἐδίδοσθον, ἐδιδόσθην.
Plur. ἐδιδόμεθα, ἐδίδοσθε, ἐδίδοντο.

Praet.

(1) Temporis huius in hac Coniugatione terminatio eſt ναι, ut γνῶναι: in Verbo tamen δίδωμι. per exceptionem eſt δοῦναι.

Praet. Perf. δέδομαι.
Praet. pluſquam perf ἐδεδόμην.
Paullo poſt Futurum δεδόσομαι.
Aoriſtus I. ἐδόθην.
Futurum I. δοθήσομαι.

Imperativi
Praeſens, & Imperfectum.

Sing.	δίδοσο & δίδυ,		διδόσθω.
Dual.		διδοσθον,	διδόσθων.
Plur.	δίδοσθε.		διδόσθωσαν.

Perf. & pluſq. perf. δέδοσο.
Aor. I. δόθητι.

Optativi
Praeſens, & Imperfectum.
εἴθε *utinam*.

Sing.	διδοίμην,	διδοῖο,	διδοῖτο.
Dual.	διδοίμεθον,	διδοῖσθον,	διδοίσθην.
Plur.	διδοίμεθα,	διδοῖσθε,	διδοῖντο.

Perfectum, & pluſquam perf.

Sing.	δεδοίμην,	δεδοῖο,	δεδοῖτο.
Dual.	δεδοίμεθον,	δεδοῖσθον,	δεδοίσθην.
Plur.	δεδοίμεθα,	δεδοῖσθε,	δεδοῖντο.

Paullo poſt Fut. δεδοσοίμην.
Aor. I. δοθείην.
Futurum I. δοθησοίμην.

Subiunctivi
Praeſens, & Imperfectum
ἐὰν ſi.

Sing. διδῶμαι, διδῷ, διδῶται.
Dual. διδώμεθον, διδῶσθον, διδῶσθον.
Plur. διδώμεθα, διδῶσθε, διδῶνται.

Perfectum, & pluſq. perf.

Sing. δεδῶμαι, δεδῷ, δεδῶται.
Dual. δεδώμεθον, δεδῶσθον δεδῶσθον.
Plur. δεδώμεθα, δεδῶσθε, δεδῶνται.
Aor. I. δοθῶ.

Infinitivi

Praeſens, & Imperf. δίδοσθαι
Perf, & pluſq. perf. δεδόσθαι.
Aor. I. δοθῆναι.
Fut. I. δοθήσεσθαι.

Participia

Praeſentis, & Imp. ὁ διδόμενος, ἡ διδομένη, τὸ διδόμενον.
Perf., & pluſq. δεδομένος, δεδομένη, δεδομένον.
Paullo poſt Fut. δεδοσόμενος.
Aor. I. δοθείς.
Fut. I. δοθησόμενος.

PA-

PARADIGMA

Vocis Mediae.

Modus Indicativus.

Praeſens δίδομαι.
Imperfectum ἐδιδόμην.

Aoriſtus II.

Sing. ἐδόμην, ἔδοσο & ἔδυ, ἔδοτο.
Dual. ἐδόμεθον, ἔδοσθον, ἐδόσθην.
Plur. ἐδόμεθα, ἔδοσθε, ἔδοντο.
Futurum I. δώσομαι.
Aor. I. ἐδωκάμην.

Modus Imperativus.

Praeſens δίδοσο.

Aoriſtus II.

Sing. δόσο & δῦ, δόσθω.
Dual. δόσθον, δόσθων.
Plur. δόσθε, δόσθωσαν.
Aoriſtus I. δῶκαι.

Modus Optativus
ἐίθε *utinam*.

Praeſens, & Imperf. διδοίμην.

Ao-

Aoriſtus II.

Sing.	δοίμην,	δοῖο,	δοῖτο.
Dual.	δοίμεθον,	δοῖσθον,	δοίσθην.
Plur.	δοίμεθα,	δοῖσθε,	δοῖντο.

Futurum I. δωτοίμην.
Aoriſtus I. δοκαίμην.

Modus Subiunctivus
ἐὰν ſi.

Praeſens, & Imp. διδῶμαι.

Aoriſtus II.

Sing.	δῶμαι,	δῷ,	δῶται.
Dual.	δώμεθον,	δῶσθον,	δῶσθον.
Plur.	δώμεθα,	δῶσθε,	δῶνται.

Aoriſtus I. δώκωμαι.

Infinitivi

Praeſens, & Imp. δίδοσθαι.
Aoriſtus II. δόσθαι.
Futurum I. δώσεσθαι.
Aoriſtus I. δώκασθαι.

Participia

Praeſ. & Imp. διδόμενος.
Aor. I. δόμενος, δομένη, δόμενον.
Fut. I. δωσόμενος.
Aor. I. δωκάμενος.

CO-

CONIVGATIO IV.[1]

PARADIGMA

Vocis Activae.

Indicativi Praesens.

Sing. ζεύγνυμι, ζεύγνυς, ζεύγνυσι.
Dual. ζεύγνυτον, ζεύγνυτον.
Plur. ζεύγνυμεν, ζεύγνυτε, ζευγνῦσι.[2]

Imperfectum.

Sing. ἐζεύγνυν, ἐζεύγνυς, ἐζεύγνυ.
Dual. ἐζεύγνυτον, ἐζευγνύτην.
Plur. ἐζεύγνυμεν, ἐζεύγνυτε, ἐζεύγνυσαν.[3]

[4] Imperativi Praesens.

Sing. ζεύγνυθι, ζευγνύτω.
Dual. ζεύγνυτον, ζευγνύτων.
Plur. ζεύγνυτε, ζευγνύτωσαν.
Infinitivi Praesens ζευγνύναι.
Participium Praes. & Imp. ὁ ζευγνὺς τοῦ ζευγνῦντος, ἡ ζευγνῦσα τῆς ζευγνύσης, τὸ ζευγνὺν τοῦ ζευγνῦντος.

PA-

(1) Verba huius Conjugationis carent Reduplicatione, & Modis Optativo, atque Subiunctivo, in aliis autem Modis, si trisyllaba sint, ultra Imperfectum non inflectuntur; ceteris vero temporibus omnino carent.

(2) *Reperitur etiam* ζευγνύασι.

(3) Si verba huius Conjugationis sint disyllaba, habent Aoristum II. qui ab Imperfecto non differt, ut ἔκλυν a κλύω, ἔδυν a δύω; habent quoque Futurum, ut δύσω,

(4) *Tempus hoc ita etiam inflecti potest* ζεύγνυ, ζευγνύτω.

PARADIGMA

Vocis Paſſivae.

Indicativi Praeſens.

Sing. ζεύγνυμαι, ζεύγνυσαι, ζεύγνυται.
Dual. ζευγνύμεθον, ζεύγνυσθον, ζεύγνυσθον.
Plur. ζευγνύμεθα, ζεύγνυσθε, ζεύγνυνται.

Imperfectum.

Sing. ἐζευγνύμην ἐζεύγνυσο, ἐζεύγνυτο.
Dual. ἐζευγνύμεθον, ἐζεύγνυσθον, ἐζευγνύσθην.
Plur. ἐζευγνύμεθα, ἐζεύγνυσθε, ἐζεύγνυντο.

Imperativi Praeſens.

Sing. ζεύγνυσο, ζευγνύσθω.
Dual. ζεύγνυσθον, ζευγνύσθων.
Plur. ζεύγνυσθε, ζευγνύσθωσαν.
Infinitivi Praeſens ζεύγνυσθαι.
Participium Praeſentis ζευγνύμενος.

PARADIGMA

Vocis Mediae.

Indicativi Praeſens ζεύγνυμαι.
Imperfectum ἐζευγνύμην.
Imperativi Praeſens ζεύγνυσο.
Infinitivi Praeſens ζεύγνυσθαι.
Participium Praeſ. ζευγνύμενος.

De

De Verbis Defectivis, & Anomalis.

CAPVT XVI.

Defectiva dicuntur Verba, quae perſonis, aut temporibus aliquibus carent; *Anomala* vero, quae, licet per omnia fere tempora coniugentur, a regulari tamen temporum formatione, & inflexione recedunt.

I. Inter Defectiva recenſeri primo loco ſolent illa, quae ultra Imperfectum non coniugantur [1]: ſunt autem ea quae deſinunt in

αω [2]	μαθητιάω	*diſcere cupio.*
αζω	κυπτάζω	*inclino me.*
αθω	κιάθω	*vado.*
αινω	τιταίνω	*tendo.*
ανω	ἁμαρτάνω	*pecco.*
εθω	φλεγέθω	*uro.*
ειω [3]	ὀψείω	*videre cupio.*
εινω	φαείνω	*luceo.*
ιζω [4]	σοναχίζω	*gemo.*

υω

(1) Reliquis temporibus aut omnino deſtituuntur, aut ea a Verbis aliis deſumunt; quemadmodum ex Capite XVII. patebit.

(2) Pleraque ex his ſunt Deſiderativa, ut ex allato exemplo apparet.

(3) Si formantur a Futuro, aut Praeſenti alicuius Verbi, ſunt Defectiva: ſecus per omnes modos & tempora coniugantur. Sunt autem Deſiderativa, ut patet ex allato exemplo; haec tamen confundenda non ſunt cum verbis in ιω, quae Poetae per epentheſim formant a Circumflexis in ω.

(4) Defectiva ſunt, quae oriuntur a Circumflexis eiuſdem figui-

υω	ῥηγνύω	*rumpo*.
υθω	μινύθω	*minuo*.
υιω	ὀτυίω	*uxorem duco*.
μβω	ῥέμβω	*circumago*.
ῥβω	φερβω	*pasco*.
λδω	μέλδω	*elixo*.
νδω	κυλίνδω	*volvo*.
χθω	ἀρέχθω	*scindo*.
σκω	μολίσκω	*venio*.
βλω	μέμβλω	*curo*.
φλω	ὀφλω	*debeo*.
κνω	δάκνω	*mordeo*.
ρτω	ὄρτω	*concito*.
ψω	ἕψω	*coquo*.

Praeter ita desinentia, Defectiva sunt 1. Verba V. Coniugationis quaecumque habent primam syllabam ex reduplicatione desinentem in consonantem liquidam, ut παμφαίνω a φαίνω *appareo*; μαρμαίρω a μαίρω *luceo*. Quae per pleonasmum sunt facta additione cuiuscumque litterae, ut μέμνω a μένω *maneo*, τίκτω a τέκω *pario*, ἐνίσπω ab ἐνέπω *dico*. 3. Quae bis, ter, quaterque derivantur, ut ἑρυκακέω ex ἑρυκάκω ab ἑρύκω, quod ab ἑρύω *traho*. 4. Tandem quae fiunt a Praeteritis, ut πεφρίκω ex πέφρικα a φρίττω *horreo*; πεποίθω, & πεποιθέω ex πέποιθα a πείθω *persuadeo*.

Ad

gnificationis, ut ἀτρεμίω *immotus maneo*, ἀτρεμίζω *immotus maneo* μορμύω *rumino*, μορμύζω *rumino*. Si enim mutent significationem, ut πλουτέω *dives sum*, πλουτίζω *dito*; multoque magis si a nominibus oriantur, ut οἶκος *domus*, οἰκίζω *aedifico*, defectiva non sunt.

Ad Defectiva revocari poſſunt Verba Impersonalia, quae nempe, aut tertiam ſolum perſonam habent, aut ſaltem in hac perſona frequentiſſime uſurpantur. Horum praecipua ſunt

Ἀ*νήκει*, & *προσήκει convenit*; *ἀνῆκε*, & *προσῆκε conveniebat*; *προσήκειν convenire*.

Ἀ*ρέσκει placet*; *ἤρεσκε placebat*; *ἀρέσει placebit*; *ἤρεσε placuit*.

Δ*εῖ oportet*; *ἔδει oportebat*; *δεήσει oportebit*; *ἐδέησε oportuit*; *δεῖν oportere*; *δέον quod oportet*.

Δ*οκεῖ videtur*; *ἐδόκει videbatur*; *δόξει videbitur*; *ἔδοξε viſum eſt*; *δοκεῖν videri*.

Μ*έλει curae eſt*; *ἔμελε curae erat*; *μελήσει curae erit*; *ἐμέλησε curae fuit*.

Χ*ρὴ oportet*; *ἐχρῆν oportebat*; *χρήσει oportebit*; *χρῆναι oportere*. Ἀ*πόχρη ſatis eſt*; *ἀπέχρη ſatis erat*. Fut. *ἀποχρήσει*; Aor. *ἀπέχρησε*; Inf. *ἀποχρῆν*.

His addi poſſunt ea, quae ſequuntur.

Ἀ*πέχει ſufficit* ab *ἀπέχω*.

Ἄ*ρμοι decorum eſt* ab *ἄρω congruo*.

Ἄ*ρκεῖ ſufficit*; Imperat. *ἀρκείτω*; Aor. I. *ἤρκεσε*.

Δ*ιαφέρει intereſt*; Imperf. *διέφερε* Optat. *διαφέροι*. Particip. *διάφερον*.

Ἐ*γχωρεῖ licet, locus eſt*; Imperf *ἐνεχώρει*; Fut. I. *ἐγχωρήσει*; Subi. *ἐγχωρῇ* Particip. *ἐγχωροῦν*.

Εἵ*μαρται in fatis eſt*; Pluſq. perf. *εἵμαρτο* a *μείρομαι*.

Εἴ*ρηται dictum eſt* ab *ἐρέω dico*. Compoſita *διείρηται diſcuſſum eſt*; *ἀπείρηται vetitum eſt*, pluſq. perf *ἀπεῖρητο*; *προείρηται ante dictum eſt*.

Ἔ*ξεστι licet* minus uſitatum.

Ἐ*φίκεται fieri poteſt*; Subi. *ἐφίκηται*; Infinit. *ἐφίκεσθαι*; Particip. *ἐφικόμενον*.

Ἐ*οι-*

Ἐ'οικε *par eſt*, *videtur* ab εἴκω *ſimilis ſum*. Compoſita ἐοίκεις; προσοικε idem; ἀπίοικε *non par eſt*.

Ἐ'ᾳσι cum compoſitis ἔασι, ἔᾳσι, πάρεσι, πρόεσι *licet*; Imperf. ἦν. Compoſita leguntur in Praeſenti, Imperfecto, Imperat. & Particip. ut ἔᾳσι, ἔᾳν, ἐᾴσω, ἐᾷναι, ἐᾷν.

Ἔ'τυχε a τυγχάνω *accido*. Partic. παρατυχόν.

Κατέλαβε *accidit* a καταλαμβάνω, ut ἐπέλαβε ab ἐπιλαμβάνω *attingo*.

Λυσιτελεῖ *confert*.

Ὀ'φείλει, & ἐφείλεται *oportet*. Aor. II. ἄφιλε.

Ὄ'ψεται *viſum fuerit* ab ὄπτομαι *video* inuſitat.

Παρέικε *facile eſt*, vel *integrum eſt*. Optat. παρείκοι. Subiunct. παρείκῃ.

Παρέχει *licet*. Particip. παρασχόν.

Πέπρωται *fato deſtinatum eſt*; pluſq. perf. πέπρωτο; Particip. πεπρωμένον.

Πέφαται *dictum eſt*; πεφάσθω *dictum ſit*.

Πρέπει *decet*; Imperf. ἔπρεπε; Partic. πρεπόν.

Προσήκει *convenit*; Imperf προσῆκε.

Σημαίνει *ſignum datur*; Aor. I. ἐσήμηνε; Subi. σημήνῃ.

Συμφέρει *confert*; Imperf. συνέφερε; Particip. συμφέρον.

Συμβαίνει *contingit*; Fut. συμβήσεται, & συμβήσει; Perf. συμβέβηκε; Aor. 2. συνέβη.

Ὑ'πάρχει *licet*, vel *neceſſe eſt*; Imperf. ὑπῆρχε; Infinit. ὑπάρχειν; Fut. I. ὑπάρξει; Aor. I. ὑπῆρξε; Particip. ὑπάρχον.

Ὗ'ει *pluit*. Compoſitum ἐφύει *impluit*.

Φιλεῖ *ſolet*; Imperf. ἐφίλει a φιλέω *amo*.

II. Ex Verbis Anomalis alia ſunt in ω, alia in μι. De Verbis Anomalis in ω fuſius agetur in ſequenti Capite. Anomala autem verba in μι & peculiari modo a Circumflexis deducuntur, & peculiarem praeterea inflexionem habent.

Haec praecipua ſunt Anomala Verba in μι.

ab ἔω εἰμὶ *ſum*
εἶμι *vado*
ἴημι *vado*

ab

ab ἕω	ἵημι	*mitto, & deſidero.*
	ἵεμαι	*deſidero.*
	ἧμαι	*ſedeo.*
a κέω	κεῖμαι	*iaceo.*
ab ἰσάω	ἴσημι	*ſcio.*
a φάω	φημὶ	*dico.*

Ita vero eiuſmodi Verba inflectuntur.

Εἰμὶ *ſum.*

Indicativi praeſens.

Sing.	εἰμὶ,	εἶς, vel σὶ ς,	ἐστὶ.
Dual.		ἐστὸν,	ἐστὸν.
Plur.	ἐσμὲν,	ἐστὲ,	εἰσὶ.

Imperfectum.

Sing.	ἦν,	ἦς (2),	ἦ, vel ἦν.
Dual.		(3) ἦτον,	ἤτην.
Plur.	ἦμεν,	ἦτε,	ἦσαν.

Pluſq. Perfectum.

Sing	(4) ἥμην,	ἧσο,	ἧτο.
Dual.	ἥμεθον,	ἧσθον,	ἥσθην.
Plur.	ἥμεθα,	ἧσθε,	ἧντο.

Futurum.

Sing.	(5) ἔσομαι,	ἔσῃ,	ἔσεται vel ἔσται.
Dual.	ἐσόμεθον,	ἔσεσθον,	ἔσεσθον.
Plur.	ἐσόμεθα,	ἔσεσθε,	ἔσονται.

(1) *Ita frequentiſſime in compoſitione, ut* πάρειμι.

(2) *Aeolice* ἦσθα, *quod ſaepe occurrit.*

(3) *Reperitur nonnumquam* ἦσον, ἦσην.

(4) *Tempus hoc videtur eſſe Imperfectum vocis Mediae* ἧμαι, ἧσαι.

(5) *Futurum hoc deſumitur ab eadem voce Media* ἧμαι.

Imperativi Praef. & Imperf.

Sing.	ἴσο [1] & ἴσθι,	ἔστω. [2]	
Dual.	ἔστον [3],	ἔστων.	
Plur.	ἔστε, [3]	ἔστωσαν vel	ἔστων.

Optativi Praef. & Imp.

εἴθε *utinam*.

Sing.	εἴην,	εἴης,	εἴη.
Dual.		εἴητον,	εἰήτην.
Plur. [4]	εἶμεν,	εἴητε,	εἴησαν.

Futurum.

Sing.	ἐσοίμην,	ἔσοιο,	ἔσοιτο.
Dual.	ἐσοίμεθον,	ἔσοισθον,	ἐσοίσθην.
Plur.	ἐσοίμεθα,	ἔσοισθε,	ἔσοιντο,

Subiunctivi Praesens, & Imp.

ἐὰν *si*.

Sing.	ὦ,	ᾖς,	ᾖ.
Dual.		ἦτον,	ἦτον.
Plur.	ὦμεν,	ἦτε,	ὦσι.

Infinitivi.

Praef. & Imp. ἔμμεναι.
Futurum ἔσεσθαι.

Participia.

Praef. & Imperf. ὁ ὤν τοῦ ὄντος, ἡ οὖσα τῆς οὔσης, τὸ ὄν τοῦ ὄντος.
Futur. ἐσόμενος, ἐσομένη, ἐσόμενον:

Εἶμι *Eo*.

Indicativi Praesens.

Sing.	εἶμι,	εἶς vel εἷ [5],	εἶσι.
Dual.		ἴτον,	ἴτον.
Plur.	ἴμεν,	ἴτε,	ἴασι. [6]

Εἶ-

(1) *Desinit etiam in* ι, *praesertim in Compositis, ut* πάρι.

(2) *Nonnumquam est* ἴτω.

(3) *Hae duae Voces solo accentu distinguuntur a similibus vocibus Praef. Indicativi, illae enim ita scribuntur* ἔσο, ἔστε.

(4) *Per Syncopen* εἶμεν, εἶτε, εἶεν.

(5) *In Compositis usurpatur non raro vox* εἶ, *ut* ἄπει abis. *Praesens* εἶμι *habet quoque vim Futuri, ut* κάτει descendes; *in tertia tamen tum Singularis, tum Pluralis numeri Praesentis tantummodo vim habere solet.*

(6) *Ionice* ἴασι: *quidam putant tertiam personam* ἴσι.

Imperfectum.

Sing.	ἴ̓ων,	ἴ̓ες,	ἴ̓ε.
Dual.		ἴ̓τον,	ἴ̓την.
Plur.	ἴ̓μεν,	ἴ̓τε,	ἴ̓εσαν.

Praet. Perfectum.

Sing. ἵ̓ικα, ἵ̓κας, ut τέτυφα. [5]

Pluſq. Perfectum.

Sing. ἵ̓κειν, ἵ̓κης, ἵ̓κει, ut ἐτετύφειν.
Futurum I. ἵ̓σω 2 ut τύψω.
Aoriſtus I. ἵ̓σα 2 ut ἔτυψα.
Aoriſtus II. ἷον, ἷες &c. ut ἔτυπον.

Imperativi Praeſens & Imp.

Sing.	ἴ̓θι vel ἵ̓,	3 ἴ̓τω.
Dual.	ἴ̓τον,	ἴ̓των.
Plur	ἴ̓τε,	ἴ̓τωσαν.

Aoriſtus II. ἷ̓, ἷ̓τω ut τύπε.

Infinitivi

Praeſ. & Imperf. ἰ̓έναι 4

Participium.

Aor. II. ἰ̓ών, ἰ̓οῦσα, ἰ̓όν.

Nonnumquam prima Plur. eſt ἴ̓μεν, *unde* ἀνίμεν aſcendimus; *hinc oritur* ἴ̓ται itur

(1) *Ex voce Media uſitata tantummodo ſunt Praet. Perf. & Pluſq. Perf. Indicativi*

Praet. perfectum.

Sing. ἷ̓α, ἷ̓ας, ἷ̓ε, *vel Attice* ἧα, ἧας, ἧε, *ut* τέτυφα: *hinc* ἧμεν *Attice* ἦμεν.

Praet. Pluſq. Perf.

Sing. ἧειν, ἧεις, ἧει ut ἐτετύφειν. *Tertia Pluralis* ἧεσαν, *Attice* ἦεσαν; *unde* ἀνήεσαν, μετήεσαν

(2) *Haec duo tempora vix ſunt in uſu, praeſertim Futurum. Ab Aor.* ἷ̓σα *oritur Aor Med.* ἰ̓σάμην.

(3) *Vox* εἶ *in compoſ. praeſertim uſurpatur, ut* ἴ̓ξει exi, ἴ̓δει tranſito: *coniungitur autem cum Praepoſitionibus omnibus, praeterquam cum* σὺν & παρά.

(4) *In compoſitione praeſertim eſt etiam in uſu* ἶναι, *ut* ἀπιέναι abire, παρεῖναι accedere.

Ἴημι *Vado*.

Verbum hoc ſolo ſpiritu diſtinguitur ab ἵημι *mitto*; illud enim aſpero, hoc autem leni ſpiritu notatur. Tempora omnia tum quoad formam, tum quoad terminationem eadem plane ſunt.

Ἵημι *Mitto*.

Vox Activa.

Modus Indicativus.

Praeſens ἵημι, ἵης, ut τίθημι, τίθης.
Imperfectum [1] ἵην, ἵης, ut ἐτίθην.
Aoriſtus II. ἧν, ἧς ut ἔθην.
Futurum I. ἥσω ut θήσω.
Aoriſtus I. ἧκα [2] ut ἔθηκα.
Perfectum 3 εἷκα ut τέθεικα.
Pluſq. Perf. εἵκειν ut ἐτεθείκειν.

Modus Imperativus.

Praeſens & Imp. ἶθι, ἵετω 4 ut τίθετι.
Aoriſt. II. ἧς, ἕτω 5 ut θὲς, θέτω.

Modus Optativus.
εἴθε utinam.

Praeſ. & Imp. ἱείην, ἱείης ut τιθείην.
Aor. II. εἵην, εἵης ut θείην.

Modus Subiunctivus.
ἐὰν ſi.

Praeſ. ἱῶ, ἱῇς ut τιθῶ.
Aor. II. ὦ, ᾗς ut θῶ.

Modus Infinitivus.

Praeſ. & Imp. ἱέναι.
Aor. II. εἶναι.

Par-

(1) *Frequentius Circumflexorum more* ἵουν; ἵεις, ἵει *&c. Ita in Compoſit.* ἀφίουν, ἀφίεις, *unde Aor. II.* ἄφουν.

(2) *Cur* ἧκα, *non autem* ἧσα *vid. Pag. 75.*

(3) *Boeotorum more* εἷκα *pro* ἧκα *Attice autem* εἶκα; *hinc Paſſivum* εἶνται, *& in compoſit.* ἀφέωνται dimiſſi ſunt.

(4) *Eſt etiam* ἵει, *&* ἵη. *Vid. Pag.* 132. & 140.

(5) *Hinc compoſita* πρόες ἄφις, κάθες

Participia

Praeſ. & Imp. ἰείς, ἰεῖσα, ἰέν ut τιθείς.
Aor. II. εἷς, εἷσα, ἕν ut θείς.

Vox Paſſiva.
Modus Indicativus.

Praeſens ἵεμαι, ἵεσαι ut τίθεμαι.
Imperf. ἱέμην, ἵεσο ut ἐτιθέμην.
Perf. εἷμαι, εἷσαι ut τεθεῖμαι.
Pluſq. perf. εἵμην, εἷσο ut ἐτεθείμην.
Paullo poſt fut. ἑσομαι ut τεθείσομαι.
Aor. I. εἵθην (1), εἵθης ut ἐτέθην,
Fut. I. ἐθήσομαι ut τεθήσομαι.

Modus Imperativus.

Praeſ. & Imp ἵεσο & ἷου, ἔσθω ut τίθεσο.
Cetera Tempora hic, & in aliis Modis formantur ut in Paſſivo τίθεμαι.

Modus Optativus.
εἴθε utinam.

Praeſ. & Imp. ἱείμην, ἱεῖο ut τεθείμην.

Modus Subiunctivus.
ἐὰν ſi.

Praeſ. & Imp. ἑῶμαι, ἕῃ ut τεθῶμαι.

Modus Infinitivus.
Praeſ. & Imp. ἵεσθαι.

Participium.

Praeſ. & Imp. ἱέμενος, ἱεμένη, ἱέμενον.

Vox Media.

Praeſens, & Imperfectum per omnes Modos ſunt eadem in voce Media, & Paſſiva.

(1) *Reperitur etiam* εἵθην.

Modus Indicativus.

Aoriſtus I. ἡκάμην [1] ut ἐθηκάμην.
Aoriſtus II. ἵμην, ἵσο ut ἐθέμην.

Modus Imperativus.

Aoriſt. II. ἵσο, & ἧ [2] ut θέσο.

Modus Optativus.
εἴθε *utinam*.

Aoriſtus II. ἱείμην, ἵεο ut θείμην.

Modus Subiunctivus.
ἐάν *ſi*.

Aoriſtus II. ὦμαι, ἧ ut θῶμαι.

Modus Infinitivus.

Aor. II. ἵσθαι.

Participium

Aoriſti II. ἵμενος, ἱμένη, ἵμενον.

Ἵεμαι *Concupiſco*.

Eamdem habet per omnes Modos & Tempora inflexionem quam ἵημι *mitto*; dempto Aoriſto I. Activo, qui eſt ἧσα non ἧκα: eſt autem uſitatius in voce Paſsiva ἵεμαι quam in aliis.

Ἧμαι *Sedeo*.
Indicativi Praeſens.

Sing. [3]	ἧμαι,	ἧσαι,	ἧται.
Dual.	ἥμεθον,	ἧσθον,	ἧσθον.
Plur.	ἥμεθα.	ἧσθε,	ἧνται.

Imperfectum:

Sing.	ἥμην,	ἧσο,	ἧτο, vel ἧστο.
Dual.	ἥμεθον,	ἧσθον,	ἧσθην.
Plur.	ἥμεθα,	ἧσθε,	ἧντο.

Im-

(1) Tempus hoc extra Indicativum eſt inuſitatum.

(2) Praeſertim in Compoſitis, ut κάθου *ſubmittito*, πρόσου *admittito*, πρόου *praemittito*

(3) Ita inflectitur etiam κάθημαι, cuius ſecunda perſona eſt aliquando κάθῃ. Tempus autem hoc etiam pro Praet. Perf. uſurpatur.

Imperativi Praeſens.

Sing. ἧσο (1),	ἥσθω.	
Dual. ἧσθον,	ἥσθων.	
Plur. ἧσθε,	ἥσθωσαν.	

Infinit. Praeſ. ἧσθαι.
Participium ἥμενος, ἡμένη, ἥμενον.

Κεῖμαι *Iaceo*.

Indicativi Praeſens.

Sing. κεῖμαι,	κεῖσαι,	κεῖται.
Dual. κείμεθον,	κεῖσθον,	κεῖσθον,
Plur. κείμεθα,	κεῖσθε,	κεῖνται.

Imperfectum.

Sing. ἐκείμην,	ἔκεισο,	ἔκειτο.
Dual. ἐκείμεθον,	ἔκεισθον,	ἐκείσθην.
Plur. ἐκείμεθα,	ἔκεισθε,	ἔκειντο.

Futur. I. κείσομαι ut τύψομαι.

Optativi praeſens & Imp.
εἴθε *utinam*.

Sing. κοίμην,	κέοιο,	κέοιτο.
Dual κοίμεθον,	κέοισθον,	κεοίσθην.
Plur. κοίμεθα,	κέοισθε,	κέοιντο.

Futurum I. κεισοίμην, ut τυψοίμην.

Subiunctivi Praeſ. & Imp.
ἐὰν *ſi*.

Sing. κέωμαι,	κέῃ,	κέηται.
Dual. κεώμεθον,	κέησθον,	κέησθον.
Plur. κεώμεθα,	κέησθε,	κέωνται.

Infinitivi

Praeſens κεῖσθαι.
Fut. I. κείσεσθαι.

Participium

Praeſ. κείμενος,	κειμένη,	κείμενον.
Fut. κεισόμενος,	κεισομένη,	κεισόμενον.

(2) Ita κάθησο, καθήσθω; dicitur tamen etiam κάθου.

Ἴσ-μι. *Scio.*
Vox Activa.
Modus Indicativus.

Praesens ἴσ-μι, ἴσ-ς ut ἵστ-μι. [2]
Imperfectum ἴσ-ν, ἴσ-ς ut ἵστ-ν,

Modus Imperativus.

Praesens ἴσ-θι, ἴστ-ε ut ἵστ-θι.
vel per Syncopen

Sing.	ἴσ-θι,	ἴσ-τω.
Dual	ἴσ-τον,	ἴστ-των.
Plur.	ἴσ-τε,	ἴστ-σαν. vel ἴστ-ων.

Infinitivi Praes. ἴστ-ναι.
Participium ἴστ-ς, ἴστ-σα, ἴστ-ν ut ἱστ-ύς.

Vox Passiva.
Modus Indicativus.

Praes. ἴστ-μαι, ἴστ-σαι ut ἵστ-μαι.
vel interiecto τ
ἴστ-ται, ἴστ-σαι ut ἵστ-μαι.
Imperfectum ἱστ-άμην ἴστ-σο ut ἱστ-άμην.

Modus Imperativus.

Praesens ἴστ-σο, ἱστ-άσθω ut ἴστ-σο.

Modus Infinitivus.

Praesens ἴστ-σθαι.

Hinc oritur Compositum Ἐπ-ίστ-αμαι *Scio*, cujus Praesens in Subiunctivo est.

Sing.	ἐπ-ίστ-ωμαι,	ἐπ-ίστ-ῃ,	ἐπ-ίστ-ηται.
Dual.	ἐπ-ιστ-ώμεθον,	ἐπ-ίστ-ησθον,	ἐπ-ίστ-ησθον;
Plur.	ἐπ-ιστ-ώμεθα,	ἐπ-ίστ-ησθε,	ἐπ-ίστ-ωνται.

Φημὶ *dico.*
Vox Activa.
Modus Indicativus.

Praesens φημὶ, [2] φῃς ut ἵστ-μι.
Imperfectum ἔφη, ἔφης ut ἵστ-ν.

Aor-

(1) In Plurali per Syncopen ἴσ-μεν, ἴσ-τε.
(2) Verbum hoc deponit nonnumquam φ; adeoque superest ἔμι, ἔς, ἔσι *dico* &c. & Imperf. ἦν, ἦς, ἦ dicebam.

Aor. II. ἔφην, ἔφης [1] ut ἔστην.
Fut. I. φήσω ut τύψω.
Aor. I. ἔφησα ut ἔτυψα.

Modus Imperativus.

Praeſens & Imp. φάθι, φάτω ut ἵσταθι.
Aor. II. φῆθι, [2] φήτω ut στῆθι.

Modus Optativus.

εἴθε utinam.

Praeſ. & Imp. φαίην, φαίης ut ἱσταίην.

Modus Subiunctivus.

ἐὰν ſi.

Praeſ. & Imp. φῶ, φῇς ut ἵστω.
Infinitivi Praeſ. & Imperf. φάναι.
Aor. II. φῆναι.

Participium.

Praeſ. φὰς, φᾶσα, φὰν ut ἱστάς.

Vox Media.

Modus Indicativus.

Praeſens φάμαι, φάσαι ut ἵσταμαι.
Aoriſtus II. ἐφάμην, ἔφατο ut ἱστάμην.

Modus Infinitivus.

Aoriſtus II. φάσθαι.

Participium.

Aoriſti II. φάμενος, φαμένη, φάμενον.

De Thematis Inveſtigatione.

CAPVT XVII.

EA quae Graece ſcripta ſunt numquam intelligere, aut explicare poſſumus, niſi, quaecumque Verbi alicuius perſona ſeu vox nobis occurrat, Verbi ſtatim ipſius Thema inveſtigare noverimus, hoc eſt primam Praeſentis Indicativi ſingularem perſonam reperire, quae in Lexico deinde eſt inquiren-

da

(1) In tertia perſona Plurali pro ἔφησαν, reperitur nonnumquam ἔφαν.
(2) Aoriſtus hic vix eſt in uſu.

da. Vt autem id aſsequamur, ex attenta vocis ipſius inſpectione certo antea ſtatuamus oportet ad quem Numerum, Tempus, Modum, ad quam Inflexionem, ad quod Coniugationum genus Verbum ipſum referri debeat. Hoc vero aperte indicant *Deſinentia*, *Litterae characteriſticae*, *Augmentum* denique ſeu *Reduplicatio*, ſive haec in principio, ſive in medio Verbi ipſius reperiantur. Qui Paradigmatum illorum, quae ſuperius deſcripta ſunt, accurate meminerit, ex ipſa vocum ſimilitudine id omne facile intelliget: nullam autem fere Verbi perſonam reperiet, cuius naturam aut ex deſinentia, aut ex characteriſtica, aut ex augmento, ſeu reduplicatione perfecte non agnoſcat.

I. Deſinentia, quo nomine accipiuntur ultima, penultima praeſertim, nonnumquam etiam antepenultima ſyllaba cum variis ipſarum ſignis, ſive Ortographicis notis omnibus, non ſolum ad faciliores, verum ad difficiliores etiam voces diſtinguendas certiſſimum affert praeſidium, ut patet e ſequentibus exemplis.

ὑβρίζετο
Imperf. Paſs. Perſ. 3. Sing.

ὑβριζέτω
Praeſ. Imper. Act. 3. Perſ. Sing.

τύψαι
Part. N. Aor. I. Act.

βοᾶν
Praeſ. Infinit. Circumfl.

τύψας
Part. Maſc. Aor. I. Act.

τιμᾷς
Praeſ. Ind. Circumfl. Perſ. 2.

οἶδα
Perf. Med. Ind. Perſ. 1.

τιμᾷ
Praeſ. Ind. Circumfl. Perſ. 3.

λέγεις
Praeſ. Ind. Act. Perſ. 2.

λεγεὶς
Part. Paſs. Aor. II.

λέγων
Particip. Praeſ. Act.

λεγὼν
Partic. Aor. II. Act.

βοᾷ
Praeſ. Ind. Circumfl. Perſ. 3.

βόα
Praeſ. Imp. Act. Circumfl. Perſ. 2.

ἴσασι

ἆδασι	ἰσᾶσι
Perf. Med Perf. 3. Plur.	Praef in μι Ind. 3. Perf. Plur.
ἐσείλατε	ἐβοᾶτε
Aor. I Act. Ind. perf. 2. Plur.	Imperf. Circumfl. Ind. Perf. 2. Plur.
ἔσειλα	ἐτίμα
Aor. I. Act. Ind. Perf. 1. Sing.	Imperf Circumfl. Ind Perf. 3. Sing.
τυπέτωσαν	τυπήτωσαν
Aor. II. Imper Act. per. 3. P.	Aor. II. Imper. Paſs. Perf. 3. Plur.

II. Nonnumquam ſolae Characteriſticae litterae eas diſtinguunt perſonas, aut voces, quae facile confundi poſſent, ut ſequentia exempla oſtendunt.

τυψάτω	τιμάτω
Aor. I. Imper act. Sing. Perf. 3.	Praef. Imper. Circumfl. Perf. 3 Sing.
ἐφάλκεις	ἐποίεις
Pluſq Ind. Act Perf. 2. Sing.	Imper. Circumfl Perf 2. Sing.
κλαυθῆναι	σῆναι
Aor. I. Infinit. Paſ.	Aor. II. Inf. in μι.
τυφθήσομαι	ποιήσομαι
Fut. I. Ind. Paſs. Perf. 1.	Fut. I. Med. Circ. perf. 1.
τετυφέναι	ἰέναι
Perf. Inf. Act	Praeſ Inf. in μι
ἔφαλται	ἐφάλθαι
Perf. Paſs. Ind. Perf. 3. Sing	Perf. Paſs Infinit.

III. Augmentum, & reduplicatio diſtinguunt voces illas, quae ſimillimae primo intuitu apparent, quemadmodum exempla inferius poſita perſpicue demonſtrant.

τύπτει	ἐποίει
Pr. Ind. Act. Perf. 3. Sing.	Imperf. Cimcumfl. Perf. 3. Sing.
τύψω	ἐτύψω
Fut. I. Ind. Act. Perf. 1. Sing.	Aor. Med. Ind. Perf. 2. Sing.
συγκάλει	συνεκάλει
Pr. Imper. Circumf. Perf. 2. Sing.	Imperf. Circumfl. Per. 3. Sing.
ἀπόθαν	ἀπέθαν
Aor. II. Imper Act per. 2. Sing.	Aor II. Ind. perf. 3. Sing.
τύψῃ	τετύψῃ
Fut. I. Med. Ind. Perf. 2. Sing.	Paullo poſt Fut. Ind. 2. Sing.
ἀιρήσομαι	ᾑρήσομαι
Fut. I. Med. Ind. Perf. 1. Sing.	Paullo poſt Fut. Ind. Perf. 1. Sing.
ἔσειλα	πέφιλα
Aor. I. Act. Ind. Perf. 1. Sing.	Perf. Med Circ. Perf. 1. Sing.
πέπεικα	ἔδωκα
Perf. Act. Ind. Perf. 1. Sing.	Aor. I. Ind. in μι

ἐκρίθην ἐκρίθης — ἐτίθην, ἐτίθης
Aor. I. Paſs. Ind. perſ. 1. & 2. Sing. — Imperf. Act. in μι Perſ. 1. & 2. Sing.

ὕρτμαι ὕρισαι — τίθεμαι, τέθεισαι
Perf. Paſs. Ind Perſ. 1 & 2. Sing — Praeſ Ind. Paſs. in μι Perſ. 1. & 2. Sing.

βοῶσι — ἱστῶσι
Praeſ. Ind Circ. Perſ. 3 Plur. — Praeſ. Subi. in μι Perſ 3. Plur.

IV. Siquae ſunt autem voces ſimiles adeo, ut diſtingui commode non poſſint, quae profecto rarae ſunt; dum earum aliqua occurrit, animadvertendum eſt ad quot varias Conjugationes, Modos, ac Tempora ſpectare poſsit, atque ſupponendum eſt ſemper ipſam in ea Conjugatione, Modo, & Tempore uſurpatam fuiſſe, in quo frequentius adhiberi a Graecis ſolet. Vſûs atque ordinis huius ſpecimen quoddam exhibent exempla quae ſequuntur.

1. φιλεῖσθαι Praeſ. Infinit Circ I.
2. τυπεῖσθαι Fut. II. Med. Baryt. Inf.

---

1. ἀπήσομαι Fut. I. Med. Ind.
2. ἀπήσομαι Paullo poſt Fut. Paſs.

---

1. κρίνει Praeſ. Ind. Act. Baryt. Perſ. 3. Sing.
2. φίλει Praeſ. Imper. Circ. Perſ. 2. Sing.

---

1. τιμῶμεν, τιμῶσι Praeſ. Ind. & Subiunct. II. Circumfl. Perſ 1. & 3. Plur.
2. ποιῶμεν, ποιῶσι Praeſ. Subiunct. I. & III. Circumfl Perſ. 1. & 3. Plur. χρυσῶμεν, χρυσῶσι.
3. τυπῶμεν, τυπῶσι Aor. II. Subi. Paſs. Baryt 1. & 3. Perſ

---

1. χρυσοῖς χρυσοῖ Pr. Ind. Optat & Subi. III. Circumfl. P. 2. & 3. &c.
2. φιλοῖς φιλοῖ Praeſ. Optat. I. Circumfl. Perſ. 2. & 3.
3. τυποῖς τυποῖ Fut. II. Optat. Baryt. Perſ. 2. & 3.

---

1. φιλῶσι Praeſ. Ind. I. Circumfl. Per. 3. Plur.
2. χρυσοῦσι Praeſ. Ind. III. Circumfl Perſ. 3. Plur.
3. τυπῶσι Fut. II. Ind. Baryt. Perſ. 3. Plur.
4. στελῶσι Fut. I. V. Baryt. Perſ. 3. Plur.
5. βαδιῶσι Fut. I. Att. Baryt. Perſ. 3. Plur.

Qui aut certo ſcit; aut ſaltem veriſimilius ſupponit eam Verbi vocem, quae ipſi obverſatur, eſse perſonam quamdam certi alicuius

ius numeri, Temporis, Modi, Inflexionis, atque Coniugationis, facile ad Thema aſcendet, dummodo accurate meminerit legum illarum, iuxta quas ex Themate cetera tempora omnia deducuntur; Regulis autem & legibus ipſis ordine retrogrado uratur, ut ab aliis temporibus ad Thema paullatim aſcendendo perveniat.

Ita, ſi occurrat vox γράψειαν, ex deſinentia & characteriſtica apparet hanc ſimilem eſſe voci τύψειαν, quae eſt 3. Plur. Aor. I. Aolici Optat. Act. Baryt. Igitur quemadmodum huius Futurum I. eſt τύψω, ita quoque illius erit γράψω: quod quum ſit I. Coniug. Barytonorum reſpondere poteſt Praeſenti γράβω, aut γράπτω, aut γράφω, aut γράπτω: Lexicon oſtendit verum Thema eſſe γράφω.

Si occurrat τέρψῃ, ſimile eſt τύψῃ Aor. I. Subiunct.; Futurum erit igitur τέρψω ſimile τύψω; adeoque Praeſens deſinet, aut in βω, aut in πω, aut in φω, aut in πτω: eſt autem τέρπω.

Γεγράφασι eſt vox ſimilis τετύφασι, cuius 1. Perſ. ſingularis eſt γέγραφα Perf. I. Coniug. Baryt.: Futurum igitur erit γράψω, cuius Praeſens eſt γράφω.

Κολαφθῆναι ſimilis eſt τυφθῆναι Aoriſt. I. Inf. Paſs. Aoriſtus I. Indic. erit ἐκολάφθην ut ἐτύφθην: Tertia perſona Perf. κεκόλαπται ut τέτυπται, prima perſona κεκόλαμμαι; Perfectum vocis Activae κεκόλαφα, Futur.

tur. κολάψω, Thema, ſive Praeſens ut Lexicon oſtendit, κολάπτω.

E'ϛάλθαι ſimile eſt τετύφθαι Perf. Infinit. Paſs. Tertia perſona Perf. Ind. Sing. erit ἔϛαλται, prima ἔϛαλμαι; Perfectum Activum ἔϛαλκα, quod iuxta regulas de Formatione Praeteriti V. Coniugationis, deſcendit a Futuro ϛαλῶ ſeu ϛελῶ; hoc autem futurum oriri poteſt a Praeſenti ϛάλλω vel ϛείλω, ϛέλω, ϛέλλω; Lexicon oſtendit eſse ϛέλλω.

H'γεῖτο ſimile eſt ἐποιεῖτο Imperf. I. Circumfl. vocis Paſs aut Med. Prima perſona ſingularis erit ἠγούμην ut ἐποιούμην; Praeſens ἠγοῦμαι: Praeſens Activum eſſet ἠγῶ, ſive ἠγέω; cuius Paſs. ἠγέομαι.

I. Quaedam Verba Paſſivam tantummodo, aut Mediam inflexionem habent, voce autem Activa prorſus carent Idcirco, qui in Thematis inveſtigatione ad Praeſens Activum aſcendit, ipſumque in Lexico deinde non reperit; ex ficto eiuſmodi activo Themate Praeſens Paſſivum efformet, quod in Lexico inveniet.

II. In Verbis praeſertim Barytonis Tempora unius Coniugationis a ſimilibus aliarum Coniugationum Temporibus ſolius Characteriſticae litterae praeſidio diſtinguuntur, ut Perfectum I. γέγραφα. II. λέλοιχα. III. πέπεικα. Quum autem Characteriſticae quaedam variis Coniugationibus communes ſint, hinc difficultas aliqua in inveſtigando Themate nonnumquam reperitur, quemadmodum patet ex ſequentibus exemplis Futurum I. Coniugat. III. πείσω, IV. φράσω, VI. ἀκούσω. Perf. III. πέπεικα, IV. πέφρακα, V. κέκρικα, VI. ἤκουκα. Vt vero Tyrones in Themate inveſtigando expeditiores eſſe poſſint, ſimilia Tempora iiſdem praedita Characteriſticis in ſubiecto ſchemate exhibentur; ordo autem quo recenſentur deſumitur ex frequentiori uſu, qui oritur ex maiori multitudine Verborum, quae in variis Coniugationibus continentur.

Fut

	Fut.	Aor. I.	Perf.	Perf. Paſſ.	Aor. I. Paſſ.
Coni. I.	λίξω,	ἔλιξα,	λέλιχα,	λέλιγμαι,	ἐλίχθην.
IV.	ὀρύξω,	ὤρυξα,	ὤρυχα,	ὤρυγμαι,	ὠρύχθην.

	Fut.	Aor. I.	Perf.	P. Paſs	Aor. I. Paſs.
VI.	ἀκέσω,	ἤκεσα,	ἤκεκα,	ἤκεσμαι,	ἠκέσθην.
IV.	φράσω,	ἔφρασα,	πέφρακα,	πέφρασμαι,	ἐφράσθην,
III.	πλήσω,	ἔπλησα,	πέπληκα,	πέπλησμαι,	ἐπλήσθην.
V.			κέκρικα.		

III. Pleraque ex Verbis illis, quae ante Characteriſticam Futuri, aut Perfecti habent η vel ω ſunt Circumflexa: ideoque quotieſcumque Tempora haec ita efformata reperiuntur, Thema ſequenti ordine inveſtigandum eſt.

	Fut.	Aor. I.	Perf.	Perf. Paſs.	Aor. I. Paſs.
I. Circumf.	φιλήσω,	ἐφίλησα,	πεφίληκα,	πεφίλημαι,	ἐφιλήθην.
II. Circ.	τιμήσω,	ἐτίμησα,	τετίμηκα,	τετίμημαι,	ἐτιμήθην.
V. Baryt.			τεθνήκα,	τεθνήμαι,	ἐτεθνήθην.

III. Circ.	χρυσόω,	ἐχρύσωσα	κεχρύσωκα,	κεχρύσωμαι,	ἐχρυσώθην.
III. Baryt.	κλώσω,	ἔκλωσα,	κέκλωκα,	κέκλωσμαι,	ἐκλώσθην.

IV. Futurum I., Aor. I., Praet. Perfectum Activum, atque alia Tempora quae hinc oriuntur, in Verbis in μι trium priorum Coniugationum ſimillima ſunt Futuro, Aoriſto, & Praeterito Verborum Circumflexorum. Igitur qui repererit ex. cauſſa τῆσας, δώσω, θηκαίμην, Thema inquirens iuxta expoſitas leges, deveniet ad τάω, δόω, θέω.

Quum autem Verba haec in Lexico non inveniantur, a Circumflexis ſecundum leges Pag. 130. traditas efformare debet Verba in μι ἵστημι, δίδωμι, τίθημι, quae in Lexico procul dubio reperiet.

Longe diverſa eſt inveſtigandi Thematis ratio in Verbis illis Anomalis de quibus Pag. 159. diſſeruimus. Quum enim in eiuſmodi Verbis varia Tempora, aut nullo modo oriantur a Praeſenti, quod eſt in uſu, aut ſaltem irregulariter inde formentur, hinc inuti-

tiles fere nonnumquam videntur in Verbis ipſis leges, quae hactenus traditae fuerunt. Etenim qui legit ἔτρωσα ad Thema τρόω alcendit, quod in Lexico non reperitur, quum Aoriſti huius ἔτρωσα uſitatum Praeſens ſit τιτρώσκω: qui legit δεδράμηκα putat Thema eſſe δραμέω, aut δρέμω: quum tamen uſitatum Perfecti huius Thema ſit τρέχω.

Ne itaque Tyrones in inveſtigando Anomalorum Verborum Themate aut nimis, aut inutiliter laborent, quodcumque Themata ipſis obverſatum fuerit, ſecundum univerſales leges illius Themata efforment. Erit quidem Thema hoc plerumque inuſitatum, ſaepe etiam fictum omnino; non tamen id obeſſe Tyronibus poterit, dummodo conſulere voluerint ſequentem Verborum Indicem, in cuius prima ſerie reperiuntur Themata inuſitata, aut ficta, in altera vero ſerie continentur uſitata Themata illa, quae inuſitatis, aut fictis reſpondent, & quae in Lexico ſunt inquirenda.

Verborum Anomalorum Themata

Inuſitata, aut ficta.	Vſitata.
ἀγάομαι, & ἀγάζομαι,	ἄγαμαι.
ἄγω *frango*,	ἀγνύω, & ἄγνυμι.
ἀδέω,	ἄδω, & ἀοιδάω.
ἀισθέομαι,	ἀισθάνομαι.
ἀλδέω,	ἀλδήσκω.
ἀλέω,	ἀλιδέω.
ἀλίω, & ἄλωμι,	ἀλίσκω.
ἀλφάω,	ἀλφαίνω, & ἀλφάω.
ἀμαρτέω,	ἀμαρτάνω.
ἀμβλόω,	ἀμβλήσκω, ἀμβλισκάω, & ἀμβλάσκω.
ἀμφιέω,	ἀμφιέννυμι, ἀμφιεννύω, & ἀμφίσκω.
ἀναλέω,	ἀναλίσκω.
ἀρέω,	ἀρέσκω.
ἀυξέω,	ἄυξω, ἀυξάνω.
ἀχθέομαι,	ἄχθομαι.
βάω,	βαίνω, poetice βιβάω, & βιβημι.
βιάμι,	βιόω & βιώσκω.
βλασθέω,	βλαστάνω.
βλέω,	βάλλω.
βλόω, & βλῶμι,	βλώσκω.
βουλέομαι,	βέλομαι.

βρέω,

Inusitata, aut ficta.	Vsitata.
βόω,	βόσκω.
βρίω, & βρῶμι,	βρώσκω & βιβρώσκω.
γάμω,	γαμέω.
γίνομαι, & γιγνομαι,	γίνομαι, seu γίγνομαι.
γήρημι,	γηράω, & γηράσκω.
γνίω	γιγνώσκω, seu γινώσκω.
δαίω,	δαίω *disco*.
δάζομαι,	δαίω *divido*.
δαρθίω,	δαρθάνω.
δίεμαι,	δίομαι.
δείκω,	δεικνύω, & δείκνυμι.
δήκω,	δάκνω.
διδάχω,	διδάσκω.
δμίω,	δέμω.
δόκω,	δοκέω.
δόω,	δίδωμι.
δραμέω, & δρέμω,	τρέχω.
δράω *fugio*,	διδράσκω, & δίδρημι.
δυήσομαι,	δυνάμαι.
δύω & δέμι,	δύνω, & διδύσκω.
ἐθελέω,	ἐθέλω.
εἰδέω, & εἴδημι,	οἶδα, vel ἐπίσταμαι.
εἴζω,	ἀγορεύω.
εἶω *eo*,	εἶμι.
εἵω *mitto*,	ἵημι.
ἑλάω,	ἐλαύνω.
ἐλεύθω,	ἔρχομαι.
ἕλω ſ ἕλλω,	αἱρέω.
ἐνεγκω,) ἐνείκω,) ἐνίκω,)	φέρω.
ἐνισπέω,	ἐνίσπω *poëtice*.
ἐομαι,	ἧμαι.
ἔκω,	ἀγορεύω, *poëtice* ἔσκω.
ἐρέομαι,	ἔρομαι.
ἐρέω,	ἀγορεύω.
ἐρρέω,	ἔρρω.
ἕσημι,	ἵσταμαι.
ἑυρέω,	ἑυρίσκω.
ἐχθέομαι,	ἔχθομαι, & ἐχθάρομαι.
ἑψέω,	ἕψω.
ἴω, *eo*,	εἶμι.
ἴω *ſum*,	εἰμί.
ἴω *induo*,	ἐνδύνω & ἐνδύω.
ἴω *mitto*	ἵημι.
ἴω *colloco*,	ἵστημι, ἵζω & ἱζω.
ζεύγω,	ζευγνύω & ζευγνύμι.
ζόω *cingo*,	ζωννύω & ζώννυμι.
θελέω,	θέλω.
θέω *pono*,	τίθημι.
θνέω,	θνήσκω.
θορέω,	θράσκω.
ἰδρόω,	ἱδρύνω.
ἰζέω,	ἱζάνω.
ἰθύω,	ἰθύνω.
ἵκομαι,	ἱκνέομαι.
ἰλάομαι,	ἱλάσκομαι.
ἴσχημι,	ἴσχω, & ἔχω.
κιομαι,	κιῶμαι.
κικράγω,	κράζω.
κιλέομαι,	κέλομαι.
κίομαι,	κιῶμαι.
κερδέω,	κερδαίνω.
κιχέω,	κιχάνω, *poët.*
κλέω,	καλέω, & κικλήσκω.
κλῦμι,	κλίνω.
κμέω,	κάμνω.

Inusitata, aut ficta.	Usitata.
κορέω,	κορέννυμι, & κορεννύω,
κράω,	κικράω, κερανύω, & κεράννυμι.
κρέμομαι,	κρέμαμαι, & κρεμάομαι.
λαβέω, & λήβω,	λαμβάνω.
λαθέω, & λήθω,	λανθάνω.
λήχω,	λαγχάνω.
μαθέω,	μανθάνω.
μαχέομαι.	μάχομαι.
μελέομαι,	μέλομαι.
μιλέω,	μέλω.
μήθω,	μανθάνω.
μίγω,	μιγνύω, μίγνυμι, & μίσγω.
μνάω,	μιμνήσκω.
μόργω,	μοργνύω, & μόργνυμι.
νεμέω,	νέμω.
ὀζέω,	ὄζω.
οἰέομαι,	οἴομαι, & οἶμαι.
οἰχέομαι,	οἴχομαι.
οἴω,	φέρω.
ὀλισθέω,	ὀλισθαίνω.
ὄλλω, & ὀλέω,	ὀλλύω, & ὄλλυμι.
ὀμόργω,	ὀμοργνύω, & ὀμόργνυμι.
ὀμόω,	ὀμνύω, & ὄμνυμι.
ὀνάω,	ὀνίημι.
ὄπτομαι,	ὀπτάνω.
ὄρω moveo,	ὀρίνω.
ὀσφράομαι,	ὀσφραίνομαι.
ὀφειλέω,	ὀφείλω.
ὀφλέω,	ὀφλάνω, & ὀφλισκάνω.
πᾰθέω,	πάσχω.

Inusitata, aut ficta.	Usitata.
παρδέω,	πέρδω.
πέπτω,	πέσσω, seu πέττω.
πεσέω,	πέπτω.
πετάω,	πεταννύω, & πετάννυμι.
πέτω,	πέπτω
πεύθομαι,	πυνθάνομαι.
πήθω,	πάσχω.
πίω, & πῖμι,	πίνω, & πιπίσκω.
πλάω,	πιπλάω, πίπλημι, & πλήθω.
πλόω, & πλῶμι,	πλέω.
πόω,	πίνω
πράω vendo,	πιπράσκω.
πράω uro.	πιπράω, & πίπρημι.
πρίημι,	πρίαμαι.
πτάομαι,	ἵπταμαι,
πτάρνομαι,	πτάρνυμαι.
πῶμι,	πίνω.
ῥέω ex ἐρέω,	ἀγορεύω.
ῥήγω,	ῥήσσω, ῥαγνύω, & ῥήγνυμι.
ῥόω,	ῥωννύω, vel ῥώννυμι.
ῥυέω, & ῥύημι,	ῥέω.
σβέω, & σβῆμι,	σβέννυμι.
σκλάω, & σκλῆμι,	σκάλλω, f. σκίλλω.
σόω,	σώζω,
σπειδέω,	σπένδω.
σάω,	ἰσάω, ἰσάνω, ἵσημι.
σιρέω,	σιρίσκω.
σορέω.	σορεννύω, & σορέννυμι.
σρόω,	σρωννύω, & σρώγνυμι.

συ-

Inusitata. aut ficta.	Vsitata.
συνίω,	συνίημι, & συνιῶ,
σχίω, & σχῆμι,	ἴσχω, & ἴχω.
ταω,	τιταίνω.
τιθημι,	θήσκω.
τικω,	τίκτω.
τιτλημι,	ὑπομένω.
τυγχω *poët.*	τυγχάνω.
τω,	τίνω, τινύω, & τίνυμι.
τλάω,	ὑπομένω.
τμάω, & τμήγω,	τεμνω.
τράω,	τιτραίνω, τιτράω, τιτραίνω, & τίτρημι.
τρόω, & τρῶμι,	τιτράσκω.
τυχιω,	τυγχάνω, & τεύχω.

Inusitata, aut ficta.	Vsitata.
ὑποσχίομαι,	ὑπισχνέομαι.
φάω,	φάσκω, & φημί.
φηγω, & φάγω,	ἐσθίω, & τρώγω.
φθάω, & φθῆμι,	φθάνω.
φθίω,	φθίνω.
φριω, & φρῆμι,	φέρω.
φῦμι,	φυω.
φώγω, & φώζω,	φωγνύω, & φώγνυμι *torreo*.
χαιρίω, & χαρίω,	χαίρω.
χόω,	χαννύω, & χώννυμι.
χράω,	κιχράω, & κίχρημι,
χρόω,	χραννύω, & χρώννυμι.
Ὠθω,	ὤθιω.

Ad Anomala Verba intelligenda Tyrones hoc Indice contenti esse possent, quum ipsius praesidio Anomali cuiuslibet Thema reperire possint. Ne tamen Dictionaria illi semper evolvere cogantur, & ne ab aliorum Grammaticorum exemplo nos in hoc recedamus; breve quoddam veluti Lexicon continens Anomala Verba illa, quae frequentius occurrunt, secundum Alphabeticam Thematum usitatorum seriem disposita, hoc loco subiicimus.

A

1. Ἄγαμαι (poët. ἀγάαμαι) *miror*. Fut. Med. ἀγάσομαι. Aor. I. Med. ἠγασάμην; Aor. I. Pass ἠγάσθην ab ἀγάζομαι.

2. Ἄγνυμι *frango*; Fut. I. ἄξω; Aor. I. ἦξα, vel ἔαξα; Praet. ἦχα vel ἔαχα; Praet. Pass. ἦγμαι vel ἔαγμαι; Aor. II. ἦγον vel ἔαγον; Praet. Med. ἦγα vel ἔαγα; Aor. II. Pass. ἤγην vel ἐάγην.

3. Ἀγορεύω *dico*, *concionor*; Fut. ἀγορεύσω; Aor. I. ἠγόρευσα; Perf. εἴρηκα ab εἴρω.

4. Ἄδω *placeo*; Praet. Med. ᾆδα, vel ἔαδα: Part. ἑαδώς.

5. Αἱρῶ *Capio*; Fut. ἀιρήσω; Aor. II. εἷλον, ab ἕλω inusitato.

6. Αἱρέομαι *eligo*: Fut. αἱρήσομαι; Per. ᾕρημαι; Aor. I. ᾑρέθην; Aor. II. Med. εἱλόμην ab ἕλομαι inusitato.

7. Αἰσθάνομαι *ſentio*; Fut ἀισθήσομαι; Perf. ἴσθημαι; Aor. II. Med. ἐσθόμην ab αἰσθέομαι inuſitato.

8. Αἴρω *tollo*; Fut. ἀρῶ; Aor. I ἦρα vel ἤρα; Aor. II. ἦρον; Perf. ἦρκα; Perf Paſſ. ἦρμαι; Pluſq. Paſs. ἤρμην &c. Aor. I. & II. extra Indicativum retinent ſolum α initio, nec repetunt αι: ita ἆρον *tolle*; ἄρῃς *tollas*; ἄρας *qui ſuſtulit*. Praet Med. ἦρα, Attice ἄρηρα.

9. Ἀλίξω *opitulor*; Fut. ἀλιξήσω ab ἀλιξέω inuſitato.

10 Ἁλίσκομαι *capior*; Fut. ἁλώσομαι; Praet ἥλωκα, & ἑάλωκα; Aor. I ἥλωσα, & ἑάλωσα ab ἁλόω; Aor. II. ἅλων, ἅλως, ἅλω, & ἑάλων &c Aor. II. Infinit. ἁλῶναι; Part. ἁλὼς ab ἅλωμι.

11. Ἁμαρτάνω *pecco*; Fut ἁμαρτήσω; Praet. ἡμάρτηκα; Aor. II. ἥμαρτον ab ἁμαρτέω inuſitato.

12. Ἀμφιεννυμι & Ἀμφίεμαι *induo*; Fut. ἀμφιέσω, poëtice ἀμφιέσσω; Praet. Paſſ. ἠμφίεσμαι, & ἠμφίεμαι, unde Particip. ἠμφιεσμένος, & ἠμφιεμένος.

13. Ἀναίνομαι *renuo*, Perf. ἀνήνημαι; Aor. I. Med. ἀνηνάμην.

14. Ἀναλίσκω *conſumo*; Fut. ἀναλώσω; Praet. ἀνήλωκα, & ἀνάλωκα; Praet. Paſſ ἀνηλωμαι,

15. Ἀνοίγω *aperio*; Fut. ἀνοίξω: Aor. I. ἀνέῳξα; Perf. Paſs. ἀνέῳγμαι; Aor. I ἀνεῴχθω, vel ἀνοίχθη: Praet. Med. ἀνέῳγα, vel ἀνῴγα, vel ἠνέῳγα.

16. Ἀναγινώσκω *lego*; Imperf. ἀνεγίνωσκον; Fut. ἀναγνώσομαι; Praet. ἀνέγνωκα, Aor. II. ἀνέγνων ab ἀναγνόω, & ἀνάγνωμι *inuſitato*.

17. Ἀπαυράω *privo*; Aor. I. ἀπῦρα; Aor. II. ἀπϋρον.

18. Ἀπέσκληκα *indurui*, Part. ἀπεσκληκώς, Infinit. ἀπεσκληκέναι ab ἀποσκλάω inuſitato; Optat. ἀποσκλαίην ab ἀπόσκλημι; Praeteritum ſimplex eſt ἔσκληκα; Aor. II ἔσκλην a σκλῆμι. Thema uſitatum eſt σκέλλω, ſeu σκάλλω *exſicco*, *arefacio*; Fut. σκαλῶ; Aor. I. ἔσκαλα, & ἔσκηλα; unde Aoriſtus I. Aeolicus σκήλεια, σκήλειας, σκήλειε.

19. Ἀπέχθάνομαι *odio ſum*; Fut. ἀπεχθήσομαι; Praet. ἀπήχθημαι; Aor II. med ἀπεχθόμην ab ἀπεχθέομαι inuſitato.

20. Ἀπολλύω, & ἀπόλλυμι *perdo*; Fut. ἀπολῶ ab ἀπόλλω, & ἀπολέσω ab ἀπολέω; Praet. ἀπώλεκα, Attice ἀπολώλεκα; Praet. Med. Att. ἀπόλωλα.

21. Ἀποτέμνω *abſcindo*; Fut. ἀποτεμῶ, & ἀποτεμέω ab ἀποτεμοέω inuſitato; Aor. II. ἀπέτεμον.

22. Ἀρέσκω *placeo*; Fut. ἀρέσω; Aor. I. ἤρεσα; Fut. Med. ἀρέσομαι ab ἀρέω inuſitato.

23.

23. Αὐξάνω & ἀύξω *augeo*; Fut. ἀυξήσω; Aor. I. ἠύξησα tanquam ab ἀυξέω.

24. Ἄχθομαι *aegre fero*; Fut. ἀχθήσομαι, & ἀχθέσομαι ab ἀχθέομαι inusitato; Aor. I. ἠχθέσθην.

B

1. Βαίνω *Vado*; Fut. βήσομαι a βάω; Aor. II. ἔβην a βῆμι inusitato

2. Βάλλω *iacio*; Fut. βαλῶ; poëtice βαλλήσω tanquam a βαλλέω: Perf. βέβληκα; Perf. Pass. βέβλημαι, unde Aor. I. Pass. ἐβλήθην tanquam a βλέω: Aor. 2. Act ἔβαλον.

3. Βιόω *vivo*; Fut. βιώσω, & βιώσομαι; Aor. II ἐβίων, ἐβίως, ἐβίω tanquam a βιῶμι, unde Imperat. βίωθι, Optat. βιοίην & βιώην; Infinit. βιῶναι, Part.c. βιούς.

4. Βλαστάνω *germino*, *prolisco*; Fut. βλαστήσω; Aor. I. ἐβλάστησα; Aor. II. ἔβλαστον a βλαστέω *inusitato*.

5. Βρώσκω vel βιβρώσκω; Fut. βρώσω; Aor. I. ἔβρωσα a βρόω inusitato.

6. Βούλομαι *volo*, *vis*. Fut. βουλήσομαι; Praet. βεβούλημαι; Plusq. ἐβεβουλήμην; Aor. I. ἐβουλήθην, tamquam a βουλέομαι inusitato.

Γ

1. Γαμέω *nubo*, *uxorem duco*; Fut. γαμήσω; Aor. I. ἔγημα ab inusitato γάμω, & ἐγάμησα; Infinit. γῆμαι.

2. Γίνομαι *gigno*; Fut. γενοῦμαι; Aor I. Med. ἐγενάμην. Reperitur etiam Aor. I Act. ἐγέννησα, Med. ἐγεννησάμην, unde per sync. ἐγένατο, & ablato augmento γένατο a γενάω.

3. Γαθέω *gaudeo*; Praet Med. γέγηθα tanquam a γήθω.

4. Γηράσκω *senesco*; Fut γηράσω a γηράω inusitato.

5 Γίγνομαι, & γίνομαι *fio*, *fum*; Fut. γενήσομαι; Praet. γεγένημαι: Aor. I. Med. ἐγεννησάμην; Aor. II. ἐγενόμην velut a γενέομαι inusitato. Praet. Med γέγονα a γείνω inusitato.

6. Γινώσκω *cognosco*; Fut γνώσομαι; Praet. ἔγνωκα ab inusitato γνόω; Aor. II. ἔγνων a γνῶμι; unde etiam Imperat. γνῶθι; Infinit. γνῶναι, Particip. γνούς.

7. Γρηγορέω *vigilo*; Fut. γρηγορήσω; Praet. Med. ἐγρήγορα; Pluſq. ἐγρηγόρειν.

Δ

1. Δαίω *Scio*, & *Divido*; Fut. δαήσω a δαίω, unde Praet. Pass.

διδάημαι; Praet. Paſſ etiam δίδασμαι a δάζομαι. Aor. II. ἰδάην; Praet. Med. δίδαα & δίδηα.

2. Δάκνω *mordeo*. Fut. δήξω, vel δήξομαι; Aor. II. ἔδακον a δήκω.

3. Δαρθάνω *dormio*; Fut. δαρθήσομαι veluti a δαρθέω.

4. Δείδω *timeo*; Fut δείσω; Praet. δίδοικα; Praet Med. δίδοικα pro δεδοικα, Ionice δίδια, Poëtice δείδια; Pluſq ἰδιδίειν. Imperat. δίδιθι ab inuſitato δίδιμι.

5. Δέομαι *rogo*; Fut. δήσομαι; Praet. δεδέημαι; Aor. I. ἐδεήθην a δεέομαι.

6. Διδάσκω *doceo*; Fut. διδάξω; Aor. I. ἐδίδαξα; Praet. δεδίδαχα ab inuſit δεδάχω.

7. Διδράσκω *aufugio*; Fut. διδράσω a διδράω; Aor. II. δίδραν pro διέδρην; Particip. διαδρᾶς a διάδρημι.

8 Δοκέω *exiſtimo*; Fut. δόξω; Aor I. ἔδοξα ab inuſit δόκω.

9. Δύνω, δύω, & δῦμι *ſubeo*; Fut. δύσω; Aor. II. ἔδυν; Imperat. δῦθι.

10. Δύναμαι *poſſum*; Imperf. Att. ἐδυνάμην. Praet. Paſs. δεδύνημαι; Aor. I ἐδυνήθην, ſeu ἠδυνήθην a δυνάω; vel ἐδυνάσθην, ſeu ἠδυνάσθην a δυνάζω; Aor. I. Med. ἐδυνησάμην.

E

1. Ἐάω *ſino*; Fut. ἐάσω; Aor. I. εἴασα.

2. Ἔδω *edo*; Praet. Perf. ἔηκα, Att. ἔδηκα, per pleonaſmum ἐδήδοκα. Praet. Med. ἔδα, Attice ἔδηδα; Fut. Med. ἔδομαι.

3. Ἐθέλω *volo*; Fut. ἐθελήσω ab ἐθελέω.

4. Εἴθω *ſolitus ſum*; Praet. Med. εἴωθα per pleonaſmum pro εἴθα.

5. Εἴδω *ſcio* & *video*; Fut. εἴσω & εἰδήσω, vel εἰδήσομαι. Fluſq. Perf. εἰδήκειν, per ſync. εἴδειν. Att. ᾔδειν Infinit. εἰδηκέναι per ſync. εἰδέναι; Partic. εἰδηκώς, per ſync. εἰδώς ab εἰδέω. Praet. Med. οἶδα, cuius 2. οἴδασθα & οἶσθα; Aor. 2. εἶδον, & quum refertur ad *ſcio* ἰδον.

6. Εἶπα *dixi* Aor. I. ab inuſit. ἔπω *dico*; cuius Aor. II. εἶπον.

7. Ἑλαύνω *aligo*; Fut. ἐλάσω ab ἐλάω; unde Praet. ἐλήλακα, Att. ἐληλάκα; Aor. I. ἤλασα; Praet. Paſſ. ἐλήλαμαι, Att. ἐληλάμαι; Aor. I. ἠλάθην; Particip ἐλαθείς.

8. Ἔλπω *ſpero*; Praet Med. ἔολπα pro ἤλπα.

9. Ἐρέω & εἶπω *dico*; Fut. ἐρῶ & ἐρέσω. Praet. εἴρηκα; Praet. Paſs. εἴρημαι; Paullo poſt Fut. εἰρήσομαι; Aor. I. Paſſ. ἐρρήθην; Participp. ῥηθείς.

10.

10. Ἔρομαι *interrogo*; Fut. I ἐρήσομαι ab ἐρέομαι; Aor. I. ἠρησάμην ab ἐρέομαι, & ἐράμην; Aor. II. ἠρόμην, & εἰρόμην ab εἴρομαι.

11. Ἔρρω *pereo*; Fut. ἐρρήσω; Praet. ἔρρηκα veluti ab ἐρρέω.

12. Ἔρχομαι *venio*: ſequentia tempora formantur ab ἐλεύθω inuſit. Fut. ἐλεύσομαι. Praet. ἦλυθα, Att. ἐλήλυθα; Aor. II. ἦλυθον, per ſync. ἦλθον; Infinit. ἐλθεῖν; Praet. Med. ἦλυθα, Att. ἐλήλυθα.

13. Εὑρίσκω *invenio*; Fut. εὑρήσω; Praet. εὕρηκα; Aor. II. ηὗρον ab εὑρέω. Aor. I. Med. εὑρησάμην, per ſync. εὑράμην, Part. εὑράμενος.

14. Ἔχω *habeo*; Fut. ἕξω, & σχήσω, Perf. ἔσχηκα a σχέω, unde in compoſitis Aor. II. ἔσχον, Optat. σχοῖμι, Attice σχοίην; Subi. σχῶ; Infinit. σχεῖν; Part. σχών; Fut. II. σχῶ, σχεῖς &c. Imperat. σχὲς quaſi a σχῆμι.

Ζ

1. Ζάω *vivo* praeter alia tempora regulariter formata habet ἔζων Imperf. quaſi a ζῆμι; Imper. ζῆ, & ζῆθι, Optat. ζαίην, & ζώην a ζῶμι.

2. Ζευγνυμι, & ζευγνύω *iungo*; Fut. ζεύξω, Praet. ἔζευχα ab inuſit. ζεύγω.

3. Ζωννύω & ζώννυμι *cingo*; Fut. ξώσω; Perf. ἔζωκα. Perf. Paſſ. ἔζωμαι & ἔζωσμαι ab inuſit. ζόω & ζώω.

Η

Ἦν *dicebam*. Imperf. a φημὶ *dico* eſt ἔφην, ἔφας, ἔφη; ablato autem augmento, & φ, ſupereſt ἦν, ἦς, ἦ.

Θ

1. Θάπτω *ſepelio*; Fut. θάψω; Perf. τέταφα; Aor. I. ἔθαψα; Praet. Perf. τέθαμμαι; Aor. II. Paſſ. ἐτάφην a τάφω; Fut. I. ταφθήσομαι.

2. Θέλω *volo*; Fut. θελήσω a θελέω; Aor. I. ἐθέλησα, Att. ἠθέλησα.

3. Θνήσκω *morior*; Aor. II. ἔθανον; Fut. II. med. θανοῦμαι a θνέω. Praet. τέθνηκα, Ion. τέθναα a θνάω. Boeotice vero τεθνεικα, vel τέθνεια a τέθνημι, unde Praeſ. Imper. τεθνηθι; Optat. τεθναίην; Infinit τεθνάναι. Partic. Praet. τεθνηκὼς, τεθνεικὼς, τεθνειὼς, τεθναὼς,

τεθνεώς, & poëtice τεθνηώς. Invenitur etiam Fut. I. τεθνήσω, θνήξω, & τεθνήξω; Fut. I. med. τεθνησομαι, θνηξομαι, & τεθνήξομαι.

I

1. Ἱκνέομαι *pervenio*; Fut ἵξομαι; Aor. II. ἐκόμην ab ἵκομαι; unde Praet ἷγμαι.

2. Ἱλάσκομαι *placo*; Fut. ἱλάσομαι ab ἱλάομαι.

3. Ἵπταμαι *volo, volas*; Fut πτήσομαι a πτάω, Praet. πέπταμαι. Aor. II ἔπτην ab ἵπτημι; Aor. II Med. ἐπτάμην, & ἐπτόμην; Infinit. πτᾶσθαι, & πτῆσθαι; Partic. πτάμενος.

K

1. Καθίζω, & καθίζομαι *ſedeo*; Fut. II. καθεδοῦμαι; Fut. I. καθήσομαι a κάθημαι.

2. Καλέω *voco* Praet. κέκληκα ab inuſit. κλέω pro κεκάληκα.

3. Κάμνω, & κάμω *laboro*; Fut. καμοῦμαι; Aor. II. ἔκαμον; Praet. Perf. κέκμηκα per ſync. a κεκάμηκα, ſive ab inuſitato κμέω

4. Κεραννύω, & κιράνημι *miſceo*; Fut κιράσω, & κράσω per ſync. ſive ab inuſitato κράω. Praet κέκρακα; Praet. Paſs. κέκραμαι; Praet. Infinit. κεκρᾶσθαι.

5. Κλάζω *clango*; Fut. κλάγξω a κλάγγω; Aor. I. ἔκλαγξα; Praet. κέκλαγχα; Aor. II. ἔκλαγον; Praet. Med κέκληγα a κλιγω.

6. Κλιω vel κλάω *fleo*; Fut. κλαύσω a κλαύω, & κλαιήσω a κλαιω inuſit. Aor. I. ἔκλαυσα; Perf. Paſſ. κέκλαυμαι.

7. Κλύω *audio*; Fut. κλύσω; Praet. κέκλυκα Imperf. & Aor. ἔκλυν a κλῦμι, unde Imp. κλῦθι, Partic. κλύς.

8. Κορεννύω, & κορέννυμι *ſaturo*; Fut κορέσω, & κορήσω; Aor. I. ἐκόρεσα, Perf κεκόρηκα a κορέω; Perf med κέκορα.

9 Κράζω *clamo*; Aor. ἔκραξα, & ἐκέκραξα etiam ſive Attice, ſive ab inuſit κεκράγω.

10. Κρέμαμαι *pendeo*; Fut κρεμάσομαι ab inuſit. κρεμάομαι.

11. Κύρω, & κύρομαι *ſum*, & *nanciſcor*: Fut κυρήσω, Aor I. ἐκύρησα & in Infinit κυρῆσαι a κυρέω. Aeolice Fut. κύρσω, Aor. I. ἔκυρσα; Infinit. κύρσαι; Particip κύρσας.

Λ

1. Λαγχάνω *ſortior*; Fut. κληρώσομαι a κληρόω Perf. Med. λέλογχα

λογχα; Perf. Act. λέληχα, Att. εἴληχα; Aor. II. ἔλαχον a λήχω.

2 Λαμβάνω *capio*; Fut. λήψομαι a λήβω; unde Aor. II. ἔλαβον; Perf. λέληφα, Att. εἴληφα.

3. Λανθάνω *lateo*; Fut. λήσομαι a λήθω; Perf. Med. λέληθα; Aor. II. ἔλαθον; Praet. Paſſ. λέλησμαι; Aor. II. Med. ἐλαθόμην.

M

1. Μανθάνω *diſco*; Fut μαθήσω, & μαθήσομαι; Praet. μεμάθηκα a μαθέω. Aor. II ἔμαθον a μήθω.

2 Μάχομαι *pugno*; Fut. μαχοῦμαι, μαχέσομαι, & μαχήσομαι a μαχέομαι inuſitato; Aor. I. Med. ἐμαχεσάμην; Praet. Paſſ. μεμάχημαι.

3 Μείρομαι *particeps ſum*, *ſortior*; Praet. Med. ἔμμορα per metatheſin pro μέμορα; Praet. Paſſ. μέμαρμαι & εἵμαρμαι.

4. Μέλομαι *curo*; Fut. μελήσω; Praet. Perf. Med. μέμηλα ab inuſit μελέω.

5. Μένω *maneo*; Perf. μεμένηκα ab inuſit. μενέω.

6. Μιγνύω & μίγνυμι *miſceo*; Fut. μίξω, Aor. II. ἐμίγην a μίγω inuſit.

7. Μιμνήσκω *recordor*; Fut. μνήσομαι; Praet. Paſſ. μέμνημαι a μνάω; Aor. I. Paſſ ἐμνήσθην

8. Μοργνύω *abſtergo*; Fut. μόρξω ab inuſit. μόργω.

N

1. Νέω *nuo*; Fut. νύσω quaſi a νύω.

2. Νέμω *paſco*; Perf. νενέμηκα quaſi a νεμέω.

Z

1. Ξυνίημι *intelligo*; Fut. ξυνήσω; Aor. I. ξυνῆκα, & poëtice ξυνέηκα.

O

1. Ὀΐζω *oleo*; Fut. ὀζίσω, & ὀζήσω; Praet. ὤζηκα ab inuſit. ὀζέω. Praet. Med. ὄδα, Attice ἔδοδα, & ὤδοδα: Perf Paſs. ὄσμαι.

2. Οἴομαι *puto* per ſync. οἶμαι, οἶει, οἴεται. Imperf ᾠόμην, per ſync. ᾤμην; Fut. οἰήσομαι ab inuſit. οἰέομαι Aor. I. Paſs. ᾠήθην.

3. Οἴχομαι *eo*; Fut ὀιχήσομαι ab inuſ. ὀιχέομαι.

4. Ὀλλύω, ſive Ὄλλυμι. Perf. Med. ὄλα, Att. ὄλωλα; Aor. II. ὤλον; Aor. II. Med. ὠλόμην.

5. Ὀμνύω

5. Ὀμνύω, & ὄμνυμι *iuro*; Fut. ὀμόσω, & ὀμοῦμαι; Perf. ὄμωκα, Att ὀμώμοκα ab ὀμόω.

6. Ὀμόργνυμι *abſtergo*; Fut. ὀμόρξω ab ὀμόργω.

7. Ὀπτάνω, & ὀπτάνομαι *video*; Fut. ὄψομαι ab ὄπτω; Aor. I. Paſs. ὤφθην; Praet. Med. ὄπωπα pro ὦπα. Imperf. ἰώρων ab ὁράω; Praet. ἑώρακα; Praet. Paſs. ἑώραμαι.

8. Ὀφιλω & ὄφλω *debeo*; Fut. ὀφιλήσω, & ὀφλήσω ab inuſit. ὀφιλέω, & ὀφλέω. Praet. ὤφληκα; Aor. II. ὤφιλον per ſync. ὤφλον.

Π

1. Πάσχω *patior*; Fut. I. med. πίσομαι, & πήσομαι a πήθω. Praet. med. πέποσθα per pleonaſmum a ποέω pro πέπονα; Aor. II. ἔπαθον a πήθω, ſeu παθέω inuſit.

2. Πετανύω, & πετάννυμι *extendo*; Fut. πετάσω; Praet. πεπέτακα, & per ſync. πέπτακα, unde Paſs. πέπταμαι ab inuſitato πετάω.

3. Πέττω *pecto*; Fut. πέψω a poëtico πέπτω.

4. Πήγνυμι, & πηγνύω *figo*; Fut. πήξω; Praet. Med. πέπηγα; Aor. II. Paſſ. ἐπάγην a πήγω.

5. Πίμπρημι *incendo*, Fut. πρήζω; Aor. ἔπρησα a πρήθω.

6. Πίνω *bibo*; Fut. πώσω; Praet. πέπωκα a πόω inuſitato. Aor. II. ἔπιον a πίω; Fut. II. med. πίομαι pro πιοῦμαι. Praet Paſſ πέπομαι, raro πέπωμαι. Aor. II. Imper. πῖθι a πῖμι; item πῶθι, & per apocopen πῶ a πῶμι.

7. Πίπτω *cado*; Fut. πτώσω; Aor. ἔπτωσα; Praet. πέπτωκα; Particip. πεπτωκὼς, per craſin πτωκὼς ab inuſitato πτόω. A πεσέω deducuntur Aor. II. ἔπεσον; Aor. I ἔπεσα; Aor. I. Med. ἐπεσάμην; Fut. I. πεσοῦμαι uſitatum pro πέσομαι.

8. Πιπράσκω, πράττω, πράζω *vendo*; Fut. I. πράσω, Praet. πέπρακα; Aor. I ἔπρασα, frequentius tamen ἐπέρασα. Praet. Paſſ. πέπραμαι; Aor. I. Paſs ἐπράθην.

9. Πλήττω *fingo*; Fut πλάσω; Praet. πέπλακα; Praet. Paſſ. πέπλασμαι.

10. Πλήττω *percutio*: Aor. II. ἔπληγον quum ad corpus; ἔπλαγον quum ad animum refertur.

11. Πυνθάνομαι *interrogo*; Fut. πεύσομαι a πεύθομαι; Praet. πέπυσμαι. Aor. II. Med. ἐπυθόμην.

Ρ

1. Ῥέζω, & ἔρδω *facio*; Fut. ῥέξω, & per metatheſim ἔρξω; Aor.

Aor. I ἔῤῥιξα & ἔῤξα; Aor. I. Paſs. ῥιχθεὶς; Praet. Med. ἔοργα pro ἔῤῥογα, ſeu ἔρογα; Pluſq. ἐώργειν.

2. Ῥέω *fluo*; Fut. ῥεύσω, & ῥυήσω, unde Praet. ἐῤῥύηκα; Aor. II. ἔῤῥυον Aor. II. Paſs. ἐῤῥύην a ῥυέω.

3. Ῥέω, vel ῥῆμι *dico* vide ſuperius in Ἀγορεύω.

4 Ῥηγνύω, & ῥήγνυμι *rumpo*; Fut. ῥήξω; Aor. II. Paſs. ἐῤῥάγην; Praet. Med. ἔῤῥωγα pro ἔῤῥηγα a ῥήγω.

5. Ῥωννύω, & ῥώννυμι *roboro*; Fut. ῥώσω.

6. Ῥώννυμαι *valeo*; Fut. ῥώσομαι. Praet. ἔῤῥωμαι; Imperat. ἔῤῥωσο.

Σ

1. Σβεννύω, & σβέννυμι *extinguo*; Fut. σβέσω, & σβήσω; σβέσομαι, & σβήσομαι a σβέω inuſitato, unde Aor. I. ἔσβησα. Paſſive ſignificant Aor. II. ἔσβην, Infinit. σβῆναι a σβῆμι, & Praet. ἔσβηκα.

2. Σεύω *concutio*; Aor. I. ἔσευσα, & ἔσσευα; infinit. σεῦσαι, & σεῖναι; Particip. σεύσας, & σείας; Praeſ. Paſs. σείομαι; Praet. ἔσσυμαι; Aor. I. ἐσύθην.

3. Σήπομαι *putreſco*; Fut. I. Med. σήψομαι; Aor. II. Paſs. ἐσάπην; Praet. Med. σέσηπα.

4. Σπείδω *libo*; Fut. σπείσω ab inuſitato σπείδω; Aor. I. ἔσπεισα; Praet. Paſs ἔσπεισμαι.

5. Στερίσκω *privo*; Fut. στερήσω; Praet. ἐστέρηκα a στερέω.

6. Στορέννυμι, & στορνύμι *ſterno*; Fut. στορέσω; Aor. I. ἐστόρεσα a στορέω.

7. Στρωννύω, & στρώννυμι *ſterno*; Fut στρώσω; Aor. I. ἔστρωσα ab inuſit. στρόω.

8. Σχέω *habeo*: vide Ἔχω.

T

1. Τανύω *extendo*; Fut τἀνσω; Praet. τέτακα; Praet. Paſs. τέταμαι a τείνω.

2. Τέμνω *ſeco*; Fut. etiam τμήξω a τμήγω, vel τμήσω a τμέω. Praet. τέτμηκα, Paſs. τέτμημαι; Aor. I. Paſs. ἐτμήθην. Aor. II. etiam ἔτμηγον, & ἔτμαγον.

3. Τεύχω *fabrico*; Fut. τεύξω; Aor. II. ἔτυχον; Praet. Paſs. τέτυγμαι.

4. Τίκτω *pario*; Fut. τέξομαι; Aor. II. ἔτεκον; Praet. Med. τέτοκα. Praet. paſs. τέτεγμαι; Aor. I Paſs. ἐτέχθην.

5. Τέ-

5. Τίνω *ſolvo*; Fut. τίσω a τίω.

6. Τιτραίνω, vel τιτράω *perforo*; Fut. τρήσω a τράω; Praet. Paſs. τέτρημαι.

7 Τιτρώσκω *vulnero*; Fut. τρώσω; Aor. I. ἔτρωσα; Praet. τέτρωκα a τρόω

8 Τλάω *tolero*; Fut. τλήσω; Aor. I. ἔτλην a τλῆμι.

9. Τρέχω *curro*; Fut. θρέξω; Praet. δεδράμηκα a δραμέω, unde Aor. II. ἔδραμον; Fut II Med. δραμοῦμαι; Praet Med. δέδρομα.

10. Τρώγω *comedo*; Fut. II. Med φάγομαι pro φαγοῦμαι; Aor. II. ἔφαγον a φάγω, vel φήγω inuſitato.

11. Τυγχάνω, *ſum*, *ſortior*, *nanciſcor*; Fut. τεύξομαι a τεύχω; Praet. τετύχηκα a τυχέω; Aor. II. ἔτυχον; Praet. Paſs. τετύγμαι, & τέτευγμαι; Aor. I. Paſs. Partic. τυχθείς.

Υ

1. Ὑπισχνέομαι *promitto*; Fut. ὑποσχήσομαι; Praet. ὑπέσχημαι; Aor. I. Paſs. ὑπεσχέθην; Aor. II. Med. ὑπεσχόμην,

Φ

1. Φέρω *fero*; Fut. οἴσω ab οἴω inuſit. Aor. I. ἤνεγκα; Aor. II. ἤνεγκον ab ἐνέγκω. Praet. Med. ἦνοχα, Att. ἐνήνοχα tanquam ab ἐνέχω. Praet. Paſs. ἦνεγμαι, & ἐνήνεγμαι; Aor. I. Paſs. ἠνέχθην, & ἠνείχθην.

2. Φθάνω *praevenio*; Fut. φθάσω; Praet. ἔφθακα; Aor. I. ἔφθασα a φθάω. Aor. II. ἔφθην a φθῆμι unde Partic. φθάς.

3. Φθίνω *tabeſco*; Fut. φθίσω a φθίω.

4. Φύω *produco*; Fut. φύσω; Praet. πέφυκα; Aor. II. ἔφυν a φῦμι.

Χ

1. Χαίρω *gaudeo*; Fut χαρήσομαι a χαρέω; Aor. II. Paſs. ἐχάρην.

2. Χάσκω *debiſco*. Fut. χανοῦμαι; Aor. II. ἔχανον; Praet. Med. κέχηνα a χαίνω.

3 Χέω *fundo*; Fut. χεύσω a χεύω; Aor I ἔχεα; Infinit. χέαι.

4. Χρωννύω, & Χρώννυμι *coloro*; Fut. χρώσω; Praet. Paſs. κέχρωσμαι.

5. Χύνω *fundo*; Fut χύσω a χύω.

6. Χωννύω, & Χώννυμι *obruo aggere*; Fut. χώσω ab inuſ. χόω.

1. Ὠτέω

Ω

1. Ω'θέω *pello*; Fut. ὠθήσω & ὤσω ab ὦθω; Aor. I. ἔωθησα, & ἔωσα, atque ἐωσα; Praet. paſs. ἔωθημαι, ἔωσμαι, & ἔωσμαι.

2. Ὤνεομαι *emo*; Fut. ὠνήσομαι; Praet. ὤνημαι, Att. ἐώνημαι, unde Particip. ἐωνημένος.

De Nominibus Verbalibus

CAPVT XVIII.

A Verbis formantur nomina plurima, quae *Verbalia* appellantur. Haec autem deducuntur fere a Praeterito Paſſivo, & Medio, dempta reduplicatione, vel augmento, & addita propria terminatione: ut a πέπραγμαι, πρᾶγμα *Res*: ab ἔψαλμαι, ψαλμὸς *Pſalmus*: a τέτομαι, τόμος *Sectio*.

Temporum Perſonae, unde Verbalia, & horum pleraeque terminationes.

A Prima Perſona Praeteriti Paſſivi in ι	μα,	γράμμα,	*littera.*
	μος,	δεσμὸς,	*vinculum.*
	μη,	γραμμὴ,	*linea.*
	μων,	νοημὼν,	*intelligens.*
A Secunda Perſona Praet. Paſſivi in	ις,	ποίησις,	*poëſis.*
	ια,	δοκιμασία,	*probatio.*

τῆς

(1) Interdum aliquae Perfecti litterae mutantur, aut reiiciuntur. Ita ab ἔσπαρμαι fit σπέρμα, a τέθειμαι, θέμα, unde ἀνάθεμα, ἀνάθημα vero ab inuſitato ἀνατέθημαι; a τέθεισαι fit θέσις; ab ἔσχημαι fit σχῆμα, & σχέσις.

A Tertia Perſona Praeteriti Paſſivi in

) της, ποιητὴς, *Poëta*.
) τος, ἀκυςὸς, *audibilis*.
) τηρ, χαρακτὴρ, *character*.
) τωρ, κοσμήτωρ, *princeps*.
) κος, κριτικὸς, *iudicialis*.
) τις, πίςις, *fides*.
) τυς, ὀρχηςὺς, *ſaltator*.
) τρια, ὀρχήςρια, *ſaltatrix*.
) τρα, ὀρχήςρα, *orcheſtra*.
) ληριον, ποτήριον, *poculum*.
) τρον, δίδακτρον, *minerval*.
)' εον, γραπτέον, *ſcribendum*.

A Praeterito Medio in

) ος, λόγος, *ſermo*.
) η, ἐπιςολὴ, *epiſtola*.
) ιον, λόγιον, *oraculum*.
) ευς, τομεὺς, *ſector*. [2]

De Indeclinabilibus Orationis partibus.

CAPVT XIX.

TRes ſunt apud Graecos indeclinabiles orationis partes; Adverbium, Praepoſitio, & Coniunctio.

De

(1) Verbalia in τέον, ſi tribus generibus varientur, erunt loco gerundivorum, ut γραπτέος *ſcribendus*; γραπτέα *ſcribenda*; γραπτέον *ſcribendum*.

(2) Verbalia nonnulla ab ipſo Themate deſcendere videntur, ut δουλεύω *ſervio*, δουλεία *ſervitus*; βασιλεύω *regno*, βασιλεία *regnum*. Haec tamen commode efformari alibunde poſſunt.

De Adverbiis.

Idem apud Graecos ſignificant Adverbia, quod apud Latinos; atque hoc unum Graecis proprium eſt, quod inter Adverbia *Interiectiones*, etiam recenſent. Adverbiorum, quae plurima ſane ſunt, quadruplex inſtitui poteſt diviſio; nimirum I. quoad ſignificationem, II. quoad Speciem, III. quoad Figuram, IV. quoad Compoſitionem.

I. Adverbia, quae ad locum ſpectant, ſignificant aut ſtatum in loco, aut motum de loco, aut motum ad locum.

In loco πῦ ubi? ἐνταῦθα hic, ἐκεῖ, ἐκεῖθε illic &c.

De loco πόθεν unde? ἐντεῦθεν hinc, ἐκεῖθεν illinc &c.

Ad locum ποῖ quo? δεῦρο huc, ἐκεῖσε illuc &c.

Haec Adverbia ſaepe a nominibus formantur, quibus ad ſignificandum ſtatum in loco additur σι, θι, χυ, χη; ad ſignificandum motum de loco additur θεν; denique, ut ſignificent motum ad locum, additur σε, δε, & ζε: Ita

	in loco	*de loco*	*ad locum*
a Μέγαρα	μεγαρόθι, vel μεγαροῖ	μεγαρόθεν	μεγάραδε
Ἄγρος	ἀγρόθι	ἀγρόθεν	ἀγρόνδε, vel ἀγρόσε

οἶ-

οἶκος	οἴκοθι, vel οἴκοι	οἴκοθεν	οἰκόνδε, vel οἶκαδε
ἐκεῖνος	ἐκεῖ	ἐκεῖθεν	ἐκεῖσε
Θήβαι	Θηβῃσι	Θήβηθεν	Θήβαζε
Ὀλυμπία	Ὀλυμπίασι	Ὀλυμπίαθεν	Ὀλυμπίαζε

Adverbia Temporis πότε quando? νῦν nunc, τότε tunc, χθὲς, vel ἐχθὲς heri &c.

Adverbia Qualitatis πῶς quomodo, εὖ bene, κακῶς male, εὐσεβῶς pie, ἀσεβῶς impie &c.

Adverbia Quantitatis ποσάκις quoties? ἅπαξ ſemel, δὶς bis &c πολλάκις vel συχνάκις ſaepe, ὀλιγάκις, σπανιάκις, σπανίως raro &c.

II. Adverbia quoad ſpeciem alia ſunt *Primitiva*, ut εὖ *bene*; alia *Derivativa* ut κακῶς *male* a genitivo plurali κακῶν *malorum*.

Ita derivantur ῥᾳδίως facile, ὄντως revera a ῥᾳδίων, ὄντων; ἄλλως aliter, ἕτω vel οὕτως ſic ab ἄλλων, τέτων; ἀκμὴν vero ſtrenue, μακρὰν longe, τὴν ταχίςην celerrime ſunt ipſi nominum accuſativi caſus adverbialiter ſumpti.

III. Adverbia quoad Figuram, aut Simplicia ſunt ut εὖ bene, aut Compoſita ut ὑπερεὺ egregie, praeclare.

IV. Quemadmodum in Nominibus, ita in Adverbiis fit Comparatio: in Adverbiis autem loci eſt τερω, τατω, ut

ἄνω ἀνωτέρω, ἀνωτάτω ſupra
πόῤῥω πορῥωτέρω, πορῥωτάτω longe

in

in adverbiis temporis, & qualitatis τερον, τατα, ut

ὀψὲ, ὀψιαίτερον, ὀψιαίτατα ſero.
χαλεπῶς, χαλεπώτερον, χαλεπώτατα difficulter.

In adverbiis quantitatis vario modo fit comparatio, ut

πολλάκις, πλεονάκις, πλειςάκις ſaepe.
μάλα, μᾶλλον, μάλιςα valde.

Adverbiis annumerantur interiectiones, ut παπαὶ, & φεῦ *papae*, εὖγε *euge*, ἄπαγε *apage*, οὐαὶ *vae*, οἴμοι *heu mihi*, φεῦ & ἰὼ *heu*; φεῦ *prob*, εὐοὶ *evax* &c.

De Praepoſitionibus.

Duodeviginti apud Graecos ſunt Praepoſitiones, quarum ſex monoſyllabae ἐν, εἰς vel ἐς; ἐκ vel ἐξ, πρὸ, πρὸς, σὺν; duodecim autem diſsyllabae ἀνὰ, ἀμφὶ, ἀντὶ, ἀπὸ, διὰ, ἐπὶ, κατὰ, μετὰ, παρὰ, περὶ, ὑπὸ, ὑπὲρ.

Quum varia ſit earum vis, & ſignificatio pro variis caſibus, qui ipſis conceduntur; opportunius de ipſis agemus in II. Syntaxeos Capite. Hic autem duo ſolum ſunt obſervanda.

I. Duae Praepoſitiones ita aliquando coniunguntur, ut ex ipſis una tantummodo vox componatur: ita διαπρὸ *penitus* ex διὰ & πρὸ; ἀποπρὸ *procul* ex ἀπὸ & πρὸ; ἐπιπρὸ *ante* ex ἐπὶ & πρό.

Praepoſitiones quaedam aut ex Dialecto, aut in compoſitione faciem veluti mutant. Ita loco πρὸς Dores dicunt ποτὶ, Attici ὡς; loco σὺν Attici ξὺν; loco ἐν Poëtae ἐνὶ, apud quos etiam eſt καταὶ, ὑπαὶ, παραὶ, & πὰρ loco κατὰ, ὑπὸ, παρά.

In compoſitione autem Ἐν ante μ, π, β, φ, ψ mutatur in εμ, ut ἐμπίπτω, ἐμβάλλω, ἐμφορέω, ἐμμενω, ἔμψυχος. Ante γ, κ, χ, ξ mutatur in εγ, ut ἐγγηράσκω, ἐγκαλέω, ἐγχέω, ἐγξέω. Ante λ in ελ, ut ἔλλογος.

Ἐκ ſervatur ante conſonantem, ante vocalem vero ſcribitur ἐξ.

Σὺν ante μ, β, π, φ, ψ mutatur in συμ, ut συμμαρτάνω, συμβαίνω, συμπίπτω, συμφέρω, σύμψηφος, Ante γ, κ, χ mutatur in συγ, ut συγγηράσκω, συγκαλῶ, συγχέω. Ante λ in συλ, ut Συλλόγισμος, συλλαμβάνω, Ante ρ in συρ, ut συρράπτω; In συσ ante σ, ut συσσίτιον, σισσείω; omittitur ν ante ζ, & σ cum conſonante alia, ut συζητέω, συςέλλω.

Praepoſitiones quaedam ſunt inſeparabiles, atque adhibentur ſolum in compoſitione, in qua

augent
-) αρι ἀρίδηλος *valde manifeſtus.*
-) ερι ἐρίβρομος *graviter fremens.*
-) δα δάσκιος *ſpiſſam umbram faciens.*
-) ζα ζαβάλλω pro διαβάλλω *calumnior,*
-) λαι λαικάζω *decipio.*
-) λι λιπόνηρος *valde improbus.*
-) βυ βυλιμία *magna fames.*
-) ἱππο ἱπτογνώμων *magnanimus.*

Digitized by Google

Privant) α ἀθάνατος *immortalis*.
νη νήκερος *ſine cornibus*.

Saepe tamen α & νη aut augent, aut aliam diverſam plane vim habent.

Δυς, cui adverſatur εὖ, difficultatem, aut vitium ſignificat: δυσυχία *adverſa fortuna*, εὐτυχία *proſpera fortuna*.

De Coniunctione.

Coniunctionum varia eſt ſignificatio, ut apud Latinos.

Copulativae, ut καὶ *&*, τε *que*.

Diſiunctivae, ut ἢ *aut*, ἤτοι, ἤγουν *ſive*.

Conceſſivae, ut κἂν, καίπερ *etſi*.

Adverſariae, ut δὲ *vero* (quod reſpondet particulae μὲν *quidem*) ἀλλὰ *ſed*, ὅμως *tamen*.

Cauſſales, ut γὰρ *enim*, ὅτι *quod*, *quoniam*, διὸ *propterea*, διότι *eo quod*, *propterea quod*, καθὸ *quatenus*, καθότι *qua ratione*.

Ratiocinativae ſive concluſivae, ut ἄρα, οὖν *ergo*, διόπερ *quapropter*; τοίνυν, τοιγάρτοι, τοιγαροῦν *igitur*.

Conditionales, ut εἰ, ἂν *ſi*.

Completivae, ſive expletivae, ut περ, τοι, & in carmine ῥα, θην, aliaeque.

De Figuris Dictionis.

CAPVT XX.

AD Etymologiam attinent Grammaticae Figurae quaedam; ob quas dictiones ſive vocabula non leviter aliquando immutantur.

1. *Protheſis.*

Protheſis litteram, vel ſyllabam principio dictionis addit: ut τιταγὼν pro ταγὼν a τάζω *apprehendo*; σμικρὸς pro μικρὸς *parvus*.

2. *Aphaereſis.*

Aphaereſis litteram, vel ſyllabam principio dictionis aufert, ut ἑρτὴ pro ἑορτὴ *feſtum*, ἱρὸς pro ἱερὸς *ſanctus*.

3. *Syncope.*

Syncope litteram, vel ſyllabam e medio dictionis ſubtrahit: ut εὑράμην pro εὑρησάμην *inveni*; ἐγάτο pro ἐγενήσατο *natus, eſt*.

4. *Epentheſis.*

Epentheſis medio dictionis litteram, vel ſyllabam interſerit, ut ἔλλαβε pro ἐλάβε, ὁππότερος pro ὁπότερος.

5. *Apocope*

Apocope fini dictionis aliquid detrahit, ut δῶ pro δῶμα *domus*; ποσειδῶ pro ποσειδῶνα *Neptunus*.

6 *Paragoge.*

Paragoge extremae ſyllabae aliquid adiungit, ut ἦσθα pro ἦς *eras*, τύπτεσκε pro ἔτυπτε *verberabat*,

7. *Metaplaſmus.*

Metaplaſmus eſt mutatio ultimae ſyllabae in eodem caſu, ut κλαδὶ pro κλάδῳ *ramus*.

8. *Antitheſis.*

Antitheſis eſt litterae mutatio, ut πόρσω pro πόρρω *procul*, θάλαττα pro θάλασσα *mare*.

9. *Metatheſis.*

Metatheſis eſt tranſpoſitio litterarum, ut ἴξω pro ἰξῶ *faciam*; ἔπραθον pro ἔπαρθον a πέρθω *vaſto*.

10. *Synaloepha.*

Synaloepha eſt eliſio vocalis alicuius ante alteram in diverſis dictionibus, ut τἀμὰ pro τὰ ἐμὰ *mea*; τὄνομα pro τὸ ὄνομα.

11. *Anadiploſis.*

Anadiploſis eſt reduplicatio, ſeu repetitio primarum, vel ſecundarum ſyllabarum, ut κικάμωσι pro κάμωσι, ἐτέτυμον pro ἔτυμον.

LI-

LIBER II.

SYNTAXIS

De Concordantiis.

CAPVT I.

EAdem ſunt apud Graecos Concordantiarum genera, & leges, quae apud Latinos: Graeci tamen ab univerſalibus regulis in hoc frequenter diſcedunt.

I. Etenim Neutrum adiectivum cum Subſtantivo Maſculini, aut Feminini Generis coniungunt, ut ἡ ἀρετὴ λυσίτελές ἐϛι pro λυσιτέλης *virtus eſt utile*, ideſt *utilis*, vel *res utilis*. Χρήσιμον αἱ ψευδένδραι pro χρήσιμαι *utile inſidiae*, ideſt *utiles*, vel *res utilis*.

Adiectivum Femininum cum ſubſtantivo Maſculino, ut ἀὴρ βαθεῖα pro βαθὺς, & viceverſa cum Subſtantivo Fem. Adiectivum Maſculinum, ut κλυτὸς Ἱπποδάμεια pro κλυτὴ: quod praeſertim Atticorum more fit cum Adiectivis deſinentibus in μος, ρος, & ος purum; imo id in Articulo quoque contingit ut τὼ χεῖρε, τὼ τέχνα pro τὰ χεῖρε, τὰ τέχνα. Saepe cum

Adiectiva, tum Articuli ſenſu potius quam terminatione cum Subſtantivis concordant; ut ἡ Γναθήνιον, ἡ Γλυκέριον *Gnathenium*, *Glycerium* nomina propria mulierum; ὦ φίλε τέκνον *o chare fili*, μειράκια ἐυτυχεῖς *pueri felices*, ὄχλος φοβύμενοι, πλῆθος ἀποκτενῦντες, ἐκάςω ἰεμένων, οἱ ρυθμοὶ φωνὴ ἕσα pro ὄντες. Reperitur quoque τὰ καλὰ τῶν ζώων pro ζῶα; Σωκράτης ἐςὶ τῶν σοφῶν pro σοφὸς: de quo vid. infer. ubi de Partitivis.

II. Verbum ſingulare cum neutro nomine plurali ſaepiſſime coniungitur, ut πάντα ὑποτάσσεται pro ὑποτάσσονται *omnia ſubiiciuntur*.

Id cum nominibus quoque aliorum generum nonnumquam contingit, ut Τ''μνοι τέλλεται pro τέλλονται; Η''ν τρεῖς κεφαλαὶ pro ἦσαν: ἔςιν ὅιτινες, ἔςιν ὃς &c. pro εἰσὶ; Verum de hac verbi perſona ἐςὶ, eiuſque uſu inferius Cap VIII. Nomen ſingulare cum Verbo plurali ſenſu nonnumquam concordat, ut τὸ ἔθνος ἀτέςειλαν *Gens miſerunt*; τῇ πόλει ἐςὶν ὅμορος Κολωνίδες *Vrbi eſt vicinus*, ideſt *ſunt vicini Colonides*: ita quoque nomen duale cum Verbo plurali, ut ἄμφω ἐξέπνευσαν pro ἐξεπνευσάτην: ἄνδρε δύο φεύγομεν.

III. Relativum cum antecedente convenit ſaepe etiam in caſu, quem verbum, quod ſequitur, non exigit ut ὕβρεως, ἧς ὑβρίζομαι; ἄλλοις, οἷς ἔχομεν; ἐπισολῶν, ὧν ἔπεμψα.

Relativum in genere non cum antecedenti,

ſed

ſed cum ſequenti nomine aliquando convenit, ut πόλεις ἓς φωλεὸς εἶναι pro ἅς. Relativum plurale cum antecedente ſingulari, ut ἐάν τις &c. τούτοις &c.

Reperitur quoque χαριζόμενος δίῳ σοὶ ἀνδρὶ pro χαριζόμενος ἀνδρὶ οἷς σὺ εἶ.

De Conſtructione Praepoſitionum.

CAPVT II.

QVum Syntaxis, quam Grammatici *Regiminis* appellant, tota fere pendeat ab expreſſis, aut ſaltem tacitis Praepoſitionibus; agendum neceſſario hic eſt de conſtructione Praepoſitionum, quas alphabetica ſerie diſpoſitas ſubiicimus.

Ἀμφὶ cum Genitivo ſignificat

Circum) τοῖς ἀμφὶ ταύτης τῆς πόλεως οἰκεύσι). Herodot.
) *iis qui circum hanc urbem habitant.*

De) ἀμφὶ τῶν ἀστέρων ἡ γραφὴ Lucian.
) *de aſtris lucubratio.*

Per iur.) Φοίβου τ' ἀμφὶ λίσσομαι Apollon.
) *& per Phoebum oro.*

Cum Dativo.

Circum poët.) ἀμφὶ πόδεσσ' ἀράρισκε πέδιλα Hom.
& hiſt.) *circum pedes aptabat ſalaria.*

Propter Poët. & hiſt.) ἀμφὶ ἀυτῇ Lucian. *propter eam*.

De poët.) ἀμφ' ἐμοὶ *de me* Hom.

Contra poët.) ἀμφ' Ὀδυσσεῖ Sophocl. *contra Vlyſſem*.

Cum Accuſativo

Circa) ἀμφὶ κάμινον ἔχω τὰ πολλά. Lucian.) *circa focum frequenter verſor*; quod refertur etiam ad materiam de qua agitur, ad tempus, & ad numerum. ut ἀμφὶ τὰς συνθήκας *de pactis*; ἀμφὶ τὸ λυκαυγὲς *circa diluculum*; ἀμφὶ τὲς πεντασχιλίυς *ad quinque millia*: h. e. *quinque millia circiter*.

In compoſitione ſignificat *circum*, ut ἀμφιβάλλω *circumiicio*.

Articulus Pluralis cum hac Praepoſitione nonnumquam ſignificat idem ac nomen proprium, ut οἱ ἀμφὶ Πριαμον *Priamus*; nonnumquam ſignificat comitatum, ſive ſocios, ut οἱ ἀμφ' Ἐπίκυρον *Epicurei*.

Ἀνὰ cum Accuſativo.

Per) ἀνὰ πόλιν, ἀνὰ στράτον, ἀν' Ἑλλάδα.) *per urbem, per exercitum, per Graeciam*.) ἀνὰ πᾶν ἔτος *per ſingulos annos*.

In) ἀνὰ στόμα ἔχειν *in ore habere*.

Contra) ἀνὰ ποταμὸν πλέειν *contra fluvium navigare*.

di-

distributionem.) λαβὲ κηρῦ, καὶ ῥητίνης ἀνὰ ὐγκίαν) μίαν *cape cerae & reſinae ſingulas*) *uncias*.

In compoſitione ſignificat *re*, ut ἀναπρέχω *recurvo*.

Poëtae iungunt hanc Propoſitionem aliis Caſibus, ac praeſertim Dativo; tunc autem ſignificat *in* ut ἀνὰ φαιδίμῳ ὤμῳ *in praeclaro humero*.

Ἀντὶ cum Genitivo tantum

Pro, loco &c. ἀντὶ πολλῶν μοι ὅτος ἐγένετο *hic pro multis mihi erat*. ἀνθ' ἱματίου ῥάκος ἔχειν *pro pallio* (h. e. *loco* pallii) *lacerum pannum habere*.

comparationem) ἓν ἀνθ' ἑνὸς θεωρῶν, ideſt) ἓν ἑνὶ συγκρίνων *ſingula ſimul conferens*.

propter.) ἀντὶ ποίας ἀρετῆς ςεφανώσετε; *propter*) *quam virtutem coronabitis?* ἀν-) ὁϊδ' ἀνθ' ὅτῳ *neſcio quamobrem*.

In compoſitione plerumque *contra*, ut ἀντιλέγειν *contradicere*, ἀντίπαλος *oblactator* ſ. *adverſarius*.

Ἀπὸ cum Genitivo tantum

E, vel *Ex*) τὴν θάλατταν ἀπὸ τῆς γῆς ὁρᾶν *e*) *terra mare intueri*. ἀπὸ συνθήματος) *ex compacto*. ἔπιεν ἀπὸ τῦ ὕδατος) *bibit* (h. e. aliquid) *ex aqua*.

A mo-

A motum) ἀπ' Ἀθηνῶν *Athenis*.
a loco, &) ἀπὸ τοῦ Σωκράτους (h. e. παρὰ τοῦ)
a perſona) *a Socrate*.

Poſt) ἀπὸ δείπνου *a coena*, ideſt *poſt coe-*
) *nam*.

Per) κατελύθη πόλεμος ἀπὸ προσευχῆς *per*
) *preces bellum profligatum eſt*.

) ἀπ' ὀμμάτων *ſine oculis*, οὐκ ἀπὸ τρό-
abſque &c.) που *non praeter morem*. ἀπὸ θυμοῦ
) *ſine ira*.

In compoſitione plerumque *auget*, ut ἀποτείνω *extendo*, aut ſignificat *contrarium*, ut ἀπεύχομαι *imprecor*, aut *reſtitutionem* ut ἀποδίδομαι *reddo &c.*

Διὰ cum Genitivo

Per) διὰ τῆς ἀγορᾶς ἐβάδισεν *per forum*
) *tranſiit*. διὰ νυκτὸς ſ. πάσης *per to-*
) *tam noctem*, διὰ σοῦ τοῦτο γένοιτο *per*
) *te hoc fiat*.

Ex) δι' ἀλφίτου πεποιημένος *ex farina fa-*
) *ctus*.

In) διὰ χειρὸς ἔχειν *in manu habere*. διὰ
) στόματος ἔχω *in ore habeo*. διὰ τιμῆς,
) καὶ θαύματος τοῦτον ἔχω *in honore*,
) *& admiratione hunc habeo*.

Ele-

Elegaater etiam fignificat intervallum loci, & temporis: ut διὰ πολλῶν φυτιήιν *longis interſtitiis plantare*. δι' ἔτους πίμπτου *quinto quolibet anno*.

Cum Accuſativo.

Propter) διὰ τί *quamobrem?* διὰ τοῦτο *propterea*.

Per) διὰ τὸς Θεὸς ἐσώθην *per Deos* (h. e. Deorum beneficio) *ſervatus ſum*.

In compoſitione *dis* ut διασκεδάζειν *diſpergere*, διαρτᾶν *dividere*.

Εἰς cum Accuſativo tantum.

In, vel *Ad*) τὸ ὂν διαιρεῖται εἰς ὔσιαν, καὶ συμβεβηκὸς *Ens dividitur in ſubſtantiam, & accidens*. εἰς τὴν ὑςεραίαν *in poſterum diem*. ὠφελεῖ εἰς ἀνδραγαθίαν *confert ad virtutem*. εἰς τοῦτο ἐξελήλυθα *ad hoc* (ſ. propter hoc) *veni*.

Praeſertim cum verbis ſign. Mot. ad Loc.) εἰς οἶκον εἰσελθεῖν *domum ingredi*

In Stat. in Loc.) ςὰς εἰς τὸ μέσον *ſtans in medio*: γράψας εἰς ςήλην *ſcribens in columna*.

Erga) τῇ ὑμῶν εἰς ἐμὲ εὐνοίᾳ *veſtrae erga me benevolentiae*.

Apud) εἶπον εἰς ὑμᾶς *dixi apud vos*; γνώριμος εἰς πάντας *notus apud omnes*.

Con-

Contra) εἰς δῆμον *contra Populum*. εἰς Κτη-
) σιφῶντα *adverſus Cteſiphontem*.

Ob, Pro-) εἰς δικαιοσύνην ἐπαινεῖται *propter iu-*
pter.) *ſtitiam laudatur*.

In compoſitione ſignificat *in* εἰσέρχομαι *ingredior*, εἰσέπεσε *incidit, irruit*.

Ἐκ, vel ἐξ cum Genitivo tantum

) ἐξ ἀγορᾶς *ex foro*. ἐκ πηλοῦ ὁ ἀνδριὰς
E vel *Ex*) *ex luto ſtatua*. ἐκ τοῦ διαγράμματος
) *ex decreto* (h. e. iuxta decretum.

Propter) ἐξ ἁμαρτίας *propter peccatum*.

Poſt) ἐκ δείπνου *poſt coenam*.

In compoſitione auget, ἐξέπιε *ebibit*, ἐξέφαγεν *exedit*. Significat etiam *extra* ἐκβάλλω *eiicio*.

Ἐν cum Dativo tantum

In Stat.) ἐν τῇ χώρᾳ τοῦ βασιλέως *in regione*
in loc.) *regis*.

Inter) ἐν οἷς ἦν *inter quos erat*.

Apud) ἐν μάρτυσι πλέον, ἢ τρισμυρίοις
) *apud teſtes pluſquam tricies millenos*.

Cum) ἐν πέλταις, καὶ ἀκοντίοις *cum peltis,*
) *& ſpiculis*.

In compoſitione *in*, ἐμβάλλω *iniicio*.

Ἐπὶ

Ἐπὶ cum Genitivo

In) ὀρχούμενος ἐπὶ τῶν Θεάτρων *ſaltans in theatris.*

Super) τὰ ζῶα ἐπὶ τῆς γῆς *animalia ſuper terram.* ὁ ἐπὶ τῶν Ἐπιστολῶν *ab Epiſtolis.*

Tempus) Ἐπὶ Ἄρχοντος Πιθοκλέους *Archonte Pithocle.*

Ad) ἐπὶ σκοπῦ τοξεύειν *ad ſcopum jaculari.* ἐπὶ Θράκης ἀφικνοῦνται *in Thraciam veniunt.*

Cum Dativo

Super) ἐπὶ τρόπιδι ἡ ναῦς *Navis ſuper carina.*

Penes) ἐπὶ σοὶ ἔσται *erit penes te*, h. e. *in tua poteſtate.*

Propter) ταῦτα ποιεῖν ἐπὶ τῷ κέρδει *haec facere propter lucrum.*

Poſt) τίς δὲ ἐπὶ πρώτῳ *quis poſt primum?*

Praeter) ἐπὶ τῷ σίτῳ οὐδὲν ἄλλο ἔχειν *praeter victum nihil aliud habere.*

Cum Accuſativo

Ad, verſus &c.) ἐπὶ τὴν Ἀττικὴν ἐπορεύετο *ibat in Atticam*; ἐπὶ γλῶτταν ἐλθεῖν *in buccam venire.*

ad-

Adverſus) ἐφ' ἡμᾶς ὥρμησεν *in nos impetum fe-*
) *cit.*

Propter) πρὸς σὲ ἦλθον ἐπ' ἀργύριον *veni ad te*
) *propter argentum.*

In compoſitione ſignificat praeſertim *in*, vel *ſuper*, ut ἐπιγράφω *inſcribo*; & *ſero*, ut ἐπιμυθεύομαι *poſt factum conſulo*.

Κατὰ cum Genitivo

Contra) κατὰ σοφιςῶν λέγειν *contra Sophiſtas*
) *dicere.*

In) κατὰ πετρῶν σπείρεις *in petris ſemi-*
) *nas.*

Motum ad inferiora) φέρεται κατὰ κρημνῶν *fertur in praeceps.*

Subter) ἔδυ κατὰ τῆς γῆς *ſub terram deſcendit.*

Cum Accuſativo.

Secundum, iuxta &c.) καθ' Ὅμηρον γράφει *ſecundum Homerum ſcribit.* κατὰ τὸ πρόσταγμα *ſecundum praeſcriptum.* κατὰ Ἰωάννην *ſecundum Ioannem.* κατὰ δύναμιν *pro viribus ſ. iuxta vires.*

In) κατ' ἀγορὰν *in foro.*

Tempus) καθ' ἡμᾶς *noſtra aetate.*

Per

Per) κατὰ συμβεβηκὸς *per accidens*.

In compoſitione ſignificat praeſertim *deorſum*, ut καταβαίνω *deſcendo*.

Μετὰ cum Genitivo

Cum) μετὰ φίλων *cum amicis*. μετὰ λύπης
) ἡ μάθησις *cum incommodo eruditio*.

Cum Dativo

Cum praeſ.) μετὰ τριτάτοισιν ἄνασσε *cum tertiis*
apud poët.) *regnabat*.
& *In*) μετὰ χερσὶν ἔχων *in manibus habens*.

) εὖ δάσσαντο μετὰ σφίσιν υἷες Ἀχαι-
Inter poët.) ῶν *recte inter ſe diviſerunt filii*
) *Graecorum* ſ. Graeci.

Cum Accuſativo

Poſt) μετὰ σὲ ἐγὼ ἦλθον *ego poſt te veni*.

In compoſitione ſignificat praeſertim *converſionem*, ut μεταμόρφωσις *transformatio*.

Παρὰ cum Genitivo

A vel *Ab*) παρὰ τοῦ βασιλέως ἡ δικαιοσύνη *a rege iuſtitia*,

Cum Dativo

Apud vel) παρὰ τῷ βασιλεῖ κάθηται *prope regem* ſedet.
Prope)

Cum

Cum Accuſativo

Prope, ſecus) παρὰ τὴν θάλασσαν *prope mare*. παρα τὴν ὁδὸν *ſecus viam*.

Ad) παρὰ σὲ ἔρχομαι *ad te venio*.

Propter) παρ' ὐδὲν ἕτερον *ob nihil aliud*.

Praeter, vel *Contra*) παρὰ λόγον *praeter rationem*. παρὰ πάντα τὰ δίκαια *praeter* vel *contra omnia iura*.

In compoſitione minuit, ut παράσημος ῥήτωρ *malae monetae* i. *adulterinus Orator*; ſignificat & *comparationem*, ut παραβάλλω *confero*; *contrarium* ut παράνομος *iniquus*; item *prope*, ut παρακολυθῶ *proxime ſequor*.

Περὶ cum Genitivo

Pro, vel *Propter*) περὶ ψυχῆς μάχεσθαι *pro vita pugnare*. περ. ὧν ἥκουσι *propter quae veniunt*.

De) περὶ ὧν ἔρχομαι λέξων *de quibus dicturus venio*.

Prae) περὶ πάντων σὲ τίω *prae omnibus te honoro*.

Cum Dativo

Apud) πολλὰς ἀπέβαλον περὶ ταῖς ἁμάξαις *multos amiſerunt circa currus*.

Cir-

Circa) περὶ τῇ δέρῃ *circa collum*.

Cum Accuſativo

Circa) περὶ τὰ φοβερὰ ἡ ἀνδρεία *circa terribilia fortitudo* verſatur. περὶ τὴν πόλιν τὸ στράτευμα *circa urbem exercitus*. περὶ μέσην νύκτα *circa mediam noctem*.

Apud) καταράτους ἀνθρώπους εἶχε περὶ αὐτὸν *execrandos homines habebat apud ſe*.

Ad) ὡς ἔλθοιμι περὶ τοὺς Φιλοσόφους *ut veniſſem ad Philoſophos*.

In) τὰ περὶ ψυχὴν *quae ſunt in animo*.

In compoſitione ſignificat *circum* ut περιφορὰ *circumferentia*; *excellentiam*, ut περικαλλὴς *admodum venuſtus*.

Πρὸ cum Genitivo tantum

Ante) πρὸ τῆς θύρας *ante ianuam*. πρὸ τοῦ Περσικοῦ πολέμου *ante Perſicum bellum*.

Prae) Ὅμηρος, καὶ Ἡσίοδος πρὸ τῶν πάντων τὴν ὄρχησιν ἐπαινοῦσι *Homerus & Heſiodus prae omnibus ſaltationem laudant*.

In compoſitione ſignificat *ante* & *prae*, ut προίσχομαι *anteſto*; προβάλλω *praepono*.

Πρὸς cum Genitivo

A, vel *Ab*) πρὸς Θεοῦ τὰ ἀγαθὰ *a Deo* ſunt *bona*.

Per adiur.) πρὸς Διὸς φράσον *dic per Iovem*.

Coram) πρός τε θεῶν μακάρων *& coram Diis beatis*.

officium) ὐ πρὸς ἰατρῦ σοφῦ *non eſt ſapientis Medici*.

Cum Dativo

Ante) πρὸς τοῖς ποσὶ *ante pedes*.

Praeter) πρὸς τῷ ἱματίῳ *praeter veſtem*; πρὸς τῷδε *praeterea*.

Prope) πρὸς τῷ τέλει τῦ βίυ *prope finem vitae*.

Cum Accuſativo

Ad) ἔρχομαι πρὸς τὸν φίλον *eo ad amicum*. ὡς ἔχει τὰ δύο πρὸς τὰ τέσσαρα *quemadmodum ſe habent duo ad quatuor*. πρὸς ἀυλὸν ᾄδει *ad tibiam canit*.

Secundum) πρὸς τὸ πνεῦμα πέτονται *volant ſecundum ventum*.

Cum) σπονδὰς ποιεῖται πρὸς ἀυτὺς *foedus facit cum illis*.

In

In compoſitione *ad*, ut προσκαλῶ *advoco*.

Σὺν cum Dativo tantum

Cum) Σὺν τῷ Ἰωάννῃ *cum Ioanne*. ἐνίκησε) σὺν Ἀθήνῃ *vicit cum Pallade*, ideſt) *Pallade iuvante*.

Secundum) σὺν τῷ νόμῳ τὴν ψῆφον τίθεσθαι *ſe-*) *cundum legem ſententiam ferre*.

In) Φεύγωμεν σὺν νηυσὶ *fugiamus cum*) *navibus*, ideſt *in navibus*.

In compoſitione *cum* συμβάλλω *coniicio*.

Ὑπὲρ cum Genitivo

Pro) πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν *ora pro nobis*.

De) ὑπὲρ ἧς διαλέξομαι *de qua diſseram*.

Supra ſu-) ὑπὲρ καπνῦ τίθησι τὸ πηδάλιον *ſupra* per) *fumum ponit ſtivam*. ὑπὲρ γῆς *ſu-*) *per terram*.

Cum Accuſativo

Supra) ὑπὲρ μέγα λαῖτμα θαλάσσης *ſupra*) *magnum biatum maris*. ὑπὲρ ἅλα ναυ-) τίλλεσθαι *ſupra*, ideſt *per mare navi-*) *gare*.

Vltra) ὑπὲρ τὴν Θράκην ἡ Μακεδονία *ultra*) *Thraciam* ſita eſt *Macedonia*. ὑπὲρ τὰ) ἑκατὸν ἔτη βιῦν *ultra*, ſ. ſupra *centum*) *annos vivere*.

Praeter) ὑπὲρ μόρον *praeter fatum*.

Ὑπὸ cum Genitivo

Sub) ὑπὸ χιτῶνος *ſub tunica*. ὑπὸ μάλης) *ſub hala*.

Propter ſ. *Prae*) ὑπὸ νόσου ὐ περιπατεῖ *propter morbum non ambulat*. ὑπὸ σπουδῆς *prae diligentia*.

A vel *Ab*) ὑπὸ τοῦ πυρὸς καταναλίσκεται *ab igne conſumitur*.

Ex, de) ὑπὸ συνθήματος *ex compoſito*.

Per) ὑπὸ κήρυκος προηγόρευσε *per praeconem edixit*.

Cum Dativo

Sub) ὑπὸ τῇ λεοντῇ γελοῖόν τινα πίθηκον περιςέλλει *ſub pelle leonina ridiculam ſimiam tegit*.

Cum) ὑπὸ δικαιοσύνῃ διάγειν τὸν βίον *cum iuſtitia*, ſcilicet *iuſte*, *vitam traducere*.

A, vel *Ab*) ὑπὸ δορὶ τυπεὶς *ab haſta percuſſus*.

Coram) λέγω δὲ ὡς ὑπὸ Θεῷ μάρτυρι *dico tanquam coram Deo teſte*.

Ex) ὑπὸ τραύματι ἐταλαιπωρεῖ *ex vulnere male habebat*.

Cum

Cum Accuſativo

Sub) ὁ στρατιώτης ὑπὸ τὸν στρατηγὸν *miles*
) *ſub duce*.

Infra) ὁ μὲν ὑπεράνω, ὁ δ' ὑπ' αὐτὸν *alter*
) *ſupra, alter infra ipſum*.

In compoſitione ſignificat praeſertim *diminutionem*, ὑποδείδω *ſubvereor*; & *improbitatem materiae*, ut ὑπόχρυσος *aurum nequam*.

De Articulo.

CAPVT III.

ARticulus Praepoſitivus, dum Appellativis nominibus coniungitur, peculiarem quamdam vim, & emphaſim habet; ita δός μοι τὸ βιβλίον *da mihi Librum, illum* nempe, quem manu indico, aut de quo diſſerimus.

Dum iungitur adiectivo poſt nomen ſubſtantivum poſito, exprimit plerumque Participium verbi εἰμὶ, ut Σωκράτης ὁ ἀγαθὸς; Πλάτωνι τῷ σοφωτάτῳ, idem eſt, ac Σωκράτης ὢν ἀγαθὸς, Πλάτωνι σοφωτάτῳ ὄντι. Saepe tamen inter ſubſtantivum, & adiectivum poſitus ad rerum diſtinctionem, ſeu diverſitatem indicandam uſurpatur, ut λαγὼς ὁ θαλάσσιος *lepus marinus*.

Articulus non apponitur nominibus infini-

tis, aut interrogativis de re incerta: eleganter tamen iungitur nominibus interrogativis, quae indicant rem paullo ante memoratam, ut τὰ ποῖα; *quaenam? τὰ τίνα λέγεις; quaenam dicis? ὁ τὶς ἐρωτᾷς; quisnam interrogas?*

Cum Articulus solus ponitur, subauditur plerumque nomen, quod praecedit; ut Λόγος μὲν ὅτος πρῶτος, δεύτερος δὲ ὁ τῶν φιλοσόφων scilicet ὁ λόγος τῶν &c.

Si post Articulum reperiatur nomen proprium hominis in casu Genitivo, subintelligitur plerumque υἱὸς, aut θυγάτηρ: ita Ἀλέξανδρος ὁ Φιλίππου scil. ὁ υἱὸς *filius Philippi*. Ἀθηνᾶ ἡ Διὸς scil. ἡ θυγάτηρ *filia Iovis*. Saepe supplendum est μήτηρ, γυνὴ, ἀδελφὸς, aut ἀδελφὴ; imo nonnumquam φίλος, sive ἑταῖρος, ut Μαρία ἡ Ἰακώβου scil. ἡ μήτηρ; Ἀνδρομάχη ἡ Ἕκτορος scil. ἡ γυνὴ; Εὐσέβιος ὁ Παμφίλου scil. ὁ φίλος.

Saepe alia nomina, quae sensus postulat, subintelliguntur, ut τὰ Ἡροδότου h. e. συγγράμματα. τὸ τοῦ Σόλωνος h. e. ἀπόφθεγμα. Τὰ Ὁμήρου scil. ποιήματα. Τῇ μὲν ὕδωρ φέρει, τῇ δ' ἑτέρᾳ τὸ πῦρ utrobique supplendum est χειρὶ.

Frequentissime subintelligitur participium neutrum verbi Substantivi, ut τὰ θαλάττης scil. τὰ ὄντα; semper autem subintelligitur participium aliquod, dum Articulus sine nomine praecedit praepositionem, aut etiam adverbium, ut οἱ μετ' Ἀχιλλέος scil. ὄντες; οἱ ἐν ἄγρῳ scil. διάγοντες; οἱ μεθ' ἡμᾶς scil. ἐσόμενοι.

Οἱ

Οἱ περὶ, vel ἀμφὶ Ὀρφέα ſcilicet ὄντες *Socii, Amici &c. Orphei*, vide Praepoſ. ἀμφὶ, & περὶ.

Τὰ τῶν ὀνύχων, vel τὸ τῶν ὀνύχων ſignificat οἱ ὄνυχες: τὰ vel τὸ τῆς ἐπανόδου idem ac ἡ ἐπάνοδος.

Articulus generis neutrius τεχνικῶς iungitur vocabulis, & orationibus quibuslibet, ut τὸ ἄνθρωπος ideſt haec dictio ἄνθρωπος. τὸ γυνὴ ſcilicet vocabulum hoc γυνὴ. Τὸ τὸν νέον φιλοκαλεῖσθαι.

Praepoſitivus Articulus uſurpatur nonnumquam pro *Interrogativis*, aut pro *Infinitis* nominibus, ut τῷ; pro τινὶ, εἴτῳ pro εἴτινι. Ita τῷ τρόπῳ δ' ἠναλλάγη; *quomodo vero eſt immutata?* ἤν τι τῷ τι ὑπισχνῶνται, *& ſicui quid pollicentur*. Adhibetur quoque loco Pronominis ὅτος &c. ut εἰ τὸ, καὶ τὸ ἐποίησε *ſi hoc, & hoc feciſſet.* τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη *huic autem reſpondens dixit.*

Ad diviſionem quoque mirifice inſervit, additis particulis μὲν, & δὲ. Ita τῶν ἀνθρώπων οἱ μὲν ἀγαθοὶ, οἱ δὲ πονηροὶ *ex hominibus alii quidem boni, alii autem mali ſunt*. Nonnumquam additur articulo ipſi vox τις, ut ὁ μέν τις, ὁ δέ τις *unus, alius vero &c.* τὸ μέν τι, τὸ δέ τι *cum, tum; partim, partim &c.*

Ad diviſionem adhibetur etiam Articulus Subiunctivus ὃς, ut ὃς μὲν πιὼν, ὃς δὲ μεθύει *unus quidem eſurit, alius vero ebrius eſt.*

Huic quoque Articulo Subiunctivo additur ſaepe τις, *atque ita fit* ὅστις, ἥτις, ὅτι; *quod ſignificat non ſolum* quilibet, quivis *&c. verum etiam ſimplex Pronomen Relativum* qui, quae, quod, *ut* ὅντινα quem, ἥντινα quam.

Nominibus autem πᾶς, ἑκάς *adiungi non raro ſolet Articulus Relativus hoc modo compoſitus, ut* πᾶς ὅστις quilibet, ἑκάντος οὑτινος nullius, μηδεμίαν ἥντινα nullam.

Reperitur etiam ὁπόστις quodvis, ἀπόστις quaelibet.

De Nomine Substantivo.

CAPVT IV.

SVbstantivum Nomen regit Genitivum, ut τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ *voluntas Dei*.

Loco substantivi abstracti adhibetur saepe adiectivum neutrum, ut τὸ ἐυμενὲς τοῦ Θεοῦ pro ἡ τοῦ Θεοῦ ἐυμένεια *Dei clementia*, τὸ νέον τῆς πόλεως pro ἡ νεότης τῆς πόλεως *iuventus civitatis*, τὸ Ἰωνικὸν τῆς στολῆς pro ἡ Ἰωνικὴ στολὴ *Ionica vestis*, τὸ τῆς χαρᾶς ὑπέρβαλλον *immensum gaudium*, τὸ πρόθυμον τῆς γνώμης *prompta animi affectio*.

Substantiva nomina hoc fere pacto saepe circumscribuntur βία Πριάμοιο *vis Priami* h. e. *Priamus* Ἰ'ς Τηλεμάχοιο *vis Telemachi* h. e. *Telemachus*. Υ'ὸς χρῆμα scil. Υ'ς *ius*. Ἐξαίρετον χρῆμα νεανίης *egregius adolescens*. χρῆμα βοσκημάτων ἐκ ὀλίγου *non exigua pecora*. Παῖδες Ἀχαιῶν *Achivi*. ἰητρῶν παῖδες *medici*. Γραφίων παῖδες *pictores*.

Propria hominum nomina ita saepe Graeci circumlocutione exprimunt οἱ περὶ Σωκράτης &c. Imo cum eiusmodi nominibus, & plurale, & singulare Verbum coniungitur; dicitur enim οἱ περὶ Σωκράτης ἔλεγον *Socrates dixit*, & οἱ περὶ Σωκράτης ἔλεγε.

Substantivum Nomen regit saepe Dativum *utilitatis* s. damni, ut κριθαὶ ὄνῳ *hordeum asino*; ἀπὸ τῆς ἑκάστῳ διανεμήσεως *ex distributione singulis facta*.

Accusativum etiam *adiuncti &c.* ut Ῥήτωρ τὴν τέχνην *professione Rhetor*.

Nonnumquam duo Substantiva simul iunguntur, quorum alterum

rum adiectivi nominis vim habet, ut τὴν Ἑλλάδα φωνὴν pro τὴν ἑλληνικὴν φωνὴν *Graecam linguam*. Contra vero duo Adiectiva aliquando coniunguntur, quorum alterum vim habet Subſtantivi, ut γυναικεῖον στρατιωτικὸν pro στρατὸς γυναικεῖος *exercitus muliebris*.

De Nominibus Adiectivis.

CAPVT V.

GEnitivum regunt adiectiva *Scientiae*, *Communionis*, *Deſiderii*, *Dignitatis*; ut ξένος πράγματος *boſpes*, ſ. *ignarus* huius *rei*; ἄξιος ἐπαίνου *dignus laude*.

Copiae, & *Inopiae*, ut φρέαρ μεστὸν ἐλαίου *puteus plenus oleo*.

Diverſitatis, ut ἀλλότριον τῆς ἑαυτοῦ πατρίδος *alienum a ſua Patria*.

Pretii, ut ἡ ἀρετὴ ὠνία τοῦ αἵματος *virtus eſt venalis ſanguine*.

Accuſationis, *Abſolutionis &c.* ut χεῖρας ἁγνὰς αἵματος *manus puras a ſanguine*.

Dominatûs, & *impotentiae*, ut ἐγκρατὴς ὕπνου *ſomno imperans*.

Compoſita ex particula privativa α, ut ἀδάπανος χρημάτων *qui pecunias non expendit*; ἄγευστος, ἀθέατος, ἄπιστος τούτου *qui hoc non guſtavit, non vidit, non credit*.

Nomina quae potentiam ſignificant, plerumque deſinentia in κος, ut παρεκτικὸς ἀγαθῶν *qui praebet bona*. παυστήριος νόσου *qui ceſſare facit morbum*.

Numeralia ordinis οὐδενὸς δεύτερος *nulli ſecundus*.

Nomina quae ſignificant *excellentiam*, ut ἁπάντων ἔξοχος, ſeu κορυφαῖος *omnium praeſantiſſimus*.

Quaedam per ellipſin, ut μακάριος τῆς θέας ſcil. ἕνεκα τῆς θέας *beatus viſionis* cauſsa. ἄθλιος τῆς τύχης *miſer infortunii* cauſsa.

Partitiva, ut ἕκαστος ἡμῶν *unuſquiſque noſtrum*, μόνη τῶν πόλεων *ſola inter urbes*. Partitivorum autem more plurima apud Graecos adiectiva nomina uſurpantur, ut πολλὴ τῆς ὁδῦ pro πολλὴ ὁδὸς *multa via*: ὠμὴ τῆς μερίδος pro ὠμὴ μερὶς *pars cruda*; οἱ ἡμίσεις τῶν ἄρτων; τὰ καλὰ τῶν ζώων *pulchra animalia*.

Ita quoque pro Σωκράτης ἐϛὶ σοφὸς *Socrates eſt ſapiens* dicimus Σωκράτης ἐϛὶ τῶν σοφῶν: & pro ξύλα μέγαλα dicimus τὰ ξύλα τῶν μεγάλων *ligna magna*, a quo non leviter ſenſu differt τὰ μέγαλα τῶν ξύλων quae *magna* ſunt *inter ligna*.

Dativum poſtulant adiectiva quae ſignificant *Aequalitatem*, *Commodum*, *Communionem*, *Convenientiam*, *Difficultatem*, *Favorem*, *Fidelitatem*, *Similitudinem*, *Vicinitatem*, *Voluptatem*, & his contraria.

Adiectiva paſſivae ſignificationis a Verbis derivata, ut οἷς τίμιος ἐγὼ, καὶ περιπόθητος *quibus ego honorabilis*, & *exoptabilis* ſum; ζηλωτὸς τοῖς ἄλλοις *dignus quem alii aemulentur*.

Adic-

Adiectiva etiam composita ex σὺν & ὁμῦ; ut σύντροφος τῇ παιδείᾳ *educatus simul in litteris*; ὁμόγλωσσος ἐμοὶ, *eiusdem linguae atque ego* sum.

Accusativum regunt adiectiva *laudis*, & *vituperationis*, ut ἀνὴρ μέγας τὴν βυλὴν *vir magnus consilio*, καλὸς τὸ εἶδος *pulcher aspectu*, θαυμάσιος τὴν τέχνην *mirandus arte*, scilicet κατὰ βυλὴν, εἶδος, τέχνην. Haec tamen Dativo quoque iunguntur, ut καλὸς τῷ εἴδει &c.

De Comparativis, & Superlativis.

CAPVT VI.

COmparativa Genitivum casum regunt, ut μείζων δὲ τύτων ἡ ἀγάπη *maior autem horum* [scil. *his*] *Charitas*.

Genitivus mutari etiam potest in alium congruentem casum, additis particulis ἢ, ἤπερ, ἠέπερ &c. ut Πέτρος ἐςὶ σοφώτερος ἢ Παῦλος *Petrus est sapientior, quam Paulus*; ὐδὲν κτῆμα σεμνότερον ἢ ἀρετὴ *nulla possessio venerabilior, quam virtus*; ἀνδράσιν ἀρείοσιν ἠέπερ ὑμῖν *viris melioribus, quam vos* estis.

Post particulas ἢ &c. eleganter adduntur praepositiones πρὸς, κατὰ, εἰς, vocesque ὅσον, & cum verbis ὡς; ut φρόνημα μεῖζον ἢ κατὰ γυναῖκα *animus maior, quam mulieri convenit*; μεῖζον ἢ ὡς τῷ λόγῳ τις ἂν εἴποι *maius, quam ut dicendo explicari possit*. μεῖζον ἢ ὡς φέρειν, & simpliciter μεῖζον ἢ φέρειν *maior quam ut ferri possit*.

Sine particulis ἢ &c. elegans est periphrasis alia per Praepositiones πρὸς, ὑπὲρ, ut ὕστερα τὰ ἄλλα πρὸς τὴν ἀρετὴν *virtute posteriora sunt alia*. φρονιμώτεροι ὑπὲρ τοὺς υἱοὺς *prudentiores filiis*. Com-

Comparativa recipiunt augmentum, additis particulis ὅσω, τόσῳ, τοσούτῳ, πολλῷ, μᾶλλον, πολὺ, πολλῷ μᾶλλον: ita πολὺ γὰρ ῥᾷον ἔχοντας φυλάττειν, ἢ κτήσασθαι *multo enim facilius* eſt *parta tueri, quam* cuncta de integro *acquirere*; ποιητικώτερα μᾶλλον, ἢ ἀληθινώτερα *poëtica magis, quam vera*; πολὺ μᾶλλον ἑτοιμότερον *multo promptius*; πολλῷ μᾶλλον κρεῖσσον *multo melius*: ita quoque dicitur οὐδὲν ἧττον *nihilo minus &c.*

Nomina *ponderis, quantitatis &c.* ut πολλαπλάσιος &c. Comparativorum ſyntaxim habent, ut ποιήσειεν ἂν κακὰ μυριοπλάσια ϑηρίω *infinitis partibus plura mala perpetraverit, quam bellua.*

Pro Comparativis ſaepe uſurpantur Poſitiva, ut κακὸν τὸ μὴ ζῆν ἐστιν, ἢ ἀϑλίως pro κάλλιον &c. *melius eſt non vivere, quam infeliciter vivere.*

Imo pro Comparativis Superlativa etiam aliquando adhibentur, ut πλεῖσον σοῦ ἐμόχϑησα *laboravi magis quam tu*, h. e. πλείων.

Superlativum nomen conſtruitur cum Genitivo plurali, aut cum ſingulari Genitivo nominis collectivi, ut σοφώτατος ἁπάντων *ſapientiſſimus omnium*, ἐκπρεπέστατος τοῦ γένους &c.

Nonnumquam regit Dativum cum Praepoſitione ἐν, ut πρῶτον ἐν ποιηταῖς *primum inter Poëtas*. Poëtice autem cum praepoſitione μετὰ, ut μετὰ πᾶσιν ἀτιμώτατος *omnium contemptiſſimus*.

Superlativum accipit augmentum ope particularum λίαν, μακρῷ, πολὺ, ὡς, ὅτι, ὅσον, ὡς οἷόντε, ὡς δυνατὸν, ὅσῳ, τοσούτῳ &c. ut ὡς πλεῖστοι *quam plurimi*, λίαν φιλοπονώτατος *valde laborioſiſſimus*.

Res

Res aliqua cum ſe ipſa aliquando comparatur adhibito Comparativo, aut Superlativo nomine, ut ἀυτὸς ἀυτῦ ἐυχρύσερος *homo coloratior ſeipſo*; ἀυτὸς ἀυτῦ κράτιςος *homo fortior ſeipſo*.

De Pronomine.

CAPVT VII.

LOco Pronominis Poſſeſſivi, Graeci uſurpant plerumque Primitivum, ut οἶκος ἐμῦ pro οἶκος ἐμὸς *domus mea*, τρόπον ἐμαυτῦ, ψυχὴν ἑαυτῦ.

Poſſeſſiva ἐμὸς, ἐμὴ, ἐμὸν; σὸς, σὴ, σὸν in paſſiva praeſertim ſignificatione uſurpari ſolent: ita ἐυνοίᾳ ἐρῶ τῇ σῇ *dicam benevolentia tua*, h. e. qua te proſequor. τῷ ἐμῷ πόθῳ κατέφθιται *extabuit deſiderio meo*, quo nimirum deſiderabat me.

Poſt Pronomen Poſſeſſivum ponitur ſaepe Genitivus, qui convenit cum illo Primitivi Genitivo, qui a Graecis plerumque uſurpari ſolet, ut τἀμὰ τῦ κακοδαίμονος *res meas infelicis*; Δαὶς ἐμὸς ἀνώπιδος *levir meus impudicae*.

Pronomen Relativum ἀυτὸς regit caſum Dativum, ut τἀυτὰ χαίρειν τῷ δήμῳ *eadem gaudere populo* ſcil. *iiſdem gaudere, ac populus*. Saepe tamen pro Dativo aliae dictiones uſurpantur, ut τἀυτὸν ποιήσεις ὥσπερ ἂν εἰ τὸν ἰχθῦν ἐκ τοῦ ὕδατος ἐξήγες *idem feceris ac ſi piſcem ex aqua extraxeris*.

Hoc ipſum Pronomen cum ſuo Subſtantivo nomine ponitur in ca-

casu Dativo qui regitur a tacita Praepositione σὺν, ut ναῦν αὐτοῖς τοῖς ἐπιβάταις *navem una cum ipsis vectoribus.*

Pronomina Reciproca usurpantur saepe loco Demonstrativorum, ut οἱ ὄμμασι δάκρυ pro αὐτῷ *ipsi excidit lacryma*; μίγισον μιᾷ' ἑαυτὸν *maximus post ipsum*; σφᾶς ἀφικνεῖσθαι pro αὐτούς. Relativum vero ἀυτὸς loco Reciproci saepe usurpatur: δῆμος κίνησιν ἐπ' ἀυτὸν pro ἐφ' ἑαυτὸν, sive ἐφ' ἀυτὸν, *motum populi contra se.*

De Verborum Syntaxi.

CAPVT VIII.

VErba Activa regunt Accusativum, ut φιλεῖν, ἢ ἀγαπᾶν τὸν πλήσιον *amare proximum.*

Verbis Passivis iungitur casus Genitivus cum Praepos. ὑπὸ, ἀπὸ, παρὰ, πρὸς, ἐκ. ἐξηπάτησθε ὑπὸ Φιλίππου *decepti estis a Philippo*: πρὸς Θεοῦ, καὶ ἀνθρώπων τετίμηται *a Deo, & hominibus honore affectus est &c.* Loco huius Genitivi est saepe Dativus, ut ταῦτα ἐμοὶ πεποίηται *haec a me facta sunt* pro ὑπ' ἐμοῦ.

Passivorum constructionem imitantur Verbalia ab ipsis orta, ut ἡ ὑπ' ἀρετῆς παίδευσις *institutio facta a virtute.*

Passiva Activorum loco saepe usurpantur, ut κοινωνὸς πεποίησθε participes feciſtis; φῆς ἡμᾶς πεπλάσθαι φιλίαν ais nos finxisse amicitiam.

Verba Media si active usurpentur, activorum Syntaxim imitantur; si passive, passivorum modo construuntur.

Verba Neutra passivorum Syntaxim imitantur, quum ad passiva ipsa significatione accedunt, ut τέθνηκεν ὑφ' ὑμῶν *mortuus est* scil. interfer-

terfectus eſt *a vobis*: ὑφ' ἐμοῦ ἐξέπεσον *a me abierunt*, ideſt eiecti fuerunt.

Verba Activa paſſive etiam uſurpantur, & in Neutra degenerant, ut ἀναλαμβάνω, ſupple ἐμαυτὸν *reficior*; προάγω *progredi*. Ita quoque Neutra non raro activam habent ſignificationem, ut ἄνδρας ἐπ' ἀυτὰς ἔβησε *viros eis impoſuit*; ζώσεις με *vivificabis me*.

Haec autem Verba omnia regunt Accuſativum nominis cognati, Verbalis, eiuſque relativi, ut λυπεῖ με λύπην *me dolore afficit*; ἄνδρα τύπτειν τὰς πληγὰς *virum plagis afficere*; κινεῖσθαι κίνησιν ἄπαυςον *moveri motu irrequieto*; οἱ ποταμοὶ οἶνον ἔῤῥεον *fluvii vino manabant*.

Eadem regunt quoque Accuſativum partis, vel adiuncti, ſubaudita praepoſitione κατὰ, περὶ &c. ut πονῶ τὰ σκέλη *laborare cruribus* ſcil. κατὰ τὰ σκέλη.

Solum Genitivum regunt

I. Verba quae animi affectionem ſignificant, ſcilicet verba *admirandi* θαυμάζω ὑμῶν *miror vos*; *Cupiendi* ὀρέγομαι τῆς σοφίας *appeto ſapientiam*, ἐρῶ τοῦ κάλλους *amo pulchritudinem*; *Curandi*, & *negligendi* ſ. *contemnendi* ἐπιμελοῦμαι σοῦ *curam tui gero*, ὀλιγωρῶ, καὶ καταφρονῶ σοῦ *negligo*, & *contemno te*.

II. Verba *Copiae*, & *indigentiae*, ut χρημάτων ἐυπορεῖν *pecunia abundare*, πόλις ἀνδρῶν ἐρημωθεῖσα *urbs viris orbata*.

III. Verba *Proprietatis*, & *Pertinentiae*, ut δεσπότου γίνεται *domini fit*; πρώτης ἐςὶ Φιλοσοφίας *eſt primae Philoſophiae*, ſcilicet *ſpectat ad* &c.

ἐςὶν

ἐςὶν ἀξιώματος μεγάλυ *est magnae dignitatis*; Φρενῶν τυγχάνει κακῶν *malae mentis est*.

IV. Verba *ſenſus* ἀισθάνομαι ψόφυ *ſentio ſtrepitum*; ἅπτομαι χειρὸς *tango manum*; ἀκύω σῦ *audio te*; μαθών μυ *quum didiciſſet ex me* ſcil. *quum audiviſſet me*.

V. Verba *adhaerendi* ἔχομαι, *arcendi* εἴργω *capeſſendi* ἀντιλαμβάνομαι, *conſequendi* τυγχάνω, *aberrandi* ἁμαρτάνω, *concedendi* παραχωρῶ; *diſtandi* διέχω, πολλοῦγε καὶ δεῖ *multum abeſt*, ὀλίγυ δέω λέγειν *parum abeſt quin dicam*; *differendi* διίςημι, *ignoſcendi* συγγινώσκω, *imperandi* ἄρχω, *impertiendi* μεταδίδωμι, *incipiendi* ἄρχομαι, *deſinendi* παύομαι, λήγω; *parcendi* φείδομαι, *participandi* μετέχω, *privandi* ςερέω, *ſeparandi* χωρίζω, *ſuperandi* κρατέω.

Genitivum cum alio Caſu

Verba *petendi* δεήσομαι ὑμῶν τὰ δίκαια *petam a vobis iuſta*. *Pretii*, atque *vendendi* & *emendi*, τοῦτο δέκα ταλάντων τιμῶμαι *hoc decem talentis aeſtimo*; χρυσᾶ χαλκείων ἠλλάξατο *aurea aeneis permutavit*; πέντε δραχμῶν ὠνησάμην *quinque drachmis emi*; περὶ πλείονος ποιήσαθαι *pluris facere*, vel aeſtimare.

Verba *accuſandi*, & *condemnandi* κατηγορῶ σε τῆς ἁμαθίας, & κατηγορῶ συ τὴν ἁμαθίαν; ἑάλω κλοπῆς, καὶ ἀσεβείας *convictus eſt furti*, & *impietatis*, quod per participium etiam ita exprimitur ἑάλω κλέπτων, ϗ ἀσεβῶν. Ver-

Verba quaedam deficiente praepoſitione ἀπὸ, vel adverbio ἔπειτα, ut εὐδαιμονίζω σε τῆς εὐτυχίας h. e. ἔπειτα τῆς &c. *beatum te praedico felicitatis cauſſa*. Λύω σε τῶν δεσμάτων ideſt ἀπὸ, *ſolvo te a vinculis*,

Materia, pars, & principium ortûs genitivo efferuntur, ut ξύλου ſ. ἐκ ξύλου τι ποιῶ *aliquid ex cedro facere*; ἐκ τῆς οὐρᾶς, ſ. ſimpl. τῆς οὐρᾶς ζῶον λαμβάνεσθαι *animal cauda comprehendere*, ἕλκει σε τριχῶν *trahit te capillis*, Τελαμῶνος Αἴας ἐγεννήθη *Aiax Telamone natus eſt*.

Dativum regunt

Verba *acquieſcendi* ἔργῳ τοῖς παροῦσι contentus *ſum praeſentibus*; *adorandi* προσκυνῶ τῷ θεῷ, *aggrediendi* ἐπιχείρω τῷ ἔργῳ; *certandi* & *contendendi* μάχομαι, καὶ ἀμφισβητῶ σοι, *converſandi* ὁμιλῶ, χρῶμαι τοῖς φίλοις; *incidendi* νόσῳ περιπίπτω, *invidendi* φθονῶ σοι, *laetandi* χαίρω, τέρπομαι τῇ μουσικῇ, *precandi* εὔχομαι θεοῖς, *reprehendendi* ἐπιπλήττω σοι, *ſequendi* σοὶ ἀκολουθῶ, praeter alia omnia, quae apud Latinos quoque Dativum poſtulant.

Item Verba compoſita ex praepoſit. ἐν, σὺν, ἐπὶ, παρὰ, πρὸς; προσπίπτει σοι ἡ πόλις, ὑπῆλθεν ὕδατι.

Ἀμύνομαί σοι ſignificat *ulciſcor iniuriam tibi illatam*, ἀμύνομαί σε *ulciſcor* & *punio te*: idem contingit in Verbis ἐκδικῶ, τιμωρῶ &c.

Duplicem Accuſativum regunt

Verba *docendi*, *monendi*, *celandi*, *interrogandi*, *poſcendi*, *induendi* & *exuendi*, *accuſandi* & *evadendi*, *adimendi* ac *privandi*, *bene* ac *male*

faciendi, *bene* ac *male dicendi*; ut μηδὲν εἴπῃς φλαῦρον ἄνδρα μηδέν σε ἠδικηκότα *ne convicieris viro*, *qui nulla te laeſit iniuria*.

Verba haec retinent quoque Accuſativum in paſſiva ſignificatione: τὰ θεῖα μεμυημένος *qui divinis myſteriis initiatus eſt*.

De Verbis Ἔχω, Ἄγω, Εἰμί.

Ἔχω iunctum adverbiis admittit caſum adverbiorum ipſorum, ἐμπείρως ἔχει τοῦ λέγειν *eſt peritus dicendi*; ἑτεροκλινῶς ἔχει πρὸς ἡδονὴν *eſt ad voluptatem propenſior*; ὕτως ἔχω τῆς γνώμης *ſum in hac ſententia*.

Dicitur quoque ἄγω σε ἐν τιμῇ, vel διὰ τιμῆς *te honoro*; ἔχω σε διὰ θαύματος *te admirer*; ποιοῦμαι ἐν αἰτίᾳ *crimini do* ſ. *verto*; εἰμὶ ἐν αἰτίαις *accuſor*.

Tertia perſona ἐϛὶ iungitur cum variis articuli Relativi caſibus; & cum variis adverbiis iuncta ad diverſa eleganter ſignificanda uſurpatur, ut ἐϛὶν ὅτινες *nonnulli* ſ. *quidam*; οὐκ ἐϛὶν ὅτινες *nulli*, ἐϛὶν ὃς *aliquos*, atque ita per omnes caſus, & genera. Ἔϛὶν ὅτε *aliquando*; ἐϛὶν ὡς, ἐϛὶν ὃν τρόπον *quodammodo*, ἐϛὶν ὅπως *aliquomodo*, ſ. *fieri poteſt*; ἐϛὶν ὅπου *alicubi*, & interrogando *ubi*?

De

De Conſtructione Modorum.

Indicativus ponitur ſaepe pro Optativo οὐκ ἐζήτων δι' ὧν δουλώσωσι *non quaerebant per quem* ſervirent pro δουλώσειαν: ἃ μήποτε ὤφελον συνίβη *quae utinam numquam contigiſſent*.

Item pro Subiunctivo ὅπλοις εἶχον ᾧ οὐκ ἐξικοῖντο *nulla habebant arma quibus ſe mutuo non attingerent*; οὐκ οἶδα εἰ πεποίηκε *neſcio an fecerit*.

Aoriſtus 1. Imperativi ponitur nonnumquam pro Futuro 1. Indicativi οἶδα ὅτι ποίησον *ſcio te facturum*, ſive *quod facies* pro ὅτι ποιήσεις

Optativus pro Indicativo ἔλιξαν ὅτι πέμψειε σφᾶς ὁ βασιλεὺς pro ἔπεμψε *dixerunt quod Rex ipſos miſit*. Et pro Subiunctivo ἐὰν ἔλθοις *ſi venteris*, ὡς εἴ τις ἄχθοιτο *quemadmodum ſiquis iraſceretur*. id autem fit praeſertim cum particulis ὅτι, ὥσπερ, ὡς, ὅσοι, ὅτε, ὡς.

Coniunctivi Praeſens per Futurum ſaepe accurate explicari poteſt, ut ὁπόσα βούλῃ *quaecumque volueris*, τί λέγω *quid dicam?*

Infinitivus pro Imperativo frequentiſſime uſurpatur μέτρῳ φάγειν *moderate manduca*.

De peculiari ſignificatione temporum, quibus iungitur particula ἄν, inferius dicetur.

De Infinito.

CAPVT IX.

Verbum, cui Verbum aliud praecedit, ponitur in Infinitivo modo cum Accuſativo caſu, ut φημὶ τούτους ἐπαίνου ἀξίους μάλιστα εἶναι *dico hos laude dignos maxime eſſe*; οἶδα πολλοὺς ἐλπίζειν *ſcio multos ſperare*, quod ita etiam exprimi poteſt οἶδα πολλοὺς ὅτι ἐλπίζουσι.

Quum oratio in eadem perſona ſubſiſtit, non eſt opus Accuſativo Pronominis, ut ἔφη ποιήσειν *dixit ſe facturum*; ὑπέσχετο βοηθήσειν *promiſit ſe opitulaturum*.

Cum Infinito coniungitur ſaepe Nominativus, ut λέγω εἶναι φίλος

λος dico me esse amicum ; φησὶν ἅτος ἀμείνων γεγενῆσθαι στρατηγὸς dixit hic se fuisse meliorem ducem.

Cum Praesenti Infinit. εἶναι *casus alii coniungi possunt ; si praesertim regatur a verbis* ἔξει, ἔξεστι, ὑπάρχει *&c. ut* σοὶ συκοφάντῃ εἶναι ὑπάρχει tibi licet esse calumniatorem ; οἷς προσήκει ἀγαθοῖς ἀνδράσιν εἶναι quibus convenit, ut probi viri sint ; τῶν δοκούντων εἶναι ἀγάθων qui videntur esse boni.

Verba, quae apud Latinos regunt Subiunctivum, apud Graecos Infinitivum etiam regere solent, ut *ὀλίγου ἐδέησεν ἀποκτεῖναι parum abfuit quin interficeret ; κινδυνεύεταί μοι διαφθαρῆναι : γυμνὰς εἰσιέναι νομίζεται mos est, ut nudi ingrediantur.*

Verborum Futurum Graeci ita saepissime circumloquuntur *μέλλω ποιεῖν*, vel *ποιήσειν* pro *ποιήσω faciam ; μέλλει λέγεσθαι*, vel *λεχθήσεσθαι* pro *λεχθήσεται dicetur.*

Non solum verba, sed aliae quoque orationis partes Infinitum apud Graecos regunt ; nimirum I. Adiectiva nomina, ut *δεινὸς λέγειν gravis in dicendo, δίκαιον φέρεσθαι quod ferre iustum est, ἐπίδοξος παθεῖν quam pati glorioſum est ; οἷός τε ἐστὶ λογίζεσθαι.*

Regitur quoque Infinitum ad Adverbiis ὅσον, πρὶν, ἐφ' ᾧ ; a Coniunctionibus ὡς, ὥστε &c *ὅσον κἀμὲ εἰδέναι quantum ego sciam.*

Infinitum ponitur saepe absolute sine ullo verbo a quo regatur : συνελόντι φάναι ut concise dicam ; ὡς εἰπεῖν, ὡς ἔπος εἰπεῖν ut ita dicam.

Infinitum εἶναι *saepe abundat, ut* τὸ νῦν εἶναι *pro* νῦν ; ἐκὼν εἶναι *pro* ἑκών.

Pro Infinitivi Futuro & Praesens, & Aoristus saepe usurpantur: *τί ποιεῖν ἂν, ἢ τί οἴεσθε λέγειν* pro *ποιήσειν* & *λέξειν*.

Quomodo pro Infinito usurpetur Participium, ut *μέμνησθε δὶς δεθέντα meministis bis ligati*, pro *μέμνησθε δὶς δεθῆναι meministis bis ligatum fuisse* vid. in sequenti Capite. In-

Infinitum cum neutro articulo coniungitur; & veluti nomen quoddam neutrum uſurpatur, ut τὸ πλυτεῖν ἐςι ἐν τῷ χρῆσθαι μᾶλλον, ἢ ἐν τῷ κεκτῆσθαι *divitem eſſe conſiſtit magis in uſu, quam in poſſeſſione.*

Verbum Infinitum cum Articulo τῦ vim habet Latini Gerundii in *di*, cum articulo τῷ reſpondet Gerundio in *do*; cum τὸ accuſativo articuli neutrius ſignificat ſaepe Gerundium in *dum*. Τῦ νικᾶν ἕνεκα ἦλθε *venit vincendi cauſſa* ὥρα τῦ πορεύεσθαι *tempus eundi*. εὖ πεφυκὼς πρὸς τὸ διαχλευάζειν *ad irridendum bene a natura conſtitutus*, ἐν τῷ κεκτῆσθαι *in poſſidendo*.

Gerundium paſſivum exprimitur ſaepe per nomina verbalia in τεον, ut λεκτέον, ποιητέον &c. quorum nominum peculiaris eſt Syntaxis Dicitur enim ὐ δουλευτέον τούτοις *non eſt ſerviendum his*; πορευτέα εἶναι pro πορευτέον *eundum eſſe*; ἰυθὺς διαλυτέον τὰς φιλίας *ſtatim ſolvendae ſunt amicitiae*; γραπτέον μοι ἐπιςολὴν *ſcribenda eſt mihi epiſtola*.

De Participiis, eorumque uſu.

CAPVT X.

MAximus eſt Participiorum uſus apud Graecos, qui propterea φιλομέτοχοι dicuntur. Etenim I. Pro Verbi alicuius tempore ponitur eius Participium cum verbo ſubſtantivo εἰμὶ, ὑπάρχω, γένομαι; apud Poëtas vero κύρω, πέλω, πέλομαι, τελέθω &c. ἐτυγχάνομεν τρέχοντες pro ἐτρέχομεν *currebamus*, ἀνῃρημένος ὑπάρχει *ſublatus eſt* ὐ σιωπήσας ἔσῃ *non tacebis*, γενεσθήτω προσέχοντα *attendant*.

Imo ipſum verbum ſubſtantivum ita circumloquimur per aliud ſubſtantivum verbum ut *φίλος ὢν τυγχάνω ſum amicus*.

Ἔχω, & φθάνω cum Participio, eius tempus eleganter ſignificant, ut ἔσχον λαβὼν pro ἔλαβον *accepi*; ἡρπακότες ἔχομεν *rapuimus*; ἔφθη κατακωλυθεὶς *impeditus eſt* pro κατεκωλύθη.

Participia ἔσχων, & ἀπιὼν ſaepe redundant, ut ληρῶν ἔσχεν *nugaris*, ἔσχετο ἀπιὼν *abiit*.

Participium pro Infinito frequentiſſime uſurpatur, ut ὅπου πυνθάνωνται ἀυτὸν ὄντα pro εἶναι *ubi audierint ipſum eſſe*; δείξω πεποιηκὼς *oſtendam me feciſſe*; φαίνεται παίζων *apparet quod ludit*, ſive eum *ludere*. Id vero fit praeſertim cum Verbis *perſeverandi*, *deſiſtendi*, *affectionem animi*, *notitiamve* ſignificantibus, ut φιλῶν με διατέλει *amare me perge*, παύσασθε ἐρίζοντες *ceſſate contendere*, οὐκ ἔνεγκα τυραννούμενος *non tuli me imperioſe cogi*; συνοῖδά μοι μὴ προσποιουμένῳ *ſcio me non finxiſſe*.

Additur nonnumquam adverbium ὡς, ut οὐκ ἤδεις ὡς κομίζειν δέον; *neſciebas quod ferre oportet?* πιστεύω ἡμᾶς ὡς ἕξοντας *credo vos habituros*.

Participium Verborum *incipiendi*, & *deſinendi* per Adverbium optime explicari poteſt, ut τελευτῶντες ἀπῆλθον *tandem abierunt*; ἤλιγα τῦτο ἀρχόμενος τὸ λόγυ *dixit hoc initio orationis*; Αἴγα ἄνυσας *die cito &c.* μιταξὺ λυόμενος *interim dum lavaretur*.

Idem quoque fit cum adiectivis quibuſdam ut δῆλος ἐστὶ στέργων *manifeſtum eſt* cum *diligere*; ἐάν τις φανερὸς γένηται κλέπτων *ſi pateat aliquem furari*.

Elegans eſt apud Atticos uſus verbi ſubſtantivi cum Participiorum quorumdam dati-

vo

νο ἐὰν βυλομένῳ σοὶ ἢ *ſi tu volueris*; εἴ σοι ἡδομένῳ ἐϛὶ *ſi delectaris*, ſive *ſi tibi placet*; θέλοντι κἄμοι τῦτ' ἂν ἦν *vellem hoc & ego*; ἦν δὲ οὐ τῷ Ἀγεσιλάῳ ἀχθομένῳ ταῦτα *non aegre ferebat haec Ageſilaus*.

Quod Latini exprimunt Ablativo abſoluto; id exprimunt Graeci genitivo Participiorum ut γενομένης ἐκκλησίας *habita concione*; ἐμοῦ παρόντος *me praeſente*, ſive *quum ego adeſſem*.

Idipſum Accuſativo quoque nonnumquam exprimitur, additis particulis ὡς, ὥσπερ, ut ὡς δὲ ἀκίνδυνον αὐτοῖς τὸ ἔργον ἐσόμενον *quaſi opus ipſis ſine periculo futurum eſſet*; ὥσπερ ἐκ αὐτῷ χώραν τινὰ ὖσαν *quum nulla ipſi regio eſſet*.

Attici utuntur hoc Accuſativo Participii neutrius generis ſine ulla particula ὡς *&c* ἐδοξαν δὲ ἡμῖν ταῦτα haec quum nobis viſa eſſent, ἐξὸν αὐτῷ cum liceat, *aut* liceret ipſi; μικρῦ δεῖσαν quum parum abeſſet; ἀκουσθὲν αὐτῷ quum auditum ab ipſo fuiſſet; ἑτέρων ἔτερα quum opus eſſet aliis.

De ſignificatione Verborum cum Coniunctione ἄν.

CAPVT XI.

COniunctio ἄν, apud Poëtas autem κε, & κεν I. *potentialiter* δυνητικῶς ſignificat; ſupplet nimirum modum Potentialem, atque adiungitur omnibus fere Modis, & Temporibus.

Indicativi

Praeſ. δίκως ἂν ἂν ὀρθῶς καπνῦται *corpus non recte fumet, vel fumaret*.

Imperf. ἄριστοι ἂν ἐτύγχανον *optimi eſſe poſſent*.

Pluſq. Perf. τῆς εἰρήνης ἂν διημαρτήκει *pacem non obtinuiſſet ſ. obtinere non potuiſſet*.

Aor. I. οὐδὲν ἂν ἔπραξε *nihil feciſſet*.

Aor. II. ἡσυχίων ἂν ἦγον *quieſcerem*, vel *quieviſſem*.

Optativi

Praeſ. εὐχοίμην ἂν *optem*.
Praet. τετύφθαιμι ἂν *verberaverim*, vel *verberaviſſem*.
Aor. I. γράψαιμι ἂν *ſcriberem*, vel *ſcripſiſſem*.
Aor. II. ἔφθιτο ἄν *periret*, vel *periiſſet*.
Aor. Acol. σὺ γὰρ ἂν τῦτο ποήσειας; *tu enim* ut *id feceris*?
Fut. I. ὃ πιςεύσειμι ἂν τῦτο *non crediderim hoc*

Subiunctivi

Praeſ. καλὸν ἂν ᾖ *pulchrum ſit*.
Praet. μάτην ἂν κεκτώμεθα *fruſtra poſſideremus*.

Infinitivi

Praeſ. οἶμαί σε γράψειν ἂν *puto te ſcripturum*.
Aor. I. ἐλπίζω χρήσασθαι ἂν *ſpero me uſurum*.
Aor. II. ἡγοῦμαι πάντας ἂν εἰπεῖν *puto omnes dicturos fuiſſe*.
Fut. I. ὑπολαμβάνει ὑμᾶς καταφρονήσειν ἂν *ſuſpicor vos contempturos*.

Participium.

Praeſ. σιωπῶ ἔχων ἂν εἰπεῖν *taceo habens quae poſſim dicere*, vel *quum poſſim dicere*.
Aor. I. εἰμὶ τῶν ἐδίως ἂν ἐλεγξάντων *ſum ex iis qui facile poſſent reprehendere*.
Aor. II. ὡς ἔποτ' ἂν ἐλθὼν *ut qui numquam venire poſſit*, vel *potuiſſet*.

II. Ἀοριςολογικῶς *indefinite*, quum nempe indefinitam loci, temporis, aliorumque id genus ſignificationem habet. Hoc modo cum Optativo, & Subiunctivo fere iungitur, & Verbo tantum praeponitur, ut ὅ τι ἂν λέγοις *quidquid dicas*; ὁπόσα ἂν ἐθέλῃς *quaecumque voles*.

III. Παραπληρωματικῶς *abundanter* quum nimirum particula ἂν abundat, ut οὐδ' ἂν ὀρνίθων γάλα ἀντὶ τοῦ βίου λάβοιμι ἂν *ne lac quidem avium huic vitae praetulerim*.

Nonnumquam Coniunctio ἂν ἐλλειπτικῶς *defective* ad orationem ſpectat, quum nempe ſubintelligitur, licet abſit; ut πῶς τις πεί-θοιτο; *quomodo aliquis obtemperaret* &c.

Si

Si Propoſitioni, cui inſervit εἰ, reſpondeat Redditio, cui inſerviat ἄν, utraque effertur per hos Modos.

Per Indicativum

εἰ ἐσωφρονεῖτε, οὐδ' ἂν ὀνομάζοιτε: *ſi ſaperetis neque nominaretis*, ſcil. *ne nominaretis quidem*.

εἰ μὲν Ἀλέξανδρος ἦμην, ἔλαβον ἂν ταῦτα; *ſi eſſem Alexander, haec accepiſſem*.

εἰ κατηγόρησε κἀγὼ ἂν ἀπελογούμην; *ſi accuſaret, & ego me defenderem*.

εἴ τις φίλων εἶδεν, οὐκ ἀνέγνω: *ſiquis amicorum vidiſſet, non cognoviſſet*.

Per Optativum

εἰ τοὺς Θεοὺς ἔχει φίλους, ἀρίστην μαντικὴν ἂν ἔχοι: *ſi Deos quis habeat amicos, optimam divinationem habet*.

εἰ ἀναγκαῖον εἴη ἀδικεῖν, ἢ ἀδικεῖσθαι, ἑλοίμην ἂν μᾶλλον ἀδικεῖσθαι, ἢ ἀδικεῖν: *ſi alterutrum neceſſe eſſet, facere, aut pati iniuriam, mallem accipere, quam facere*.

ἦτ' ἂν ἀμυναίμην, εἴ μοι δύναμίς γε παρείη; *profecto ulciſcerer, ſi poſſem*.

Per Optativum εἰ, per Indicativum ἄν.

εἰ δόξαι τἀληθὲς αὐτῷ, εὐθὺς ἂν ἐπείσθη: *ſi verum illi viſum eſſet, ſtatim fuiſſet perſuaſus*.

εἰ λυπεμένην γ' ἔσθοι, Νιτάριον ἂν ὑποκορίζετο: *ſi triſtem eſſe ſenſiſſet*, Nitarium *per blanditias appellabat*.

εἴ τινα λάβοιεν ἀπέκτεινον ſubint. ἄν: *ſiquem nacti eſſent, interficiebant*.

Per Indicativum εἰ, per Optativum ἄν. ἀνόητος ἂν εἴη, εἰ καταφρόνησε; *ſtultus eſſet ſi contempſiſſet*.

εἰ δή σοι ὑποίξομαι, δειλὸς ἂν καλοίμην: *ſi tibi cederem, ignavus vocarem*.

μακάριόν μέ τις θεῶν ἄμειλλε θήσειν, εἰ τύχοιμι σῶν γάμων pro εἰ ἔτυχον, ἄμειλλεν ἄν: *beatum me aliquis Deorum redditurus fuerat, ſi te uxorem duxiſſem*.

De Menſura, Spatio, Tempore.

CAPVT XII.

I. *Menſura* ita a Graecis exprimitur ὁ Μαίανδρός ἐϛιν εὐρὺς δύο πλέθρα, vel δύο πήχεις *Maeander eſt latus duo iugera, vel duos cubitos*; frequentius autem Μαίανδρός ἐϛι τὸ εὖρος τεϛτάρων ϛαδίων, vel τέϛταρες ϛάδιοι Dicitur quoque ποταμὸς ϛαδιαῖος τὸ πλάτος ſcil. κατὰ τὸ πλάτος *fluvius latus ſtadium unum.*

II. *Spatium* Accuſativo, vel Dativo exprimitur, ut ἀπέχει ϛάδια, vel ϛαδίοις πέντε *diſtat quinque ſtadiis.*

Genitivo quoque caſu per ellipſin effertur: ἀπέχει πλειόνων ἡμέρων ſcil. τὴν τῶν πλειόνων ἡμερῶν ὁδὸν *diſtat plurium dierum itinere.*

III. Quod autem ad *Tempus* attinet, Quaeſtio *quando* Genitivum, & Dativum poſtulat additis, vel ſubauditis Praepoſitionibus ἐπὶ & ἐν, ut ἡμέρας, καὶ νυκτὸς μελετᾷν *die, ac nocte meditari*; τῇ αὐτῇ, vel ἐν τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ *eadem die.*

Aliquando effertur per Accuſativum ſubaud. Praepoſ. κατὰ, ut ἦλθε τὸν ὥραν *venit tempori*. Interdum adiectivum abſolute ponitur, ut ἦλθε τριταῖος *venit tertia die*, ἠῶθεν *mane*, ἑσπερινὸς *veſpere*, χθιζὸς *heri* &c.

Quaeſtio *quamdiu* poſtulat *Accuſativum* cui adduntur ſaepe Praepoſ. ἐπὶ & παρὰ; *Dativum* quoque, & *Genitivum* addita interdum Praepoſ. διὰ, ut Ἀθήνησιν ᾤκησεν ἔτη, vel ἔτεσι;

vel

vel ἐτῶν ἑνὸς δέοντος εἴκοσι *Athenis habitavit annos undeviginti*. ἐπί τινας ἡμέρας ἡσυχίαν εἶχόν *quieti dies aliquot* ſ. *per aliquot dies fuerunt*, ἐργαζεται ἐν παμπλείσοις ἔτεσι *annis quamplurimis operatur* ſ. *laborat*; πέντε ὅλων ἐτῶν λαλεῖν οὐδὲν *quinque integris annis nihil loqui*; τῦ πολλῦ χρόνυ οὐκ ἐώρακα *a multo tempore non vidi*.

Saepe adjectivum ponitur, ut νύκτα παννύχιος *tota nocte dormit*, πανημέριος ἔδραμε *tota die cucurrit*.

De Adverbiis.

CAPVT XIII.

GEnitivum regunt pleraque Adverbia, nimirum 1. *loci* ἐγγὺς τῆς πόλεως *prope urbem*, πόῤῥω τῦ Διὸς *longe a Jove*, πρόσθε θυρῶν *ante fores*, ἔξω τῆς πόλεως *extra urbem*. 2. *Temporis* μετάξυ κινδύνων *inter pericula*, εὐθὺς τῦ δείπνυ *ſtatim a coena*, μέχρι, vel ἕως τῆς ἑσπέρας *uſque adveſperam*. 3. *Numeri* ἅπαξ, vel δὶς ἐνιαυτῦ *ſemel*, vel *bis in anno*. 4. *Ordinis* ἐφεξῆς τῦ ἑνὸς *deinceps poſt unum*, ἐχομένως τύτων *poſt haec*. 5. *Cauſſae* ἕνεκα τῆς ἀληθείας *propter veritatem*, χάριν τῶν πόνων *gratia laborum*. 6. *Similitudinis* ποταμῦ δίκην *inſtar fluvii*. 7. *ſeparationis* χωρὶς ἄλλων *ſine aliis*, ἄτερθε πόνων *ſine laboribus*. 8. *Exceptionis* πλὴν χρημάτων *excepta pecunia*. 9. *Copiae* ἅλις ἁλὸς *ſatis ſalis*. 10. *Celandi* λάθρα τῶν ἄλλων *clam aliis*. Demum Adverbia omnia,

omnia, quae formantur ab Adiectivis genitivum habentibus, ut ſunt praeſertim Comparativa, Superlativa, & alia plura. Adverbia *demonſtrandi* ἰδὲ, ἴδε Nominativum, & Accuſativum regunt, ut ἰδὲ Ῥόδος, ἴδε ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ.

Dativum poſtulant Adverbia *congregandi*, ut ἅμα τῇ ἡμέρᾳ *ſimul cum die*, *ſ. prima luce*; ὁμοῦ τοῖς συμμάχοις *una cum ſociis*. Praeterea Adverbia omnia nata a nominibus, quae cum Dativo conſtrui ſolent, ut ὁμοφώνως ἄλλοις *convenienter aliis*, ὁμοίως τοῖς μάλιστα *quam qui maxime*.

Accuſativum poſtulant adverbia *iurandi*, ut νὴ τὸν Δία *per Iovem*, μὰ τὸν Ἀπόλλω *non per Apollinem*.

Ὦ Adverbium *vocantis*, *exclamantis*, & ὦ *admirantis* cum caſibus omnibus, praeterquam cum Dativo, coniungitur, ὦ Ζεῦ τί λέξω *o Iupiter quid dicam*; ὦ τῆς ἐμῆς ἀθλιότητος *o meam miſeriam*; ὦ ἔβενος, ὦ χρύσος *o ebenum*, *o aurum*; ὦ πήγης πολυχεύμονος *o fontem uberem*; ὦ ἐμὲ δειλὰν *o me miſeram*!

Nonnumquam, omiſſo ὦ, ponitur tantummodo nominis Genitivus, ut τῆς τύχης *o fortunam*. Interdum Vocativus, & Genitivus ſimul iunguntur, ut ὦ Ἄπολλον τῆς εὐδαιμονίας τῆς ὑπερβαλλούσης *o Apollo magnam felicitatem*.

Eadem fere eſt Syntaxis Adverbiorum φεῦ & οἴμοι; φεῦ τῆς ἀλλαγῆς *heu mutationem*; οἴμοι κακοδαίμων *hei miſero mihi*; οἴμοι τῆς μεταβολῆς *hei mihi ob mutationem*, ubi forte ſubauditur ἐμοὶ.

Adverbia *qualitatis* frequenter, & elegan-

ter

ter cohaerent cum Verbis ἔχω, διάκειμαι, διατίθεμαι, addito caſu illius adverbii, ut ἀφειδῶς ἔχει χρημάτων *prodigus eſt pecuniae*; τῶν ἐν ἀγορᾷ οὐκ ἀπείρως ἔχει *non eſt imperitus rerum forenſium*; εὖ διακείμενος, καὶ καλῶς *bene affectus*.

Quaenam Adverbia Infinitivo coniungantur ſuperius Capite XI oſtendimus. Inter haec ὡς & ὥςε non ſolum Infinitivum, ſed Indicativum etiam regunt, ut ὡς ἴδον, ὡς ἐμάνην *ut vidi, ut inſanii*; Optativum quoque ὡς μηδὲν ὑπὸ τῶν ὄχλων βιαθείη *nequa illi vis a turba inferretur*, ὥςε μηκέτι πολεμήσωμεν *ne amplius bellum geramus*.

Εἴθε μὴ γίνεσθαι *utinam non eſſes*; αἴθε vero, ἀίθε, & ὡς optativae particulae, praeponuntur Praeterito Imperfecto ὄφελον ſ. ὤφελον & Aoriſto II. ὄφελον ſ. ὤφελον ſequente Infinitivo: ὡς ὄφελες ὄλεσθαι *utinam periiſſes*; ἀίθ' ὄφελές τ' ἦμεναι *utinam eſſes*.

Adverbia aliquando adſciſcunt ſibi Praepoſitionem, ut μέχρι πρὸς τὸν ἥλιον *uſque ad ſolem*.

Adverbium cum Articulo ponitur ſaepe loco Adiectivi nominis, ut ὁ χθὲς pro χθίζος *heſternus* Contra vero Adiectiva quaedam ponuntur pro Adverbiis, ut χθίζος ἦλθεν *heſternus venit*, pro χθὲς ἦλθε *heri venit*; ταχὺς ἦλθε *celer venit* pro ταχὺ *cito* ſ. *celeriter*.

In Graecorum Syntaxi peculiaris eſt negativorum Adverbiorum uſus. Etenim quum duo ſimul ſunt verba, quorum prius alterum regit, priori praeponunt negationem, quae alteri ſolum eſſet praeponenda: ut οὐ φημί σε εἰδέναι, pro φημὶ οὐκ εἰδέναι σε *dico non noſse te*; μὴ προσποιοῦμαι τοῦτο εἰδέναι pro προσποιοῦμαι μὴ εἰδέναι τοῦτο *fingo me neſcire hoc*.

Ὅσον ἀ, ὅσον ἔπω, μόνον ἀ ſignificant *fere, circi-*

citer; ὅσον οὐδέτω, ὅσον οὐκ ἤδη *quam primum, iam iam &c.*

Duae negationes plerumque non affirmant, ut apud Latinos, ſed negant,: χωρὶς ἐμοῦ οὐ δύνασθε ποιεῖν οὐδὲν *ſine me non poteſtis facere nihil*, ſcilicet *quidquam*, οὐ μὴ ποιήσω *non faciam*, μηδαμῇ μηδαμῶς *nequaquam*, *nullo modo &c.* ἔξαρνός εἰμι μὴ ποιῆσαι *nego me feciſſe*; μὴ οὐχὶ πρότερον ἀληθεύσαμενος *niſi antea vera dixiſſem.*

Οὐδὲ πολλοῦ δεῖ, praecedente negativa oratione aliqua, ſignificat *multum abeſt*: ideoque ταῦτα μήπω γέγονεν, οὐδὲ πολλοῦ δεῖ idem eſt, ac ταῦτα μήπω γέγονεν οὐδ' ὀλίγου δεῖ *haec nondum facta ſunt, & multum abeſt*, ſive *& non parum abeſt.*

Adverbia Interrogandi Verbo ſuo aliquando poſtponuntur, ut ἦρχε πότε; ὑπάγεις ποῦ; ἔσται δὲ τοῦτο πῶς, pro ποῦ ὑπάγεις; πῶς δὲ τοῦτο ἔσται;

De Coniunctionum ſyntaxi nihil eſt cur fuſe nunc diſſeramus. Satis de Coniunctione ἄν & εἰ in XII. Capite diximus: quae ad reliquas Coniunctiones attinent, non tam praeceptis & legibus, quam uſu & lectione ſunt addiſcenda.

De Conſtructione figurata.

CAPVT XIV.

SYntaxeos figuratae, quae nimirum ab Vniverſalibus regulis recedit, varia ſunt genera, quae totidem conſtituunt genera *Figurarum*, quarum praecipuas hic ſubiiciemus.

I El-

I. *Ellipſis* aliquid omittit in oratione, quod ſupplendum eſt. Omittuntur autem 1. *Nomina* ut πολὺν ἴπνις ſuppl. οἶνον *multum bibiſtis* ſ. *vinum*; μιταλλάττω ſuppl. βίον *finio* ſ. *vitam* ſcil. morior; εἰς πολιμίαν ſup. χώραν *in hoſtilem* ſ *regionem*; πρὸς ὀρθὴν ſup. γραμμὴν *ad rectam* ſ *lineam*; τῇ ἐπιούσῃ ſup. ἡμέρᾳ *poſtridie*. 2. *Verba*, *aut Participia* ἔκαϛοι ὅσον ἀτοζῆν ſup. ὅσον δεῖ εἰς ἀπιζῆν; χαίρειν ſup. προσάττω *valere iubeo*; ὡς ἀκῆσαι ſup. συνίβη *quantum audire* ſ. contigit. 3. *Praepoſitiones* διδάσκει μισθῷ ſup. ἀντὶ *docet* (ſ. pro) *mercede*; ἀκούσονταί μου ſup. πρὸς *audietis me* ſ. a me; κρεμῶ σε τῆς ποδὸς ſup. ἐκ *ſuſpendam te ex pede*; τὸ σὸν μέρος ſup. κατὰ *quantum in te eſt*; αὐταῖς βελαῖς ſup. σὺν *cum ipſis conſiliis*.

II. *Zeugma* id quod in Oratione deſideratur, e proximo aſſumit, manente eodem genere, numero, caſu, ceteriſque attributis, ut ὁ φοβεῖται θαλάτταν ὁ μὴ πλέων, ὃδε πόλεμον ὁ μὴ στρατευόμενος, ὁδὶ λῃϛὰς ὁ ἁλόντων &c. ſuppl ubique φοβεῖται.

III. *Pleonaſmus* aliquid addit Orationi, quod ſuperfluum eſt. ut παίζεις ἔχων pro παίζεις *ludis*, *iocaris*. ᾤχετο ἄπιων pro ᾤχετο *abiit*.

IV. *Syllepſis* quod in Oratione deeſt, e proximo aſſumit, mutato tamen genere, aut numero, aut caſu, aut aliquo ex ceteris accidentibus, ut τίνα αἷς ἴπεϛι τῶς ſcil. θυγάτερες ſ. παιδὸς; πλῆθος ϛρατιᾶς ἁρπάϛ ἀνθρώπων ſcil. ἀγγέλων; τὸ δ' ἰυτυχὶς τέτων ἐϛὶν οἱ ἂν &c ſcil. οἱ ἰυτυχεῖς.

V. *Hyperbaton* in peculiari quadam, paulloque aſperiore vocabulorum collocatione conſiſtit; cuius duo hic ſubiiciemus exempla. χρὴ μὰ Δία ἐχ ἣν Διοπείθης πειρᾶται τῇ πόλει δύναμιν καταϛκευάζειν, ταύτην βαϛκαίνειν, καὶ διαλύειν πειρᾶϛθαι, quod ita clarius diſponendum erat: Οὐ χρὴ μὰ Δία βαϛκαίνειν, καὶ διαλύειν πειρᾶϛθαι ταύτην τὴν δύναμιν, ἣν Διοπείθης πειρᾶται τῇ πόλει καταϛκευάζειν.

Ἐπιχειρητέον ὑμῶν ἐξελέϛθαι τὴν διαβολὴν, ἣν ὑμεῖς ἐν πολλῷ χρόνῳ ἔχϛε, ταύτην ἐν ὀλίγοις ὀλίγῳ χρόνῳ, pro Ἐπιχειρητέον ὑμῶν ἐν οὔϛοις ὀλίγῳ χρόνῳ ταύτην ἐξελέϛθαι τὴν διαβολὴν, ἣν ὑμεῖς πολλῷ χρόνῳ ἔχϛε.

DE

DE GRAECORVM PROSODIA, ET ORTHOGRAPHIA

LIBER III.

Vniverſales Proſodiae Leges.

CAPVT I.

QVid Syllaba, quid ſyllabae tempus, ſive *Quantitas* ſit ex Latina Proſodia ſatis cuilibet perſpectum eſt. Quod autem ad Graecarum ſyllabarum quantitatem propius attinet, vocales E, & O breves ſemper ſunt, niſi obſtet *Poſitio*, de qua inferius dicemus; vocales H & Ω, quemadmodum etiam Diphthongi omnes cum propriae, tum impropriae longam ſyllabam conſtituunt, niſi forte corripiantur ob legem de *Vocali ante aliam*. Ancipites vero A, I, Υ in dictionibus quibuſdam corripiuntur, quod plerumque fit; in aliis vero producuntur: nonnumquam etiam in eadem dictionis ipſius ſyllaba communes ſunt.

De Vocali ante aliam.

Non ſolum breves, verum ancipites etiam vo-

Vocales ante vocalem aliam, vel diphthongum plerumque corripiuntur, ut ἀεὶ ăei, δέξιος dexĭos, δύο dŭo. Producuntur tamen aliquando, ut inferius Cap. V. oſtendemus.

Corripi etiam poſſunt vocales natura longae ante vocalem aliam, ſive haec in eodem vocabulo, ſive initio ſequentis dictionis reperiatur, ut μνᾶμα κακοζωΐας cacozŏias; πλάγχθη ἐπεὶ planchthĕ; ἄξω ἑλὼν axŏ.

Diphthongi quoque αι, & οι ante vocalem corripi ſolent, ſi praeſertim haec initio ſequentis dictionis reperiatur, ut ἅλλεται ὀφθαλμὸς halletaĭ, ἄνδρα μοι ἔννεπε moĭ.

In eadem etiam dictione hoc aliquando fit, ut γυραικὸς ſecunda brevi, τοιαῦτα prima ſyllaba correcta: imo diphthongus αι ante conſonantem etiam correpta conſpicitur, ἵκομαι φίλην icomaĭ.

Idem in aliis quoque diphthongis non raro contingit, ut πέλει ἄθριος peleĭ, ὀφθαλμός μευ ὁ δέξιος meŭ, μύθῳ Ἀθηναίης muthŏ, Δρύαντος υἱὸς ŭios.

De Poſitione.

Ancipites, & breves vocales producuntur ante duas conſonantes, aut litteram duplicem, ut Αἴαντος Aiāntos, πλίνθος plīnthos, ἡδύσθην hedūſthen, Ἄραψι Arāpſi, κυλίζω culīzo, ὄβρυζον obrūzon: στέμμα ſtemma, ὀλέκοντο olēconto, ἔζετο ēzeto, τρέψω trepſo, τόξον tōxon.

Id autem contingit non ſolum ſi conſonantium una in fine eiuſdem vocabuli, altera initio

tio ſequentis dictionis reperiatur; verum etiam ſi ambae conſonantes, aut littera duplex ſit in ſequentis dictionis initio; ut ἔνθεν κῦμα enthen, μέγα ξιφος mega, ἀπὸ γλώσσης apŏ, μέγα σκῆπτρον mega.

Interdum tamen finalis brevis non producitur, licet dictio quae ſequitur, incipiat a duabus conſonantibus, aut a littera duplici, ut εἴτε Ζάκυνθος hoitĕ; ἀλλὰ Σκάμανδρος allă.

Littera σ aliquando in fine, aut etiam in medio dictionum non conſideratur, ut πολύφωνος κορώνη quaſi poluphonŏ, ἄλλος ἔστι perinde ac ſi eſſet hŏtis.

Poſitionem non conſtituunt duae conſonantes, quarum una *muta*, altera *liquida* ſit; ante has enim non *longa*, ſed *communis* evadit ſyllaba brevis, ſcilicet ε & ο, atque α, ι, υ dummodo breves ſint; ut Πάτροκλος Patroclos, Κύκλωψ Cuclops, Κλεόπατρα Cleopatra.

Apud Graecos autem poſt mutam liqueſcunt non ſolum λ & ρ; verum etiam μ & ν: Δραχμὴ drachme, Τέκμησσα Tecmeſſa, Ἴχνευμων Ichneumon, Πυκνὸς pucnos, Δάφνις Daphnis, Θέραπναι therapnai.

Communes eodem pacto fiunt breves vocales ante conſonantes μν, κτ, πτ, ut Πολυμνήστωρ Polymneſtor, δάκτυλος dactulos, Αἰγύπτιος Aiguptios.

Imo brevis vocalis, perinde ac ſi communis eſſet, producitur nonnumquam, licet ſolam liquidam antecedat, ut ἰλώρια cloria, μέλος melos: ob quam cauſſam communes ſunt primae ſyllabae in vocibus καλὸς, ἀνέρες, Ἄρης.

Id

Id contingit nonnumquam dum liquida non in eadem voce, ſed initio ſequentis dictionis reperitur; πολλὰ λισσομένω polla, ἰδὲ νίφος eidé.

Contra Poſitionis Regulam correpta aliquando conſpicitur ſecunda ſyllaba in vocibus ἀφίντων, ἠλεκτρώνος.

De Ancipitum Vocalium Quantitate.

CAPVT II.

ANcipitum vocalium quantitas, in qua agnoſcenda maxima Graecae Proſodiae difficultas verſatur, ex octo praeſertim fontibus ſive cauſſis deducitur; nimirum ex *Accentu*, 2. *Contractione*, 3. *Dialecto*, 4. *Derivatione*, 5. *Compoſitione*, 6. *Incremento nominum, & verborum*, 7. *Regulis de antepenultimis, & penultimis ſyllabis*, 8. *Exemplo, & auctoritate*.

De Accentu.

Quamquam Accentus, eiuſque pronunciatio a tempore, ſeu quantitate ſyllabarum valde differat, ut Cap. I. lib. I. monuimus; nonnumquam tamen ex ipſo, veluti ex certo indicio, ſyllabarum quantitas deduci poteſt.

1. Etenim omnis ſyllaba accentu circumflexo notata longa eſt, ut μῦς, πῦρ, ὑμᾶς, ἡμῖν, μῦθος, Ἀθηνᾶ.

2. Dum penultima ſyllaba circumflectitur ultima brevis eſt, niſi obſtet *Poſitio*, ut μῶσα, μοῖραν, σῆθι, πῆχυς.

3. Si antepenultima acuto accentu notetur, ultima brevis erit, ut τράπεζα, εὐσέβεια, τέτυφα, ἔτυψας.

Excipiuntur tamen varii Atticorum nominum casus, ut ὁ Μενέλεως, τῆς πόλεως, τῶν πόλεων, qui acuunt antepenultimam, licet ultima longa sit. Excipiuntur quoque diphthongi αι, οι, quae in ratione accentuum breves habentur, non autem in quantitate.

4. Si penultima naturâ longa, acuto accentu notetur, ultima longa erit, ut Λήδα, ὥρα, θυλεία: si enim ultima brevis esset, scribendum foret Λῆδα, ὦρα &c.

5. Si nomen masculinum in ρος, & ος purum acutum accentum habeat in antepenultima, eius vero femininum eodem accentu notetur in penultima, ultima feminini longa erit, ut ὁ ἅγιος ἡ ἁγία, ἡμέτερος ἡμετέρα: si enim ultima brevis esset, scriberetur ἅγια, ἡμέτερα.

6. Vox, in qua ultima brevis est; anceps vero, quae penultimam syllabam constituit, accentu acuto notatur, penultimam ipsam brevem habet, ut ξύλον, φίλος, πεντάκις &c. Etenim, si ante ultimam brevem anceps in penultima longa esset, scriberetur ξῦλον, φῖλος, πεντᾶκις &c.

De Contractione.

Omnis syllaba ex contractione orta longa est

eſt, ut κρέα crea pro κρέαα a κρέατα, βόα boā pro βόαε, τῇ πόλι poli pro πόλιι, ἄκων acon pro ἀέκων.

Contra vocales ex *Diaereſi*, ſeu diſſolutione ſyllabae alicuius contractae, aut diphthongi breves ſunt, ut ἐάγην ĕāgen pro ἤγην, ἑάλων ĕālon pro ἥλων, παΐς pāïs pro παῖς, ἀΐδης hāïdes pro ᾅδης.

Si ex diphthongo vocalis aliqua abiiciatur, anceps quae ſupereſt, brevis erit, ut ζυγὸς zŭγὸς a ζεύγω, πιθανὸς pĭthanos a πείθω.

De Dialecto.

I. Ἄλφα Doricum, natum ſcilicet ex η, longum eſt, ut ἀδὺ hādu pro ἡδὺ, ἀσκητὰ pro ἀσκητή.

Producitur etiam aliquando, licet oriatur ex ε, ut apud Theocritum ἀίκα aicā pro εἰκε.

II. Ἄλφα Aeolicum breve eſt, etſi oriatur ex η, ut νύμφα numphă pro νύμφη. Ita quoque in Accuſativis pluralibus ſecundae ſimplicium, atque in participiis in ας, ut τὰς τέχνας technās, τὰς αἴγας tās, δῆσας deſās pro δήσας &c.

III. Ἄλφα Ionicum breve eſt in penultima Praeteritorum Ionicorum γέγαα, μέμαα, ἔϛαα, βέβαα, quamquam fiat ex η, nimirum ex γέγηκα, μέμηκα, ἕϛηκα βέβηκα.

Participium μεμαὼς habet μα longum in obliquis ante ο, ut μεμάοτες memāotes; breve autem, quum in obliquis habet ω, μεμαῶτες memăōtes.

Breve eſt quoque α Ionice inſertum tertiis perſonis pluralibus paſſivis, & mediis Praeſentis, Praeteriti, Pluſquamperfecti, Futuri, ut ἕαται heătai pro ἧνται, κέαται pro κεῖνται, τετύφαται tetuphātai pro τετυμμένοι εἰσὶ, βεβλήατο bebleăto pro ἐβέβληντο, τυψοίατο tupſoiăto pro τύψοιντο.

Longum eſt α in Ionicis perſonis Verborum in μι, ut ἐάσι pro εἰσὶ, ἰάσι pro εἶσι; τιθέασι, διδόασι, ζευγνύασι pro τιθεῖσι, διδοῦσι, ζευγνῦσι.

Ipſum vero α Ionice interpoſitum verbis circumflexis in αω longum eſt, ſi ſyllaba proxime antecedens longa ſit, ut μαίμαε maimāe pro μαίμα Imperat. a μαιμάω, μενοινάα menoināa pro μενοινᾷ a μενοινάω: breve eſt autem ſi ſyllaba proxime antecedens litteram α brevis ſit, ut ἀντιάαν antiăan pro ἀντιᾶν ab ἀντιάω, ἐγγυάασθαι enguăaſthai pro ἐγγυᾶσθαι ab ἐγγυάομαι.

De Derivatione.

Derivatorum eadem eſt quantitas, ac Primitivorum, ex quibus deducuntur, ut δίκη dīce δικάω, δικαιοσύνη, δικαίωμα prima ſyllaba correpta; τιμὴ time τιμάω, τιμίος; νίκη nīce νικάω, νικητὴς prima ſyllaba producta. Κρίνε, ἔκρινα longum habent ι, quia a praeſenti κρίνω oriuntur; κριτὴς, κριτικὸς, κριτήριον, ipſum corripiunt, quia ex Perfecto Paſs. κέκριται deducuntur.

Non-

Nonnulla tamen a Primitivis ſuis recedunt, ut μανικὸς, μανιακὸς prima longa, a μανία prima brevi; ἀΐδιος, ἀέναος aidios, aenaos ab ἀεὶ aei.

De Compoſitione.

1. Compoſita ſimplicium ſuorum quantitatem ſequuntur: ut γυνὴ güne, Ἀνδρόγυνος Androgünos; θυμὸς thümos, μεγάθυμος megathümos; κριτὴς crites, ὑποκρίτης hupocrites, λαὸς laos, Μενέλαος Menelāos.

2. Privativa particula ἀ in compoſitis brevis eſt: ἀδάμας, ἄτομος ădamas, ătomos.

3. Praepoſitiones, quae in ancipitem deſinunt, in compoſitione ancipitem ipſam corripiunt, ut ἀντιλέγω, ἀμφιθέατρον, καταβάλλω antĭlego, amphĭtheatron, catăballo.

Corripiuntur quoque ancipites harum Praepoſitionum, ſive particularum inſeparabilium, ζα, αρι, ερι, βρι, & δυς, niſi obſtet *Poſitio*: ζάθεος zătheos, ἀρίδηλος arĭdelos, ἐριβώλαξ erĭbolax, βριαρὸς brĭaros, δυσέρως dŭſeros.

4. Quaelibet Orationis pars primam compoſiti partem conſtituens, atque in ancipitem deſinens, ancipitem ipſam corripit, ut μεγάθυμος megăthumos, λυσιμελὴς lusĭmeles, πολύδωρος poſŭdoros,

De Nominum Incremento.

CAPVT III.

I. IN Pariſyllabis Nominum Declinationibus reperitur tantummodo *α* incrementum Aeolicum Genitivi, quod longum eſt: ut Αἰνείαω, Μουσάων.

II. In Nominibus quintae Declinationis *α* incrementum breve eſt cum in ſingulari, tum in plurali numero: ut λαμπὰς λαμπάδος lampădos, σῶμα σώματος ſomătos, νέκταρ νέκταρος nectăros, τάλας τάλανος talănos, κόλαξ κόλακος colăcos. Hac de cauſſa brevis eſt penultima in Dativis ἀνδράσι, μητράσι ab ἄνδρες, μητέρες; quemadmodum in aliis, quae ſyncopen patiuntur.

2 Longum eſt Incrementum in *ανος* à nominibus non neutris deſinentibus in *αν*, ut τιτὰν τιτᾶνος titānos, παιὰν παιᾶνος paiānos.

3. Longum eſt incrementum plurium nominum deſinentium in *αξ*, ut φαίαξ φαίακος phaiācos: quae autem ex his nominibus *breve*, quae *longum* incrementum hebeant, uſu potius, quam praeceptis diſci poteſt.

4. Reperiuntur etiam producta aliquando κάρητα ceſāta a κάρας, κρατὸς crātos a κρὰς, καρὸς cārος a κὰρ, ναὸς nāos a ναῦς &c.

III. 1 Incrementum breve eſt, ut θέμις θέμιδος themidos, μέλι μέλιτος melitos, θρὶξ τριχὸς trichos

chos, ὕσριξ ὕσριχος hustrĭcos, χέρνιψ χέρνιβος chernĭbos.

2. Longum eſt in maſculinis, & femininis *dicatalectis*, quae nimirum in nominativo duas habent terminationes in ις, & ιν, ut ὁ δελφὶς καὶ δελφὶν, δελφῖνος delphīnos; ἡ ἀκτὶς, καὶ ἀκτὶν, ἀκτῖνος actīnos.

3 Longum quoque habent incrementum monoſyllaba ſive duarum, ſive unius tantum ſint terminationis, ut ὁ θὶν θινὸς thīnos, ἡ ῥὶν ῥινὸς rhīnos &c.

Breve tamen eſt incrementum in Διὸς dĭos &c. a recto inuſitato Δὶς *Iuppiter*.

4. Demum incrementum ι producitur in Nominibus ὁ καὶ ἡ ὄρνις ales, ἡ μέρμις funiculus, ἡ κρηπὶς crepido, ἡ κνημὶς tibia cum compoſ. εὐκνήμιδες eucnemīdes *bene ocreati*, ἡ σφραγὶς ſigillum, ἡ κληὶς clavis, ἡ ἁψὶς fornix.

5. Etſi pleraque Nomina in ιξ breve incrementum habeant, ipſum tamen producunt ἡ τέττιξ cicada, ὁ καὶ ἡ πέρδιξ perdix, ἡ μάστιξ flagellum, ἡ σμώδιξ vibex, ὁ φοῖνιξ phoenix, ὁ σκάνδιξ ſcandix, ἄιξ impetus: quemadmodum ὁ ῥὶψ ramus ſalignus, & ἶψ ἰπὸς Ĭpos vermis ſpecies.

IV. Incrementum in υ breve eſt, ut μάρτυρ μάρτυρος martŭros, χλαμὺς χλαμύδος chlamŭdos, ὄνυξ ὄνυχος onŭchos, χάλυψ Χάλυβος chalŭbos, μῦς μυὸς mŭos, δάκρυσι, ἰχθύσι dacrŭſi, ichthŭſi a δάκρυ, ἰχθῦς.

2. Longum habent incrementum dicatalecta in υς, & υν, ut ὁ φόρκυς καὶ φόρκυν, φόρκῡνος phorcūnos, ἡ γόρτυν καὶ γόρτυς, γόρτυνος gortūnos.

3. Etſi

3 Etſi pleraque nomina in υξ, & ινψ breve habeant incrementum, ipſum tamen producunt ὁ κόκκυξ cuculus, ὁ βόμβυξ bombyx, ὁ κήυξ Ceyx, ὁ κήρυξ praeco. βίβρυξ bebryx anceps habet incrementum; ipſum vero producunt ὁ γρὺψ gryps, ὁ γὺψ vultur.

4. Producta quoque reperiuntur κώμωθος a κῶμος, & ἰλύος ab ἰλύς.

De Verborum Incremento, & de quantitate Ancipitum in Verbis.

CAPVT IV.

I. A Incrementum in Verbis breve eſt, ut ἐτύψαμεν etupſāmen ab ἔτυψα, λελέχατε lelechāte a λέλεχα.

2. Producuntur tamen tertiae perſonae plurales in ασι, ut τετύφασι tetuphāſi, ἵςασι hiſtāſi ab ἵςημι; Ionicae etiam, ut διδόασι didoāſi pro διδοῦσι, ἔασι eāſi pro εἰσί.

3. Producuntur Participia feminina in ασα Aor. I. Activi, ut τύψασα tupsaſa, & Praeſ. II. Verborum in μι, ut ἱςᾶσα hiſtāſa.

II. Incrementum υ in Verbis breve eſt, ut ἐζεύγνυτον ezeugnŭton ab ἐζεύγνυν.

Producitur autem in ſingularibus perſonis Praeſentis activi IV. Coniugationis Verborum in μι, ut ζεύγνυμι, ζεύγνυσιν zeugnūmi, zeugnūſi &c. in omnibus Aor. II. perſonis ut ἔδυτον, ἔδυσαν edūton, edūſan.

Quantitas Ancipitum in Verb. Praeſenti & Imperf.

Quanta eſt ſyllaba immutabilis in Praeſenti, tan-

tanta eſt in Imperfecto Activo, Paſſivo, & Medio omnium modorum, etiam in Participiis: ut κρίνω crĭno, κρίνομαι crĭnomai, ἔκρινον ecrĭnon, ἐκρινόμην ecrĭnomen, κρίνε crĭne, κρίνυ crĭnu, κρίνων crĭnon, κρινόμενος crĭnomenos; γράφω grăpho, γράφομαι grăphomai, ἔγραφον egrăphon, ἐγραφόμην egrăphomen &c.

2. Longa eſt penultima in Praeſenti, & Imperfecto Verborum deſinentium in υνω, ut ἀμύνω amūno, ἤμυνον emūnon, ἠμυνόμην emūnomen &c.

3. Penultimam corripiunt verba in ανω, ut μανθάνω manthăno, ἐμάνθανον emanthănon.

Ipſam tamen producunt ἱκάνω venio, κιχάνω aſſequor, φθάνω praevenio: & ea quae formantur a futuro aliquo, ut ἀυξάνω auxāno ab ἀυξήσω, οἰδάνω oidāno ab οἰδήσω.

4. Verba in ιω, & υω communia quodammodo ſunt in penultima, quam ſaepe producunt, ſaepe etiam corripiunt.

Quantitas Ancipitum in Aoriſtis, & Futuris.

I. Penultima Aoriſti II. corripitur, eademque brevis eſt in Futuro II. Id autem obſervandum non ſolum in voce activa, ſed in paſſiva quoque, & media, in omnibus modis, & in Participiis temporum eorumdem: ἔτυπον etŭpon, τύπε tŭpe, τυπεῖν tŭpein, τυπὼν tŭpon; ἐτύπην etŭpen, τυπήσομαι tŭpeſomai; ἐτυπόμην etŭpomen, τυτῦμαι tŭpumai τυπόμενος tŭpumenos.

II. Pe-

II. Penultima Aoriſti I. eſt fere longa, ut τίω ἔτισα, λύω ἔλυσα etīſa, elūſa &c.

2. Verba tamen circumflexa in αω, quae in Aor. I. retinent α, illud corripiunt ut γελάω ἐγέλασα egelāſa.

Excipiuntur Verba deſinentia in αω purum, vel in ραω; haec enim α producunt.

3. Ita Verba IV. deſinentia in ζω, quorum characteriſtica Aor. I. eſt σ, ut φράζω ἔφρασα ephrāſa, ἑτοιμάζω ἡτοίμασα hetoimāſa.

Idem aliquando contingit in aliorum Verborum Aoriſtis, ut ῥύω ῥῦσα erūſa.

III. Penultima Futuri I. tanta eſſe ſolet, quanta eſt penultima Aoriſti I. Excipitur penultima Fut. I. quintae Coniugationis, haec enim brevis neceſſario eſt cum in Activa, tum in Media voce in omnibus Modis, & in Participiis, ut ψαλῶ, ψαλῶν psālo, psālon; κρινοῦμαι crīnumai &c.

Quantitas Ancipitum in Praeteritis.

1. Si anceps brevis fuerit in Futuro, vel Aoriſto I., brevis erit quoque in Praet. Perfecto activo, & paſſivo, & in Aoriſto, ac Futuro I. paſſivo omnium modorum, ut γελάσω gelāſo, γεγέλακα gegelāca, κρινῶ crīno, κέκρικα cecrīca, κέκριμαι cecrīmai, κριθήσομαι crītheſomai.

2. Ancipites in Attica Verborum repetitio-

tione cum in primis, tum in penultimis ſyllabis breves ſunt, ut ἀκούω ἀκήκοα ăcecoa, ἀλείφω ἀλήλιφα ălelĭpha.

Ita in aliis verborum reduplicationibus, ut ἄχημι ἀκάχημι, ἄλημι ἀλάλημι &c. ăcachemi, ălalemi.

3. Anceps ante πτ naturâ brevis eſt: ideoque a βάπτω eſt, βέβαφα bebăpha, a ῥίπτω ἔῤῥιφα errĭpha.

Penultimam tamen producere dicuntur κίκρυφα, κίκυφα a κρύπτω, κύπτω; & veriſimilius etiam τίτυφα a τύπτω.

Quantitas Ancipitum in Verbis in μι.

1. Reduplicatio verborum in μι, ſi propria ſit, corripitur, ut τίθημι tĭthemi; impropria plerumque producitur, ut ἵστημι hīſtemi, ἵημι hīemi.

2. In Imperativo ſingulari υ in polyſyllabis corripitur, ut κέκλυθι cecl̆uthi; in diſsyllabis autem producitur, ut κλῦθι clūthi.

Regulae de quantitate Ancipitum in Antepenultimis, & Penultimis Syllabis.

CAPVT V.

QVum ex legibus hactenus expoſitis deduci accurate non poſſit ancipitum quantitas in mediis omnibus dictionum quarumlibet ſyl-

la-

labis; neceſſario proponendae ſunt Regulae, quas Grammatici tradunt, de ancipitum ipſarum quantitate in *Penultimis* & *Antepenultimis* ſyllabis. Animadvertendum eſt autem quod *antepenultimae* nomine intelligenda eſt non ſolum tertia ſyllaba a fine, ſed quaevis etiam ante tertiam, ſi fortaſſe dictio pluribus quam tribus ſyllabis conſtet. Porro, ut breviori, faciliorique ordine progrediamur, illud ſupponimus, quod apud Grammaticos omnes certiſſimum eſt, nimirum ancipites omnes in quibuslibet dictionum ſyllabis, ſive ante vocales, ſive ante ſimplices conſonantes reperiantur, *breves* ſemper eſſe, niſi Regula, aut Lex aliqua peculiaris adverſetur. Vnum igitur inquirendum ſupereſt, in quibus nempe ſyllabis ancipites ipſae producantur.

Regulae de Antepenultimis.

I. A tum ante vocales, tum ante ſimplices conſonantes producitur in ſequentibus dictionibus.

1. Ante α, ἄᾱατος ſᾱtos, ἀκρᾱάντος; 2. ante ι ἄῑναος ἄῑριος, Λαΐρτης, Λαερτιάδης. 3. ante ι ἀΐδιος, ἀϊθαλής, ἀΐκης, ἀϊκή, ἀΐσσω ἀχαϊκὸς, βκγάϊος, ἐλάϊνος, vel ἐλαΐνος, καταΐγδην, λάϊνος. 4. ante ο, & υ, & ω Λ"οπες, βιάομαι, ἰάομαι, in compoſitis a λαὸς ut Λαοδάμεια, τιτράορος, Ταΰγετον. 5. ante ει, & οι ἀείμνηστος, ἀοιδὸς, ἀοίδιμος. Anceps eſt α in ἀείδω.

Ante conſonantes aliquando producitur; & quidem 1. ante γ ἴδαγμης, ναυαγίω, ναυάγιον, σφραγίζω, Τιμαγήτης 2. ante δ, ἀδηκὼς. 3. ante θ γαθυλλὶς. 4. ante κ ἀκόσιος, διάκοσιος, συρακόσιος, διακόσιος, τριακόσιος, & alia numeralia in οσιος. 5. ante λ ἀλοσιη-

γη, φαλαίνη, ἄλοφος; anceps eſt prima in μαλακὸς. 6. ἄμητος meſſis, ἀμητὸς tempus metendi, ἀμητὴρ; anceps eſt prima in ἀμάω; ἀπάμωια, δαμοίτας, ἐυδαμίππος 7. ante ν, ἀνίφιλος, ἀνίψιος, ἀνύμενος, δάνεβις, κατάνεται, κράνιον, κράνειον, κρανάνειος, μανικὸς, νιανίας, πανιαπιὺς; anceps eſt ἀγανοφρων. 8. ἀπάλαμνος, ἀπινῆς ἀπιδανὸς, δραπέτης, δραπετίδης, ὑάπεια; anceps eſt Ἀπόλλων. 9. ante ρ, ἀράομαι, ἀρήτη, ἄρητος, ἀρητὴρ, ἀρήτειρα, ἄρνη, ἄριστον prandium, ἀμαρακὶς, κάραβος καρίων, καρύομαι. 10. ante σ ἀσιάδης, ἄσαπος, διπλάσιος, ἐπαράσιμος, ἐυκρασία, ἰάσιμος, κοράσιον, πασιφάη, πασιφαὴς; πάσασθαι pro κτήσασθαι primam producit, pro γεύσασθαι corripit. 11. ante τ, ἀτάλλω, ἄτερος, ἀτηρὸς, βατήριον, διδυματόκος, θάτερον, λατομία, λατύπος. 12. ante φ, ἰπάφιος. 13. ante χ, τράχηρος.

II. 1 Longum eſt in antepenultima verborum deſinentium per *ινεω*, ut *βινέω*, *κινέω*.

2. Longum eſt quoque ante *ρ*, ut *Σεμίραμις*, *Τυρίνθιος*.

Producitur praeterea & ante vocales, & ante ſimplices conſonantes in ſequentibus dictionibus.

1. ante α, ἰάομαι, ἰαπετὸς, ἰάσιμος, ἰάσιος, ἰασιὼν, ἰασὸς, ἰατρὸς: communia ſunt ἀνιάω, ἀνιάζω, ἀνιαρός. 2. ante ε, πίερος, πιέριος; communia ſunt ἱερὸς, ἴημαι, & ἵεμαι 3. ante η, ἰητὴρ; anceps eſt ἵημι cum compoſitis. 4. ante ο, ἰόνιος, ἰὸς ſagitta, venenum cum compoſitis ἰοβόλος, ἰοχέαιρα &c. ἴομαι, ὀφιονίδης, παυδιονίδης, χιονόεις, & χιόνιος. 5. ante υ, ἰυγὴ, ἰυγμὸς, ἰύζω. 6. ante ω, ἰωχμὸς, μνιώδης, παλίωξις, προΐωξις, φθιώτης. 7. ante αι, πιαίνω, ἰαίνω. Longum eſt quoque ι in ſequentibus dictionibus 1. ante β, ἀλίβαπτος, τιβέριος, τίβυρις 2. ante γ ὀρίγανον ſ. ὀριγάνον, ῥιγίω, ῥιγάω, ῥίγιον, σιγάω, σιγαλίως, σιγαλόεις 3. ante δ, ἀκιδάλιος, ἰδαῖος, ἰδάλιμος, ἰδάλιον, ἰδομενὶς, πιδύτης, πιδύω, σιδόνιος, χελιδόνιον. 4. ante θ, ἰθύνω, ἰθύντωρ, ἰθύτερος, σιθωνία, τιθανός. 5. ante κ, ἀρικίνη, ἴκαρος, ἰκάριος, ἰκεσία, ἰκέσιον, ἰκέσιος, κίκαμα, νικάω, νικίας, νίκανδρος, σικανίη, σικιλίη, φοινίκεος, φρικάλιος, φρικώδης; communia ſunt ἱκάνω, ἴκελος. 6. ante λ, ἰκελαδὸν, ἰλαδὸν, ἰλαμὸς; ἰλαρῶ, ἰλὺς, ἴλιγγος, ἴλιος, ἰλισσὸς, ἰλύσις, μιλίλωτον, μίλητος, ἀμιλαδὸν, ὁμιλία, ὁμιλητὴς, πιλίω, φιλιτεύω, φιλήτης, φίλομαι, χίλια, χιλιὰς, χίλιοι, χιλεύω, ψίλωθρον; communia ſunt ἵλαμαι, ἵλαος, σιλφὸς. 7. ante μ, βριμάω, βριμηδὸν, δριμύλος, ἰμέρα

ρα, ἵμερος, ἱμείρω, ἱμερόεις, κεκονιμένος, μιμῆσθαι, μίμημα, μιμητὴς, σιμικίνθα, τιμήεις, τίμιος, φιμώδης. 8. ante ν, ἀκροθίνια, γίνομαι, γινώσκειν, δελφίνιος, δίνησις, δίνητος, ἰρινὸς, ἴνιον, θρηνακίη, ἰναχὸς, ἰνωπὸς, κινύφιος, λακίνιος, λακινίας, μινωΐς, πυύσκω, πρίνινος, σίνομαι, τριπιδίνηθεν, τριπακρία, χαλινόω. 9 ante π, διϊπετὴς, ἰυριπίδης, ἠιπαπε, λιταρῶ, πυριπόλος, ῥίπασον, ῥιπίζω. 10 ante σ, ἀφροδίσιος, βισάλτης, βισαλτία, βρισηὶς, ἰσάζω, ἰσαῖος, ἴσανδρος, ἰσήρης, ἰσοπαλὴς, ἰσοφαρίζω, κονίσαλος, μισαρὸς, μισέω, νισυρὸς, ὀχλίσειαν, πισήεις, πισιδὴς, πισιδικὸς, σίσυμβρα, σίσυφος, σισυφίδης, τίσασθαι, τισιφόνη, φθισήνωρ, χαρίσιος, χρίσομαι. 11. ante τ, ἰτέα, ἰτιμονεὺς, τιτίζω, τίτυρος, τριτογένης, τριτογένεια, τριτωνὶς, φιτύω. 12. ante φ, διφάω, διφήτωρ, ἰφιγένεια, ἰφιδάμας, ἰφίνοος, & alia ab ἴφι, ἴφιος, ἴφιτος, τριφυλλὶς; anceps πιφαύσκω. 13. ante χ, ἰχανῶ, κίχορα, ψιχάρπαξ.

III. Υ Producitur in Pronominibus omnibus ut ὑμεῖς, ὑμέτερος hūmeis, hūmeteros.

Praeterea tum ante vocales, tum ante consonantes producitur in sequentibus dictionibus.

1. ante α, ἰυάλιος, κυάνεος, κυανοχαίτης, πλατυάζω. 2. ante ε, ἀνακλύεμεν, κωλυέτω, μυελὸς, πυετὸς, ῥύετο. 3. ante η, ἀισυήτης. 4. ante ο, διακλυόμενος, μαρύομαι, μυόδοκος, ὑόμενος, ὠρύομαι. 5. ante υ, μύκερος, μυκερίζω. 6. Communia sunt πύελος, ῥύομαι, ὑετὸς.

1. Ante γ, γυγαῖος, μυγαλὴ, πυγίζω; Anceps est θυγάτηρ. 2. ante δ, κυδάλιμος, κύδιμος, κυδαίνω, κυδιόων, μυδάλιος, πυδάω. 3. ante θ, ἰρυθιόων, μυθῆσαι, μαραμύθιον, πυθαγόρας, πυθεῖν, πύθιος, ψιμμύθιον. 4. ante κ, ἰεύκακίαι, ἰεύκαμαι, ἐρυκανὰν, μυκάομαι, μυκηθμὸς, συκοφάντης, φυκίον, φυκιόεις. 5. ante λ, θυλακὶς, θύλακος θυλακόεις, κογχύλιον, μυλιόωντες, παμφυλίαι, σκυλεύω, σκύλομαι, σύκινος, συλάω, συλεύω, σφονδύλιον, ὑλαῖος, ὑλακίδης, ὑλακόεις, ὑλακόμωρος, φυλείδης, φύλοπις. 6. ante μ, ἀμυμώνη, ἐιλυμένος, ζύμωμα, θυμῆσαι, ἐνθυμῆσαι, ἐνθύμημα, θυμαίνω, θυμήρης, θυμώδης, καταθύμιναι, κρυμώδης, κυμαῖος, κυμαίνω. 7. ante ν, ἀρτύνομαι, βιθυνία, γρύνιος, ξυνὸν, ξυνίημι, ξυνόω, συνιχὶς. 8. ante π, λυπέομαι, ῥύπιον, τρυπάω, τρύπανον. 9. ante ρ, γυραῖος, γυρόω, κινύρομαι, κυρήνη, κύριος, κυρῆνος, μαρτύρομαι, μυρίος, μυρία, μυριότης, μύραινα, μύρομαι, πλημμυρίω, πλημμυρία, πορφύριος, πύραμος, πυραμὶς, πυραύστα μύρος, πυρίτης, πυραίχμης, πυ-

πυρπαῖον ἔρος, σύρομαι. Communia ſunt πυρανγὴς, πυρήν, συρίζω, σφύραινα, τυρόεις. φυράω. 10. ante σ, βυλυσιος, θαλύσια, λυσανδρος, λυσιζωνος, λυσίκακος, λύσιμελης, λυσιμερίμνος, λυσίπονος, μύσιος, ῥυσιον, φυσιάω, φυσίγναθος, φυσίζοος, χρυσιος 11. ante τ, ἀτρυτώνη, ἀϋτεω, πρισβυτικὸς, σκυτοτόμος, φυταλιὰ, φυτάλμιος. 12 ante φ, ἰλυφάζω, κικρύφαλον, κελύφανον, κωλυφιον, τυφομαι & τρυφίων apud Phocylidem. 13. ante χ, βρυχανάω.

Regulae de Penultimis.

A, quod in penultimis non ſolum ante vocales, verum etiam ante ſimplices conſonantes plerumque breve eſt, in pluribus dictionibus producitur; & quidem ante vocales 1. in compoſitis a verbo ἄω, ut ἁλιαὴς, βαρυαὴς, δυσαὴς haliaes, baruaes, dusaes. 2. In verbis in αω purum, & ραω, ut ἐάω, περάω, excepti ἀμφιάω, & ἐψιάω. 3. In nominibus in αων per ονος declinatis, ut ἀλκμάων, ἀμυθάων, λυκάων &c. Ante conſonantes autem 1. In verbalibus in μα purum, ut ὅραμα, ϑυμίαμα, dummodo non oriantur a verbis in μι. In diſſyllabis acutitonis in ανος, ut δανός. In Gentilibus praeterea deſinentibus in ανος, & ανις, ut βριτανὸς, βρετανίς. 3. In nominibus lapidum, & Gentilibus deſinentibus in ατης, & ατις, ut ἀχάτης, γαγάτης, νιφάτης, σπαρτιάτης σπαρτιᾶτις.

Longum quoque eſt α ante vocales in ſequentibus dictionibus. 1. ante α, κράας, λᾶας. 2. ante η, παμφαης; ἀηρ plerumque corripitur, δαηρ commune eſt, 3. ante ι, ἀθεραὶς, ἀχραὶς, ϑαὶς, λαι, ναὶς, πτολιμαὶς nomina propria; ἀὶξ, λάϊγξ, πολυάϊξ. 4. ante ο, ἀμφιάραος, λαὸς cum compoſitis, παὶς, φᾶος: com-

munia ſunt ἄορ, ἴλαος, 5. ante ω, μιμαὼς commune eſt.

Ante conſonantes producunt α. 1. ante γ, ἀαγὴς, ἄγις, δαγὴς, ἴαγε, ἰαγὼς, περιαγὴ, πεπραγὼς, πρᾶγμα, σφαγὶς, τάγος. 2. ante δ, ἄδος, εἰς ἄδυ, ἴαδε, ἰαδὼς, λάδας, λάδων, ὀϊλάδης, ὀπαδὸς, σπάδιξ. 3. ante θ, ἄθλον, κράθος, πειραθὶς, πραθὶς. 4. ante κ, ἄκις fluvius, ἄκων invitus, δᾶκος, λίλακας ſtrepis, οἰάκις ab οἰάξ 5 ante λ, ἄλις, ἀμάλη, δαλὸς, κᾶλον lignum, ὁμφάλη, πεντηκοντακίφαλος, ταλὴμ, σαρδανάπαλος, σύμφαλος, ἅλις τριπέφαλος; commune eſt καλὸς 6. ante μ, ἀμὸς noſter, δᾶμις, δάμων, πίτραμαι, συγκίκραμαι, Φρασίδαμος, & apud Nicandrum βάλσαμον. 7. ante ν, ἀγαθάνωρ, ἀγάνακτ, ἀγάνωρ, βιάνωρ, ἴρανος, ἴανος, ἰκάνω, κατάπτηται conſumitur, κιχάνω, νᾶϊς, νικάνωρ, τιθᾶναι, τρίκρανος, φθάνω; Communia ſunt ἄνω pro ἀνύω, ἀνὸς, ἐνιαύσιος. 8. ante π, ἄναπος, ἄπις, ἰάπυξ, νᾶπυ, πρίαπος, σάραπις. 9. ante ρ, ἄρα numquid, ἀίσαρες fluvius, ἐυμάρας, Θυμαρὶς, καρὶς piſcis, κατάρα, λαρὸς, μυσαρὸς, πάρων fluvius, τάραρος, ταρὸς, τινάρα, Φᾶρις, Φᾶρες; communia ſunt ἀρὰ, ἄρης. 10. ante ς, ἄσις, ἴασος, ἴασοι, κρᾶσις, μάσις urbs, πρᾶσις, Φᾶσις. 11. ante τ, ἀϋάτος, ἀόρατος, ἀπείρατος, ἀπρεσόρατος, ἄρατος, ἄτος, ἄτη, γιγάατι Praeteritum, ἐυφράτης, Θίατρον, Θιατὸς, ἰατρὸς, καίρατος fluvius, κρατὴρ, φράτηρ. 12. ante χ, τραχὺς cum compoſitis; ἰαχὴ anceps eſt.

II. ι, quod in penultimis ſyllabis & ante vocales, & ante ſimplices conſonantes corripi ſolet, 1. producitur ante vocalem in nominibus in *ιων* per *ονος* declinatis, ut Ἀμφίων, βραχίων, Πανδίων, excepto περικτίων. 2. Pleraque verba in *ιω* habent *ι* commune: producuntur autem omnino πρίω, φθίω, χρίω.

Ante conſonantes producunt *ι* 1. Verbalia in *ιμα* a Perfectis in *ιμαι*, quorum tamen penultima longa eſt. 2. Polyſyllaba, & triſyllaba in *ινη*, ut ἀδραξίνη, ἐρυκίνη, ἡρωΐνη; ἀξίνη, ὑσμίνη: quibus addantur duo diſſyllaba δίνη, ῥίνη. 3. Verba deſinentia in *ινω*, κλίνω, κρίνω, πίνω &c. 4. Nomina deſinentia in ιτη, ιτης,

ιτις

ιτις, ut ἀφροδίτη, ὁπλίτης, πολίτης, πολῖτις.

Praeterea ι in penultima producunt 1. ante α, ἀιπόλια, δῖα, ὁρμία, πιάρ, φλίας. 2. ante η, πίηρ ſ. πίωρ, πραθυμίη. 3. ante ο, δῖος, ἴνδιος meridianus, κριὸς, μνιὸν, Gentilia φθῖος, χῖος, & propria θρῖος, κῖος, κρῖος, πῖος, τῖος. 4. ante υ, ἴυγξ motacilla. 5. Communia ſunt ἀνία, ἰύδιος, ἴϊα, ἴα, ἴαι, ἰμὶς, ἴον, καλιὰ, κοιὰ. κρεῖον, λίαι, μίαν. Nonnumquam reperiuntur etiam producta πιεῖν, σοφία, ὑπεύδιος, ὡρίων. Quemadmodum & comparativa βελτίων, κάκιων, τάχιων &c.

Longum quoque ante ſimplices conſonantes habent ι dictiones, quae ſequuntur; 1. ante β, ἀκριβὴς, ἰρυσίβη, θλίβω, ἴβις, τίβη, τίβυς; τιβερίας quoque, & τρίβω aliquando producuntur. 2. ante γ, μάστιγος, μίγω, πτῖγος, ῥῖγος, σίγα, σιγή: commune eſt πτίγω. 3. ante δ, γλυκυσίδη, διδὼ, ἐλιδὼ, ἴδη, κιδὴ, πίδαξ, πολῖδος, χιλιδὼν, χλιδὴ: commune eſt σίδη. 4. ante θ, βρῖθος, βριθὺς, βρίθω, ἴριθος, ἰριθὶς, ὄϊς, κριθὴ, λῖθος proprium, σιθὼν, χθονοβριθὴς. 5. ante κ, ἄκικυς, γρηνικὸς fluvius, θρῖκες, κάϊκος, κικὺς, νίκη, Φοινίκη, Φρίκη: commune apud Homerum eſt ι in μυρίκη. 6. ante λ, ἀίγιλος, ἄργιλος, δακαχίλιοι, ἑπτακχίλιοι, ἴλὼς, ἶλος, κοίλη, νεόγιλος, ὄϊλὺς, ὄμιλος, πέδιλον, πῖλος, σμώλαξ, σμίλη, σμῖλος, σκῖλος, χιλὸς, χίλιον, ψιλὸς: indifferens eſt φίλος. 7. ante μ, βρίμη, βριμὼ, ὁριμὺς, κλίμαξ, λιμὸς cum compoſitis βέλιμος &c. μῖμος, σιμὸς, σίμος, τιμὴ cum compoſitis ἄτιμος &c. φιμὸς. 8. ante ν, ἀίγινα, ἀισχίνης, ἄπιρνος, γύριος, δῖνος: ἐρινὲς, ἔρινὸς, θαμινὸς, θρίδαξ, θριδακῖνις, ἰνὰ, καμάρινα, κάμινος, κέρκινα, κλίνη, κυκλάμινον, λατῖνος, μίμνος, ῥινὸς clypeus, σίλινον, σμινῦν, σαφυλῖνος, ταλκύρινος, φοινὺς, χαλκὸς 9. ante π, γρικὸς, ἐπικὺς, ἐπίπω, ἴύριπος, ἶπος, κιπὸς, παρθενοπίπης, ῥίπη urbs, ῥιπὴ, ῥιπὸς, σίπων, σικὺς, σκίπων; communia ſunt ἰπὸς, ἰρίπω. 10. ante ρ, ἶρις, ἴρος, ἶραξ, πιρὸς, ἄσιρις, τίρυς. 11. ante σ, ἀγχίσης, ἀμνισὸς, ἀμφισὸς, βρισὺς, θεμισὼ, ἶσις, ἴσος aeque, μῖσος, νῖσος, πῖσα ὕλη, πῖσος ubertas, τελμισὸς, Commune ἶσος, & compoſita, atque μίσος piaculum. 12. ante τ, ἀδύιτος, ἀδῆριτος, ἄστιτος, ἶτων urbs, ἰφίτος, κλιτὺς, λῆτις praedatrix, λῖτος, λιτὸς, ὀνῖτις, παλίντιτος, πίφρικα, πυρῖτις, σῖτος, τιτὼν, τρίτων, φῖτυς. 13. ante φ, γρῖφος, θεοδμὰς Deum quaerens, ἶφι, ἴφις, ἰφὺς σίριφος, σίφων, τῖφος, τῖφος pilus; commune eſt νίφω. 14 ante χ, ἰχὼρ, τάριχος.

De quantitate Υ *in Penultimis ſyllabis.*

Υ, quod in penultimis ſyllabis, & ante vocales, & ante ſimplices conſonantes corripi ſolet, producitur tamen ante vocales in Verbis deſinentibus in *υω*, dummodo ante *υ* reperiantur duae conſonantes, aut littera duplex, aut ſyllaba naturâ longa, ut *ποιπνύω*, *ἑδρύω* &c. Ante conſonantes vero producitur. 1. in verbalibus deſinentibus in *υμα*, ut *θῦμα*, *κῦμα*, *ἄρτυμα* &c. 2. in nominibus diſſyllabis in *υμος*, ut *ῥυμὸς*, *χυμὸς*, *ϑυμός*. 3. in verbis polyſyllabis deſinentibus in *υνω*, ut *ωολύνω*, *ὀτρύνω*; quemadmodum etiam in verbo *δύνω*. 4. in nominibus in *υρος*, quae antepenultimam longam habent, in ultima vero accentu acuto notantur, ut *ἰσχυρὸς*, *ὀϊζυρός*. 5. in verbis deſinentibus in *υρω*, ut *σύρω*, *φύρω*. 6. in verbis deſinentibus in *υχω*, ut *βρύχω*, *τρύχω*, *ψύχω*.

Praeterea *υ* ante vocalem producunt ſequentes dictiones; & eaedem. 1. ante *α*, *θυὰς*, *κῦαξ*, *σῦαξ*. 2. ante *υ*, *πῦος*. 3. ante *ε*, *ἰτέα*, *μύω*, *μυὼν*, *μύωψ*, *ὗω*. Commune autem habent *υ* ante *α*, *ἀτύω*, *ἀρύω*, *βρύω*, *θαλλύω*, *δύω*, *ἐρύω*, *θύω*, *κλύω*, *κωκυω*, *λύω*, *μυτύω*, *φύω*.

Ante conſonantes vero longum habent *υ* ſequentes dictiones, 1. ante *β*, *ὑβός*. 2. ante *γ* *ἀμαυγή*, *γύγης*, *ἴυγξ*, *λαιτρύγαι*, *ὀλολυγὴ*, *ὀλολυγὼν*, *πυγή*, *τρυγὼν*. 3. ante *δ*, *ἀβυδος*, *βατιυδα*, *ἰτέα-κυδὴς*, *κῦδος*, *λυδὸς*, *τυδεύς*, *Φερεκύδης*; commune eſt *ἴδωμι*. 4. ante *θ*, *ζῦθος*, *μῦθος*, *μυθῶ* verbum, *πύθω* nomen: commune eſt *βυθός*. 5. ante *κ*, *βρυκὸς*. *βρύκω*, *ἐρύκω*, *μεμυκὼς*, *πεπύκα*, *συκῆ*, *σῦκον*, *φυκὶς*, *φῦκος*. 6. ante *λ*, *ἀσυλία*, *ἀτρακτυλὶς*, *ἐρεφυλὴ*, *κερ-*

δυλα

ὗλαι, μυλεὺς, σκῦλον, σῦλος, τύλη, ὕλαξ, ὕλη, φύλας, φυλεὺς, φυλὴ, φῦλον, φύλω, χυλός. 7. ante μ, ἀμύμων, ἰγκύμων, θυμὸν, κυμὴ acervus, στρυμών; commune est ὄνυμος. 8. ante ν, ἄμυνα, ἀκανθυνος, βιάυνος, βοᾶυνος, γορτυνὶς, γρυνὸς, δίκτυνα, θῦνες, κίσσυνος, λάγυνος, μαραυδυνος; μύνη, ξυνὸς, ὀρκῦνος, πάχυνος, τύπη prio σὺ, ὕπις, ὑποδρακυνὶς, φρόνη, φρῦνος; anceps est κορύνη. 9. ante π, ἄλυπος, λύπη. 10. ante ρ, ἄγκυρα, ἀλιμυρὶς, γίφυρα, γυρὸς, κίξυρα, κιννύρη, κῦρος, λάφυρα, λίπυρος, μιλίγυρις, ὀλίγυρος, ὄλυρα, ὀπάγυρος, παπύρινος, πίτυρα, πλημμυρὶς, πυρὸς, σκῦρος insula, σύριγξ, σφῦρα malleus, τυρὸς, τυρὼ. 11. ante ς, Καμβύσης, Διόνυσος, φῦσα, χρυσός. 12. ante τ, ἀδάκρυτος, ἀλίτρυτος, ἄτρυτος, ἀύτη, βητυτὸς, βλυτὸς, γωρυτὸς, κακυτὸς, λύταρ, μητύτηρ, μητύταρ, μήτυτης, πρεσβύτης, πρεσβῦτις, ῥυτὴ, ῥυτὶς, ῥυτὸς, ῥύταρ, σκῦτος. 13. ante φ, ἔνυφος, κίλυφος, κύφος, κύφων, σῦφος, ῥύφω, τῦφος. 14 ante χ, βρυχὴ, ἰριβρύχης, σαμψῦχος, τρῦχος, ψυχὴ: producunt quoque υ composita ab ὀρύττω, ut ταχυρῦχος, τυμβωρῦχος.

De quantitate Ancipitum in fine dictionum.

CAPVT VI.

A

ALpha non contractum in fine dictionum breve est, ut τὰ ξύλα, τὰ ὀξέα; τὸ θυμίαμα, τὸ στράτευμα; τὴν λαμπάδα, τὸν βασιλέα, ὦ προφῆτα, ὦ γεωμέτρα; ὦ Πολυδάμα, ὦ Χάλχα a Nominat. Πολυδάμας, Κάλχας, aut ες; κατὰ, παρὰ, ἕνεκα &c.

Producitur autem in fine nominum II. Simplicium in ια, εια, εα; δα, θα, & ρα, quae acuto accentu notantur in penultima, ut σοφία, δυλεία, θέα, λήθα, μάρτυρα, πέτρα.

Ita quoque in Nominibus II. quae ultimam acuunt ut, χαρὰ, παιρά. R 3 Ex

Excipiuntur tamen δῖα, & μία cum omnibus eiuſdem II. nominibus, quae ante α habent bina ς, aut conſonantem duplicem, ut λύσσα, ὄσσα, δόξα, φύζα; in quorum fine α corripitur quemadmodum etiam in τόλμα, & παιδία.

De α Dorice, aut Atticè facto ex ε, aut etiam η vid. Caput II.

I

Iota, dummodo contractum non ſit, corripitur in fine vocabulorum omnium, ut τὸ μελὶ, τῷ ἅίματι, ὦ Ἀμαρυλλὶ, περὶ, ἀμφὶ, ῥωμαΐϛί.

Producitur tamen ι per paragogen additum in fine Adverbiorum, & Pronominum, ut νυνὶ nunĩ, ὅτοσὶ, τυτοῖ utosĩ, tutosĩ.

Quemadmodum & ι Attice factum ex ε, ο, & α, ut ὀδὶ, τουτὶ, τεσὶ pro ὅδε, τοῦτο, τῆτο. Longum eſt quoque in nominibus litterarum, ut ξῖ, μῖ &c.

Y

Vpſilon breve eſt in fine vocabulorum omnium, ut γλυκὺ, σὺ, μεταξὺ.

Producitur in tertiis perſonis ſingularibus Verborum in μι IV. Coniugationis, ut ἐζεύγνυ, ἔδυ; in voce τὺ, pro σὺ; in nominibus litterarum μῦ, νῦ; in fictitiis adverbiis ὖ, ὗ, & γρῦ; quemadmodum etiam productum reperitur nonnumquam in Adverbio ἀντικρύ.

AN

Αν in fine corripitur, ut ἔτυψαν, τὸ μέλαν; τὴν τράπεζαν, τὴν δόξαν, ὦ Αἶαν a Nominat. Αἶας. Ipſum tamen producunt nomina maſculina V. Declinationis deſinentia in αν, ut τιτὰν. 2. Accuſativi I. Declinationis, ut τὸν Αἰνείαν. 3. Accuſativi eorum II. Declinationis nominum, quae longum habent α in fine Nominativi. 4. Adverbia, ut πέραν, ἐύαν, praeter ἄγαν, & λίαν quae finalem corripiunt. Longum eſt quoque αν in neutro πᾶν, licet corripiatur in compoſitis ἅπαν, σύμπαν &c.

IN

Ιν in fine dictionum corripitur, ut τὴν πόλιν, τὴν ἔριν; τύπτουσιν, λέγουσιν; πάλιν, πρὶν; μὶν, νὶν &c.

Producitur in nominibus dicatalectis ἀκτῖν, δελφῖν &c. quae deſinunt etiam in ις.

Producitur quoque in Dativis ὑμῖν, & ἡμῖν; in quibus tamen corripi etiam poteſt accentu retracto, vel commutato: ἄμμιν, ὔμμιν, vel ἦμὶν, ὑμὶν.

ΥΝ

Υν in fine dictionum corripitur, ut ὀξὺν; ἡδὺν, γλυκὺν; τὸ ζευγνὺν, τοίνυν, σύν.

Producitur in nominibus dicatalectis, quae habent etiam Nominativum in υς, ut ὁ φέρβυν, ὁ μόσυν; & in aliis nominibus, quae υς nominativi producunt, ut τὸν ὀφρῦν, τὸν ἰχθῦν. Longum est quoque in primis personis Imperfecti, & Aoristi II. verborum in μι, ut ἐζεύγνυν, ἔφυν.

Producitur in circumflexis omnibus, quemadmodum in μῦν, & in adverbio νῦν *nunc*, quod differt a coniunctione νὺν, cuius quantitas brevis est.

ΑΡ.

Αρ in fine corripitur, ut νέκταρ, ἦπαρ, ὄναρ &c. Producitur in monosyllabis, ut ὁ χὰρ, ὁ ψὰρ; γὰρ tamen plerumque corripitur.

ΥΡ

Υρ in fine producitur ut μάρτυρ, ψίθυρ, πῦρ martūr, psithūr, pūr.

ΑΣ

As in fine corripitur, ut ὁ μέλας, ἡ λαμπὰς, τὰς τιτᾶνας; ἡμέας, ὑμέας; ἑκὰς, ἀτρέμας.

Producitur 1. in Nominativo nominum V. quae declinantur per αντος, ut Αἴας, Πολυδάμας. 2. in Participiis Masculinis in ας, ut ὁ τύψας, ὁ σὰς. 3. in Nominativis I. simplicium

ut

ut Αἰνείας. 4. in Accuſativis pluralibus I. & II. ſimplicium, ut τὰς ποιητὰς, τὰς Μούσας &c. Hi tamen Accuſativi Aeolice corripiuntur.

ΙΣ

Ις in fine breve eſt, ἡ ἔρις, ἡ τυραννὶς, ἡ βρισηΐς, δὶς, τρὶς, πολλάκις, τις indefinitum.

Producitur in nominibus, quorum incrementum longum eſt, ut δελφὶς, ὄρνις, κνημὶς: imo in κὶς etiam, licet prima ſyllaba τῦ κιὸς brevis ſit.

ΥΣ

ΥΣ in fine breve eſt, ut βαθὺς, βαρὺς, κορύς.

Producitur 1. in Subſtantivis acutitonis declinatis in Genitivo per ος purum, ut ἰλὺς, τηθὺς, ἐριννύς. 2. in nominibus dicatalectis, quae Nominativum habent etiam in υν, ut ὁ φόρκυς, ὁ μόσυς. 3. in ſecundis perſonis Praeſentis, & Imperfecti verborum in μι IV. Coniugationis; & in participiis maſculinis eorumdem verborum, ut ζεύγνυς, ἐζεύγνυς, ὁ ζευγνὺς. 4. in Monoſyllabis ut μῦς, & in nominibus κώμυς, ἄρκυς, ἀχλὺς.

De

De Figuris Proſodiae.

CAPVT VII.

VAriae ſunt Metaplaſmi ſpecies, ſeu Figurae ad Graecorum Proſodiam attinentes, quarum praecipuae *Epiſynaloephe*, *Synaereſis*, *Craſis*, *Diaeréſis* ſeu *Dialyſis*, *Syſtole*, & *Diaſtole* ſive *Ectaſis*: quibus addi etiam poſſunt *Caeſura*, & *Licentia Poëtica*.

1. *Epyſinaloephe.*

Ex duabus ſyllabis unam tantummodo facit *Epiſynaloephe* quae *Synecphoneſis* etiam, & *Synizeſis* appellatur, ut πόλιας polēas, πηλιάδεω peleiadēo, χρυσέω chruſēo, θεοὶ thēoi. Ita ſimul contrahuntur, atque unicam ſyllabam conſtituunt ᾱ, ᾰ; ᾱ, ᾰκ; ᾱ ᾰχ.

Vocalis tamen, quae eſt in fine unius dictionis, non elidituri verſu, ſequente altera vocali, niſi per apoſtrophon ablata fuerit, de quo Lib. I. C. I.

Synaereſis, & *Craſis*.

Duas vocales in unam ſyllabam, ſeu diphthongum *Synaereſis* coniungit, ut τείχει a τείχεϊ. *Craſis* vero ex duabus vocalibus, aut una reiecta, alteram tantummodo retinet; aut ambabus reiectis, novam vocalem ex ipſis quodammodo prodeuntem earum loco ponit, ut βόα pro βόαε, ἄτερος pro ὁ ἕτερος.

Diaereſis ſeu *Dialyſis*.

Synaereſi, & Craſi opponitur *Diaereſis*, qua ſyllaba una in duas dividitur, ut εὖ ἐϊ, ἥλων ἠέλιον, ἤγα, ἄαγα.

Syſtole.

Longam ſyllabam corripit *Syſtole*, aut vocalem brevem loco vocalis longae ponens, ut ἴομεν pro ἴωμεν; aut alteram auferens ex duabus conſonantibus, quae ſyllabam poſitione producunt, ut ἔριξα pro ἔρριξα, Ἀχιλέος pro Ἀχιλλέος.

Ectaſi

Ectaſis ſive Diaſtole.

Syllabam, quae brevis eſt, longam efficit *Diaſtole*, ut ὄφιν ōphin pro ŏphin; id autem fit plerumque, aut addita vocali, ut diphthongus componatur, quemadmodum μείλανι pro μίλανι, aut addita conſonante aliqua, ut ἰγίλαστα pro ἰγίλαστα.

Caeſura.

Syllaba brevis, quae ex dictione aliqua ſupereſt, ſeu relinquitur poſt quatuor primos Exametri pedes, a Poëtis producitur hac una de, cauſa quod Caeſura eſt, ut

Οἱ δὲ μάγα ἰάχοντες &c. *Homer.* megā.
Οὐ χρὴ παννύχιον εὕδειν pannuchiōn.

Licentia Poëtica.

Poëtae a Proſodiae Regulis non raro diſcedunt, atque 1. Vocales breves non elidunt, etiam ſi ſequens dictio a vocali, vel diphthongo inchoetur, ut

ἀλλ' ὅδ' ὡς ἐτάρους ἐρύσατο ἑἷμενός περ.
τίπτον ἐμὸν ποιῶν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων.

2. Monoſyllaba brevia, hoc ipſo quod monoſyllaba ſunt, producunt. Reperiuntur autem ita producta Monoſyllaba, quae ſequuntur ὦν, γὰρ, γὲ, δὲ, νὶ, νὶν, μὲν, μὶν, νὺ, νὺν, ὃς, πὲρ, πρὶν, ῥὰ, τί.

3. Ob neceſſitatem metri breves ſyllabas producere coguntur, quum praeſertim ſunt tres, vel plures breves continuae in aliquo vocabulo, ut ἀθάνατος āthanatos, ἀπονέεσθαι apōneeſtai.

De Graecorum Spiritibus, & Accentibus.

CAPVT VIII.

DE variis Graecorum Spiritibus, & Accentibus in Lib I. Cap. I. quae Tyronibus magis neceſſaria ſunt iam diximus: nunc Leges illae tradendae ſunt, quibus praecipiunt Grammatici quo Spiritu, quove Accentu dictio quaelibet ſit notanda.

I. A ſpiritibus initium ducemus, quorum *Lenis*, ψιλὸν πνεῦμα· vocabula ψιλούμενα, *Aſper* autem ſive denſus, δασὺ πνεῦμα, δασυνόμενα vocabula conſtituit. Locus ſpirituum eſt prima ſyllaba dictionum, quae inchoantur a vocali, aut diphthongo, aut a conſonante ρ, ut ἀπὸ, εἷος, ῥώμη. Si tamen in medio dictionum reperiatur duplex ρ: primum *leni*, alterum *denſo* ſpiritu diſtinguitur, ut ἐῤῥίπτασι.

Et Vocalibus, & Diphthongis omnibus lenis ſpiritus apponi plerumque ſolet.

Excipiuntur 1. Vocalis ὑ, quae denſo ſpiritu ſemper notatur, ut ὗν, ὑιός. 2. Conſonans P, quae ſemper aſpiratur, ut ῥίπτω, ῥαπίω, ῥέω. 3. Pronomina quoque omnia aſpirantur, ut ἡμεῖς, ὑμεῖς, ἅ, ἕ; lenem tamen ſpiritum habent ἐγὼ, ἐμέ, ἐμοὶ, ἐμοῦ cum derivatis ἐμὸς, ἐμὴ, ἐμὸν; & αὐτὸς, αὐτὴ, αὐτόν. 4. Articulus uterque aſpiratur, ὁ, ἡ; οἱ, αἱ, ὅ 5. ε in augmentis Atticis denſum habet ſpiritum, ſi ſpiritu denſo notatur Verbum, quod ipſo augetur, ut ὁράω, ἑώρων.

Quae autem dictiones aliae ſpiritu denſo diſtinguantur, non ex Grammaticorum legibus, ſed ex Libris potius accurate ſcriptis & impreſſis, atque ex Lexicis eſt diſcendum. Ex his enim patebit e. g. α in compoſitione leni ſpiritu ſemper notari, praeterquam in vocibus ἄλυσις, ἄδης; augmentum ſyllabicum ε in Verbis tenui ſpiritu diſtingui ſemper, ipſum tamen aſpirari in ἕστακα ab ἵστημι; leni ſpiritu affici Praepoſitiones, & Coniunctiones omnes praeter ἵνα, ὅπως, ἵνεκα &c.

II. Oſtendimus alibi triplicem eſſe Accentum, nimirum *Acutum* ὀξὺν, *Circumflexum* περισπώμενον, *Gravem* βαρὺν: quorum Acutus in tribus poſterioribus dictionum ſyllabis, Circumflexus in penultima atque ultima, Gravis demum in ultima tantummodo ſyllaba reperiri poteſt Pro vario accentu, quibus notantur dictiones, vario quoque nomine a Grammaticis appellantur; nimirum

ὀξύτονον	*oxytonum*	θεός.	βοῶ, περισπώμενον *periſpomenon*.
παροξύτονον	*paroxytonum*	λόγος.	βοᾶτε, προπερισπώμενον *properiſpomenon*.
προπαροξύτονον	*proparoxytonum*	τύπτομεν.	τιμὴ, βαρύτονον *barytonum*.

Gravis accentus ſubintelligitur in omni ſyllaba quae acuto, aut circumflexo caret; quamobrem *ſyllabicus* etiam dicitur. Hac de cauſſa *Barytona* vocantur verba τύπτω, λέγω; nomina ἔρις, Πάρις &c.

Circumflexus in antepenultima etiam ſyllaba nonnumquam re-

pe-

peritur, nimirum in compoſitis ex articulo ſubiunctivo, & infinito τὶς, ut ὅτως, ὁστως, ὅτινι, ὅτιν; quemadmodum etiam in poëticis τοῖόδεσι, ταῖσδεσι.

Demum Vocabula *oxytona* in ipſo orationis contextu acutum accentum ſuum mutant in gravem, quod quum fit ἐγκλινόμενα *inclinata* dicuntur, ut τὴν ἀγαθὴν, καὶ φυὴν ἐποίησε καρτὸν &c. Acutum tamen accentum in ipſa orationis ſerie & contextu non mutant dictiones, ſi ante Encliticam reperiantur, ut θεός ἐστι, aut ſi in fine Periodi ſint, ut πάντα βλέπει ὁ θεός. Interrogativum vero τίς ubique acutum accentum ſuum retinet, ut τίς ἦλθε *quis venit?* τί ὑμῖν ἐνετείλατο *quid vobis praecepit?*

Quae in Graecorum pronunciatione variorum accentuum vis fuerit, vix ac ne vix quidem cogitando divinare, nullo autem plane modo pronunciando exprimere accurate poſſumus: quod in cauſſa eſt, ut in Graecis vocibus efferendis non accentuum, ſed quantitatis tantummodo ratio a nobis habeatur. Itaque leges, quae a Grammaticis de Accentibus traduntur, ad Graecam Linguam recte pronunciandam nulli profecto nobis uſui eſſe poſſunt: neceſſariae tamen omnino ſunt ad recte ſcribendas Graecas dictiones, quarum nulla fere accentu aliquo carere poteſt ſecundum Graecorum Orthographiam. Praeterea ſi leges fortaſſe ipſae negligantur, diſtingui nullo modo poterunt voces quaedam, quae accentu ſolum inter ſe differunt, quemadmodum ex iis, quae ſequuntur, apparet: εἰ *ſi*, εἶ *es*; ὁ *hic*, ὅ *quod*; ἡ *haec*, ἥ *quae*, ἤ *vel*; ἦ *dixit*, ᾗ *ſis*, ᾗ *cui*, *ſuae*, ᾗ ὃς ἄλλα *ſed*; ἄλλα *alia*; ὦμος *humerus*, ὠμὸς *crudus*; ἐχθρὰ τὰ *inimica*, ἔχθρα *inimicitia*; ἴσι *it*, ἰσὶ *ſunt*; ζωὸν *vivum*, ζῷον *animal*; μόνη *ſola*; μὸνη *manſio* ὃς ποιῆσαι *facere*, ποιήσαι Opt. *facias*, ποίησαι Imperat. Med. Aor I *fac*.

I. Igitur animadvertunt Grammatici Acutum Accentum in penultima reperiri non poſſe, ſi ultima longa fuerit.

Hac de cauſſa in Genitivis κυρίᾳ, ἀνθρώπῳ, in quibus poſtrema longa eſt, acutus in penultimam transfertur, quamquam eorum Nominativi κύριος, ἄνθρωπος proparoxytoni ſint.

Ab hac tamen lege excipiuntur. 1. Genitivi Ionici I. Simplicium ἀνιέω, πληιάδεσι. 2. Omnes caſus IV. Declicationis Simplicium μυρίλιος, μυρίλια, μυρίλιον. 3. Genitivi Attici II. Declinationis Contr. in omnibus numeris πόλεως, πόλεων, πόλεων. 4. Vocabula deſinentia in αι & οι; duae ſiquidem Diphthongi eiuſmodi breves habentur in ratione accentuum, ἄνθρωποι, τύπτονται.

Longae tamen cenſentur ambae diphthongi eiuſmodi, ſi poſt ipſas ſequatur conſonans, ut ἀνθρώπους, κυρίους; quemadmodum in

Opta-

Optativis Verborum Modis, ut τετύφοι, φιλήσαι; & in Adverbio οἴκοι *domi*.

II. Accentus circumflexus in penultima esse non potest, nisi haec natura sua longa sit, ac praeterea ante finalem brevem reperiatur, ut σῶμα, πῶϋ, μῶσα, οἶκος. Si vero ultima syllaba ob caussam aliquam longa fiat, circumflexus in penultima conservari non poterit, sed in acutum mutabitur, ut μώσης, οἶκα.

Nonnumquam tamen penultima circumflectitur, licet ultima positione longa sit, ut χοῖνιξ, αὖλαξ.

In Optativis penultima acuitur, non autem circumflectitur; quia αι, & οι in ultima producuntur, ut φιύγοι, βοίσαι.

De Accentuum Motione, & Mutatione.

CAPVT IX.

ACcentus qui in aliqua dictione reperitur, in alium Accentum saepe mutari, aut ex una dictionis syllaba in syllabam aliam transferri debet. Id vero contingit ob plures eaque diversas caussas, quarum praecipuae sunt *Apostrophus*, *Compositio*, *Paragoge*, *Apocope*, *Aphaeresis*, *Contractio*, *Nominum Declinatio*, *Verborum Coniugatio*.

I. Quum vocalis, quae in fine dictionis est, & quae gravi, vel acuto accentu notatur, per *Apostrophum* eliditur, si dictio ipsa sit declinabilis orationis pars, Accentus acutus transfertur in antecedentem syllabam, ut καλὰ κάλ', χαλεπὰ χαλέπ': si vero dictio sit indeclinabilis orationis pars, accentus una cum vocali prorsus abiicitur, ut παρ' ἐμοὶ pro παρὰ ἐμοί.

II. *Compositio* plerumque retrahit accentum καλὸς φιλόκαλος, σοφὸς φιλόσοφος. Hoc autem perpetuum est fere quum primam compositi partem constituunt particulae α, ευ δυς, ut κοπτὸς, ἀκίνητος, εὐκίνητος, δυσκίνητος: item quum ultimam compositi partem constituit nomen aliquod monosyllabum, ut παῖς ἰύπαις; πῆς τρίπους, δίπους; χθὼν αὐτόχθων.

Composita a verbis κτείνω *occido*, τρέφω *nutrio*, φθείρω *corrumpo*, τίκτω *pario*, si in activa significatione usurpentur, *paroxytona* sunt, ut πατροκτόνος *parricida*, θηροτρόφος *qui feras nutrit*, λαοφθόρος *qui populum corrumpit*, Θεοτόκος *Dei genitrix*, si vero in passiva significatione usurpentur, *properoxytona* sunt, ut πατρόκτονος

a pa-

a patre interfectus: θηρότροφος *a feris nutritus*, λαόφθορος *a populo corruptus*.

Compoſita a χέω *fundo*, βάλλω, *iacio*, πελῶ *verto*, λέγω vel λόγος, ſi in prima compoſitionis parte habeant praepoſitionem aliquam, *properoxytona* ſunt, ut πρόχοος *aqualis*, σύμβολος *omen*, περίπολος *qui circumit*, κατάλογος; ſi vero in compoſitorum eiuſmodi initio quaelibet alia orationis para reperiatur, *paroxytona* erunt, ut ἐπιχόος *pincerna*, ἐκβόλος *eminus iaculans*, ὑμνοπόλος *qui hymnos tractat*, θεολόγος *theologus*.

III. In dictionibus per *Paragogen* auctis idem accentus conſervari ſolet, ut καλοῖ καλοῖσι; mutatur tamen 1. in Pronominibus quae ι in fine adſciſcunt, ut ὅτος ὅτοσι, ἐκεῖνος ἐκεῖνοσι: quod ipſum contingit in τοιοῦτοσι, τηλικοῦτοσι, τοσοῦτοσι 2. Accentus in penultimam transfertur quotieſcumque ο praecedit ſyllabam, quae per paragogen additur, ut πόντος ποντόφι, κοτυλήδονος κοτυληδονόφι, ἰμὰς ἱμάσθιν. Accentum in antepenultimam retrahunt ἴγωγι, ἴμωγι per paragogen aucta ex ἰγὼ, ἰμοί.

IV. *Apocope* accentum in dictionibus non mutat, niſi in Monoſyllabis longis, quae poſt apocopen ipſam ſuperſunt: haec enim aliquando acuuntur, ut χρὴ ex χρῆμι; aliquando circumflectuntur, ut ἅλ pro ἅλος, κρῖ pro κριθή, vel κρίμνον.

V. In dictionibus ex quarum initio ſyllaba aliqua aufertur, accentus non mutatur, praeterquam in Monoſyllabis longis poſt *Aphaereſin* relictis, quae circumflectuntur, ut φῶν, φῆς, φῆ; ἦν, ἦς, ἦ ex ἴφην, ἴφης, ἴφη: φῦν, φῦς, φῦ ex ἴφυν, ἴφυς, ἴφυ.

VI. Saepe in unam ſyllabam contrahuntur duae dictionis eiuſdem ſyllabae, quarum altera accentu aliquo notatur, qui ſcriptus conſpicitur; in altera vero gravis accentus ſubintelligitur, licet ſcriptus non appareat. In *Contractione* igitur 1. ex gravi, & acuto Accentus *acutus* prodit, ut ἰσαὼς, ἰσὼς; γιγαὼς γιγώς. II. Ex acuto & gravi *circumflexus* Accentus producitur, ut βοάετε βοᾶτε, ποιέετε ποιεῖτε. Excipiuntur tamen νὼ ex νόω a νόος, λητὼ ex λητόα, & ἀιδὼ ex ἀιδόα; licet nonnulli ſcribant etiam ἀιδῶ.

VII. Antequam diſſeramus de Mutatione & Motione Accentuum, quae in obliquis caſibus nominum ob variam eorum declinationem contingit, monendum eſt idipſum uſuvenire in Nominativis nominum Feminini generis, quae a Maſculinis nominibus deducuntur. Etenim 1. *Paroxytona* ſaepe ſunt feminina adiectiva, quae ex *properoxytonis* adiectivis maſculinis III. Simplicium oriuntur, ut ἀγία ab ἅγιος, ὑμετέρα ab ὑμέτερος.

2. *Properoxytona* ſunt ſubſtantiva feminina in εια ab adiecti-

vis

vis in ης I. Contractorum deducta, ut ἀλήθεια ab ἀληθής, ἐυσέβεια ab ἐυσεβής.

3. *Properoxytona* sunt substantiva feminina, quae oriuntur a nomine νῦς, ut ἔννοια, ἄνοια, διάνοια.

4. *Properoxytona* item sunt substantiva feminina in ια, & τειρα a Masculinis substantivis, ut ψάλτρια a ψάλτης, ποιήτρια a ποιητὴς δοτειρα, seu δώτειρα a δοτηρ, seu δωτηρ.

Qualis est accentus in recto nominum casu, talis est fere in obliquis, nisi obstent aut universales Grammaticorum Leges de Accentibus, aut peculiares Regulae de variis nominum declinationibus constitutae. Ob primam causam movetur accentus in vocibus κυρίε a κύριος, ἄνθρωπε ab ἄνθρωπος, σωμάτων a σώματος; quum enim ultimae syllabae longae evaserint, acutus accentus non amplius in antepenultima, sed in penultima solum consistere potest. Mutatur vero accentus in σώματος a σῶμα, quia circumflexus non in antepenultima, sed in penultima solum, aut ultima esse potest; mutatur in μούσης a μοῦσα; quum enim ultima producta sit, penultima circumflecti non potest; mutatur demum in Voc. προφῆτα a προφητης, in Gen. τιτᾶνος a τιταν, in fem. ἰσᾶσα ab ἰσὰς, τυφθεῖσα a τυφθεὶς. In dictionibus denique νυνῆφι, ἰυνῆφι a νυνὰ, ἰυνὶ, quia, quum ultima brevis sit, penultima quae natura sua longa est, quandoquidem accentu notatur, circumflecti necessario debet. In peculiaribus autem Grammaticorum Regulis de variarum Declinationum accentibus haec praesertim sunt animadvertenda.

I. Si in Declinationibus parisyllabis Nominativus *oxytonus* fuerit, Genitivi & Dativi in omnibus numeris circumflectentur, ut ὁ ποιητὴς, τοῦ ποιητοῦ, τῷ ποιητῇ, τοῦν ποιητοῖν, τῶν ποιητῶν, τοῖς ποιηταῖς; ἡ τιμὴ, τῆς τιμῆς, τῇ τιμῇ, ταῖν τιμαῖν, τῶν τιμῶν, ταῖς τιμαῖς; ὁ καλὸς τοῦ καλοῦ, τῷ καλῷ, τοῖν καλοῖν, τῶν καλῶν, τοῖς καλοῖς. Excipe λεὼς *populus* τοῦ λεῶ; νεὼς *templum* τοῦ νεῶ

II. Genitivus pluralis Substantivorum nominum I & II. Simplicium in ultima circumflectitur, qualiscumque sit Nominativi accentus, ut ὁ νεανίας, τῶν νεανιῶν; ἡ Μοῦσα, τῶν Μουσῶν; ἡ τύπτουσα, τῶν τυπτουσῶν; ἡ μελαίνα, τῶν μελαινῶν

Excipiuntur a nonnullis ὁ χλοῦς apex, τῶν χλόων; ὁ χρήστης foenerator, τῶν χρήστων, ὁ ἐτησίας Etesias *ventus*, τῶν ἐτησίων; ἡ ἀφύη apua *piscis*, τῶν ἀφύων.

III. Adiectiva feminina II. tantum Declinationis orta a Masculinis III Simplicium *paroxytonis*, aut *properoxytonis* tum in Genitivo Plurali, tum in plurali Nominativo eumdem prorsus habent accentum ac Genitivi, & Nominativi plurales Masculinorum a

qui-

bus oriuntur, ut M. τῶν ἡμιτέων; Fem. τῶν ἡμιτέρων; M. οἱ ἡμίτεροι Fem. αἱ ἡμίτεραι: ὁ ἅγιος, ἡ ἁγία, αἱ ἅγιαι, τῶν ἁγίων Fem.

IV. Genitivi, & Dativi diſſyllabi V. Declinationis in ultima accentum habent *acutum*, ſi ultima brevis fuerit, *circumflexum* ſi ultima ipſa natura ſua longa fuerit, ut ἡ χεῖρ, τῆς χειρὸς, τῇ χειρὶ; ταῖν χεροῖν, τῶν χειρῶν, ταῖς χερσὶ: reliqui autem nominum ipſorum caſus accentum habent in penultima, ut τὼ χεῖρε, τοῖν χεῖρε: praeter infinitum τὶς *quiſpiam*, qui ultimam acuit in caſibus omnibus ut τινὸς, τινὰ, τινὶς.

Eamdem legem ſequuntur Genitivi, & Dativi diſſyllabi, qui per ſyncopen oriuntur a Nominativo diſſyllabo, ut ἀνδρὸς, ἀνδρὶ ab ἀνὴρ; πατρὸς, πατρὶ a πατήρ.

Ab hac regula excipiuntur 1. *Participia* δὶς, δίντος; τὰς, τάντος, δὰς, δάντος; ὢν, ὄντος; *& interrogativum* τίς τίνος. 2. *Sequentia nomina, quae Genitivum pluralem non circumflectunt* πᾶς, πάντων; παῖς, παίδων; τρὰς, τριῶν; δᾶς, δάδων; ἐρὰς, ἐρώων φὰς, φώτων; κρὰς, κράτων; θὰς, θώων; φῶς, φώτων.

V. Vocativi V. Declinationis deſinentes in ιν, & ι, ſi accentu notari debent, circumflectuntur, ut ὦ βασιλῆ, ὦ βῆ: ita etiam dictiones aliae per eaſdem diphthongos finitae, ſi tamen accentu notari debent in ultima ſyllaba, ut καταιγῆ ubique, praeter Adverbium ἰδοὺ *ecce*.

Vocativus in ες a nominibus propriis 1. Contractorum in ης, *proparoxytonus* eſt, ut ὁ Δημοσθένης, ὦ Δημόσθενες; ὁ Σωκράτης, ὦ Σώκρατες.

VI. Irregularia ſunt μία ἕνα, μιᾶς, μιᾷ, μίαν; μυδρία, μυδρίας; ἄμφω, ἀμφοῖν; δύω, δυοῖν; μάτηρ, Δημήτηρ, θυγάτηρ, μητέρος, θυγατέρος. Item Vocativi ὦ σῶτερ, ἄνερ, δᾶερ, πάτερ a Nominativis σωτὴρ, ἀνὴρ, δαὴρ, πατήρ.

Accentus Verborum & Participiorum obſervandi ſunt in Coniugationibus Verborum, earumque Paradigmatis quae Lib. I. a Cap. XIII. ad Cap. XVI. ſequuntur. Verba enim ſingula quemadmodum in inflexione, ita in accentu propriae Coniugationis Paradigma accuratiſſime imitantur. Siquid autem fortaſſe in aliquibus proprium, ac peculiare occurrit; id opportune in ſingulis Coniugationibus monuimus.

De Encliticis.

CAPVT X.

ENclitica, sive encliticae dictiones illae dicuntur, quae in Orationis contextu accentum suum, vel omnino amittunt, vel ad ultimam syllabam praecedentis dictionis retrahunt, aut saltem ex uno in alium locum transferunt. Nonnumquam tamen accentum ipsum ob peculiares causas aliquas retinent, quas inferius indicabimus.

In variis Orationis partibus Encliticae dictiones ipsae reperiuntur.

1. in Articulo	τυ, τιν pro indefinito τινος, τῳ pro indef. τινι.
2. in Nomine	Indefinitum τις & τι, τινος, τινι.
3. in Pronomine	μου, μοῦ, μοι, μοί. σου, σοῦ, σιν, σοῦν, σοι, σοί, σε, σέ, τυ, τύ. ὑ, ἱν, ἱθεν, ἱο, ἱ; σφε, σφέ, σφω, σφωε, ψε, σφισι, σφισιν, σφισ, σφω, σφι, μιν, νιν.
4. in Verbo	εἰμι, εἶς acutum, ἐσσι, ἐσι, ἐντι, ἐστον, ἐσμεν, εἶμεν, ἔσε, εἶσι. φημι, φησι, φατι, φατον, φαμεν, φατε, φασι, φαντι.
5. in Adverbiis	πη, πόθε, πόθεν, ποθι, ποτε, πω, πως; & alia.
6. in Coniunctionibus.	τε, γε, τοι, πω, περ, νυ, κε, κεν, νυν, θην, ῥα & harum similes.

Regulae de Encliticis.

I. Si ante Encliticam tum Monosyllabam, tum Disyllabam reperiatur dictio *properoxytona*, aut *properispomena*, accentus Encliticae in ultimam praecedentis dictionis syllabam retrahitur, ut ἄνθρωπός μου, ἄνθρωπός ἐσι; σῶμά σου, σῶμά τινος.

Excipiuntur 1. *pronomina enclitica post dictiones* ἴνεκα, εἵνεκα, ὕνεκα; *scribendum enim est* ἵνεκά σοῦ, *non* ἵνεκά σου. 2. *Dictiones* properispomenae, *quae ultimam positione longam habent, encliticas* dis-

diſsyllabae accentum non recipiunt, ut κῆρυξ ἐστί, *non autem* κῆρυξ ἐστι.

II. Si vox *paroxytona* praecedat encliticam Monoſyllabam, Enclitica proprium accentum omnino amittit; ſi vero Enclitica diſsyllaba ſit, accentum eodem plane modo retinet, ut Ἀτρείδης τε, λόγος μοι, ἄνδρα μοι; λόγος ἐστὶ, Πίτρος φησὶ, ἄνδρα τινά

III. Si dictio *oxytona*, vel *periſpomena* praecedat Encliticam vel monoſyllabam, vel diſsyllabam, Enclitica accentum ſuum amittit; in oxytona vero praecedenti dictione retinetur accentus acutus, qui in Orationis contextu mutandus erat in gravem, ut Θεὸς σε, πατήρ μοι; ὁρᾷ μοι, ὁρῶ τινας.

Putant nonnulli Pronomina enclitica retinere proprium accentum poſt praepoſitiones, & diſiunctivas particulas, ut διὰ σὲ, περὶ σοῦ; καπὰ μὲ, ἢ σέ.

IV. Quum plures Encliticae dictiones concurrunt, *Synencliticae* dicuntur; atque prior, ſive ultima prioris ſyllaba, poſterioris enclíticae accentum recipit, ut τύπτουσί τινές με.

V. Perſona ἐστὶ diſsyllabarum encliticarum leges accurate plerumque ſequitur; ab ipſis tamen recedit. 1. quum eſt principium Orationis. 2. quum reperitur ſtatim poſt particulas οὐκ, καὶ, ἀλλὰ, ὡς, εἰ, τοῦτο. Hoc enim dum contingit, accentum in priorem ſyllabam ſuam remittit, ut ἔστι πόλις, καὶ ἔστιν, οὐκ ἔστι, ὡς ἔστι, εἰ ἔστι, τοῦτ' ἔστι.

VI. Omni accentu carent ſequentes dictiones ὁ, ἡ, οἱ, αἱ, εἰς, ὡς, ἐκ, ἐξ, ἐὼ, ἀ, οὐκ; encliticarum tamen, quae poſt ipſas ſequuntur, accentum recipiunt, ut ὁγε, ἤγε, ἄ μοι ἀνδάνει. Imo in fine periodi ὀ; in fine autem & periodi, & verſus praepoſitio ἐξ acuuntur, ac ſcribitur ἔ, ἔξ.

Regularum eiuſmodi Praxis facilius, clariuſque patebit ex tabula, quam ſubiicimus.

ἄνθρωπος	ἄνθρωπός τις	ζώων	ζώων ἐστί.
ἄνθρωποι	ἄνθρωποί τινες.	ἄνδρα	ἄνδρα τινές.
σῶμα	σῶμά σε.	ἀγαθὸν	ἀγαθόν τι.
σῶμα	σῶμά τινος.	ἀγαθὸν	ἀγαθόν τινα.
κῆρυξ	κῆρυξ ἐστίν.	ὁρᾶ	ὁρᾷ σε.
λόγος	λόγος σε.	ὁρᾶ	ὁρᾷ τινας.
ἄνδρα	ἄνδρα σε.		

De reliquis Orthographiae legibus.

CAPVT XI.

AD Orthographiam attinent praeſertim accurata *Syllabarum diviſio*; opportunus *maiuſcularum* litterarum *uſus*; *Arithmeticae notae*, ſive characteres qui ad numeros exprimendos uſurpantur; *litterarum* denique *Nexus*, ſeu vocum compendia.

I. Vt Graecas dictiones in ſuas ſyllabas accurate diſtinguere poſſimus, animadvertendum eſt 1. Graecam ſyllabam numquam aſpirata littera terminari poſſe; adeoque aſpiratam, quae inter duas vocales reperitur, non cum priore, ſed cum poſteriore coniungendam eſſe, ut ἀφίστων ἀ-φίστων, ὑφίημι, ὑ-φίημι.

Hac de cauſſa in medio alicuius dictionis eadem aſpirata numquam duplicatur. Si enim ſcriberetur e. g. Σαφφὼ, ἵππιον, ita ſyllabae dividendae eſſent Σαφ-φὼ, ἵπ-πιον; adeoque ſyllabae ipſae aſpiratis litteris contra legem allatam terminarentur. Scribendum eſt igitur Σαπφὼ, ἵππιον, ut ſyllabae ita recte diſtinguantur Σαπ-φὼ, ἵπ-πιον.

2. Compoſitarum dictionum ſyllabae ita ſunt dividendae, quemadmodum ante compoſitionem erant diviſae, ut δυσίρως δυσ-ίρως, δύσκολος δύσ-κολος, ἀλλήσποντος ἀλλήσ-ποντος, ἐξάγω ἐξ-άγω.

Si tamen in prima compoſiti parte vocalis, quae in ipſius fine erat, eliſa fuerit; conſonantes quae ſuperſunt ad primam ſecundae partis ſyllabam ſpectabunt, ut παράγω ex παρὰ & ἄγω πα-ράγω, ἀφαιροῦμαι ex ἀπὸ & αἱροῦμαι ἀ-φαιροῦμαι, ὑπισχνοῦμαι ex ὑπὸ & ἰσχνοῦμαι ὑ-πισχνοῦμαι.

3. Conſonantes, quae in aliqua dictione inter duas vocales reperiuntur, niſi obſtet lex de compoſitis, cum poſteriore vocali coniungendae ſunt, quamvis aut duae, aut tres etiam fuerint, dummodo tamen Graecum vocabulum aliquod incipere ab ipſis poſſit; ἀγιασθήτω ἁγια-σθήτω, νυκτὸς νυ-κτὸς, κέκλικσαι κέ-κλικσαι, ἰχθῦς ἰ-χθῦς, βαθμὸς βα-θμὸς. κάϋστρον κάυ-στρον. Quinimo cum poſteriore vocali coniungi etiam debent ſequentes conſonantes γδ, σθλ, σθμ, licet ab ipſis nullum Graecum vocabulum incipiat: ἄγδος ἄ-γδος, ἰσθλὸς ἰ-σθλὸς, ἄσθμα ἄ-σθμα.

II. Antiquis temporibus, atque primis etiam Chriſtianae Eccleſiae ſaeculis Graeci uncialibus characteribus, ſeu maiuſculis litteris omnia

omnia ſcribebant; quod non ſolum ex Nummis & Marmoribus, verum ex Codicibus etiam apparet. Poſtquam vero minuſculi characteres in uſu eſſe coepe unt; maiuſculae litterae Libri tantum, atque orationis initio adhibitae ſunt, in orationis autem contextu uſurpari non conſueverunt. Hoc in cauſſa fuit, ut decimoquinto, & decimo ſexto ſaeculo Typographi, ad varia vocabula diſtinguenda, quae nunc maiuſculis litteris ſcribi ſolent, peculiaribus notis quibuſdam uſi fuerint. Ita igitur ab ipſis diſtinguebantur propria hominum & animalium nomina πίτρος, αἰσχύνης; nomina Populorum, ſeu Nationum Ἑλλὰς; nomina Montium πάρνασσος; Nomina Marium, Fluminum, Lacuum &c. Ἑλλήσποντος. Nunc initio nominum eiuſmodi maiuſculi characteres ſcribuntur Πίτρος, Αἰσχύνης. Ἑλλὰς, Πάρνασσος, Ἑλλήσποντος; maiuſculae autem litterae ipſae, eadem plane ratione apud Graecos adhibentur, qua apud Latinos uſurpantur.

III. Arithmeticae Graecorum Notae ſunt litterae ipſae, hoc eſt Alphabeti characteres, qui triplici diverſo pacto ad numeros exprimendos adhibentur.

1. Litterae ſecundum Alphabeti ordinem, ſui loci numerum ſignificant, nimirum

ſive	A	B	Γ	Δ	E	Z	H	Θ	I	K	Λ	M	N	Ξ	O	Π	P
	α	β	γ	δ	ε	ζ	η	ϑ	ι	κ	λ	μ	ν	ξ	ο	π	ρ
	1.	2.	3.	4.	5.	6.	7.	8.	9.	10.	11.	12.	13.	14.	15.	16.	17.

Σ	T	Υ	Φ	X	Ψ	Ω
σ	τ	υ	φ	χ	ψ	ω
18.	19.	20.	21.	22.	23.	24.

Hac ratione uſi ſunt Scriptores in Operum ſuorum Libris numerandis, quod ex Homeri *Iliade*, & *Odyſſea* patet: hac ratione uſi ſunt Athenienſes in ſuis Tribunalibus, ſeu Foris numerandis.

2. Ad numeros exprimendos utuntur quoque Graeci ipſis Alphabeti litteris in tres claſſes diviſis, quarum prima ab α uſque ad ϑ inclusive eſt *unitatum*, altera ab ι ad ρ eſt *denariorum*, tertia a ρ inclusive uſque ad ω eſt *centenariorum*. Primae tamen claſſi poſt ε additur ϛ, nimirum ἑπίσημον βαῦ quod 6. ſignificat.

In ſecunda Claſſe poſt π additur Ϙ, vel ϟ quod κοππατωνὸν

rium numerum exprimit, & *πέντε* vocatur. In tertia demum Classe post π additur ϡ *σάμπι* ad *nongentesimum* numerum indicandum.

Unit.	α′	β′	γ′	δ′	ε′	ϛ′	ζ′	η′	θ′
	1.	2.	3.	4.	5.	6.	7.	8.	9.
Denar.	ι′	κ′	λ′	μ′	ν′	ξ′	ο′	π′	ϟ′
	10.	20.	30.	40.	50.	60.	70.	80.	90.
Centen.	ρ′	σ′	τ′	υ′	φ′	χ′	ψ′	ω′	ϡ
	100.	200.	300.	400.	500.	600.	700.	800.	900.

Tabula Numerorum omnium usque ad Millenarium.

	α′	β′	γ′	δ′	ε′	ϛ′	ζ′	η′	θ′
	1.	2.	3.	4.	5.	6.	7.	8.	9.
ι′	ια′	ιβ′	ιγ′	ιδ′	ιε′	ιϛ′	ιζ′	ιη′	ιθ′
10.	11.	12.	13.	14.	15.	16.	17.	18.	19.
κ′	κα′	κβ′	κγ′	κδ′	κε′	κϛ′	κζ′	κη′	κθ′
20.	21.	22.	23.	24.	25.	25.	27.	28.	29.
λ′	λα′	λβ′	λγ′	λδ′	λε′	λϛ′	λζ′	λη′	λθ′
30.	31.	32	33.	34.	35	36.	37.	38.	39.
μ′	μα′	μβ′	μγ′	μδ′	με′	μϛ′	μζ′	μη′	μθ′
40.	41.	42.	43.	44.	45.	46.	47.	48.	49.
ν′	να′	νβ′	νγ′	νδ′	νε′	νϛ′	νζ′	νη′	νθ′
50.	51	52.	53.	54.	55	56.	57.	58.	59.
ξ′	ξα′	ξβ′	ξγ′	ξδ′	ξε′	ξϛ′	ξζ′	ξη′	ξθ′
60.	61	62	63.	64.	65.	66.	6 .	68	69.
ο′	οα′	οβ′	ογ′	οδ′	οε′	οϛ′	οζ′	οη′	οθ′
70.	71.	72.	73.	74.	75.	76.	77	78.	79.
π′	πα′	πβ′	πγ′	πδ′	πε′	πϛ′	πζ′	πη′	πθ′
80.	81.	82.	83.	84.	85.	86.	87.	88.	89.
ϟ′	ϟα′	ϟβ′	ϟγ′	ϟδ′	ϟε′	ϟϛ′	ϟζ′	ϟη′	ϟθ′
90.	91.	92.	93.	94.	55.	96.	97.	98.	99.

ρ′	σ′	τ′	υ′	φ′	χ′	ψ′	ω′	ϡ	,α
100.	200.	300.	400.	500.	600.	700.	800.	900.	1000.

Hæc est Vis characterum eiusmodi seu divisim, seu coniunctim

hoc

hoc modo uſurpentur, dummodo accentu acuto notentur in ſuperiori dextri lateris parte; quemadmodum hic factum conſpicitur.

Si vero acuto accentu notentur in inferiore ſiniſtri lateris parte ut ,α ,β &c. prima litterarum Claſſis Millenariorum ſeu Chiliadum *unitates* indicabit, altera claſſis Chiliadum *decurias*, tertia demum Chiliadum ipſarum *centurias*. Praeſens igitur annus hoc Notarum genere ita eſt exprimendus, ,α, ,ψ, ,ϡ, ,ϑ, ſive ,αψϡϑ.

3. Ad Numeros exprimendos ſex tantum ex maiuſculis litteris adhibent Graeci, nempe I. Γ. Δ. H. X. M; quarum prima *unitatem*, altera *quinarium* numerum, tertia *denarium*, quarta *centenarium*, quinta *millenarium*, ſexta demum *decies millenarium* ſignificat. Sunt enim eiuſmodi litterae initiales 1. vocis *ἓν una*, 2. vocis *πέντε quinque*, 3. vocis *δέκα decem*, 4. antiquae vocis HEKATON pro *ἑκατὸν centum*, 5. vocis *χίλια mille*, 6. vocis *μύρια decem millia*. Ex his autem ſimplicibus maiuſculis prodeunt compoſiti characteres ⌈Δ⌉ 50. ⌈H⌉ 500. ⌈X⌉ 5000.

Tabula Numerorum uſque ad Myriadem.

I.	II.	III.	IIII.	Π.	ΠI.	ΠII.	ΠIII.	ΠIIII.
1.	2.	3.	4.	5.	6.	7.	8.	9.
Δ	ΔΔ	ΔΔΔ	ΔΔΔΔ	⌈Δ⌉	⌈Δ⌉Δ	⌈Δ⌉ΔΔ	⌈Δ⌉ΔΔΔ	⌈Δ⌉ΔΔΔΔ
10.	20.	30.	40.	50	60.	70.	80.	90.
H	HH	HHH	HHHH	⌈H⌉	⌈H⌉H	⌈H⌉HH	⌈H⌉HHH	⌈H⌉HHHH
100	200.	300.	400.	500.	600.	700.	800.	900.
X	XX	XXX	XXXX	⌈X⌉	⌈X⌉X	⌈X⌉XX	⌈X⌉XXX	⌈X⌉XXXX	M
1000.	2000.	3000.	4000	5000.	6000.	7000.	8000.	9000.	10000.

Harum notarum praeſidio hic Aerae Chriſtianae annus ita eſt exprimendus X ⌈H⌉ HH ⌈Δ⌉ ΠIIII.

Secunda numerorum exprimendorum ratio magis uſitata, atque communis eſt; tertia in antiquis Marmoribus aliiſque Monumentis conſpicitur; prima rariſſime occurrit, atque rariſſime adhiberi poteſt.

4. Poſtquam minuſculorum characterum uſus invaluit, Graeci variis litterarum nexibus, & vocum compendiis uti frequentiſſime coeperunt; quorum vis diligenter eſt diſcenda, ut & Manuſcripti Codices, & Libri etiam, ſuperioribus praeſertim ſaeculis impreſſi, legi accurate poſſint.

Breve quoddam Nexuum eiusmodi specimen reperitur pag. 8., ubi ea vocum compendia exhibui, quae frequentius occurrunt. Nexus alios omnes hoc loco imprimendos curare non potui, quemadmodum pollicitus fueram, quum Typographi nostri aeneis ipsorum formis careant. Si tamen Tyrones difficiliora etiam vocum compendia inspicere voluerint, Grammaticos alios adire poterunt; praesertim vero *Novam* Lancellotti *Methodum*, in qua absolutissimus ipsorum Index accurate dispositus, atque impressus conspicitur.

His affines sunt Graecorum *Siglae*, aliaeque *Notae*, quae in antiquis Numismatibus, & Marmoribus occurrunt; quarum explicatio non ex Grammaticorum Libellis, sed ex *Vaillantii*, *Nicolai*, *Corsinii*, *Maffei*, aliorumque Eruditorum Criticorum, & Philologorum Commentariis est repetenda.

LIBER IV.

DE DIALECTIS

ET POETARVM LICENTIA.

CAPVT I.

Raeca Lingua, eiuſque uſus, tam late priſcis temporibus fundebatur, quam late patebat Graecia, & Coloniae ex Graecia ipſa deductae. Porro una eademque Graecis omnibus lingua fuit; quae tamen in variis Regionibus ac Provinciis nonnihil habuit diſcriminis aut in dictionibus & vocibus, aut in vocum ipſarum affectionibus, aut in earum Syntaxi, aut demum in Pronunciatione. Qui ita Graece loquebatur, vel ſcribebat, ut nullius regionis idiomata omnia accurate adhiberet, utebatur *Lingua Communi*, quae ipſum Graecum quidem, non tamen Athenienſem, aut Lacedaemonium, aut Mileſium eſſe oſtendebat: qui vero ea omnia, quae Regioni alicui peculiaria erant, diligentiſſime ſectabatur, is utebatur *Dialecto*, quae ipſum aut Atticum, aut Doricum, aut Ionium eſſe demonſtrabat. Plures quidem Dialecti eiuſmodi fuerunt; quatuor tamen inter ipſas praecipuae ſunt, nimirum 1. *Attica*, quae in Athenienſi urbe, atque in Attica Regione viguit, & quae in Ariſtophanis, Thucydidis, Platonis, Iſocratis, Xenophontis, & Demoſthenis Operibus apparet. 2. *Ionica*, quae in aliquibus Aſiae Minoris Vrbibus, atque in Inſulis adiacentibus floruit: & qua uſi ſunt Hippocrates, atque Herodotus. 3. *Dorica*, quae in uſu primum fuit apud Lacedaemonios, & Argivos; in Epiro deinde, in Lybia; atque apud Siculos, Rhodios, & Cretenſes. Hac uſi praeſertim ſunt Archimedes, Theocritus, Pindarus, & Philoſophi Pythagorei, quorum fragmenta ſuperſunt. 4. *Aeolica*, quae apud Boeotios primum, deinde in Aeolia Aſiae Minoris regione adhibita fuit: hac Sappho, & Alcaeus uſi ſunt; Homerus etiam, Theocritus, Pindarus, aliique Poëtae nonnihil ex hac Dialecto cum aliis Dialectis aliquando miſcuerunt. Poë-

Poëtarum maxima apud Graecos fuit licentia. Etenim ipsi non solum plures, variasque Dialectos simul permiscere liberrime potuerunt; verum etiam voces ex Communi Lingua, aut ex peculiari Dialecto aliqua desumptas ita immutare consueverunt, ut novam veluti quamdam Poëticam Dialectum composuerint, quae omnium difficillima non immerito censeri potest.

Praecipuas singularum Dialectorum proprietates breviter modo exponemus, itemque praecipua Poëticae licentiae capita recensebimus. Mox vero quid in singulis Orationis partibus, aut ob varias Dialectos, aut ob Poëticam Licentiam peculiare occurrat, subiectis veluti Paradigmatis quibusdam ostendemus.

De Dialectis in genere.

CAPVT II.

Attica Dialectus.

1. ATtici vertunt ς Praepositionis σὺν in ξ, ut ξύμφορον, ξὺν ἐμοὶ, ξυνετὸς pro σύμφορον, σὺν ἐμοὶ, συνετός.

Σ ipsum in ρ, ut θαῤῥῶ pro θαρσῶ.

Duplex ς in duplex τ, ut θάλαττα, πράττω pro θάλασσα, πράσσω.

2. Diphthongi subiunctivam nonnumquam auferunt, ut κλάω, καίω, ἑτάρος, ἰς, πλίον pro κλαίω, καίω, ἑταῖρος, ἰὶς, πλεῖον.

3. Mutant aliquando ο in ω, ut λιὼς, νιὼς pro λαὸς, ναός.

4. Addunt syllabam ῦν in fine plurium dictionum, ut ὀπυιστῦν, ὀπισθῦν, ὡσπερῦν, ὀντινῦν pro ὀπαδὸς, ὄπιθεν, ὥσπερ, ὅντινα.

5. In fine Pronominum & Adverbiorum addunt ι, ut ὑτοσὶ, ἐκεινοσὶ, ὀχὶ, ὑτωσὶ pro οὗτος, ἐκεῖνος, ὀχ, οὕτως.

6. Syllabarum contractione vel Synaloepha maxime delectantur, quae apud ipsos frequentissime fit. 1. per Elisionem, ut τ' ἀυτὸ, κεἰς pro τὸ ἀυτὸ, καὶ εἰς. 2. per Crasin, ut τἀμὰ πρᾶγμα pro τὰ ἐμὰ, πρὸ ἔργου. 3. per Synaeresim, ut Νηρῇδες pro Νηρεΐδες. 4. per Elisionem & Crasin simul, ut ἐμοιδόκει, τἄλγος, pro ἐμοὶ ἐδόκει, τὸ ἄλγος. 5. per Elisionem & Synaeresim, ut ἐμοιποδύνει pro ἐμοὶ ὑποδύνει. 6. per Crasim, & Synaeresim, ut ὠτόλος, ἰγῶδα, pro ὁ ἀπόλος, ἐγὼ οἶδα. 7. per Elisionem, Crasim, & Synaeresim, ut ἰν τ' ᾼθιοπίᾳ, pro ἐν τῇ Αἰθιοπίᾳ.

Io-

Ionica Dialectus.

Iones 1. mutant α in η, ut ταμείης, πρηΰς, διήκονος, λίη pro ταμιείας, πραΰς, διάκονος, λίαν. α ipsum in ε, ut γέμμα, τέσσερα pro γάμμα, τέσσαρα.

2. Mutant Diphthongos αι in ηι, ut μνημήϊον, ἀληθήϊα, κληΐω pro μνημεῖον, ἀλήθεια, κλείω:
ει in ηι ut ῥηΐδιος, θρηΐξ, pro ῥᾴδιος, θρᾷξ.
οι in ωι ut ἀοιδή, pro ᾠδή.
ου in ωυ ut θώυμα, ἰμωυτῆς, pro θαῦμα, ἰμαυτῆς.
οο & ου in ευ ut πλεῦνες, ποιεῦσι pro πλέονες, ποιοῦσι.

3. Mutant π in κ, ut κῶς pro πῶς.

4. Loco aspiratarum θ, φ, χ, in compositione retinent tenues τ, π, κ, ut ἀπαιρῶμαι, ἐπορᾶν, pro ἀφαιροῦμαι, ἰφορᾶν: quod in aliquibus etiam simplicibus contingit, ut δίκομαι pro δίχομαι.

5. Vocalibus quibusdam addunt nonnumquam ε, ut κεινὸς *vacuus*, εἶος, εἵνεκα, ποίε *herba* pro κινὸς, ἶος, ἵνεκα, πόα.

Nonnumquam autem ε ipsum auferunt, ut ἀπόδιξις, μάζων, κρίσσων pro ἀπόδειξις, μείζων, κρείσσων.

6. Non solum syllabas non contrahunt, verum contractas potius resolvunt, ut Ἑρμείας, νέος pro Ἑρμῆς, νεῦς.

7. Vocali ε maxime delectantur, quam propterea in medio dictionum facile addunt, ut κρίνεον *lilium*, ἀδελφεὸς, ἐυμαρέες, pro κρίνον, ἀδελφὸς, ἐυμαρὲς: in Diphthongorum quoque, & contractarum, seu longarum syllabarum quarumdam solutione ε ipsum adhibent, ut ἠμεῖς pro ἡμεῖς, ἄεθλος pro ἆθλος.

Nonnumquam tamen loco ε ponunt α, ut μάγαθος, τάμνω, τράπομαι pro μάγεθος, τέμνω, τρέπομαι.

8. Vocalium concursu gaudent, adeoque consonantes saepe auferunt, ut κρέας, ἴβω, pro κρέατος, λείβω.

Dorica Dialectus.

Dores gaudent summopere Vocali α, eamque adhibent.

1. pro ε, ut ἄρταμις, πιάζω, φρασὶ pro ἄρτεμις, πιέζω, φρεσὶ: ἴαγωγα, ἀίκα pro ἴαγωγε, ἀίκι vel ἴκι

2. pro η, ut φάμα, πλαγὰ, μάτηρ pro φήμη, πλαγὴ, μήτηρ: μὰν, κᾶρυξ, ἔφαν pro μὴν, κῆρυξ, ἔφην.

3. pro ο, ut ἴκατι, ἄσσα pro ἴκοσι, ὅσσα pro ὅσα.

4. pro ω, ut πρᾶτος, Ποσιδᾶν, μυσᾶν *Musarum* γελᾶν *ridens* pro πρῶτος, Ποσειδῶν, μυσῶν, γιλῶν,

5. α

5. α pro ει κλάξω pro κλείσω, κατικλάσθω pro κατικλείσθω *clauſus ſui*.

6. pro ϰ, ut Χρύσα, Αἰνία pro Χρύσϰ, Αἰνίϰ.

7. Mutant quoque Dores aliquando α in η, ut ὄρη pro ὄρα *vide*

& ᾳ in ῃ, ut γιλῆς, ζῆν, ſive ut aliis placet γιλῆς, ζῆν pro γιλᾶς, ζᾶν.

8. ι in ω, ut ὤνικα pro ἴνικα.

9. ο in ω, ut ὤρια pro ὅρια, ſeu ὅρᾳ.

10. αυ in ω, ὦλαξ, τρῶμα pro αὖλαξ, τραῦμα.

11. ει in αι, ut ἄιθι, ἀίκα, φθαίρω pro ἴἰθι, ἴἰκα, φθείρω.
ει in ῃ, vel η, ut καθιύδῃν, κοσμῆν, λαβῆν, pro καθιύδειν, κοσμεῖν, λαβεῖν.

12. ου in ω, ut μῶσα, βωκόλος, τὼς λύκως, pro μοῦσα, βουκόλος, τοὺς λύκους.
aut in ο, ut τὰς παρθένος pro παρθένους.
aut in ευ, ut τείχεως, ποθεῖτται, pro τείχους, ποθεῖται.
aut demum in αι, ut τύπτοισα, pro τύπτουσα.

13. Adhibent σδ pro ζ, ut συρίσδω pro συρίζω.
τ pro σ, ut τὺ pro σύ.
σ pro θ, ut σιὸς vel σιὸς pro θιός.
σ pro ν, ut τύπτομες, ἦμες, μὶς pro τύπτομεν, ἦμεν *eſſe*, μέν.
ξ pro σ, ut κλάξω, ἐργάζῃ pro κλείσω, ἐργάσῃ.
τ pro κ, ut τῆνος pro κεῖνος, vel ἐκεῖνος.
κ pro τ, ut πόκα, ὄκα, ſive ὄκκα pro πότε, ὅτε.

14. Dores aliquando geminant conſonantes litteras, ut ὄττι, ὄππη pro ὅτι, ὅπη.

15. Demum in femininis nominibus pro ſingularibus plurales caſus uſurpant, ut καλαὶ, καλὰς pro καλὴ, καλὴν *pulchra*, *pulchram*.

Aeolica Dialectus.

Plura ex iis, quae Doricae Dialecto conveniunt, Aeolicae quoque ſunt communia: nonnulla tamen obſervanda ſunt, quae aut apud Aeoles tantum occurrunt, aut ſaltem ipſis tantummodo ſunt frequentiſsima.

Itaque 1. ᾱ vertitur in ε, ut θέρος, κρέτες: in Verbis autem θα mutatur in θεν τυπτόμεθεν, λιγόμεθεν pro τυπτόμεθα, λιγόμεθα.

2. ας

2. ας mutatur in αις, ut καλαὶς, μίλαις, τάλαις pro καλὰς, μίλας, τάλας.

α quoque in αι, ut πειναῖ pro πεινᾷ eſurit.

3. ο mutatur in ω, ut ὤροιος, κῶρος, κώρη pro ὅμοιος, κόρος, κόρη, nonnumquam tamen ω mutatur in ο, ut ἶρος, γίλως, ὄρα. pro ἴρως, γίλως, ὥρα.

ῑ mutant in υ, ut pro ἰλθιῶν ἴλθων accentu in penultimam translato: ipſorum enim eſt accentum in priores ſyllabas retrahere, ut κάλος, πόταμος pro καλὸς, ποταμός.

4. Duplex μ vertitur in duplex π, ut ὄππατα pro ὄμματα.

5. Ante ρ loco ſpiritus aſperi ponitur β, ut βρόδον, βρυτὴρ pro ῥόδον, ῥυτήρ.

6. Tenuem ſpiritum loco aſpirationis ponunt etiam in compoſitis, ut ἤλιος, ἠμᾶς, ἀπῆκε, pro ἥλιος, ἡμᾶς, ἀφῆκε,

Poëtica Licentia,

Quatuor fere ſunt praecipuae cauſſae, ob quas utuntur Poëtae licentia illa, quae ab ipſis Poëtica dicitur.

I. Vt breves ſyllabas producant; quod ut efficere poſſint. 1. ex vocalibus ι, ο, α, a ſditis ſubiunctivis, diphthongos efficiunt, ut ἰρμείας, ἠμιῖις, διόμαι, ἴα pro ἱρμέας, ſeu ἱρμῆς, ἡμέις, ſive ἡμεῖς, δίομαι, ἴα; γιλοίων, ἠγτοίησεν, ἤλοος pro γιλέων, ἠγτόησεν, ἐλοὸς; ἀιτὸς, ἀύως, ἀυτὰρ pro ἀετὸς, ἄως, ἀτάρ.

2. Vocalem υ, addita praepoſitiva ο, mutant in diphthongum ω, ut ἰωλήλυθα pro ἐλήλυθα.

3. Eamdem conſonantem in medio dictionis geminant, ut ἴδδισαν, ἴλλαβεν, ἄμμορος pro ἔδυσαν ἔλαβεν, ἄμορος.

4. Demum conſonantem litteram aliquam addunt, ut ἐρίγδουπος, πτόλις, πτόλεμος pro ἐρίδουπος, πόλις, πόλεμος.

II. Vt longas ſyllabas corripere poſſint. 1. Diphthongos in duas vocales, vel ſyllabas per diaereſim dividunt, inſcriptis vocali ſubiunctivae duobus punctis diacriticis, ut ἀΰτω pro ἄυτω, ἰϋμωλίης pro ἰυμωλίης.

Diphthongus ει reſolvitur aliquando in εε, ut ἴεργω pro εἴργω; aliquando vero in ι, ut κληῖς pro κλείς.

2. Improprias quoque diphthongos reſolvunt; & primum ᾳ in αι, ut ἀΐδης pro ᾅδης, ῃ in η λιῖτὴς pro λιτὴς, ῳ in οι λίϊον pro λῷον. 3. Longas vocales in duas ſyllabas reſolvunt, nimirum η in ια, aut αα, ut ἰάγην ἀάστῳ pro ἤγην, ἤστῳ; α longum in αι aut αο, ut ἄϊθλος, φάος pro ἆθλος, φῶς. 4. ex diphthongis. aut

ſubiun-

ſubiunctivam, aut praepoſitivam etiam vocalem auferunt, ἰδέα; δορὶ pro ἰδέᾳ, δορί, ἰδήσω pro ἰδήσω. 5. In verbis demum temporale augmentum omittunt, ut ἄγον, ἷλον pro ἦγον, εἷλον.

III. Vt ſyllabarum numerum augeant, addunt vocalem aliquam 1. initio dictionis, ut ἀάσχετος, ἴφι pro ἄσχετος, ἦν. 2. in medio, ut φαάνθη, βεβολήατο, κρήγυον pro ἐφάνθη, βεβλήατο, κρῆγυον. 3. In fine demum dictionum, ut ἥε, ἐπεί, λαγῶ, τοῖσδεσι pro ἤ, ἐπεὶ, λαγὼ, τοῖς.

IV. Vt ſyllabarum numerum minuant vocalem aliquam auferunt 1. initio dictionum ut λάβεν, φῆν, νίρθε pro ἔλαβεν, ἔφην, ἔπαρθε. 2. in medio κάτθανε, ἴγρετο, ἄρμενος pro κατέθανε, ἐγείρετο, ἀείρμενος. 3. in fine, ut βασιλῆ, ἄρ, γλῶ, ἄνα, ῥα pro βασιλῆα, ἄρα, γλήνη, ἀνάξηθι, ῥάδιον.

V. Demum, ut vocibus quibuſdam in carmine uti commode poſſint, per Metatheſim earum litteras conſonantes praeſertim, tranſponunt, ut ἀταρπὸς, βάρδιος, ὄμμορα pro ἀτραπός, βράδιος, μόρμορα: ἴπραθος, ἴδραξεν, κραδίη pro ἴπαρθεν, ἴδαρκον, καρδίη: δρεὸς pro δόρυος &c.

Haec de Graecorum Dialectis, & de Poëtarum Licentia in genere dixiſſe ſufficiat. Nunc diligentius oſtendendum eſt quid in ſingulis Orationis partibus ob varias Dialectos, & Poëtarum licentiam contingat.

De Articuli, & Nominum Dialectis.

CAPVT III.

IN Praepoſitivo Articulo Genitivus Singularis Maſculini, & Neutrius generis *Ionice* eſt τοῖο & τοῦ, *Dorice* τῶ. Dativus *Ion.* τέῳ. Nominativus pluralis Maſcul. *Dorice* τοὶ. Dativus pluralis Maſc. & Neut. *Ionice* τοῖσι, *Poëtice* τοῖςδε, τοῖςδεσι, τοῖσδεσσι.

Nominat. plur. feminini generis *Dorice* ταὶ Genitivus *Aeolice* τάων, *Dorice* τᾶν Dativus *Ionice* τῇσι, *Poëtice* ταῖσι.

In Articulo Subiunctivo Genit. Sing. Maſc. & Neut. generis *Poëtice* eſt ὅυ; Dativus pluralis *Ionice* eſt οἷσι. In feminino genere Caſus ſingulares *Dorice* ſunt ἄ, τᾶς, τᾷ, τὰν pro ἡ, ἧς, ᾗ, ἣν; Dativus pluralis *Ionice* ῇσι, *Poëtice* αἷσι.

Apud Atticos in uſu eſt οἱ, αἱ, τοἱ pro οἵδε, αἵδε, τίδε.

De

De Nomine

I. Declinatio Simplicium.

Sing.	Genit.	Accuſat.	*Plur.* Gen.	Dativus.	Accuſat.
Commun.	ἀνιέι	ἀνιέα	ἀνιέων	ἀνιέας	ἀνιέας.
Dor.	ἀνιέα		ἀνιέων		
Ion.	ἀνιέω	ἀνιέα	ἀνιέων	ἀνιέῃς, vel ἀνιέας, ἀνιέῃσι.	
Aeol.	ἀνιέαω		ἀνιέων.		
Poëtice	ἀνιέω			ἀνιέασι.	

Attici in hac, & aliis Declinationibus omnibus Vocativum habent plane ſimilem Nominativo, ut Nom. ἀνιέας Voc. ὦ ἀνιέας; Nom. λόγος. Voc. ὦ λόγος.

Iones ex ἀνιέας faciunt ἀνιέης, atque hoc nomen inflectunt prorſus ut χρύσης in lingua communi.

Dores autem ex χρύσης faciunt χρύσας, ipſumque inflectunt, ut ἀνιέας in lingua communi inflectitur.

Aeoles carent prorſus numero Duali in omnibus Orationis partibus.

Poëtae Macedonum more in Nominativis loco ης ponunt α, atque hinc oriuntur Poëtici Nominativi ἱππότα, συβωτὰ, θυέστα, pro ἱππότης, συβωτὴς, Θυέστης.

II. Declinatio Simplicium.

In Duali, & Plurali numero eaſdem Dialectos recipit, quas recipit I. Declinatio. Accuſativum praeterea pluralem *Aeolice* habet in αις, ut τὰς καλαὶς, τὰς ἕδραις.

In Singulari vero *Dorice* ubique α, *Ionice* η ubique in ultima ſyllaba eſſe ſolet.

Dor. τιμὰ, τιμᾶς, τιμᾷ, τιμὰν, τιμά.

Ion. φιλίη, φιλίης, φιλίῃ, φιλίην, φιλίη.

Poëtae addunt φι multis huius Declinationis nominibus, quae indeclinabilia evadunt, ut ἀγίλη ἀγίληφι, ἰυγὴ ἰυγῇφι. Quae autem deſinunt in α, aut α ipſum retinent ante φι, ut ἰσχάρα ἰσχάραφι, aut ipſum Ionico more mutant in η; ut θύρα θύρηφι, βίη βίηφι. Reperitur etiam ἰσχαρόφι, αὐτόφι ab ἰσχάρα, αὐτή.

III. De-

III. Declinatio.

Sing.	Gen.	*Dual.* G. & D.	*Plur.* Gen. Dat.	Accusat.
Com.	λόγυ	λόγοιν	λόγυς	λόγυς
Ion.	λόγιο	λόγοιον	λόγοισι	
Dor.	λόγω			λόγυς, & λόγας.

Dores Dativum singularem sine ι subscripto saepe habent, ut τῷ ὀδῷ; Genitivum Plur. etiam in hac Declinatione licet minus frequenter habeut in ων.

Aeoles saepe Acc. Plur. habent in εις, ut ἀνθρώπους pro ἀνθρώπους.

Poëtae multis huius Declinationis nominibus addunt per paragogen φι ablato ς vel σ: ut στρατόφι, ὀστόφι, δακρυόφι a στρατὸς, ὀστέον, δάκρυον. Porro nomina haec indeclinabilia sunt, atque in penultima semper acuto accentu notantur.

Poëtae ipsi per Metaplasmum in huius Declinationis nominibus casus quosdam a V. mutuantur, ut τῷ κλαδὶ, τὸν λιτὰ, τοῖς ἄστρασι τοῖς ἀνδρακάδεσσι pro τῷ κλαδῷ, τὸν λιτὸν, τοῖς ἄστροις τοῖς ἀνδράκασι.

Ita quoque *Iones* cum *Poëtis* Nominat. plur. inflectunt per ες: ut ἐρίηρες, ἰρυσάρματες pro ἐρίηροι ἰρυσάρματοι.

IV. Declinatio.

Poëtae in Gen. Sing post ω addunt ι, adeoque scribunt Μοισαίῳ, aut etiam Μοισαιῴο.

V. Declinatio.

Aeoles formant in ον Vocat Sing. nominum quorumlibet desinentium per ων in Nom. ut ἀηδών, ἀηδόνες, Voc. Aeol. ὦ ἀηδον; χαλιδὼν, χαλιδόνες, Voc. Aeol. ὦ χαλιδόν.

Poëtae Genitivum, & Dativum dualis numeri augent additione unius syllabae, ut ποδοῖν ποδοίν,

Dativum pluralem formant a Nominativo plurali in ες addito ι in fine, ut λαμπάδες λαμπάδεσσι, λίβητες λιβήτεσσι; in his autem geminant aliquando σ, λαμπάδεσσι, λιβήτεσσι. Eodem modo formatur Dativus Neutrorum, perinde ac si eorum Nominativus

non

non per α, ſed per ες defineret, ut σώματα σωμάτεσι, & σωμάτεσσι, ἴπια ἴπεσσι.

Pro nonnullis huius Declinationis caſibus caſus aliquos III. Simplicium *Aeoles* adhibent, ut γυρόντος, διλήμμάτος, pro γύρνσι, διλήμμασι.

Ex nominibus huius Declinationis Poëtae plurima per paragogen formant in φι. Neutra in ος ante φι mutant ος in ες, ut τὸ σῆθος σήθεσφι, ὄρος ὄρεσφι. Feminina in ων abiiciunt ς Genitivi, ut χαλιδῶν, χαλιδῶνος, χαλιδῶνοφι. Reperiuntur tamen ἠρίβεσφι a Genitivo ἠρίβες, & ναῦφιν a Nominativo ναῦς.

Demum nomina plura per apocopen truncant non ſolum in recto, ſed in obliquis etiam caſibus. ut δῶ pro δῶμα, Αἶαν pro Αἴαντος, θέτι pro θέτιδι, ἰδρῶ pro ἰδρῶτι ποσιδῶ pro Ποσιδῶνα.

II. Declinatio Contractorum.

Sing.	Gen.	Dat.	Accuſ.	*Dual.*	No.	*Pl.*	Nom.	Gen.	Dat.	Acc.
Com.	πόλιος,	πόλι,	πόλιν,		πόλιε,		πόλις	πολίων,	πόλισι,	πόλις.
Ion.	πόλιος,	πόλιϊ,			πόλιε,		πόλιες,	πόλιων,	πόλισι,	πόλιας.
Poët.	πόληος,	πόληι,	πόληα, πόλιν, πόλος.		πόληε,		πόληες,	πολήων,	πόλησι,	πόληας, πόλεις.
Dor.	πόλιος.									

In ες quoque *Dorice* deſinunt Genitivi ſingulares nominum I. Contractorum, ut τῦ Ἀριστοφάνες.

III. Declinatio Contractorum.

Sing.	Gen.	Dat.	Accuſ.	*Plur.*	Nom.	Dat.
Com.	βασιλέος,	βασιλεῖ,	βασιλέα	βασιλέες.		βασιλεῦσι.
Dor. & Aeol.	βασιλεῦς,					
Poëtice, & Ion.	βασιλῆος,	βασιλῆι,	βασιλῆα,	βασιλῆας,		βασιλῆσι.
Ion. recent.	βασιλέος					
Attici Vet.					βασιλῆς & βασιλῆς in Nom. & Acc.	

Aeolus Antiqui utebantur Genitivo βασίλης accentu in penultimam retracto; *Aeoles recentiores* Gen. βασίλεος; *Boeoti* vero Genit βασιλέος.

Aeoles autem ipſi, & *Dores* nomina in ευς mutant in ης, eaque inflectunt iuxta I. Contractorum Declinationem.

Dores & *Aeoles* nomina huius Declinationis finiunt in ης, & iuxta I. Contractorum inflectunt, ut Ἀχιλλῆς pro Ἀχιλλέυς.

IV. Declinatio Contractorum.

Sing.	Gen.	Accuſ.
Com.	αἰδῶς	αἰδῶ.
Aeol	αἰδῶς	αἰδῶν, *Ion.* αἰδοῦν.

Iones inflectunt Nomina V. Contractorum non ſolum in ως, ſed in ος, ut γίρεα, κίρεα, pro γίρεω, γίρεται, κίρεω, κίρεται.

De Comparativis, & Superlativis.

Com.	*Att.*	*Ion.*	*Dor.*	*Poët.*
κρείσσων,	κρείττων,	κρέσσων,	κρέσσων,	κάρρων.
βελτίος,			βέλτιος.	
κακίων,				κακείων.
ῥᾴδιος,		ῥηΐδιος.		
ῥᾶσος,		ῥῆσος.		
μείζων,		μείζων,	μέσσων.	μεγαλώτερος.
μείκρος,			μείκκος.	
ἴσσων,		ἶσσων.		
πολὺς,				πυλύς
πλείων,	πλέων,	πλεῦν.		

Comparativum Ionicum πλεῦν inflectitur per tres caſus πλεῦνες, πλεῦνι, πλεῦνα; πλεῦνες, πλεύνων &c. Reperitur quoque πλέες, πλέας pro πλείονες, πλείονας. Comparat. χερείων habet Dativum χερείονι, per ſyncopen χέρει, unde mutata diphthongo fit χέρῃ. Accuſativus quoque eſt χέρῃα, Nominat. Plur. χέρῃες.

De Numeralibus.

Com.	*Ion.*	*Dor.*	*Aeol.*	*Poët.*
εἷς,	ἓνις,			
μία,			ἴα,	
μηδείς,		μηδείς,	μηδείς.	
ὀδείς,	οὐδαμὸς,			οὔτις,
δύο,				δοιοὶ, & δοιώ.
τέσσαρες,	τέσσερες.	τέτορες, & τέττορες,	πέσσυρες,	πίσυρες, & πίσσυρες.
εἴκοσι,	εἰείκοσι	εἴκατι		
τριάκοντα,	τριήκοντα			
ὀγδοήκοντα,				ὀγδώκοντα.
πρῶτος,		πρᾶτος		
δεύτερος,				δεύτατος.

De Pronominum Dialectis.

CAPVT IV.

PRonomina cum Primitiva, tum Poſſeſſiva, ac Demonſtrativa varias Dialectos recipiunt, quas maioris perſpicuitatis gratia in ſequentibus Tabulis exhibemus.

Pro-

Pronominum Primitivorum Dialecti

Singularis Num.

ἐγὼ	Poët γὼ Att. ἔγωγε. Dor. ἰγὼν, ἰγών, & ἰγώνγα. Boeot ἐωγα, & ἰωγγα	σὺ	Att. σύγε. Dor τὺ addito in omnibus casibus γε. τύγη & τύγα.				
ἐμοῦ & μοῦ	Ion. ἐμέο, μέο, & ἐμεῖο. Att. ἐμέθεν, & ἐμοῦθεν. Dor. ἐμεῦ & μεῦ.	σοῦ	Ion. σεῖο & σέο. Att. σεοῦθεν, & σέθεν. Dor τοῦ, τεῦ, τεῖο. Aeol. σεῦ.	οὗ	Ion. ἕο & ἕθεν. Att. ἕοθεν, ἕθεν. Dor ἕν, εἷο, & ἰοῖο veluti ex ἰοῦ.		
ἐμοὶ & μοὶ	Att. ἔμοιγε. Dor. ἐμὶν & ἐμοίνη.	σοὶ	Att. σοίγε. Dor. τοί. P. τὶν, τεὶν, τεύν.	οἱ	οἱ. Poët. ἑοί.		
ἐμὲ, & μὲ	Att. ἔμεγε.	σὲ	Dor. τέ. τύ.	ἑ	Poet. ἕ & μιν & νιν in omnibus generibus		

Dualis Numerus.

N. A. νὼ	Poët. νῶι. Aeol. ἄμμε.	σφὼ	Poët. σφῶι. Aeol. ὔμμε.	σφὶ	σφίε, σφοὶ, & σφωὶ, aut σφώ.		
G. D. νῷν	Poët. νῶιν. & νῶι	σφῷν	σφώιν σφῶι.	σφὶν	σφωίν.		

Pluralis Numerus.

N. ἡμεῖς	Ion. ἠμέες, ἠμεῖς. Dor. ἄμες. Aeol. ἄμμες.	ὑμεῖς	Ion. ὑμέες. Poët ὑμεῖς. Dor. ὔμες Aeol. ὔμμες.	σφεῖς	Dor. σφέες. Poët. σφέας.		
G. ἡμέων	Ion. ἡμέων, & ἡμείων. Dor. ἀμέων. Aeol. ἀμμείων.	ὑμέων	Ion. ὑμείων. & ὑμέων. Aeol. ὑμμείων, & ὔμμεων.	σφέων	Ion. σφείων Poët. σφείων.		
D. ἡμῖν	Dor. ἀμὶν, vel ἀμῖν Aeol. ἄμμι, & ἄμμιν.	ὑμῖν	Dor. ὑμὶν. Aeol. ὔμμι, & ὔμμιν.	σφίσι	Poët. σφὶν, σφὶ, & φί.		
A. ἡμᾶς	Ion. ἡμέας, & ἠμεῖας. Dor. ἀμμας. Aeo. ἄμμας & ἄμμε	ὑμᾶς	Ion. ὑμέας, & ὑμεῖας. Aeol. ὑμμας, & ὔμμε.	σφᾶς	Ion. σφέας. Poet σφέ. Dor. ψε.	Pro.	

Pronominum Poſſeſſivorum Dialecti.

Com.	*Dor.* & *Poët.*	*Aeol.*
σὸς,	τὸς, & τεὸς,	ὄσσος.
σὴ,	τὴ, τεὰ,	ἥση.
σὸν,	τὸν, τεὸν,	τόσσον.
ἡμέτερος,	ἀμός.	
ἡμετέρα,	ἀμὰ, & ἀμή.	
ἡμέτερον,	ἀμὸν,	
ὑμέτερος,	ὑμὸς,	
ὑμετέρα,	ὑμὰ, & ὑμὴ,	
ὑμέτερον,	ὑμὸν.	
σφέτερος,	σφὸς, & σφέος.	
σφετέρα,	σφὰ & σφὴ, σφέα.	
σφέτερον,	σφὸν, σφέον.	

Pronom. Demonſtrat. Dial.

Com.	*Att.*	*Ion.*	*Dor.*	*Poët.*
οὗτος,	οὑτοσὶ, in obl. τουτέου			
αὕτη,	αὑτηὶ	ταυτέης.		
τοῦτο,	τουτοὶ & τουτὶ.	τουτέου.		
ἐκεῖνος,	ἐκεινοσὶ,		τῆνος, & τῆνος,	κεῖνος.
ἐκείνη,	ἐκεινηὶ,		τῆνα,	κείνη.
ἐκεῖνο.	ἐκεινοὶ,		τῆνον,	κεῖνο.
αὐτὸς,		αὐτέος,		
αὐτὴ,		αὐτέη,		
αὐτὸ,		αὐτέο.		

Iones ex Articulo, & Pronomine αὐτὸς formant quoque in Maſc. & Neut. voces ὠὐτὸς, τωὐτὸ, Gen. ταυτέου, Dat. ταυτέῳ &c.

Dialecti τοῦ ὅστις *quicumque*.

Sing.	Maſc. *Nom.*	*Gen.*	*Dat.*	Plur. *Gen.*	*Dat.*
	Com. ὅστις,	ὅτινος, ὅτου,	ὅτῳ,	ὅτων,	ὁἱστισι.
	Att.	ὅτου,	ὅτῳ,	ὅτων.	
	Ion.	ὅτεο,	ὁτέῳ,	ὁτέων,	ὁτέοισι.
	Dor.	ὅτευ.			
	Poët.	ὅττεο.			

Fem.

Fem. Plur. *Dat.* Neutr. *Nom.* Sing. Plur. *Nom.*
Com. αἷςτισι, *Com.* ὅτι; *Com* ἄττα
Ion. ἥτισι, *Poët*, ὅττι, *Poët.* ἄττα & ἄσσα. ἄσσα vero ſignificat *quaedam*

De Verborum Dialectis.

CAPVT V.

Indicativi Praeſens.

Sing. *Com.* τύπτω, τύπτεις, τύπτει. Plur. τύπτομεν, τύπτετε, τύπτουσι.
Dor. τύπτις, τύπτι. τύπτομες, τύπτοντι, &c
Aeol. τύπτης, τύπτη. τύπτοισι.

Dores in omnibus Modis, ac Temporibus mutant *μεν* primae perſonae pluralis in *μες*, ut ἐτύψαμες, ἐτύπομες, τύπταμες, pro ἐτύψαμεν, ἐτύπομεν, τύπταμεν.

Imperfectum

Sing. *Com.* ἔτυπτον, ἔτυπτες, ἔτυπτε, P. ἐτύπτομεν &c. ἔτυπτον.
Poët. τύπτεσκον, τύπτεσκες, τύπτεσκε. ἐτυπτόμεσκον &c. τύπτεσκον.
Boeot. ἐτύπτοσαν.

A ſecunda perſona ἔτυπτες, abiecto augmento ſyllabico, additiſque litteris *σκον*, fit vox Poëtica τύπτεσκον.

Eodem pacto Aor. 1. Poëticus eſt τύψασκον ab ἔτυψας, τύπεσκον ab ἔτυπες.

In penultima vero horum temporum *Poët.* loco diphthongi, aut vocalis longae, vocalis brevis poni debet: ideoque ab ἴσχω fit ἴσχεσκον, ab ἐποίεις ποίεσκον, ab ἐχρύσες χρύσεσκον, ab ἐτίθης τίθεσκον ab ἔσης ἔσασκον, ab ἐδίδως δίδοσκον.

Tertia perſona τύπτεσκε &c. apud Iones etiam eſt maxime uſitata. Poëtae cum temporale, tum ſyllabicum augmentum nonnumquam adhibent, nonnumquam omittunt, ut ἄκουσα pro ἤκουσα, βάλλε pro ἔβαλλε. P quoque poſt augmentum temporale non ſemper geminant, ut ἤρειξα pro ἐρρειξα, ἤριπτον pro ἐρρίπτον.

In Verbis compoſitis Poëtae auferunt finalem litteram *α* a Praepoſitionibus ἀνὰ, κατὰ, παρὰ, ut ἀνσὰς κάτθετο, παρμένω pro ἀναστὰς, κατάθετο, παραμένω.

Conſonantem autem, quae ſupereſt, euphoniae cauſſa in aliam conſonantem mutant, ut ἀγκαλίω, ἄλλύω, ἀμμιξας pro ἀνακαλίω, ἀνελύω, ἀνεμιξας; κάββαλε, κάπφαγε, κάτθανε pro κατέβαλε, κατέφαγε, κατέθανε.

Aoriſtus II.

Sing.	*Com.*	*Poët.*
	ἔτυπον &c.	τύπεσκον &c.
Plur. 3.	ἔτυπον	*Boeot.* ἐτύποσαν.

Iones, & *Poëtae* huic Aoriſto praeponunt ſaepe augmentum Praeteriti, quod in aliis etiam Modis retinetur, ut τιταγὼν Particip pro ταγὼν a τάζω, κικαδὼν mutato χ in κ pro ἰχαδὼν a χάζω, κικάμω pro κάμω a κάμνω.

Futurum II.

	Sing.		*Dual.*		*Plur.*	
Com	τυπῶ *Ion.* τυπέω				*C.* τυπεῦμεν *I.*	τυπέομεν.
	τυπεῖς	τυπέεις	*C* τυπεῖτον *I*	τυπέετον	τυπεῖτε	τυπέετε.
	τυπεῖ	τυπέει	τυπεῖτον	τυπέετον	τυπεῦσι	τυπέεσι.

Prima pluralis Dorice eſt τυπεῦμες vel τυπεῦμες.
Tertia vero τυπεῦντι vel τυπεῦσι.

Ionica reſolutio fit in omnibus Modis, in Participiis, & in *Media* quoque voce, ut σπείομαι, τυπέων, τυπεόμαι.

Futurum I.

Com. τύψω, τύψεις &c. τύψετον &c. τύψομεν &c.
Dor. τυψῶ, τυψεῖς &c. τυψεῖτον &c. τυψεῦμεν &c.

Inflectitur ut Futurum II. in lingua communi; tertia vero pluralis et τυψοῦντι, & τυψεῦντι, vel τυψεῦντι.

Attici ex Futuro I. Verborum IV. Coniugationis auferunt σ, ipſumque circumflectunt, ut βαδῶ, βαδεῖς, pro βαδέσω a βαδίζω.

Ioues addito ε reſolvunt Fut. I. V. Coniugationis, quod circumflexum eſt, ut μενέω, μενέεις pro μενῶ, μενεῖς.

Dores futurum in σω mutant in ξω, ut βαδίξῶ pro βαδίσω, κλαξῶ, & κλασῶ pro κλαύσω.

Aeolies addunt σ Futuris V. Coniugationis in ῥῶ, ut ἔρσω pro ἐρῶ, σπέρσω pro σπερῶ.

Per-

Poëtae ex Futuro VI. Coniugationis abiiciunt ſaepe σ: ita δήω pro δήσω, κίω, & κιίω pro κίσω.

Vt penultimam producant ſaepe geminant σ; φράσσω pro φράσω.

Huic Futuro concedunt aliquando reduplicationem propriam Perfecti, ut πεπιθήσω a πιθῶ, μεμίξεται a μίγνυμι.

Aoriſtus I.

Com. ἔτυψα, ἔτυψας. *Poët* τύψασκον, τύψασκις &c. Tertia pluralis *Poëtice* τύψασκον, *Boeot.* ἐτύψασαν.

Poëtae geminant σ, ut in Futuro I. ἐγέλασσα pro ἐγέλωσα: apud ipſos autem reperitur etiam εἶξασι pro εἶξαν.

Praet. Perf.

Tertia pluralis *Com.* τετύφασι; *Dor.* τετύφαντι. *Boeot.* τέτυφαν.

Pluſq. Perf.

Com. ἐτετύφειν &c. ἐτετύφη &c. ἐτετύφεισαν.
Ion. ἐτετύφεα, ἐτετύφεε,
Att. ἐτετύφη, ἐτετύφη, ἐτετύφεισαν,

Ionice idem eſt augmentum Pluſquam perf. ac Perfecti, ita τετύφειν, κεκάρκεσαν pro ἐτετύφειν, ἐκεκάρκεσαν.

Poëtice idem, ac Imperfecti, ut ἐδέατο pro ἐδεδέατο, ſæpe etiam nullum prorſus, ut λύτο pro ἐλέλυτο.

Modus Imperativus.

Attici pro tertiis perſonis plural τυπτέτωσαν, τυπτέσθωσαν, τετύφθωσαν, τετυφέτωσαν adhibent vocem ſimilem C[illegible] V[illegible]. Participii τυπτόντων, τυψάντων, τυπόντων, τετυφότων [illegible] eandem etiam in Circumflexis faciunt, μετρέντων pro μετρείτωσαν.

Boeotii Aoriſtum II. Imperativi formant in ον, ipſumque inflectunt, ut Aor. I. quemadmodum λάβον, λαβάτο pro λάβε, λαβέτω.

Modus Optativus.

Primae perſonae plurales *Dorice* deſinunt in μες, ut τετύφοιμες, τύψαιμες.

Tertiae plurales *Boeotice* in σαν, ut ἔλθοισαν pro ἔλθοιεν, ποισαν pro ἔποιεν, θηρύσαισαν pro θηρύσαιεν.

Subiunctivi Praesens.

Com. τύπτω,	τύπτῃς,	τύπτῃ &c.	τύπτωμεν,	τύπτωσι.
Ion.	τύπτῃσθα,	τύπτῃσι.		
Dor.			τύπτωμες,	τύπτωντι.

Ita in omnibus temporibus tertia persona singularis *Ionice* desinit in ῃσι. Prima vero & tertia plural. in omnibus itidem temporibus *Dorice* desinunt in ωμες, & ωντι.

Poëtae in prima plural. ponunt ο loco ω, ut τύπτομεν pro τύπτωμεν.

Infinit. Praesens, & Imp.

Com. τύπτειν.
Aeol. τύπτην, & τύπτεν.
Dor. τύπτιν, τύπτιμεν, τυπτίμεναι.

Aor. II.

Com. τυπεῖν. *Ion.* τυπέειν.
Dor. τύπην, τύπημεν, τυπήμεναι.
Aeol. τύπεν, *Poët.* τετύπειν.
Fut. II. *Ion.* τυπέειν.

Fut. I.

Com.	*Dor.*	*Aeol.*
τύψειν;	τύψην, τύψημεν,	τυψήμεναι, τύψεν.

Eaedem sunt Dialecti Aoristi I. praeterquam in Verbis V. Coniugationis, in quibus Aoristus hic nullam plane recipit Dialectum.

Praet. Perf.

C. τετυφέναι. *Dor.* τετυφέμεν, τετυφέμεναι.

Participium Praesentis & Imp.

Com.	*Dor.*
ὁ τύπτων	
ἡ τύπτουσα &c.	ἁ τύπτουσα.

Fut.

Fut. I.

Com.	*Dor.*
ὁ τύψων	
ἡ τύψουσα,	ἡ τύψοισα.

Aor. I.

	Com.	*Dor.*
Com.	ὁ τύψας,	ὁ τύψας.
	ἡ τύψασα,	ἡ τύψαισα.

Fut. II.

Com.	*Ion.*	*Dor.*
ὁ τυπῶν,	ὁ τυπέων,	
ἡ τυποῦσα,	ἡ τυπέουσα.	ἡ τυπεῖσα.
τὸ τυποῦν,	τὸ τυπέον.	

Aor. II.

Com. ὁ τυπὼν.	*Ion.* ὁ τετυπὼς	
ἡ τυπούσα,		*Dor.* ἡ τυπεῖσα.

Dores ουσα circumflexum mutant etiam in ῶσα, ut τυπῶσα, λιπῶσα pro τυπεῖσα, λιπεῖσα a Com. τυπτοῦσα, λιποῦσα.

Praet. Perf.

Com. τετυφὼς, ότος. Aeol. τετύφων, τετύφοντος.

Verbi Paſs. Indicat. Praeſens.

Com.	τύπτομαι, τύπτῃ &c.	τυπτόμεθα.
Ion.	τύπτεαι,	τυπτόμεσθα.
Aeol.		τυπτόμεθι, & τυπτόμεθα.

In ται *Ionice* reſolvitur ſecunda perſona ſingularis deſinens in η cuiuſcumque Temporis ſit in Indicativo Modo. In μεθα vero *Ionice* itidem deſinit prima Pluralis omnium Indic. Temporum, praeterquam Aoriſtorum.

Apud antiquos *Atticos* ſecunda perſona ſingularis fuit τύπτει pro τύπτῃ; quae in Verbis quibuſdam adhuc in uſu eſt.

Im-

III. Declinatio.

Sing.	Gen.	*Dual.* G. & D.	*Plur.* Gen.	Dat.	Accusat.
Com.	λόγυ	λόγοιν		λόγυς	λόγυς
Ion.	λόγοιο	λόγοισιν		λόγοισι	
Dor.	λόγω				λόγυς, & λόγας.

Dores Dativum singularem sine ι subscripto saepe habent, ut τῷ ὀδῷ; Genitivum Plur. etiam in hac Declinatione licet minus frequenter habeut in ων.

Aeoles saepe Acc. Plur. habent in ους, ut ἀνθρώπους pro ἀνθρώπους.

Poëtae multis huius Declinationis nominibus addunt per paragogen φι ablato ς vel ν: ut στρατόφι, ὀστόφι, δακρυόφι a στρατὸς, ὀστέον, δάκρυον. Porro nomina haec indeclinabilia sunt, atque in penultima semper acuto accentu notantur.

Poëtae ipsi per Metaplasmum in huius Declinationis nominibus casus quosdam a V. mutuantur, ut τῷ κλαδί, τὸν λιτὰ, τοῖς ἄστρασι τοῖς ἀνδρακάσσασι pro τῷ κλαδῷ, τὸν λιτὸν, τοῖς ἄστροις τοῖς ἀνδρακάδας.

Ita quoque *Ionos* cum *Poëtis* Nominat. plur. inflectunt per ες: ut ἐρίηρες, ἐρυσάρματες pro ἐρίηροι ἐρυσάρματοι.

IV. Declinatio.

Poëtae in Gen. Sing. post ω addunt ι, adeoque scribunt Μοισαγέτεω, aut etiam Μουσαγέτῳο.

V. Declinatio.

Aeoles formant in ου Vocat. Sing. nominum quorumlibet desinentium per ων in Nom. ut ἀηδών, ἀηδόνες, Voc. Aeol. ὦ ἀηδον; χελιδών, χελιδόνος, Voc. Aeol. ὦ χελιδόν.

Poëtae Genitivum, & Dativum dualis numeri augent additione unius syllabae, ut ποδοῖν ποδοῖιν,

Dativum pluralem formant a Nominativo plurali in ες addito ι in fine, ut λαμπάδες λαμπάδεσι, λίβητες λιβήτεσι; in his autem geminant aliquando σ, λαμπάδεσσι, λιβήτεσσι. Eodem modo formatur Dativus Neutrorum, perinde ac si eorum Nominativus

non

non per α, ſed per ες definceret, ut σώματα σωμάτεσι, & σωμάτεσσι, ἴπια ἴπεσσι.

Pro nonnullis huius Declinationis caſibus caſus aliquos III. Simplicium *Aeoles* adhibent, ut γεράοντος, διλήμμάτος, pro γέρασι, διλήμμασι.

Ex nominibus huius Declinationis Poëtae plurima per paragogen formant in φι. Neutra in ος ante φι mutant ος in εσ, ut τὸ σῆθος σήθεσφι, ὄρος ὄρεσφι. Feminina in ων abiiciunt ς Genitivi, ut χελιδῶν, χελιδόνος, χελιδόνεσφι. Reperiuntur tamen ἐρέβευσφι a Genitivo ἐρέβεος, & ναῦφιν a Nominativo νηῦς.

Demum nomina plura per apocopen truncant non ſolum in recto, ſed in obliquis etiam caſibus, ut δῶ pro δῶμα, Αἴαν pro Αἴαντος, θέτι pro θέτιδι, ἰδρῶ pro ἰδρῶτι ποσιδῶ pro Ποσιδῶνα.

II. Declinatio Contractorum.

Sing. Gen.	Dat.	Accuſ.	*Dual.* No.	*Pl.* Nom.	Gen.	Dat.	Acc.
Com. πόλιος, πόλι,	πόλιν,	πόλιε,	πόλε	πόλις	πολίων,	πόλισι,	πόλις.
Ion. πόλιος, πόληϊ,		πόλιε,	πόλεε,	πόλεις,	πόλεων,	πόλεσι,	πόλεις.
Poët. πόληος, πόληος,	πόληι,	πόληα,	πόλεε,	πόληες,	πολήων,	πόλησι,	πόληας.
πόλεως.							
Dor. πόλευς.							

In ευς quoque *Dorice* deſinunt Genitivi ſingulares nominum I. Contractorum, ut τῦ Ἀριστοφάντος.

III. Declinatio Contractorum.

Sing.	Gen.	Dat.	Accuſ.	*Plur.* Nom.	Dat.
Com.	βασιλέος,	βασιλεῖ,	βασιλέα	βασιλέες.	βασιλεῦσι.
Dor. & Aeol.	βασιλεύς,				
Poëtice, & Ion.	βασιλῆος,	βασιλῆι,	βασιλῆα,	βασιλῆες,	βασιλεῦσι.
Ion. recent.	βασιλέος				
Attici Vet.				βασιλῆς & βασιλεῖς in Nom. & Acc.	

Aeolas Antiqui utebantur Genitivo βασίλας accentu in penultimam retracto; *Aeoles recentiores* Gen. βασίλεος; *Boeoti* vero Genit βασιλέος.

Aeoles autem ipſi, & *Dores* nomina in ευς mutant in ης, eaque inflectunt iuxta I. Contractorum Declinationem.

Dores & *Aeoles* nomina huius Declinationis finiunt in ης, & iuxta I. Contractorum inflectunt, ut Ἀχιλλῆς pro Ἀχιλλέυς.

IV. Declinatio Contractorum.

Sing. Gen.	Accuſ.
Com. αἰδῶς	αἰδῶ.
Aeol αἰδᾶς	αἰδᾶν, *Ion.* αἰδοῦν.

Iones inflectunt Nomina V. Contractorum non ſolum in ας, ſed in ης, ut γήρια, κήρια, pro γήραα, γήρατα, κήραα, κήρατα.

De Comparativis, & Superlativis.

Com.	*Att.*	*Ion.*	*Dor.*	*Poët.*
κρείσσων,	κρείττων,	κρήσσων,	κρέσσων,	κάρρων.
βελτίων,			βέλτιος.	
κακίων,				κακείων.
ῥᾴδιος,		ῥηΐδιος.		
ῥᾷστος,		ῥήιστος.		
μείζων,		μοῖζων,	μάσσων.	μεγαλήτερος.
μείκρος,			μίκκος.	
ἴσσων,		ἶσσων.		
πολὺς,				πελύς
πλείων,	πλέων,	πλεῖν.		

Comparativum Ionicum πλεῖν inflectitur per tres caſus πλεῖνες, πλεῖνι, πλεῖνα; πλεῖνις, πλεύνων &c. Reperitur quoque πλέες, πλέας pro πλείονες, πλείονας. Comparat. χερείων habet Dativum χερείῃ, per ſyncopen χέρῃ, unde mutata diphthongo fit χέρρῃ. Accuſativus quoque eſt χέρρα, Nominat. Plur. χέρρης.

De Numeralibus.

Com.	*Ion.*	*Dor.*	*Aeol.*	*Poët.*
εἷς,	ἴης.			
μία,			ἴα,	
μηδείς,		μηδείς,	μηδείς.	
ὀδείς,	οὐδαμὸς,			οὔτις.
δύο,				δοιοὶ, & δοιώ.
τέσσαρες,	τέσσερες,	τέτορες, & τέττορες,	πίσυρες,	πίσυρες, & πίσσυρες.
εἴκοσι,	εἰείκοσι	εἴκατι		
τριάκοντα,	τριήκοντα			
ὀγδοήκοντα,				ὀγδώκοντα.
πρῶτος,		πρᾶτος		
δεύτερος,				δεύτατος.

De Pronominum Dialectis.

CAPVT IV.

PRonomina cum Primitiva, tum Poſſeſſiva, ac Demonſtrativa varias Dialectos recipiunt, quas maioris perſpicuitatis gratia in ſequentibus Tabulis exhibemus.

Pro-

Pronominum Primitivorum Dialecti

Singularis Num.

N. ἐγὼ	Poët γὼ Att. ἔγωγε. Dor. ἰγὼν, ἰγώνη, & ἰγώνγα. Boeot. ἴωγα, & ἰωγγα	σὺ	Att. σύγε. Dor τὺ addito in omnibus casibus γε. τύγη & τύγα.		
G. ἐμοῦ & μοῦ	Ion. ἐμέο, μέο, & ἐμεῖο. Att. ἐμέθεν, & ἐμοῦθεν. Dor. ἐμεῦ & μεῦ.	σοῦ	Ion. σεέο & σέο. Att. σεοῦεν, & σέθεν. Dor. τεοῦ, τεῦ, τεῖο. Aeol. σεῦ.	οὗ	Ion. ἕο & ἕθεν. Att. ἕοῦεν, ἕθεν. Dor ἕν, οἷο, & ἑοῖο veluti ex ἑοῦ.
D. ἐμοὶ & μοὶ	Att. ἔμοιγε. Dor. ἐμὶν & ἐμοίνη.	σοὶ	Att. σοίγε. Dor. τοί. P. τὶν, τεὶν, τεῖν.	οἷ	οἱ. Poët. ἑοί.
A. ἐμὲ, & μὲ	Att. ἔμιγε.	σὲ	Dor. τέ. τύ.	ἑ	Poet. ἕε & μιν & νιν in omnibus generibus

Dualis Numerus.

N A. νὼ	Poët. νῶι. Aeol. ἄμμε.	σφὼ	Poët. σφῶι. Aeol. ὔμμε.	σφὶ	σφίε, σφοὶ, & σφωὶ, aut σφώ.
G D. νῷν	Poët. νῶιν. & νῶι	σφῷν	σφέων σφῶι.	σφὶν	σφωΐν.

Pluralis Numerus.

N. ἡμεῖς	Ion. ἠμέες, ἠμεῖς. Dor. ἄμες. Aeol. ἄμμες.	ὑμεῖς	Ion. ὑμέες. Poët ὑμεῖς. Dor. ὔμες Aeol. ὔμμες.	σφεῖς	Dor. σφέες. Poët. σφέας.
G. ἡμῶν	Ion. ἡμέων, & ἡμείων. Dor. ἀμῶν. Aeol. ἀμμέων.	ὑμῶν	Ion. ὑμέων. & ὑμείων. Aeol. ὑμμέων, & ὔμμων.	σφῶν	Ion. σφέων Poët. σφείων.
D ἡμῖν	Dor. ἀμὶν, vel ἀμῖν Aeol. ἄμμι, & ἄμμιν.	ὑμῖν	Dor. ὑμίν. Aeol. ὔμμι, & ὔμμιν.	σφίσι	Poët. σφὶν, σφὶ, & φί.
A. ἡμᾶς,	Ion. ἡμέας, & ἠμεῖας. Dor. ἀμᾶς. Aeo. ἄμμας & ἄμμε	ὑμᾶς	Ion. ὑμέας, & ὑμεῖας. Aeol. ὔμμας, & ὔμμε.	σφᾶς	Ion. σφέας. Poët σφέ. Dor. ψε.

Pro-

Pronominum Poſſeſſivorum Dialecti.

Com.	*Dor.* & *Poët.*	*Aeol.*
σὸς,	τὸς, & τιὸς,	ὄσσος.
σὴ,	τὴ, τιὰ,	ἧσση.
σὸν,	τὸν, τιὸν,	τόσσον.
ἡμέτερος,	ἀμός.	
ἡμετέρα,	ἀμὰ, & ἀμή.	
ἡμέτερον,	ἀμὸν,	
ὑμέτερος,	ὑμὸς,	
ὑμετέρα,	ὑμὰ, & ὑμὴ,	
ὑμέτερον,	ὑμὸν.	
σφέτερος,	σφὸς, & σφίος.	
σφετέρα,	σφὰ & σφὴ, σφίω.	
σφέτερον,	σφὸν, σφίον.	

Pronom. Demonſtrat. Dial.

Com.	*Att.*	*Ion.*	*Dor.*	*Poët.*
οὗτος,	οὑτοσὶ, in obl. τουτέου			
αὕτη,	αὑτηὶ	ταυτέης.		
τοῦτο,	τουτὶ & τουτὶ.	τουτέῳ.		
ἐκεῖνος,	ἐκεινοσὶ,		τῆνος, & τῆνος,	κεῖνος.
ἐκείνη,	ἐκεινηὶ,		τῆνα,	κείνη.
ἐκεῖνο.	ἐκεινοὶ,		τῆνον,	κεῖνο.
αὐτὸς,		αὐτέος,		
αὐτὴ,		αὐτέη,		
αὐτὸ,		αὐτέο.		

Iones ex Articulo, & Pronomine αὐτὸς formant quoque in Maſc. & Neut. voces ὠὐτὸς, τωὐτὸ, Gen. τωυτέου, Dat. τωυτέῳ &c.

Dialecti τοῦ ὅστις *quicumque*.

Sing.	Maſc. *Nom.*	*Gen.*	*Dat.*	Plur. *Gen.*	*Dat.*
	Com. ὅστις,	ὅτευ, ὅτου,	ὅτεῳ, ὅτῳ,	ὅτεων, ὅτων.	ὁϊστισι.
	Att.	ὅτου,	ὅτῳ,	ὅτων.	
	Ion.	ὅτεο,	ὁτέῳ,	ὁτέων,	ὁτέοισι.
	Dor.	ὅτευ.			
	Poët.	ὅττεο.			

Fem.

Fem. Plur. *Dat.* Neutr. *Nom.* Sing. Plur. *Nom.*
Com. αἵ;τισι, *Com.* ὅτι; *Com* ἄτινα
Ion. ἧσισι, *Poët.* ὅττι, *Poët.* ἄττα & ἄσσα. ἄσσα vero significat *quaedam*

De Verborum Dialectis.

CAPVT V.

Indicativi Praeſens.

Sing.	*Com.* τύπτω,	τύπτεις,	τύπτει. Plur. τύπτομεν,	τύπτετε, τύπτουσι.
	Dor.	τύπτης,	τύπτει. τύπτομες,	τύπτοντι, &c.
	Aeol.	τύπτης,	τύπτη.	τύπτοισι.

Dores in omnibus Modis, ac Temporibus mutant *μεν* primae perſonae pluralis in *μες*, ut ἐτύψαμες, ἐτύπομες, τύπτομες, pro ἐτύψαμεν, ἐτύπομεν, τύπτομεν.

Imperfectum

Sing.	*Com.* ἔτυπτον,	ἔτυπτες,	ἔτυπτε, P. ἐτύπτεμεν &c.	ἔτυπτον.
	Poët. τύπτισκον,	τυπτισκες,	τύπτισκε. τυπτίσκομεν &c.	τύπτισκον.
	Boeot.			ἐτύπτεσκον.

A ſecunda perſona ἔτυπτες, abiecto augmento ſyllabico, additiſque litteris *κον*, fit vox Poëtica τύπτισκον.

Eodem pacto Aor. 1. Poëticus eſt τύψασκον, ab ἔτυψας, τύπτισκον ab ἔτυπτες.

In penultima vero horum temporum *Poët.* loco diphthongi, aut vocalis longae, vocalis brevis poni debet: ideoque ab ἴσχον fit ἴσχισκον, ab ἐποίεις ποίσκον, ab ἐχρύσες χρύσοσκον, ab ἐτίθης τίθισκον ab ἔσης ἔσασκον, ab ἐδίδους δίδοσκον.

Tertia perſona τύπτισκε &c. apud Ione etiam eſt maxime uſitata. Poëtae cum temporale, tum ſyllabicum augmentum nonnumquam adhibent, nonnumquam omittunt, ut ἄκουσα pro ἤκουσα, βάλλε pro ἔβαλλε. P quoque poſt augmentum temporale non ſemper geminant, ut ἔριξα pro ἔρριξα, ἔριπτον pro ἔρριπτον.

In Verbis compoſitis Poëtae auferunt finalem litteram *α* a Praepoſitionibus ἀνὰ, κατὰ, παρὰ, ut ἀνσὰς κάτθετο, παρμίνω pro ἀναστὰς, κατάθετο, παραμένω.

Conſonantem autem, quae ſupereſt, euphoniae cauſſa in aliam conſonantem mutant, ut ἀγκαλίω, ἄλλυω, ἀμμιξας pro ἀνακαλίω, ἀναλύω, ἀναμιξας; κάββαλε, κάπφαγε, κάτθανε pro κατέβαλε, κατέφαγε, κατέθανε.

Aoriſtus II.

Sing.	*Com.*	*Poët.*
	ἔτυπον &c.	τύπεσκον &c.
Plur. 3.	ἔτυπεν	*Boeot.* ἐτύποσαν.

Iones, & *Poëtae* huic Aoriſto praeponunt ſaepe augmentum Praeteriti, quod in aliis etiam Modis retinetur, ut τιταγὼν Participp pro ταγὼν a τάζω, κίκαδον mutato χ in κ pro ἴχαδον a χάζω, κικάμω pro κάμω a κάμνω.

Futurum II.

	Sing.		*Dual.*		*Plur.*	
Com	τυπῶ *Ion.* τυπέω				C. τυποῦμεν	I. τυπέομεν.
	τυπεῖς	τυπέεις	C τυπεῖτον	I τυπέετον	τυπεῖτε	τυπέετε.
	τυπεῖ	τυπέει	τυπεῖτον	τυπέετον	τυποῦσι	τυπέεσι.

Prima pluralis Dorice eſt τυποῦμες vel τυπεῦμες.
Tertia vero τυποῦντι vel τυπεῦσι.

Ionica reſolutio fit in omnibus Modis, in Participiis, & in *Media* quoque voce, ut σπείομαι, τυπέων, τυπεόμενος.

Futurum I.

Com. τύψω, τύψεις &c. τύψειτον &c. τύψομεν &c.
Dor. τυψῶ, τυψεῖς &c. τυψεῖτον &c. τυψοῦμεν &c.

Inflectitur ut Futurum II. in lingua communi; tertia vero pluralis τύψουσι, & τυψοῦντι, vel τυψεῦντι.

Attici ex Futuro I. Verborum IV. Coniugationis auferunt σ, ipſumque circumflectunt, ut βαδῶ, βαδεῖς, pro βαδέσω a βαδέζω.

Ionες addito ε reſolvunt Fut. I. V. Coniugationis, quod circumflexum eſt, ut μενέω, μενέεις pro μενῶ, μενεῖς.

Dores futurum in σω mutant in ξω, ut βαδέξω pro βαδέσω, κλαξῶ, & κλαυσῶ pro κλαύσω.

Aeolες addunt σ Futuris V. Coniugationis in ῥῶ, ut ἔρσω pro ἐρῶ, σπείρσω pro σπερῶ.

Per-

Poëtae ex Futuro VI. Coniugationis abiiciunt ſaepe σ: ita δήω pro δήσω, κίω, & κιάω pro κίσω.

Vt penultimam producant ſaepe geminant σ; φράσσω pro φράσω.

Huic Futuro concedunt aliquando reduplicationem propriam Perfecti, ut πεπιθήσω a πιθέω, μεμίξεται a μίγνυμι.

Aoriſtus I.

Com. ἔτυψα, ἔτυψας. *Poët* τύψασκον, τύψασκις &c. Tertia pluralis *Poëtice* τύψασκον, *Boeot.* ἐτυψασαν.

Poëtae geminant σ, ut in Futuro I. ἰγίλασσα pro ἰγίλασα: apud ipſos autem reperitur etiam ἴξασι pro ἶξαν.

Praet. Perf.

Tertia pluralis *Com.* τετύφασι; *Dor.* τετύφαντι. *Boeot.* τέτυφαν.

Pluſq. Perf.

Com. ἐτετύφειν &c. ἐτετύφει &c. ἐτετύφεισαν.
Ion. ἐτετύφεα, ἐτετύφεε,
Att. ἐτετύφη, ἐτετύφη, ἐτετύφεισαν,

Ionice idem eſt augmentum Pluſquam perf. ac Perfecti, ita τετύφειν, κεκάρκεσαν pro ἐτετύφειν, ἐκεκάρκεσαν.

Poëtice idem, ac Imperfecti, ut ἐείλατο pro ἐδείλατο: [illegible] etiam nullum prorſus, ut λύτο pro ἐλέλυτο.

Modus Imperativus.

Attici pro tertiis perſonis plural τυπτέτωσαν, τυπτέσθωσαν, τυπτέσθων, τετυφέτωσαν adhibent vocem ſimilem C[illegible] Participii τυπτόντων, τυψάντων, τυπόντων, τετυφότων. [illegible]em etiam in Circumflexis faciunt, μετρούντων pro μετρείτωσαν.

Boeotii Aoriſtum II. Imperativi formant in ον, ipſumque inflectunt, ut Aor. I. quemadmodum λάβον, λαβάτο pro λάβε, λαβέτω.

Modus Optativus.

Primae perſonae plurales *Dorice* deſinunt in μες, ut τετύφοιμες, τύψαιμες.

Tertiae plurales *Boeotice* in σαν, ut ἴλθοισαν pro ἴλθοιεν. [illegible] ποισαν pro ἔποιεν, θηρύσαισαν pro θηρύσαιεν.

Subiunctivi Praeſens.

Com. τύπτω, τύπτῃς, τύπτῃ &c. τύπτωμεν, τύπτητε.
Ion. τύπτηθα, τύπτῃσι.
Dor. τύπτωμες, τύπτωντι.

Ita in omnibus temporibus tertia perſona ſingularis *Ionice* deſinit in *ησι*. Prima vero & tertia plural. in omnibus itidem temporibus *Dorice* deſinunt in *ωμες*, & *ωντι*.

Poëtae in prima plural. ponunt *ο* loco *ω*, ut τύπτομεν pro τύπτωμεν.

Infinit. Praeſens, & Imp.

Com. τύπτειν.
Aeol. τύπτην, & τύπτεν.
Dor. τύπτιν, τύπτιμεν, τυπτίμεναι.

Aor. II.

Com. τυπεῖν. *Ion.* τυπέειν.
Dor. τύπην, τύπημεν, τυπήμεναι.
Aeol. τύτην, *Poët.* τετύπειν.
Fut. II. *Ion.* τυπέειν.

Fut. I.

Com. τύψειν; *Dor.* τύψην, τύψημεν, τυψέμεναι, *Aeol.* τύψεν.

Eaedem ſunt Dialecti Aoriſti I. praeterquam in Verbis V. Coniugationis, in quibus Aoriſtus hic nullam plane recipit Dialectum.

Praet. Perf.

C. τετυφέναι. *Dor.* τετυφέμεν, τετυφέμεναι.

Participium Praeſentis & Imp.

Com. *Dor.*
ὁ τύπτων
ἡ τύπτουσα &c. ἁ τύπτουσα.

Fut.

Fut. I.

Com.	*Dor.*
ὁ τύψων	
ἡ τύψουσα,	ἡ τύψουσα.

Aor. I.

	Com.	*Dor.*
Com.	ὁ τύψας,	ὁ τύψας.
	ἡ τύψασα,	ἡ τύψασα.

Fut. II.

Com.	*Ion.*	*Dor.*
ὁ τυπῶν,	ὁ τυπέων,	
ἡ τυποῦσα,	ἡ τυπέουσα.	ἡ τυποῦσα.
τὸ τυποῦν,	τὸ τυπέον.	

Aor. II.

Com. ὁ τυπὼν.	*Ion.* ὁ τετυπὼς,	
ἡ τυπούσα,		*Dor.* ἡ τυποῦσα.

Dores ουσα circumflexum mutant etiam in ῶσα, ut τυπῶσα, λιπῶσα pro τυποῦσα, λιποῦσα a Com. τυποῦσα, λιποῦσα.

Praet. Perf.

Com. τετυφὼς, ότος. *Aeol.* τετύφων, τετύφοντες.

Verbi Paſs. Indicat. Praeſens.

Com.	τύπτομαι, τύπτῃ &c.	τυπτόμεθα.
Ion.	τύπτεαι,	τυπτόμεσθα.
Aeol.		τυπτόμεθι, & τυπτόμεθα.

In *εαι Ionice* reſolvitur ſecunda perſona ſingularis deſinens in η cuiuſcumque Temporis ſit in Indicativo Modo. In *μεσθα* vero *Ionice* itidem deſinit prima Pluralis omnium Indic. Temporum, praeterquam Aoriſtorum.

Apud antiquos *Atticos* ſecunda perſona ſingularis fuit τύπτει pro τύπτῃ; quae in Verbis quibuſdam adhuc in uſu eſt.

Im-

Imperfectum.

Com.		*Ion. & Poët.*	*Dor.*
ἐτυπτόμην,		τυπτεσκόμην.	ἐτυπτόμαν.
ἐτύπτου &c.	I. ἐτύπτεο.	τυπτέσκεο &c.	ἐτύπτευ.
ἐτυπτόμεθα.			
ἐτύπτεσθε.			
ἐτύπτοντο,	ἐτύπτ[illegible],	τυπτέσκοντο.	

Praet. Perf.

Ionice tertia pluralis formatur a tertia singulari posito α ante ται, & mutata praecedenti consonante, si tenuis fuerit, in suum aspiratam, ut τέτυπται, τετύφται; λέλεκται, λελέχαται; τέτρακται, τετράχαται.

In Verbis autem V. Coniug. nulla fit mutatio consonantium, quae immutabiles sunt, ut ἔψαλται, ἐψάλαται; ἔσπαρται ἐσπάρατο.

III. & IV. Coniugatione ς, quod praecedit τ, mutatur in σ, ut ἔπλυται Aoristi II., ut πέπλυσται, πεπλύθατο; πέφραδται, πεφράδατο.

I. Coniug. ponitur α ante ται purum, & vocalis longa praecedit, corripitur, ut πεφίληται, πεφίλαται. Nonnulla Verba longam vocalem, aut Diphthongum retinent in penultima, ut βεβλήαται, διδήωται.

Plusquam Perf.

Ionice tertia pluralis formatur a tertia singulari, posito α ante το eadem ratione, qua ponitur α ante ται in Praet. Perf. ut ἐτεθύπτο, ἐβεβλήατο.

Aor. I. & II.

Tertia persona pluralis Aoristorum *Aeolice*, & *Doricè* desinit in ν, ut ἔτυφθεν, ἔτυπεν pro ἐτύφθησαν, ἐτύπησαν.

Imperat Praes.

Com. τύπτου, *Ion.* τύπτεο, *Dor.* τύπτευ.
Tertia pluralis *Com.* τυπτέσθωσαν, *Att.* τυπτέσθων.

Quae

00365257 1

Digitized by Google